

Αλκμήνη

Αλήθεια! Πόσες μέρες περίμενε, αυτή ακριβώς τη στιγμή. Κανείς δεν ήξερε πέρα από την ίδια. Όχι δεν ήταν η αγωνία για το πάρτι, ούτε το καινούργιο τζιν παντελόνι που θα φορούσε, με το στενό μπουστάκι –επιτέλους θα πετούσε και η ίδια τη νεφραμιά έξω- ήταν τόσο της μόδας. Δεν ήταν που θα ξανάβλεπε τις φίλες της μετά από ένα δύσκολο καλοκαίρι. Ήταν που εκείνες θα την έβλεπαν... Και να τώρα, όλες μαζί να της τραγουδούν.

«Να ζήσεις Αλκμήνη και χρόνια πολλά. Μεγάλη να γίνεις με άσπρα μαλλιά. Παντού να σκορπίζεις της νιότης το φως και όλοι να λένε να μία σοφός.»

Έσκυψε πάνω από τη λευκή τούρτα, με τα μάτια σφαλιστά, προσπαθώντας να σβήσει τα 14 ροζ κεράκια. Πρώτα όμως ευχήθηκε. «Να τον συναντήσω» και φύσηξε μ' όλη της τη δύναμη. Τα κεράκια έσβησαν, το ένα μετά το άλλο. Η μητέρα της πήρε την πιατέλα της γιαγιάς, που χρόνια τώρα φιλοξενούσε το γλύκισμα των γενεθλίων της οικογένειας και χαμογελαστή κατευθύνθηκε στην κουζίνα. Τα κορίτσια βρήκαν την ευκαιρία. Κύκλωσαν όλα μαζί την εορτάζουσα ρωτώντας.

-Τι ευχήθηκες; Πες μας την ευχή.

-Για αγόρι είναι;

-Και το ρωτάς; Σίγουρα για αγόρι είναι, φώναξε η Ματίνα

-Ποιος; Πες μας ποιος; Επέμενε η Δώρα.

-Σταματήστε. Όνομα δεν λέω.

-Τον ξέρουμε;

-Χαζή είσαι; Σίγουρα τον ξέρουμε για να μην μας λέει ποιος είναι.

-Γιατί σίγουρα; Μπορεί να τον γνώρισα στις διακοπές.

-Άστα αυτά. Από τη γειτονιά είναι.

Η μητέρα της έσωσε την κατάσταση.

-Ελάτε στην κουζίνα να με βοηθήσετε τσούπρες και αφήστε τα λόγια, φώναξε η κυρά Ευσταθία. Όλα τα κορίτσια την είχαν σαν δεύτερη μάνα. Ποτέ δεν τους χάλασε χατίρι. Το σπίτι και το ψυγείο της πάντα ανοικτό. Είχε δεν είχε. Τρέξανε όλες μαζί. Μια-μια πήρε το κομμάτι της στο να χέρι, το ποτήρι με το αναψυκτικό στο άλλο, και πήγαν στο σαλόνι. Μετά την πρώτη κουταλιά άρχισαν μ' ένα στόμα.

-Γεια στα χέρια σας κυρία Ευσταθία. Πολύ νόστιμη είναι.

Η νοικοκυρά φάνηκε στο χολ που ένωνε όλα τα δωμάτια.

-Υπάρχει για όλες και δεύτερο κομμάτι, μη διστάσετε.

Η Αλκμήνη δεν άγγιξε το δικό της. Είχε κάνει μεγάλη προσπάθεια όλο το καλοκαίρι να χάσει 10 κιλά. Να πάψει να είναι «η χοντρή της παρέας». Δεν ήταν διατεθειμένη να τα ξαναπάρει για τίποτα στον κόσμο. «Το πάχος μου τα κάλλη μου είναι η ομορφιά μου». Τέρμα σ' αυτό το τραγουδάκι της μαμάς. Πόσες προσβολές είχε καταπιεί για αυτά τα... κάλλη.

«Εδώ δεν γυρίζει να δει εμάς με τέτοιο σώμα και θα κοιτάξει εσένα. Φαντασία που την έχεις καημένη», της είχε πετάξει κατάμουτρα η

Ματίνα στο σπίτι της Δώρας, λίγο πριν κλείσουν τα σχολεία. Ο λόγος που έχυσε η Ματίνα το δηλητήριο της ήταν ο «παίδαρος» της γειτονιάς. Όλες ήταν ερωτευμένες μαζί του. «Σιγά τον άντρα...», είχε ειρωνευτεί τότε η Αλκμήνη και οι άλλες πέσανε να τη φάνε. «Τα λες αυτά γιατί ποτέ του δεν θα γυρίσει να σε δει». Η κουβέντα είχε τελειώσει εκεί. Δεν θα έδινε τη χαρά στη φίλη της να τη δει ματωμένη. Κούρνιασε σαν πληγωμένο ζώο στη φωλιά του. Δεν αρκέστηκε όμως στο να γλύφει τις πληγές. Η γιατρεία θα έρχονταν με την εκδίκηση. Ο χρόνος ήταν ο καλύτερος σύμμαχος. Και πράγματι, νάτη τώρα αγνώριστη μπροστά τους. Ο ήλιος, η θάλασσα, το ποδήλατο και η δίαιτα είχαν κάνει το θαύμα. Λίγες μέρες πριν το πάρτι, είχε συναντήσει την Ματίνα στο δρόμο. Η φίλη της τρόμαξε να τη γνωρίσει.

-Δεν το πιστεύω. Πως έγινες έτσι;

-Και εσύ μαύρισες πολύ της είχε πει αδιάφορα.

-Άσε την πλάκα. Είσαι τόσο λεπτή!!!

-Που πας;

-Στο σπίτι μου.

-Άντε να σε πάω μέχρι εκεί.

Η προθυμία αυτή της Αλκμήνης δεν ήταν τυχαία. Η Ματίνα για να πάει σπίτι της περνούσε κάτω από το μπαλκόνι του Πέτρου. «Που ξέρεις;» Τελικά η Αλκμήνη ήξερε. Ο Πέτρος όρθιος στο μπαλκόνι. Εκείνη τον έκοψε από μακριά. «Αυτός πρέπει να είναι». Προχώρησε αδιάφορη στο πλάι της Ματίνας. Οι κατακτήσεις της παραλίας που αράδιαζε η φίλη της, την άφηναν εντελώς αδιάφορη. Εκείνη νοιάζονταν για την μία και μοναδική της κατάκτηση. «Γεια σας κορίτσια». Η ξαφνική εμφάνιση του Πέτρου μπροστά τους έκανε την Ματίνα ν' αναπηδήσει.

-Α! Γεια σου Πέτρο. Τι κάνεις; όλο νάζι η φίλη της.

-Μια χαρά. Τι θα γίνει Ματίνα, δεν θα μου γνωρίσεις τη φίλη σου;

-Η φίλη μου λέγετε Αλκμήνη και να τη γνωρίσεις μόνος σου.

-Ωραίο όνομα. Που το κινόμησες;»

Η Αλκμήνη δεν έκανε τον κόπο να απαντήσει. Γύρισε προς την Ματίνα. -Συγγνώμη αλλά πρέπει να σας αφήσω.

Τίναξε τα μαλλιά της, σχεδόν στο πρόσωπο του και απομακρύνθηκε βιαστικά. Η Ματίνα καταχάρηκε για την διακριτικότητα της. Ήταν η ευκαιρία της να μείνει μόνη μ' εκείνον.

Ο Πέτρος σκύλιασε. «Τι κοπέλα! Καμιά ποτέ δεν του είχε φερθεί έτσι. Τουλάχιστον κανένα από τα σαχλοκόριτσα της γειτονιάς. Πολλές τον έβλεπαν σαν τον τέλειο συνοδό. Και οι οικογένειες από πίσω να ενθαρρύνουν. «Γιατί όχι;» Ο μπαμπάς είχε θέση στην κοινωνία, χρήματα. Και τώρα αυτή να μας το παίζει ελεύθερη κι ωραία. Δεν είμαστε καλά. Θα σε πηδήξω στο ταψί κοριτσάκι μου.»

-Ποια είναι αυτή;

-Μια φίλη και συμμαθήτριά μου.

-Που μένει;

-Εδώ πιο κάτω.

-Εγώ γιατί δεν την ξέρω;

-Ε! Δεν μπορεί όλες Πετράκι μου να τρέχουν από πίσω σου.

Γέλασε. Άπλωσε το χέρι και της τσίμπησε το μάγουλο. Ήταν πολύ εύκολη λεία η Ματίνα. Όποτε ήθελε μπορούσε να την έχει. Γιατί να νοιαστεί;

-Έχεις δίκιο της είπε και έκανε να φύγει.

-Που πας;

-Δεν κατάλαβα; Λογαριασμό θα σου δώσω; Έχω δουλειά. Φιλάκια.

Ο Πέτρος ξεκλείδωσε την πόρτα του μικρού αυτοκινήτου του, δώρο των γονιών του όταν έκλεισε τα δεκαοχτώ. Έβαλε μπρος, ξεπάρκαρε με γρήγορες μανούβρες και χάθηκε στη στροφή αφήνοντας την Ματίνα σύζυλη στο πεζοδρόμιο.

-Γαμώτο, ψιθύρισε η Ματίνα.

Η Αλκμήνη ήταν πολύ ευχαριστημένη από τις επιδώσεις της. Η πρώτη τους επαφή τον είχε κάνει σίγουρα θηρίο. Μήπως όμως έκανε λάθος; Δεν άργησε να πάρει την απάντηση. Το αυτοκίνητο που πέρασε ξυστά δίπλα της και λίγο έλειψε να την χτυπήσει ήταν του Πέτρου. Σταμάτησε μπροστά της. Εκεί μες τη μέση του δρόμου. Άνοιξε την πόρτα και της έκλεισε το δρόμο.

-Μήπως σε τρομάξα;

-Δεν τρομάζω τόσο εύκολα.

-Πάντως...

Το βλέμμα της τον πάγωσε. «Τι μάτια είχε αυτό το κορίτσι;» σκέφτηκε.

-Μπορώ να περάσω;

Έκανε μια κοροϊδευτική κίνηση με το χέρι του. Η Αλκμήνη εκμεταλλεύτηκε το άνοιγμα που της παραχωρούσε για να περάσει. Της άρπαξε το χέρι στο ύψος του αγκώνα. Ήθελε να την κάνει να τον κοιτάξει για άλλη μια φορά στα μάτια. «Αυτά τα μάτια...»

Εκείνη το παρεξήγησε.

-Το θράσος σου δεν περιγράφετε.

Τράβηξε το χέρι της απότομα, τίναξε τα μαλλιά της και έφυγε. Άκουσε πίσω της την πόρτα να κλείνει με δύναμη, τη μηχανή να μουγκρίζει. Πέρασε δίπλα της. Δεν βγήκε στιγμή από την πορεία της. Το ψάρι είχε τσιμπήσει.

«Γέλα εσύ»

Από εκείνη τη συνάντηση είχαν περάσει 6 μέρες. Της Αλκμήνης το μυαλό έτρεχε στο πάρτι. Να κάνει την εμφάνιση της στις φίλες της ως αναδυόμενη Αφροδίτη. Αυτό ήταν το πρώτο μέρος της εκδίκησης. Να τις αφήσει άφωνες. Και μετά ο Πέτρος. Αυτόν θα τον χρησιμοποιούσε ως χαριστική βολή. Και να ήθελε να τον ξεχάσει εκείνες δεν της το επέτρεπαν. Να πάλι η ίδια κουβέντα στα γενέθλια της. Αυτή τη φορά την ξεκίνησε η Δώρα.

-Είδα τον Πέτρο στο δρόμο τώρα που ερχόμουν.

-Αλήθεια; Τι σου είπε; Ρώτησε για μένα; Αγωνιούσε η Ματίνα.

-Όχι δεν ρώτησε. Άλλη έννοια δεν είχε. Χα,χα,χα. Μου είπε: «Που πας έτσι κούκλα που είσαι;» Του είπα ότι έχει γενέθλια μια φίλη μου. Γύρισε προς την Αλκμήνη. Σε ξέρει;

-Όχι δεν είχα την τιμή.

-Κι όμως, εκείνος μόλις ανέφερα το ονομάσου έστειλε χρόνια πολλά.

-Χρόνια πολλά; Τσίριξε η Ματίνα.

-Τι τσιρίζεις ρε; Εσύ δεν μας είπες ότι συναντηθήκατε όλοι μαζί κι εκείνη τον «έφτυσε»;

Οι ισχυρισμοί ήταν της Ελπινίκης. Ήταν η μοναδική που η Αλκμήνη εμπιστευόταν. Αυτή η κοπέλα είχε μυαλό στο κεφάλι της.

-Έχει δίκιο η Ελπινίκη. Αυτό είναι. Το «φτύσιμο» θυμάται.

-Σκάσε Ματίνα, είπε φανερά εκνευρισμένη η Δώρα. Με έφερε μέχρι από κάτω και σου στέλνει τις ευχές του.

-Τον ευχαριστώ πολύ, είπε περιφρονητικά η Αλκμήνη.

Οι δυο ενδιαφερόμενες την κοίταξαν με φανερή ζήλια. Σιωπή απλώθηκε στο δωμάτιο. Η Ελπινίκη ανέλαβε να ηρεμήσει τα πνεύματα.

-Τι κοιτάτε έτσι μωρέ; Η Αλκμήνη φταίει; Αυτή τον αντιπαθεί. Τον ηλίθιο. Επειδή εσάς τρέχουν τα σάλια όταν τον βλέπετε πρέπει όλες να κάνουμε έτσι; Άντε με τον βλάκα θα μας χαλάσει το πάρτι. Σήκω εσύ. Μην κάθεσαι. Βάλε κάτι στο πικ-άπ.

-Τι να βάλω;

-Ότι θες, να κουνηθούμε λίγο. Πάμε να δούμε τους δίσκους. Αστές αυτές να κλαίνε τον ...άντε μη πω.

-Οι μικροί δίσκοι που έχετε είναι θησαυρός.

-Ναι: Οι περισσότεροι είναι του Φώτη.

-Να μου τους γράψει σε κασέτα. Παρακάλεσε τον.

-Εγώ θα τον παρακαλέσω, αλλά δεν τον ξέρεις τι αδιάφορος είναι. Άλλωστε δεν έχουμε στερεοφωνικό.

-Έχουμε εμείς... Χαμήλωσε τον τόνο της φωνής της. Τι τρέχει με τον Πέτρο;

-Τίποτα στ' ορκίζομαι.

-Εγώ είμαι φίλη σου.

-Ούτε που τον ξέρω.

-Έβαλες σκοπό να τον σώσεις από την άσωτη ζωή; Τι θες ν' αποδείξεις; Ότι είσαι καλύτερη από τις άλλες; Είσαι. Στο λέω εγώ. Δεν χρειάζεται να μπλέξεις μ' αυτό το τομάρι. Ένας βούτυρο μπεμπές που ότι βάζει στο μάτι το θέλει. Κάνει τα πάντα και μόλις το πάρει, το πετά και πάει για άλλα. Δεν στρώνει Φυλάξου από αυτόν. Αυτός και οι φίλοι του παίζουν τις κοπέλες στοιχήματα. Δεν είναι το πριγκιπόπουλο που περιμένουμε. Χέστον.

-Ελπινίκη πήρες φόρα και λες βλακείες. Δεν συμβαίνει τίποτα.

-Εγώ τα λέω σε περίπτωση που συμβαίνει.

Η βελόνα από ώρα γρατζούνιζε το δίσκο που έφτανε στο τέλος του. Τον γύρισαν από την άλλη πλευρά και λικνίστηκαν προς τις άλλες.

-Ακόμα στον καναπέ κάθεστε; Άντε κουνηθείτε να ξεσκουριάσετε.

Τα τέσσερα κορίτσια χόρευαν σε κύκλο. Κουνούσαν το κεφάλι πάνω-κάτω ατσούμπαλα. Τα χέρια ψηλά να πηγαίνουν πέρα-δώθε. Τα χείλη μουρμούριζαν τους αγγλικούς στίχους. Στο ρεφρέν τα έδωσαν όλα.

-Ω Σούζυ Κιου. Ω Σούζυ Κιου...

Η κυρα Ευσταθία κρυφοκοίταζε από το χολ. «Κορίτσια. Πάντα ίδια. Ο τόπος κι ο χρόνος αλλάζει». Κούνησε το κεφάλι. Η κόρη της ήταν όμορφη. Πιο όμορφη από τις φίλες της. «Η μαϊμού και το μαμουδάκι της», σκέφτηκε. Όλες ήταν χαριτωμένες. Πως μπορεί να είσαι άσχημη στη νιότη σου; Πάνω στο άνθος. Η κόρη της είχε κάτι άλλο. «Κι ένα σκατό στην μύτη να της βάλεις πάλι κούκλα θα είναι». Βούιζε η γειτονιά. Το μόνο που την στεναχωρούσε ήταν που είχε αδυνατίσει πολύ τελευταία. «Άστη» έλεγε ο άντρας της «η εφηβεία είναι. Μπορεί να έχει τοιμηθηθεί με κάποιον».

«Το παιδί μας; Θεός φυλάξει. Μόνο αυτό μας έλειπε από τώρα. Είναι ακόμη στην ανάπτυξη πρέπει να τρώει».

-Μαμά τι κάνεις εκεί;

-Τίποτα κοριτσάκι μου. Σας καμαρώνω.

-Άσε μας καλέ μαμά. Σε παρακαλώ.

-Καλά. Αν με θέλετε μέσα είμαι.

Ας μην ήταν η ώρα για το αγαπημένο της σίριαλ και δεν θα την ξεφορτώνονταν τόσο εύκολα. Άνοιξε την τηλεόραση και βολεύτηκε στο κρεβάτι.

-Μην κάνεις φασαρία Κωστή μου τώρα. Έτσι; Έτσι μπράβο το καλό παιδί.

Ο μικρός στιγμή δεν αποσπάστηκε από τον Μίκυ και τις μυστήριες υποθέσεις του. Έπεσαν οι τίτλοι του έργου στην ασπρόμαυρη οθόνη. Το ντριν του τηλεφώνου διέκοψε βίαια την πλοκή του έργου στο μυαλό της κυρ- Ευσταθίας. «Τώρα βρήκες παλιομηχάνημα;»

-Ορίστε, είπε χωρίς να κρύψει καθόλου τον εκνευρισμό της.

Αντίθετα η φωνή από την άλλη πλευρά του σύρματος ήταν τόσο ευγενική που μύριζε προσποίηση.

-Γεια σας. Χρόνια πολλά να την χαίρεστε.

-Ευχαριστώ. Ποιος είναι; Ρώτησε στον ίδιο τόνο.

-Λέγομαι Πέτρος και είμαι φίλος της Αλκμήνης. Πήρα να της πω χρόνια πολλά.

-Περιμένετε να την φωνάξω.

«Ας μην ήταν το έργο στη μέση και θα σου 'λεγα εγώ».

-Αλκμήνη. Αλκμήνη τηλέφωνο... Τρέχα φώναξε την αδελφή σου γιατί έτσι που είναι κλεισμένες μέσα ούτε τύμπανα δεν ακούνε.

Ο Κωστής έτρεξε στο σαλόνι κρύβοντας τη δυσαρέσκεια του.

-Αλκμήνη τηλέφωνο.

-Ποιος είναι;

-Που θες να ξέρω; Η μαμά το σήκωσε κι έχει γίνει θηρίο.

-Γιατί τι της είπαν;

-Την διέκοψαν από το σίριαλ.

Η Αλκμήνη απορημένη πήρε στο χέρι της το ακουστικό, ενώ με το άλλο σκέπασε τα χείλη της για να ακούγεται λιγότερο. Δεν είχε τίποτα να κρύψει. Έτσι τουλάχιστον νόμιζε.

-Παρακαλώ.

Πρώτη φορά άκουγε τη λέξη «παρακαλώ» από κοριτσιίστικο στόμα. Συχνά απαντούσαν μ' ένα «Ναι, έλα, ποιος είναι» σπάνια με «ορίστε» μα ποτέ «παρακαλώ». Αυτή η κοπέλα ήταν όλο εκπλήξεις.

-Γεια σου Αλκμήνη. Χρόνια πολλά. Εκατόχρονη. Σε συγχωρώ που δεν με κάλεσες.

-Ποιος είναι;

-Μάντεψε.

-Αν περιμένεις να μαντέψω θα κλείσω το τηλέφωνο.

Προς στιγμήν ήθελε να παίξει λίγο μαζί της αλλά ένοιωσε ότι δεν τον έπαιρνε, για την ώρα τουλάχιστον.

-Ο Πέτρος είμαι.

Το αίμα ανέβηκε στα μαγουλά της. Ευτυχώς που η μητέρα της ήταν απορροφημένη, διαφορετικά θα έπρεπε να δώσει εξηγήσεις.

-Ποιος Πέτρος; Τώρα έπαιζε εκείνη μαζί του.

-Δεν με θυμάσαι κι ίσως να έχεις δίκιο. Δώσ' μου λίγο τη μητέρα σου.

Για τίποτα στον κόσμο δεν θα το έκανε. Κι αν πετούσε καμιά κοτσάνα από το τηλέφωνο; Η λέξη πολιτισμός κι ευγένεια ήταν άγνωστες λέξεις για κείνη, ιδιαίτερα όταν θύμωνε. Οι δικοί του γονείς ήταν μορφωμένοι, άνθρωποι του κόσμου. Η μάνα του έκανε δίαιτα, φορούσε παντελόνια. Την είχε δει στο δρόμο κάποτε. Της την έδειξε η Ελπινίκη. Ήταν διαφορετική. Όχι θα μειωνόταν. Όχι δεν θα την έδινε.

-Δεν μπορεί τώρα. Είναι απασχολημένη. Γιατί;

-Για να μου επιτρέψει την είσοδο εις τον οίκο σας.

Έπιασε τις ειρωνείες του. Δεν θα του έδινε τη χαρά να την εκνευρίσει.

-Σ' ευχαριστώ που πήρες, αλλά είναι αργά. Αλήθεια που βρήκες το τηλέφωνο μου.

-Από την μητέρα της Δώρας. Πήρα και ζήτησα την κόρη της και η γυναίκα προθυμοποιήθηκε να με εξυπηρετήσει.

-Εδώ είναι η Δώρα. Περίμενε να την φωνάξω.

Η Αλκμήνη δεν περίμενε απάντηση. Φώναξε τη φίλη της στο τηλέφωνο κάνοντας την ευτυχισμένη.

-Ο Πέτρος να μου τηλεφωνήσει εδώ; Με θέλει τελικά.

Η Αλκμήνη αδιαφόρησε για το άγριο βλέμμα της μάνας της και το σχόλιο που μουρμούρισε «Αμάν κέντρο διερχομένων το κάναμε εδώ μέσα». Αδιαφόρησε για τη λύσσα της Ματίνας και την απορία της Ελπινίκης. Της έφτανε να νοιώσει το θυμό που φούντωνε στο στήθος του Πέτρου.

«Τι της έχω κάνει και με ταλαιπωρεί έτσι αυτό το κορίτσι; Ακου τώρα φίλε μου. Να κάτσω να σπαταλήσω το Σαββατόβραδο μου στα καλά καθούμενα με την Δώρα; Κακό μπελά βρήκα. Κοίτα που έμπλεξα; Αυτή δεν θα μου γλιτώσει εύκολα. Θα την κάνω εγώ να με βλέπει και να με τρέμει. Έτσι μου 'ρχεται να πάω σπίτι της και ...»

-Έρχεται κορίτσια, έρχεται.
-Ιδού ο νυμφίος έρχεται εν τω μέσω της νυχτός, έψαλε η Ελπινίκη.
-Έρχεται να με πάρει. Θα βγω με τον Πέτρο.
-Θα έρθω κι εγώ μαζί σας.
-Δεν είσαι με τα καλά σου Ματίνα μου.
-Να με πάτε μέχρι το σπίτι μου και μετά κάντε ότι θέλετε.
-Έτσι γίνεται. Πως είμαι;
-Κούκλα βιάστηκε να πει η Αλκμήνη. Η Δώρα έτρεξε στην τουαλέτα. Κοίταξε επίμονα το πρόσωπο της στον καθρέφτη. Τσίμπησε τα μαγουλά της να ροδοκοκκινίσουν. Βούρτισε τα μαλλιά της ξανά και ξανά. Ξανακοιτάχτηκε. Το κορίτσι που είδε στον καθρέφτη της άρεσε. Το κουδούνι τις βρήκε όρθιες στο χολ. Η Ματίνα αναπήδησε.
-Αυτός είναι.
Της Αλκμήνης αναπήδησε η καρδιά της. Η Δώρα όρμησε έξω.
-Πως είμαι;
-Κούκλα. Καλή επιτυχία, της ευχήθηκε η Αλκμήνη και το πίστευε. Τη Δώρα τη συμπαθούσε. Πέρα από τις ζηλίτσες της ήταν καλό κορίτσι. Άνοιξε την πόρτα και ήρθε αντιμέτωπη μ' αυτό που φοβόταν. Το υπεροπτικό χαμόγελο του Πέτρου. Κοιτάχτηκαν στα μάτια. Όχι δεν θα τα χαμήλωνε.
-Χρόνια πολλά κι από κοντά, είπε κι άπλωσε το χέρι του.
-Σ' ευχαριστώ.
Πως μπορούσε να τ' αποφύγει. Έδωσε το χέρι της σαν καλό κορίτσι. Εκείνος το έσφιξε.
-Τα κορίτσια κατέβαιναν... εξήγησε και κοίταξε με νόημα τα ενωμένα τους χέρια. Δεν ήθελε να είναι προκλητική κι απόψε, διαφορετικά θα του έλεγε: «Σαν πολύ δεν κράτησε η ειρωνεία» και θα τραβούσε το χέρι της. Δεν ήθελε όμως.
-Καληνύχτα κυρία Ευσταθία κι ευχαριστούμε φώναξε η Δώρα.
-Εγώ ευχαριστώ παιδιά μου απάντησε η μητέρα της.
Το σίριαλ είχε τελειώσει Με την φασαρία σηκώθηκε από το κρεβάτι. Ήθελε να δει ποιος κτύπησε την πόρτα, ευκαιρία να συνοδέψει και τα κορίτσια μέχρι την είσοδο. Να πει κι ένα «γεια» στην μητέρα που ήρθε να τα πάρει. Τα μάτια της σταμάτησαν στο παλικάρι που έστεκε στο κατώφλι της. Την αντίκρισε και δεν ντράπηκε καθόλου.
Η Ευσταθία ταξίδεψε το βλέμμα της πάνω του. «Αριστοκρατικός». Αυτή ήταν η πρώτη εντύπωση.
-Καλησπέρα σας και χρόνια πολλά, να τη χαιρέσετε.
Ο Πέτρος άδραξε της ευκαιρίας και προχώρησε πέρα από την πόρτα. Έπιασε εγκάρδια το χέρι της μητέρας της.
-Να που γνωριζόμαστε κι από κοντά. Λίγο πριν μιλήσαμε στο τηλέφωνο. Είμαι ο Πέτρος.
Α! Γεια σου αγόρι μου. Πέρασε μέσα. Κάθισε. Μην στέκεσαι.
-Μαμά ο Πέτρος ήρθε να πάρει τα κορίτσια να τα πάει σπίτι τους.

-Ε! Δεν χάθηκε ο κόσμος να τον τρατάρουμε κάτι. Πρώτη φορά στο σπίτι μας και μάλιστα μέρα γιορτής και να μην του προσφέρουμε λίγη τούρτα για τα χρόνια πολλά;

-Ένα κομματάκι τούρτα θα το φάω, κοίταξε την Αλκμήνη. Για τα χρόνια πολλά...

Την είδε στο άνοιγμα της πόρτας να δαγκώνει τα χείλη της και ήθελε να γελάσει.

«Σκάσε τώρα σκύλα. Μία σου και μία μου».

Αυτήν τη μάχη την είχε κερδίσει. Κι εκείνη το ήξερε. Τον έβλεπε να έχει στρογγυλοκαθίσει στην πολυθρόνα κι ήθελε να του χώσει μπουνιά. Κι αυτό το λεξιλόγιο της μάνας της: «Τρατάρουμε...Αγόρι μου...» Αμάν ρε μάνα!!!

Έκλεισε την πόρτα. Τι άλλο μπορούσε να κάνει, έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα.

Δεν γύρισε στιγμή να τον κοιτάξει. Τράβηξε μια καρέκλα από τη τραπέζα. Η Ελπινίκη έσκυψε στ' αυτί της.

-Σε θέλει η μητέρα σου.

Η Αλκμήνη σηκώθηκε αργά. Πόσο θυμό είχε; Πέρασε αναγκαστικά από μπροστά του. Την κοιτάζε. Λίγο τον ενδιέφεραν οι ηλιθιότητες της Ματίνας. «Αυτή η κοπέλα όταν θέλει να εντυπωσιάσει καταπίνει σεισμό. Σείεται ολόκληρη. Τι αηδία!!!»

Στην κουζίνα την περίμενε γεμάτος ο ασημένιος δίσκος, στολισμένος με λευκοκέντητο πετσετάκι από την προίκα της μάνας της.

Πολύ επίσημα πράγματα. Κρυστάλλινο ποτήρι με νερό, άλλο κρυστάλλινο ποτήρι μ' αναψυκτικό, πορσελάνινο πιατάκι για την τούρτα και πάνω στην χαρτοπετσέτα κουταλάκι με σκάλισμα.

-Τι είναι όλα αυτά καλέ μαμά;

-Εγώ είμαι η νοικοκυρά. Εγώ ξέρω.

Την τύφλα της δεν ήξερε. Αν υποψιαζόταν από τις σκάλες θα τον πετούσε.

-Άντε τι κάθεσαι; Σέρβιρε το παλικάρι.

Ήθελε να λιποθυμήσει. Εκεί μπροστά της για να καταλάβει τη ντροπή της. «Να τον σερβίρει εκείνη. Να τον περιποιηθεί με τα καλά σερβίτσια και το λευκό πετσετάκι; Να του δώσει τη χαρά ότι και η δική της μάνα έπεσε στην παγίδα; «Να ένας καλός γαμπρός». Να ζητά η δική της μάνα να την ξεφτιλίσει;»

-Όχι.

-Τι όχι; Η κυρά-Ευσταθία την κοιτούσε. Τι όχι ήταν αυτό;

-Είπα όχι. Εσύ σόλισες το δίσκο, εσύ είσαι νοικοκυρά, εσύ γνωρίζεις καλύτερα, εσύ να τον πας. Εγώ πάω μέσα.

Δεν περίμενε καμιά απάντηση. Πήγε στο σαλόνι τράβηξε άλλη καρέκλα από την τραπέζα κι έκατσε. Δεν την ενδιέφερε αν την κοιτούν, που την κοιτούσαν. Αυτό που την ενδιέφερε ήταν αυτός ο κύριος απέναντι της να της αδειάσει τη γωνιά. Εδώ ήταν το σπίτι της, δεν είχε κανένα δικαίωμα να βρίσκεται εκεί και να την αναστατώνει. Στο κάτω-κάτω ποιος τον κάλεσε; Αυτοπροσκαλέστηκε και της χάλασε

τα γενέθλια. Ακάλεστος γάιδαρος... Τόσο γάιδαρος που απολάμβανε την τούρτα του ανταλλάσσοντας φιλοφρονήσεις με την μητέρα της. «Στο λαιμό να σου κάτσει» ευχήθηκε. Ο θόρυβος που έκανε το πιατάκι την έκανε να τον κοιτάξει έτοιμη να τον χιμήξει. Ο Πέτρος ήθελε να βάλει τα γέλια. Αλλά όχι. Ήταν νωρίς ακόμη.

-Πάμε κορίτσια.

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη λέξη και οι δυο ήταν όρθιες.

«Από τη μύτη τις τραβά. Στο διάολο αλαζόνα».

-Καληνύχτα σας κι ευχαριστώ για όλα.

-Στο καλό παιδί μου, φώναξε η μητέρα της. Δεν πήγε στην πόρτα. Ευχήθηκε να το κάνει η κόρη της.

-Καληνύχτα κορίτσια.

Οι φίλες της είχαν προχωρήσει μπροστά. Είχε έρθει η σειρά του. Της πρότεινε το χέρι.

-Καληνύχτα και πάλι χρόνια πολλά.

-Καληνύχτα, είπε ξερά

-Δώσ' μου το χέρι σου.

Η φωνή του ήταν τόσο ήρεμη, τόσο γλυκιά. Προτιμούσε να το κόψει πάρα να του το δώσει. Εκείνος το κατάλαβε από τα μάτια της. Της πήρε το χέρι και το έβαλε στα δικά του. Δεν πρόλαβε να το τραβήξει κι αισθάνθηκε κάτι. Τον κοίταξε.

-Αυτό για τα γενέθλια σου. Ποτέ δεν θα ξαναγίνεις 14 χρονών. Έμεινε με το κουτάκι στην παλάμη της. Πριν χαθεί της χαμογέλασε. Δεν του είπε «ευχαριστώ».

Η Ελπινίκη, επιτέλους σηκώθηκε από την καρέκλα. Η Αλκμήνη ξεκόλλησε το χέρι της από το χερούλι κι έκλεισε την πόρτα. «Πάει κι αυτή την πάτησε μαζί του», σκέφτηκε η φίλη της.

-Ανοιξε να δεις τι είναι.

-Δεν με νοιάζει.

-Ανοιξε το, έφυγε. Δεν σε βλέπει.

-Άσε με ρε Ελπινίκη.

Πήγε και σωριάστηκε στην πολυθρόνα. Στην πολυθρόνα που καθόταν. Είχε το άρωμα του. Είχε αφήσει το άρωμα του.

-Θα το ανοίξεις ή θα το κάνω εγώ. Σύνελθε είναι και η μάνα σου εδώ. Σε λίγο θα έρθει κι ο πατέρας σου. Είχε δίκιο η Ελπινίκη, έπρεπε να συνέλθει. Άνοιξε το κουτάκι κι ελευθέρωσε ένα κοκάλινο μοβ λουλούδι. Ήταν μια μικρή καρφίτσα, πρόχειρα βαλμένη πάνω σε λευκό βαμβάκι. Ήθελε να κλάψει. Πόσο ήθελε να κλάψει. Η Ελπινίκη ψυχρή απέναντί της να την κοιτάζει βουβή. Δεν είχε κάτι να της πει. Σηκώθηκε κι έβαλε κάποιον δίσκο 33 στροφών στο πικ-απ. Τον άφησε να κυλά. Καμιά τους δεν νοιάζονταν για τη μουσική.

«Και με στοίχημα.»

Τα σχολεία άνοιξαν. Που καιρός για Πέτρο; Τους χώριζαν οι εξισώσεις, οι αρχαίοι, που έπρεπε να είναι τόσο νέοι μες το μυαλό της, η γλώσσα

τους –πεθαμένη πια- να σκοτώνει κι εκείνη κι οι καθηγητές, που αλίμονο αν την έπιαναν αδιάβαστη. Έτρεχε σαν δαιμονισμένη στα φροντιστήρια, στα Γαλλικά. Έτρεχε να στοιβάξει όλες αυτές τις κουκίδες των σελίδων μες το μικρό, ανώριμο μυαλό της. Έτσι ακώνευτα τα κατέβαζε όλα. Σαν κασίκα. Μια κασίκα με τρελά γονίδια που της κατέστρεψαν το σύστημα αναμείωσης. Αμάσητα λοιπόν όλα – από λάθος εντολή- να καταλήγουν στο στομάχι της για να κωνευτούν. Το αποτέλεσμα τι άλλο από...σκατά. Μονάχα τα βράδια, πριν κοιμηθεί ερχόταν ο Πέτρος κλεφτά. Τρύπωνε απ' το σφαλιστό παράθυρο της. Χωνόταν αδιάκριτα στο κρεβάτι της και της ψιθύριζε λόγια. Λόγια αγάπης. Ρουφούσε την κάθε λέξη και κρατούσε ώρες πολλές την ανάσα της για να μην χαθεί η μαγεία. Αυτή ήταν η σχέση της μαζί του. Μοναδική, δική της. Κανείς δεν μπορούσε να την αγγίξει. Ούτε καν ο ίδιος.

Η Ματίνα όμως τα κατάφερε. Τα λόγια της ήταν οχιές που σε δάγκωναν. Μόλυναν το αίμα καθώς το δηλητήριο χύνονταν στις φλέβες. Κάθε λογική αντίδραση του μυαλού μπλοκαριζόταν και σ' οδηγούσε στο έγκλημα. Έτοιμη να σκοτώσεις κάθε τι όμορφο υπάρχει μέσα σου.

-Έχω να σας πω νέα σήμερα.

Οκτώμισι ώρα το πρωί, με την τσίμπλα στα μάτια κι αυτή είχε νέα. Για ποιόν άλλον; Για εκείνον. Έπρεπε να περιμένουν το διάλειμμα μια και το κουδούνι της καλούσε.

-Τι λες να είναι τα νέα της Ματίνας; Είπε η Ελπινίκη και της έκλεισε το μάτι.

-Για τον Πέτρο και με στοίχημα.

Η καθηγήτρια τις επανέφερε εις την τάξη. Απτόητες οι δυο τους – πρώτη ώρα αρχαία- μπορούσαν να συνεχίσουν το πίτσι-πίτσι δια του γραπτού λόγου. Το έκαναν συχνά. Κανείς δεν τις έπαιρνε χαμπάρι μια και καθόντουσαν στο ίδιο θρανίο. Διπλανές από το δημοτικό οι δυο τους το είχαν αναγάγει σε επιστήμη. Τελείωσε η πρώτη ώρα και ήρθε η σειρά των...νέων της Ματίνας.

-Είδα τον Πέτρο στο φούρνο χθες το μεσημέρι που σχολάσαμε. Μου σύστησε το κορίτσι του. Τις κοίταξε μία-μία, με μάτια να γελούν χαιρέκακα.

-Κι εγώ που νόμιζα ότι σου σύστησε το αγόρι του. Το χιούμορ της Ελπινίκης έπιασε τόπο. Τα γέλια ήταν περισσότερο νευρικά, μα είχαν σώσει την κατάσταση.

-Τη λένε Πένη. Έφυγαν αγκαλιά από τον φούρνο και τους είδα να μπαίνουν στο σπίτι του. Σημειωτέον οι γονείς του ήταν εκεί.

-Αλκμήνη δεν έχεις να πεις τίποτα τώρα; Είπε προκλητικά η Ματίνα.

-Τι να πω; Τι περιμένετε να πω;

Η ζήλια την κατέτρωγε. Πώς να κρυφτεί; Πήρε τον δρόμο για την τάξη. Οι σκάλες υψώνονταν βουνό μπροστά της. Τα πόδια της δεν τα έλεγχε. «Πως την πάτησα έτσι; Για να δούμε ποιος θα επιβιώσει;» Πίεζε το μυαλό της να συγκεντρωθεί στα επιχειρήματα που ανέλυε η

Φιλολόγος. Το μόνο που κατάφερε είναι να την κοιτά στα χείλια. Δεν είχε σημασία τι έλεγε, απλά να φαίνετε ότι την παρακολουθεί. Κάποια στιγμή άκουσε τ' όνομα της. Η Ελπινίκη την σκούνηξε με τον αγκώνα της. Είχε ξυπνήσει. Που βρισκόταν;

-Μπορείς να μας απαντήσεις;

Ήταν η φωνή της καθηγήτριας, διόλου αυστηρή.

-Μπορείτε να επαναλάβετε;

-Τι οδήγησε την Γερμανία να ξεκινήσει τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο;

-Η εκδίκηση. Ήθελε να πάρει εκδίκηση γιατί την πρόσβαλαν. Γιατί της το έπαιζαν ανώτεροι οι άλλοι. Γιατί την μείωναν συνεχώς κι αυτό κανείς δεν το ανέχεται. Μ' ακούτε; Κανείς...

Έβαλε τα κλάματα. Οι άλλοι έμειναν βουβοί να την παρακολουθούν. Η καθηγήτρια, μια άκακη γεροντοκόρη, της έπιασε τον ώμο.

-Πήγαινε να πλυθείς παιδί μου κι όταν νοιώσεις καλύτερα έλα.

Σηκώθηκε με σκυμμένο το κεφάλι. Ήθελε να το βάλει στα πόδια. Έκλεισε την πόρτα πίσω της. Ησυχία. Μόνο τα τακούνια της φιλόλογου άκουσε. Πάλι ησυχία. Κατέβηκε στις σκάλες. Τόσο αργά. Έφτασε στην αυλή. Στις βρύσες. Άφησε το νερό να τρέχει και το κοιτούσε. Έβαλε τις παλάμες της από κάτω κι από κει στο πρόσωπο της. Συνέχισε να κλαίει. Δάκρυα και νερό κυλούσαν στη μπλε ποδιά της. Δεν την ένοιαζε. Κοίταξε ψηλά τον χειμωνιάτικο ήλιο. Δεν μπορούσε να τη ζεστάνει. Κανείς δεν μπορούσε να λιώσει την παγωνιά της. Το επεισόδιο πέρασε. Κανείς δεν του έδωσε συνέχεια. Οι φίλες της τη βρήκαν να κάθεται στα σκαλιά της αυλής. Η Ματίνα έμεινε μακριά. Ίσως την κράτησαν μακριά. Κι η συνάντηση με την φιλόλογο δεν ήταν όπως η Αλκμήνη περίμενε. Δεν την κάλεσε στο γραφείο. Δεν ζήτησε εξηγήσεις. Δεν ρώτησε ούτε καν αν είναι καλά τώρα. Μονάχα της χαμογέλασε. Ένα «ευχαριστώ» πνίγηκε στο σάλιο της. Οι ώρες κύλησαν βουβές. Δεν υπήρχε τικ-τάκ. Στο σπίτι κλείστηκε στο δωμάτιο της. Πέταξε την τσάντα στο πάτωμα κι έπεσε στο κρεβάτι μπρούμυτα να κλαίει. Εκεί την βρήκε ο Κωστής.

-Θέλω να μου δείξεις αριθμητική.

Η αδελφή του δεν αντέδρασε. Ξάπλωσε δίπλα της, σ' όσο χώρο είχε απομείνει και κοιμήθηκαν. Του μικρού το κεφαλάκι χαμένο στο λαιμό της και το χεράκι του στα μαλλιά της.

«Το πάρτι»

Από το ξημέρωμα των Φώτων η οικογένεια είχε εγερτήριο. Ο πατέρας ήπιε τον καφέ του στο πόδι και τους εγκατέλειψε. Καράβι να φύγει ήταν το σπίτι, με την μάνα καπετάνιο. Τι να κάνει ο άνθρωπος; Κι η Ευσταθία άλλο που δεν ήθελε. Τι να τον κάνει μες τα πόδια της; Την τιμητική του είχε ο πρωτότοκος γιος της. Τα δυο μικρότερα παιδιά είχαν τρελαθεί να αλείφουν ψωμάκια. Δεκαεφτά σωληνάρια με διάφορες κρέμες είχαν αδειάσει κι ακόμα άλειφαν. Σειρά είχε το πλύσιμο των ποτηριών. Ο νεροχύτης την περίμενε.

-Κωστή θα 'ρθεις να σκουπίζεις τα ποτήρια; Ο μικρός κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Βλέπεις δε μπορούσε να μιλήσει μια και είχε μπουκώσει δυο τρία ψωμάκια.

-Κακομοίρη μου αν σε πάρει χαμπάρι ο μεγάλος ποιος τον ακούει; Πήγαινε στην τουαλέτα να φας κι όταν τελειώσεις έλα. Άδειασε τα ράφια της κουζίνας και του σύνθετου από τα ποτήρια που θα χρησιμοποιούσαν. Τα πλαστικά θα ήταν λύση αλλά η Ευσταθία δεν ήθελε ν' ακούσει. Έκανε σαπουνάδα κι έπλενε. Ο Κωστής, δίπλα της τώρα, να σφηνώνει την πετσέτα βαθιά για ν' απορροφήσει το νερό. Έπρεπε να τελειώσουν γρήγορα γιατί τους περίμενε η επανάληψη των μαθημάτων μια και τα σχολεία άνοιγαν την επομένη. Τα ποτήρια έστεκαν ανάποδα πάνω στο μάρμαρο του νεροχύτη. Οι δουλειές που είχαν αναλάβει ήρθαν σε πέρας. Γραμμή για διάβασμα λοιπόν. Στο σαλόνι άκουσε φασαρία. Ήταν ο Φώτης κι η μάνα τους. Κάτι λέγανε για το πάρτι. Δεν ήταν αυτό όμως το κύριο θέμα της κουβέντας. Στάθηκε στο Χολ.

-Πως θα την συστήσω ρε μάνα; Δεν γίνεται. Όνομα είναι κι αυτό που της δώσατε; Αλκμήνη. Θα μου κάνουν χοντρή καζούρα οι φίλοι μου.

-Το θέμα έχει λήξη. Η αδελφή σου θα μείνει στο πάρτι.

-Ρε μάνα λυπήσουμε. Δεν μπορώ να την νταντεύω.

-Σαν πολλά μας τα είπες. Τελείωσε. Το θέμα για τον Φώτη που συνέχισε την μурμουρα δεν είχε τελειώσει. Για την Αλκμήνη όμως...

Στάθηκε στην πόρτα του σαλονιού και τον κοίταξε. Περίμενε να την δει. Όταν τα βλέμματα τους συναντήθηκαν...

-Μαμά δεν θα μείνω στο πάρτι. Θα πάω στην Ελπινίκη κι από κει στην Θεία. Τίναξε τα μαλλιά της γυρίζοντας του την πλάτη. Περίμενε ότι κάποιος θα την σταματήσει. Κανείς όμως. .

«Να πάτε στο διάολο. Θέλω να πάτε στο διάολο.» είπε από μέσα της. Έκλεισε την πόρτα του αυτοσχέδιου δωματίου της. Κάτι μεταξύ τουαλέτας και Χολ. Εκεί διάβαζε για να μην ενοχλεί τον κυρ- Θόδωρο όταν κοιμάται ή τον μεγάλο όταν ακούει μουσική. Κοντά της συχνά κι ο Κωστής να γυροφέρνει στα πόδια της. Όλο σε εκείνον ξέσπαγε. «Φύγε από δω. Δεν θέλω σκιά έχω», του φώναζε όταν δεν γινόταν το δικό της. «Μήπως εκείνου γινόταν; Ήταν άδικη μαζί του, το 'ξέρε.» Είδε το χερούλι της πόρτας να γέρνει. Ήρθαν να την παρακαλέσουν να μείνει στο πάρτι. «Αμ δεν θα τους γίνει τόσο εύκολα». Ήταν ο Κωστής. Ήρθε να σριμωχτεί κι αυτός μεταξύ γραφείου και πόρτας.

-Τι είναι; Τι θες; Παράτα με. Ίσα που είχε σκάσει το κεφαλάκι του και γύρισε να φύγει. Κωστή. Περίμενε. Τι θέλεις; Έλα πες μου.

Η Αλκμήνη τον πήρε στην αγκαλιά της. Είχε βαρύνει πολύ. Ποτέ ήταν που έσκασε από τ' αυγό και τώρα νάτος. Σωστό αντράκι. Λίγο ήθελε να την φτάσει στο μπόι. Είχαν μόνο τρία χρόνια διαφορά αλλά εκείνη ήταν πολύ ανεπτυγμένη.

-Να κάτσω να μου πεις τα μαθήματα σου;

-Εσύ διάβασες;

-Διάβασα. Πρόσεχε κακομοίρη μου γιατί του χρόνου πας γυμνάσιο. Σκούρα τα πράγματα. Πολλοί δάσκαλοι. Πολλά μαθήματα. Το νου σου. Η Αλκμήνη άνοιξε το βιβλίο της Ιστορίας στην σελίδα 123 κι άρχισε να διηγείται, ρίχνοντας και κάποιες ματιές μέσα. Ο Κωστής ήταν όλος αυτιά. Κοντά της γνώρισε τον Σωκράτη, τον Πλάτωνα, τα ταξίδια του Οδυσσέα, τα ανδραγαθήματα του Αχιλλέα, τον Κυναίγειρο που κράτησε το πλοίο των Περσών στην μάχη του Μαραθώνα με το ένα χέρι κι όταν του το 'κοψαν με το άλλο και μετά, όταν πια δεν είχε χέρια με τα δόντια, μέχρι που τον αποκεφάλισαν. Για τον ανιψιό του τον Νικία που ήρθε τρέχοντας στο τέλος της ίδιας μάχης, να φωνάξει το «Νενικήκαμεν» και να ξεψυχήσει.

«Αυτοί είναι οι Έλληνες Κωστή μου. Μην το ξεχάσεις ποτέ. Έχουν ψυχή.», του έλεγε πάντα στο τέλος η αδελφή του πνίγοντας την συγκίνηση. Αγαπούσε την Ιστορία, και την μυθολογία. Όταν κάποτε της είπε ότι κορόιδευαν οι φίλοι του τ' όνομα της, εκείνη γέλασε. «Έχουν δίκιο γιατί δεν ξέρουν. Αγαπούν τον Ηρακλή και τους άθλους του αλλά δεν σέβονται τη μητέρα του. Η Αλκμήνη ήταν η μητέρα του Ηρακλή, του ημίθεου. Κι είμαι περήφανη που έχω τ' όνομα της.» Από κείνη τη μέρα ο Κωστής καμάρωνε σαν γύφτικο σκεπάρνι κι οι φίλοι του τσιμουδιά. Στο σχολείο κανείς δεν τον έφτανε Νέα και Ιστορία. «Το νόημα» έλεγε με τη χαρακτηριστική τσιρικτή της φωνή η δασκάλα και πρώτος σήκωνε το χέρι ψηλά. Όλα τα νοήματα απ' έξω. Βλέπεις η Αλκμήνη έδινε μεγάλη σημασία στο νόημα. «Δεν είναι μόνο να διαβάζεις. Το σημαντικό είναι αυτό που διαβάζεις να το καταλαβαίνεις» του έλεγε πάντα. Ακόμα και στα παραμύθια τον ρωτούσε. «Τι κατάλαβες; Τώρα του μιλούσε για τον πασά της Λάρισα τον Μαχμούτ ή Δράμαλη. Τον ήξερε αυτόν από το έργο «Παπαφλέσσας» με τον Παπαμικαήλ και τη Δανδουλάκη. Κάθε 25^η Μαρτίου το 'βαζε η τηλεόραση. Η αδελφή του τα 'λεγε διαφορετικά αλλά το ταξίδι με τους φουστανελάδες στην Ελλάδα του τότε, ήταν και πάλι όμορφο. Ένα ταξίδι που διέκοψε η μητέρα τους.

-Κωστή. Πήγαινε λίγο μέσα.

Με φανερή δυσαρέσκεια γλίστρησε από την αγκαλιά της. Το ύφος της τώρα αυστηρό.

-Τι θέλεις μαμά;

-Έλα να διαλέξουμε ρούχα για το πάρτι.

-Δεν θα μείνω. Δεν τα είπαμε; Ο αδελφός μου δεν με θέλει στο πάρτι του, στα πόδια του κι εγώ στα δικά μου.

-Δεν είναι στο χέρι του. Έλα άσε τα πείσματα.

-Εντάξει μαμά θα μείνω.

-Τι θα φορέσεις;

-Το τζιν.

-Γιατί βρε κοριτσάκι μου; Τι έχουν τα ποδαράκια σου και τα κρύβεις; Βάλε ένα φουστανάκι.

-Φουστανάκι;

-Ναι το φουστανάκι το πράσινο. Το μεσάτο που σου πάει πολύ. Δείχνει το κορμάκι σου. Εγώ για ποιον τ' αγόρασα τόσα λεφτά; Να το καίρετε η ντουλάπα;

-Καλέ μαμά.

-Φόρα το κοριτσάκι μου. Άλλωστε δεν θα είναι κανείς από την παρέα σου να σε δει. Άσε που σε κάνει και δεσποινίδα.

Η Αλκμήνη το σκέφτηκε. Κανείς δεν τη γνώριζε από τους καλεσμένους. Μόνο ο Μάρκος, ο φίλος του Φώτη. Τι καλό παιδί! Πάντα την ρωτούσε «Τι κάνεις, πως πάει το σχολείο, τα μαθήματα;» Ξεχώριζε από τους άλλους. Δεν ήταν «Δώσε μου τον Φώτη.» Απορούσε πως έκανε παρέα με το γομάρι τον αδελφό της. Πέρα από αυτόν –που το θεωρούσε απίθανο να της δώσει σημασία απόψε- ποιος άλλος; Για κανέναν δεν θα υπήρχε.

-Είναι εντάξει το φουστάνι;

-Ναι κοριτσάκι μου. Θα στο πατήσω μια φορά ακόμη κι όλα μέλι.

Ο Κωστής είχε στριμώξει τον μεγάλο στο σαλόνι. Ξεχώριζε τους δίσκους.

-Θα κάτσει κι η Αλκμήνη στο πάρτι;

-Δεν σου πέφτει λόγος.

-Μου πέφτει. Δεν θέλω να την βλέπω χάλια.

Τον κοίταξε. Ήταν πολύ δεμένος μαζί της. Ένα περίεργο δέσιμο που δεν ένοιωσε ο ίδιος με την αδελφή του αν και είχαν τα ίδια χρόνια διαφορά. Τρία χρόνια τους χώριζαν, μόνο που εκείνος ήταν ο μεγάλος. Ίσως γιατί φοβόντουσαν τα παιχνίδια τους. Μην τυχόν και παίξουν το γιατρό.

-Θα μείνει στο πάρτι. Εντάξει τώρα;

Έτρεξε και του έσκασε ένα φιλί στο μάγουλο. Αμέσως μετά έκανε μεταβολή κι έψαξε για την Αλκμήνη, χωρίς να καταφέρει ν' αποφύγει την καϊδευτική σφαιλιάρα του αδελφού του. Την βρήκε στην κουζίνα μαζί με τη μάνα. Η μια με το σίδερο όρθια κι η άλλη δίπλα της με το βιβλίο.

-Θα μείνεις στο πάρτι.

-Το ξέρω.

-Τι κοιτάς βρε ποκοπικό; Σου είπε το ξέρει. Δεν πιστεύω να θες να μείνεις κι εσύ; Το σκέφτηκε για λίγο και μετά.

-Όχι προτιμώ την βόλτα με τα ξαδέλφια και τα σουβλάκια που θα φάμε. Δεν θα φάμε και σουβλάκια;

-Θα φάμε, είπε γελώντας η μάνα του

Η Αλκμήνη του χάιδεψε το κεφάλι. Οι ώρες μέχρι να φύγουν οι γονείς της με τον Κωστή κύλησαν γρήγορα. Η μάνα τους όλο και κάποια δουλειά έβγαζε την τελευταία στιγμή.

-Πηγαίνετε καλέ μαμά όλα εντάξει είναι.

-Η κόρη σου βιάζεται να μας ξεφορτωθεί.

Η Αλκμήνη έτρεξε στην αγκαλιά του να τον φιλήσει.

-Άστα νάζια πονηρό. Αυτά δεν περνάνε σε μένα. Φρόνιμη.

Την αγκάλιασε από την μέση και την έσφιξε. Έκανε χώρο να περάσει μπροστά η γυναίκα του. Από το χέρι κρατούσε τον Κωστή. Βγήκε τελευταίος. Ο Φώτης ξεφύσηξε με δύναμη. Σαν να του έφυγε ένα βάρος. Πάνω από το δανεικό στερεοφωνικό –ούτε για να χαιρετήσει τους γονείς του δεν σηκώθηκε- ν’ ακούει κασέτες και δίσκους και να ξεδιαλέγει. Τον παρατηρούσε έτσι αναπόσπαστο. Ένα κομμάτι κι αυτός με τα ηχεία, τον ενισχυτή, το κασετόφωνο. Φορούσε το ξεβαμμένο του τζιν με το μπλουζάκι κολεγίου ριχτό απ’ έξω και τον ζήλεψε. Η ίδια ήταν πολύ επίσημα ντυμένη γι’ απόψε. Και τα μαλλιά της; Γιατί άκουσε τη μάνα της και τα σήκωσε; Της έλειπαν οι φράντζες της. Τώρα που θα ξέσπαγε όταν ένοιωθε αμηχανία; Τα σχέδια της ήρθε ν’ ακυρώσει το κουδούνι της πόρτας. Σαν να την κτύπησε ρεύμα, τινάχτηκε.

-Δεν είναι νωρίς;

-Κατά της 9 τους είπα να μαζευτούν. Πήγε στην πόρτα και πάτησε τα κουμπιά του θυροτηλεφώνου. Έφτιαξε το φόρεμα της κι άνοιξε. Είδε το γελαστό πρόσωπο του Μάρκου.

-Τι ομορφιές είναι αυτές απόψε; Αυτά για σένα.

Χαμήλωσε τα μάτια. Πρώτη φορά της πρόσφεραν λουλούδια.

-Τα έκλεψα από τον κήπο της μητέρας μου.

-Σ’ ευχαριστώ.

-Ήξερα ότι θα μείνεις κι εσύ για το πάρτι. Μου το είπε ο Φώτης. Που είναι;

-Που αλλού;

Ο Μάρκος γέλασε. Πήγε κοντά του κι έπιασαν την κουβέντα για τον νέο δίσκο των DOORS, δώρο του Μάρκου προς τον αδελφό της.

-Ρε κολλητέ δεν ήταν ανάγκη, του είπε και τον κτύπησε στην πλάτη.

Η Αλκμήνη ένοιωσε ξένη. Δεν είχε θέση αυτή την ώρα ανάμεσα τους. Ο Μάρκος την κοίταζε χωρίς να στρέφει το κεφάλι του. Πήγε στην κουζίνα. Ήταν ευκαιρία να μείνει μόνη της. Μακριά τους. Τελικά δεν θα άλλαζε το φουστάνι της. Ούτε θα λύνε τα μαλλιά της. Δεν ήθελε να δώσει δικαίωμα ούτε στο Μάρκο. Τι ήθελε στο πάρτι; Θα την κοροΐδευαν. Θα γίνονταν ρεζίλι. «Ψυχραιμία», συμβούλευσε τον εαυτό της. Ήθελε να μείνει. Δεν την ανάγκασαν. Έδωσε μάχη για να υπάρξει σ’ αυτό το πάρτι. Έπρεπε να σκάσει και να κολυμπήσει. Ξανά το κουδούνι την έκανε να πεταχτεί. «Να δούμε πότε θα πάψω να τρομάζω.» Αργά πήγε στην πόρτα.

-Δεν ήταν ανάγκη. Θα άνοιγα εγώ, προσφέρθηκε ο Μάρκος. Του χαμογέλασε. Έμειναν κι οι δυο στην ανοικτή πόρτα να περιμένουν. Ένας καλπασμός στις σκάλες και εθεάθη το μπουλούκι. Αγόρια και κορίτσια. Κανέναν δεν ήξερε. Κι ο Μάρκος δεν έκανε τον κόπο να την συστήσει. Ένα ξερό «Η αδελφή του Φώτη» έφτανε. Είχε όνομα. «Με λένε Αλκμήνη», ήθελε να φωνάξει.

Ξανά στην κουζίνα. Άκουγε τα γέλια και τις φωνές τους να καλύπτουν τη μουσική που όλο δυνάμωνε. «Τι θέλω εγώ εδώ;» Η ίδια ερώτηση να σουβλίζει το μυαλό της. Είχε δίκιο ο αδελφός της που επέμενε να

φύγει. Εκείνος ήξερε. Δική της η ευθύνη. Είδε τον Μάρκο στην πόρτα να την κοιτά. Σήκωσε το κεφάλι της ψηλά. Δεν ήθελε να του δώσει να καταλάβει. Όλα ήταν υπό έλεγχο.

-Γιατί κρύφτηκες εδώ; Το «κρύφτηκες» ακούστηκε προσβλητικό στ' αυτιά της. Δεν είπε τίποτα. Έλα πάμε μέσα. Αν δεν το ξέρεις γίνεται πάρτι.

Της άρεσε αυτή η χειρονομία του. Την έκανε να νοιώσει σημαντική. Να και κάποιος που είχε καταλάβει την απουσία της..

Το κουδούνι αυτή τη φορά δεν την τρόμαξε. Νέα παρέα ανέβαινε τις σκάλες. Φωνές, ευχές, δώρα. Ο Φώτης επιτέλους σηκώθηκε. Δεν πρόλαβε να αναρωτηθεί γιατί. Η απάντηση βρισκόταν στην αγκαλιά του και τον φιλούσε. Της άρεσε που τον έβλεπε έτσι. Είχε λοιπόν αισθήματα. Δεν ήταν μόνο «γομάρι» όπως πίστευε. Ένα μάτσο κρέας, γένους αρσενικού, που της έκανε τη ζωή δύσκολη. Ο Μάρκος έκλεισε την πόρτα. Κάποιο από τ' αγόρια το φως. Μόνο ένα πορτατίφ άφησαν να καίει. Το σαλόνι γέμισε ζευγάρια. Λες και ήταν το σύνθημα. Με δυσκολία διέκρινε τον αδελφό της με την κοπελιά του. Κοπέλες με ξέμπλεκα μαλλιά και αγόρια με σκουλαρίκια.

«Αχ ρε μάνα.» Είδε τον Μάρκο να εκτελεί χρέη ντίσκο τζόκεϊ. Ο αδελφός της χαμένος. Έτρεξε στην κρεβατοκάμαρα να βρει το τζιν της. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Δεν ήξερε τι να υποθέσει. Αναζήτησε τον αδελφό της. Βρήκε τον Μάρκο στην θέση του. Έσκυψε στ' αυτί του.

-Που είναι ο Φώτης;

-Κάπου με την Φανή.

Ίσιωσε το κορμί της και τον κοίταξε.

-Τι συμβαίνει;

Αμφιταλαντεύτηκε για λίγο.

-Η πόρτα της κρεβατοκάμαρας των δικών μου είναι κλειδωμένη.

Ο Μάρκος είδε το αμήχανο βλέμμα της Αλκμήνης και ντράπηκε. Ντράπηκε για τον φίλο του, για τον ίδιο. Τι να της πει; Πώς να της εξηγήσει; Κι αν έβρισκε τα λόγια εκείνη πως θα τα ερμήνευε; Την παρακολουθούσε ν' απομακρύνεται. Την βρήκε και πάλι στην κουζίνα, με την πλάτη γυρισμένη στην πόρτα, σκυφτή πάνω από τον νεροχύτη να πλένει ποτήρια.

-Παράτατα και πάμε μέσα, της είπε

Την είδε τόσο σοβαρή, τόσο ατάραχη. Και τι δεν θα έδινε για να διαβάσει τη σκέψη της. Αυτό το κορίτσι! Λες και δεν την άγγιζε τίποτα. Λες και όλα περνούσαν δίπλα της. Πόσο θα ήθελε να 'ναι ο Μάρκος ο αδελφός της. Θα μπορούσε να μιλά μαζί του, να μην κρύβεται. Δεν θα δεχόταν μονάχα τις εντολές του. Θα έκαναν παρέα. Αυτός ποτέ δεν θα κλειδωνόταν στο δωμάτιο των γονιών τους με το κορίτσι του. Πόσο της είχε κατοφανεί; Όχι στο κρεβάτι της μαμάς. Στο δικό του κρεβάτι να την πήγαινε. Θα ένοιωθαν πιο όμορφα, πιο ζεστά, πιο οικεία. Το άρωμα θα έμενε εκεί στα σεντόνια, στο προσκέφαλο, να τον συντροφεύει τις ώρες μοναξιάς.

Κάθισε όρθια στην τζαμόπορτα του σαλονιού. Σταύρωσε τα χέρια της πίσω. Κοίταζε τα ζευγάρια να χορεύουν. Ο καθένας στο ρυθμό της ψυχής του. Άφησε το κορμί της να παρασυρθεί στο λίκνισμα των ζευγαριών. Τα μάτια του Μάρκου καρφωμένα πάνω της, ήταν τυφλά. Τυφλή κι εκείνη να χορεύει ξυπόλητη στην άσφαλτο. Κι όμως εκεί καρφωμένη, αφημένη στην τζαμόπορτα. Εκεί την είδε και της γέλασε. Στάθηκε μπροστά της. Ήταν ακόμη τυφλή. Η μουσική είχε πλημμυρίσει το κεφάλι της, το κορμί της. Κοίταζε τα μάτια που την κοιτούσαν. Ήταν τόσο ήρεμη, τόσο γαλήνια, τόσο γλυκιά. Είχε συνηθίσει το άγριο βλέμμα στα μάτια της. Την προτιμούσε έτσι.

-Καλησπέρα Πέτρο. Δίπλα τους ο Φώτης με την κοπελιά του. Τον έβλεπε να του μιλά. Η Αλκμήνη συνήλθε από το λήθαργο.

-Του Πέτρου είναι το στερεοφωνικό, της είπε. Το έφερε και το συνδέσαμε. Γιατί άργησες; Που είναι η Πένη;

-Θα έρθει με τον Σταύρο αργότερα.

-Όλα εντάξει;

Ναι μια χαρά. Εκεί είναι τα ποτά. Σαν το σπίτι σου.

Απομακρύνθηκε με τη Φανή στο πλευρό του. Η Αλκμήνη έστεκε εκεί. Τα μαγουλά της φωτιά. Τα μάτια της φλόγες. Δεν ήταν ο Πέτρος. Ήταν το όνειρο που χάθηκε.

-Θα με σερβίρεις;

-Ευχαρίστως. Τι θα πιεις;

-Ουίσκι.

Περπάτησε αργά το μονοπάτι που της ανοίγονταν προς το σύνθετο. Εκείνος δεν την άφησε να καθεί. Την ακολούθησε βήμα-βήμα. Πόσο ξεχώριζε από τις άλλες; Την ήθελε και θα την έπαιρνε. Την προηγούμενη νύχτα είχε πλάσει όνειρα ότι θα την κατακτούσε. Από νωρίς στο σπίτι της να δένει και να λύνει τα καλώδια του στερεοφωνικού και να περιμένει. Ανέβαλε συνεχώς την αναχώρηση του για να ιδωθούν. Μάταια όμως. Που ήταν μέχρι τις 11.30 το βράδυ; Του πρότεινε το ποτήρι που κρατούσε. Πέρασε μπροστά του και χάθηκε. Όχι δεν θα την άφηνε να καθεί. Πήγε γραμμή στην κρεβατοκάμαρα των δικών της. Ο αδελφός της δεν είχε καν την ευγένεια να συμμαζέψει το κρεβάτι. Έκλεισε πίσω της την πόρτα, αγνοώντας την παρουσία του Πέτρου στο χολ. Έβγαλε καθαρά σεντόνια και μαξιλαροθήκες. Τράβηξε με βία το σεντόνι, πειτώντας κάτω τις μαξιλαροθήκες. Κουβάρια όλα στο πάτωμα. Πήρε τις άκρες του καθαρού ασπρόρουχου τις τίναξε ψηλά ν' απλωθούν σαν φτερά και να πέσουν να καλύψουν το στρώμα, μα όχι την ντροπή της. Σκυμμένη κι απορροφημένη καθώς ήταν, δεν είδε τον Πέτρο πίσω της. Την παρατηρούσε. Τα χέρια της λεπτά και επιδέξια να χώνονται βαθιά στα ξύλα του κρεβατιού. Έσκυψε να πάρει ένα μαξιλάρι από κάτω. Εκεί τον είδε η Αλκμήνη και ορθώθηκε μπροστά του.

-Πέτρο σε παρακαλώ.

-Άσε με να σε βοηθήσω.

-Δεν πρέπει, της ξέφυγε.

-Ποιος το απαγορεύει; Οι καλοί τρόποι;
-Δεν είναι αυτό. Σε παρακαλώ πήγαινε μέσα.
Αγνόησε τις παρακλήσεις της. Έπιασε το σεντόνι από τις άκρες και ακολούθησε τις κινήσεις της. Εκείνη δεν τον κοιτούσε. Ντρεπόταν τόσο πολύ.
-Πέτρο σε παρακαλώ.
-Αλκμήνη θέλω να είμαι όπου είσαι και να κάνω ότι κάνεις. Σε παρακαλώ. | Το «παρακαλώ» του την έκανε να τα χάσει. Δεν ήταν αυτός που ήξερε. Ήταν ο άλλος. Ο Πέτρος των ονείρων της. Μισούσε τον αδελφό της τόσο πολύ για την αναίδεια του. Κι αν ο Πέτρος ήξερε; Πώς να κρυφτεί; Που να κρυφτεί;
-Σ' ευχαριστώ ήταν το μόνο που ψιθύρισε δίχως να σηκώσει τα μάτια της.
-Τελειώσαμε νομίζω. Του έγνεψε καταφατικά. Πέρασε μπροστά του και την άγγιξε στη μέση. Δέχτηκε το άγγιγμα του.
-Πέτρο μου σε ψάχνω, που ήσουν κατακωνιασμένος; Το κεφάλι της χάθηκε στο λαιμό του. Εσύ μου τον είχες απαγάγει; πρόσθεσε.
Η Αλκμήνη έκανε να φύγει μα το χέρι του Πέτρου την κράτησε.
-Πένη να σου γνωρίσω την αδελφή του Φώτη. Από δω η Αλκμήνη.
-Εσύ λοιπόν είσαι η Αλκμήνη. Έχω ακούσει τόσα για σένα.
-Η Πένη είναι μια καλή φίλη και γειτόνισσά μου.
-Ναι για κακή μου τύχη μένω στο διπλανό διαμέρισμα από τον Πέτρο. Καταλαβαίνεις τι περνάω;
-Που είναι ο Σταύρος; Μαζί δεν ήρθατε;
-Κάπου εκεί στα σκοτάδια.
Ο Πέτρος κοίταξε την Αλκμήνη να απομακρύνεται. Ήθελε αέρα. Με τα δυο της χέρια αγκάλιαζε το κορμί της. Είχε τόση ανάγκη από μια αγκαλιά. Τι κι αν ήταν η δικιά της; Κοίταξε το φεγγάρι. Τόσο θλιμμένο. Ένοιωσε τον πόνο του. Ήταν καταδικασμένο να είναι μισό. Μονάχα μια φορά το μήνα γέμιζε και τότε χαμογελούσε. Του έφτανε τούτη η μια φορά για να είναι ευτυχισμένο. Τα μάτια της βυθίστηκαν στα μάτια του φεγγαριού. «Θα γεμίσεις», του είπε. Κι εκείνη θα γέμιζε στην αγκαλιά του. Ήταν τόσο κοντά. Ένοιωσε την παρουσία του πίσω της. Ο ουρανός ένα απέραντο μαύρο.
-Πάλι απομονωμένη. Γιατί γλυκιά μου;
Ήταν η φωνή του Μάρκου. Τόσο τρυφερή.
-Μάρκο τι καλός που είσαι. Όλες τις αγγαρείες εσύ τις κάνεις.
Η Αλκμήνη τώρα τον κοιτούσε. Της πήρε το χέρι και το έφερε στα χείλη του.
-Θα μου κάνεις την τιμή να χορέψεις μαζί μου;
-Μάρκο πήρες πολύ σοβαρά τον ρόλο σου.
Την κράτησε στην αγκαλιά του και εκεί στο λιγοστό φως του φεγγαριού λικνιζόντουσαν απαλά. Η Αλκμήνη αφέθηκε στα χέρια του. Ένοιωθε τόση σιγουριά στην αγκαλιά του. Η μουσική σταμάτησε, όχι όμως και οι δυο χορευτές.

Ο Πέτρος άναψε τσιγάρο. Οι σκιές στο μπαλκόνι τον έπνιγαν. Ήθελε να φωνάξει. «Γι αυτό αυτή η συμπεριφορά άπόψε. Για αυτό τα χαμόγελα και το γαληνεμένο βλέμμα.» Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Τον πονούσε. «Όχι δεν έπρεπε να πονά. Όχι αυτός. Αυτή.» Στάθηκε στην σκιά της πόρτας περιμένοντας. Είδε τον Μάρκο να φεύγει. Πήρε τη θέση του στο πλευρό της. Γύρισε και τον κοίταξε. Το βλέμμα του στο αντίκρισμα της μαλάκωσε.

«Πέτρο θέλω να...»

Οι λέξεις κόπηκαν από το φιλί του. Την έσφιγγε. Περίμενε αντίσταση. Δεν αντιστάθηκε. Την πονούσε. Έκλεισε τα μάτια και το δέχτηκε. Χαλάρωσε τα χέρια του, το άγγιγμα του, όχι όμως τα χείλη του.

Οι φίλες της είχαν πει ότι το φιλί σου φέρνει εμετό. Σάλια. Αυτό ήταν το φιλί σάλια. Μα πρέπει να δείχνεις ότι είναι ωραίο. Έτσι γίνεται πάντα την πρώτη φορά, μετά συνηθίζεις και σου αρέσει. Της άρεσε από την πρώτη κιόλας φορά. Αφέθηκε να την οδηγήσει. Ναι της άρεσε. Ήταν ζεστό, γλυκό, όμορφο. Εκείνος το έκανε. Άνοιξε τα μάτια της, την κοιτούσε. Ένα χαμόγελο διαγραφόταν στα χείλη του. Τον άφησε στο μπαλκόνι και χάθηκε.

Ο Πέτρος άναψε τσιγάρο και σίγουρος για τον εαυτό του πήγε στο σαλόνι. Έψαξε να τη βρει με το βλέμμα του. Όσο κι αν την αναζητούσε η Αλκμήνη ήταν χαμένη. Ο Μάρκος ήταν εκεί, άρα δεν ήταν μαζί. Ο εγωισμός του δεν του επέτρεπε να ρωτήσει. Άλλωστε πως θα το δικαιολογούσε; Ήταν σπίτι της. Υπήρχε κι ο αδελφός της. Δεν μπορεί έπρεπε να επιστρέψει. Δεν το έκανε όμως. Τελευταίος καιρέτησε το Φώτη μαζί με το Μάρκο κι όμως εκείνη έλειπε. Δεν έπρεπε να την αφήσει να φύγει. Δεν έπρεπε.

Διπλωμένη στο τέλος της σκάλας με τα μάτια κλειστά. Στα χείλη ο πόνος από το φιλί. Έκοβε σαν γυαλί. Από τις άκρες των ματιών δάκρυα κυλούσαν. Μουγκά. Ήταν τόσο μόνη. Εκείνη και το φιλί στον κόσμο ολάκερο. Πονούσε. Ένοιωθε τύψεις. Τα προκάλεσε όλα και...τώρα; Τώρα πονούσε. Πόσο πολύ; Δεν ήξερε τι να πει. Είχε οδηγήσει στο γκρεμό την καρδιά της, την καρδιά του. Με το φιλί πήδηξε και βρέθηκε στο κενό. Δεν μπορούσε παρά να πιάσει πάτο. Πόσο βαθιά θα έφτανε; Το πάθος της ατελείωτο. Που θα σταματούσε; Πότε; Το πώς δεν την ένοιαζε. Ήξερε μόνο ότι θα επιβίωνε. Το παιχνίδι σκληρό. Δεν μπορούσε να κάνει πίσω. Το χρονόμετρο είχε πατηθεί από το χέρι της. Κυνηγούσε τον εαυτό της. Τι να προλάβει; Εκείνη.

Σηκώθηκε. Κατέβηκε αργά τις σκάλες. Πουθενά κανείς. Τ' αποτσιγάρα και τ' άδεια ποτήρια μαρτυρούσαν τις ορδές που είχαν περάσει. Έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά. Μάζευε και καθάριζε με μανία. Ήθελε να πονέσει. Να πονέσει κι άλλο. Να φτάσουν τα γυαλιά στο στόμα πιο κάτω, ακόμα πιο κάτω.

Να μην αφήσουν κάτι χωρίς να το ματώσουν. Το στήθος της φωτιά. Τίποτα δεν θα την σταματούσε. Δεν είχε έλεος για τα σωθικά της. Τα πόδια της λύγιζαν. Κάπου στα γόνατα. Τα τέντωσε σαν πεισματάρικο παιδί. Καθάριζε, καθάριζε, καθάριζε. Ήταν όλα τόσο βρώμικα. Ένα

τασάκι γεμάτο αποσιγάρα μάρκας κάμελ. Πήρε ένα κουτάκι και τα έβαλε μέσα. Το φύλαξε μες το συρτάρι του κοιμοδίνου. Ήταν η μάρκα του. Δεν ήξερε πια απ' όλα είχαν ακουμπήσει τα χείλη του. Τα κράτησε όλα. Έφερε τα δάκτυλα της στα χείλη της. Τα σκούπισε από κάτι αόρατο που υπήρχε. Έκρυψε το πρόσωπο στο μαξιλάρι. Φοβόταν. Ας ήταν το τέλος της ιστορίας. Το τέλος της τρέλας. Ήξερε ότι ήταν μόνο η αρχή.

«Την έχασε»

Η Άνοιξη άπλωσε τα φτερά της. Σκόρπισε μυρωδιές και χρώματα στο πέρασμα της. Η Αλκμήνη παρέμεινε στην Γεναριάτικη εκείνη νύχτα. Πονούσε ακόμα. Δεν τον ξανάδε. Δεν τον ξανάκουσε. Το διάβασμα πονούσε το μυαλό της. Η απουσία του την καρδιά της. Κι ο Φώτης ούτε κουβέντα για τον φίλο του τον Πέτρο. Μοναδικό παυσίπονο ο Μάρκος. Ο καλός πιστός της Μάρκος. Την βοηθούσε τώρα στα μαθηματικά. Βασικό μάθημα των εξετάσεων για την εισαγωγή στο Λύκειο. Της έλεγε αστεία και κάνα Σαββατόβραδο την συνόδευε στο σινεμά. Εκείνος της έφερε και την Άνοιξη στο σπίτι. Ένα κλωνάρι αμυγδαλιάς από κάπου κλεμμένο. «Για σένα» της είχε πει σεμνά και χάθηκε στο σαλόνι με τον Φώτη. Εκείνη χάθηκε στις πράξεις των εξισώσεων. Βρήκε ξανά τον δρόμο της στο κουδούνισμα του τηλεφώνου. Σήκωσε βαριεστημένα το ακουστικό. Είχε πάψει να ελπίζει για εκείνον. Κι όμως. Το «γεια σου Αλκμήνη» έκανε τους κτύπους της καρδιάς της τύμπανα στ' αυτιά της. Κοίταξε γύρω της να δει μήπως ακούν οι άλλοι. Δεν υπήρχε κανείς. Κατάπιε το σάλιο της στο λαιμό που έκαιγε. Έφερε το χέρι της στο στήθος. Ξανά το κάψιμο. Έπρεπε να μιλήσει. Ο χρόνος κυλούσε γρήγορα εναντίον της. Δεν έπρεπε να φανεί ότι περίμενε, ότι πονάει.

-Γεια σου Πέτρο. Τι κάνεις; είπε σταθερά. Είχε απομονώσει την καρδιά της, τους κτύπους της στ' αυτιά της, την φωτιά στο στήθος της. Δεν άκουγε την φωνή του, δεν ξεχώριζε τις λέξεις. Της έφτανε ότι πήρε μόνο για κείνη. Το φανέρωσε. Δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί. Έγραψε το όνομα του δεκάδες, εκατοντάδες, χιλιάδες φορές. Γέμισε κόλλες χαρτί. «Πέτρος». Με κεφαλαία και μικρά γράμματα, με απλά και καλλιγραφικά, οριζόντια και κάθετα. Τις έσκισε όλες.

«Τον αγαπώ» είπε στον εαυτό της. «Τον αγαπώ». Πετούσε στα σύννεφα. Δεν μπορούσε να πιστέψει στην ευτυχία της. Βγήκε στο μπαλκόνι. Τέντωσε το λαιμό πίσω. Κοιτούσε τον ουρανό. Ήταν γαλάζιος αν και βράδυ. Γιόρταζε μαζί της. Τ' αστέρια λιγοστά.

Κάπου στο βάθος λευκά σύννεφα να ταξιδεύουν. Απόψε δεν ευχόταν να την πάρουν μαζί τους. Ήθελε να μείνει εδώ στην γη, στα ανθρώπινα. Τι όμορφα που ένοιωθε. «Ξέρω ότι μ' αγαπάς. Σ' ευχαριστώ θεέ μου» είπε μέσα της κι έστειλε ένα φιλή στον ουρανό. Του χαμογέλασε. Η ώρα περασμένη. Κάποιο ξυπνητήρι έσκουζε. Το δικό της μες στην καρδιά της ριζωμένο κτυπούσε αδιάκοπα. Έπρεπε να το πείσει να

συμμορφωθεί. Να πάει σαν καλό κορίτσι να πλαγιάσει. Τα όνειρα στο ζεστό κρεβάτι θα την έφερνα πιο κοντά στο ραντεβού. Έκλεινε τα μάτια μα πάλι ουρανό έβλεπε. Αυτή τη φορά με χιλιάδες αστέρια να τη λούζουν. Εκείνος έλειπε. Άγνωστο πόσες ώρες έμεινε εκεί έξω να ονειροπολεί όταν το ζεστό χέρι της μητέρας της άγγιξε τον ώμο της. Μάνα και κόρη αγκαλιά εγκατέλειψαν το μπαλκόνι. Η κυρα Ευσταθία συνόδευσε την κόρη της μέχρι το κρεβάτι. Έριξε κολόνια στο μαξιλάρι. Περίμενε να ξαπλώσει. Τη σκέπασε ως το λαιμό και τη φίλησε στο μέτωπο.

-Καληνύχτα γλυκιά μου. Η Αλκμήνη δεν είδε όνειρα γλυκά. Όταν έφτασε η μητέρα της με το γάλα νόμιζε ότι μόλις είχε κλείσει τα μάτια της. Η σκέψη του Πέτρου την ξύπνησε μια και καλή. Ω Θεέ μου. Ήταν παρά 10'. Και μισή χτυπούσε το κουδούνι. Έπρεπε να ετοιμαστεί. Δεν θα προλάβαινε. Άλλαξε εσώρουχα. Φόρεσε την πόδιά χωρίς ζώνη και παρουσιάστηκε στην μητέρα της.

-Που είναι η κορδέλα σου; Μάζεψε τα μαλλιά και φόρεσε κορδέλα. Κάτι πήγε να πει αλλά οι λέξεις χάθηκαν. Κατέβασε το γάλα της μονορούφι.

-Φεύγω μανούλα σ' αγαπώ.

-Με την ευχή μου τρελόπαιδο. Αγαπούσε όλο τον κόσμο τούτο το πρωινό. Σήμερα θα έβγαινε ραντεβού με τον Πέτρο. Όσο οι ώρες πλησίαζαν τόσο η αγωνία της κορυφωνόταν.

Κι αν το ξεχάσει; Κι αν δεν έρθει; Πρέπει να έρθει. Πρέπει.

Το κουδούνι που χτυπούσε ήταν το τελευταίο. Κοίταξε την Ελπινίκη δίπλα της να αδειάζει ανέμελα το θρανίο από τα πράγματα της.

-Ελπινίκη.

-Ναι

-Πες μου καλή επιτυχία.

-Καλή επιτυχία. Γιατί;

-Τίποτα. Γεια.

Έτρεξε στις τουαλέτες. Έβγαλε την άσπρη κορδέλα, έλυσε τα μαλλιά της και τα τίναξε πίσω. Τα βούρτισσε να δείχνουν πλούσια. Τσίμπησε τα μαγουλά της να κοκκινίσουν. Μέτρησε μέχρι το 50. Οι φίλες της θα είχαν απομακρυνθεί τώρα. Έριξε ανέμελα την τσάντα στον ώμο και αργά βγήκε από τις τουαλέτες, την αυλόπορτα του σχολείου, τη λεωφόρο. Έστριψε το μικρό στενό. Έψαξε με το βλέμμα της μα δεν τον είδε. «Δεν ήρθε».

Ο Πέτρος την είδε. Καθόταν στα σκαλιά μιας πολυκατοικίας. «Επιτέλους». Είχαν σχολάσει 15 λεπτά τώρα κι εκείνη πουθενά. Νόμιζε ότι το μετάνιωσε. Την παρακολουθούσε να περπατά αργά στη μέση του δρόμου χωρίς να ψάχνει για εκείνον. Εγκατέλειψε τα σκαλοπάτια κάνοντας δυο βήματα μπροστά. «Με είδε. Επιτέλους με είδε». Προχώρησε προς το μέρος της. «Ήρθε με την ποδιά. Το έκανε για να μου την σπάσει».

-Γεια σου Πέτρο, μίλησε πρώτη.

-Γεια.

-Που θες να πάμε;

-Ας περπατήσουμε λίγο. Περπατούσαν δίπλα-δίπλα. Ήθελε να της πιάσει το χέρι αλλά... με την ποδιά. Αυτά τα είχε περάσει προπολού.

-Πάμε από εδώ, είπε απότομα.

-Μα από εδώ είναι το σπίτι μου.

-Ε! να σε πάω σπίτι σου. Δεν μίλησε. Δεν θύμωσε. Δεν αντέδρασε. Θα προτιμούσε να πει κάτι. Εκείνη καμιά αντίδραση.

-Ξέρεις θυμήθηκα ότι έχω κάποια δουλειά. Λυπάμαι. Τα λέμε άλλη φορά.

-Εντάξει. Αμίλητη πέρασαν την λεωφόρο. Λίγο πριν πουν το «γεια» η Αλκμήνη πρόφερε το όνομα του.

-Πέτρο.

-Έλα.

-Σ' ευχαριστώ που ήρθες.

-Ξέχνα το. Ανέβηκε τις σκάλες. Την έχασε για άλλη μια φορά. «Όχι». Έτρεξε σπίτι του. Την πήρε τηλέφωνο. Έπρεπε να της εξηγήσει. Δεν μπορούσε να την αφήσει. Δεν μπορούσε να μείνει κοντά της σήμερα, να φύγει από κοντά της σήμερα. Δεν μπορεί. Ξανά, ξανά, ξανά, μέχρι να το σηκώσει. Η Αλκμήνη έκλαιγε. Για τα φιλιά που δεν πήρε, τα λόγια που δεν άκουσε, τις στιγμές που δεν έζησε. Το τηλέφωνο δεν το άκουγε. Γιατί να το ακούσει; Δεν ήθελε να το ακούσει. Οποιος κι αν ήταν δεν την ένοιαζε. Εκείνος είχε φύγει. «Σήκωσε το. Το ξέρω ότι είσαι εκεί σήκωσε το. Σε παρακαλώ». Καμιά ανταπόκριση. Έστω για να του το κλείσει. Είχε βαλθεί να τον τρελάνει. Πολύ πριν τον γνωρίσει έμπαινε μέσα του αργά και σταθερά.

Και να τώρα που θα έχανε τα λογικά του με το πείσμα της. Πήρε το μπουφάν του κι έφυγε. Το τσιγάρο στο τασάκι αναμμένο. Τα φώτα ανοικτά κι αυτός στους δρόμους να την ψάχνει. Την έστησε κάτω από το σπίτι της, στο γωνιακό ζαχαροπλαστείο. Ήπιε σοκολατούχο γάλα, πορτοκαλάδα, έφαγε γιαούρτι, μα η Αλκμήνη άφαντη. Είδε την μάνα της να καθαρίζει. Τον Φώτη να επιστρέφει και μετά από λίγο να την ξανακοπανάει. «Που είσαι;» Είχε φτάσει απόγευμα κι εκείνος κολλημένος στο γωνιακό ζαχαροπλαστείο, περιγελος γνωστών κι αγνώστων. Όχι δεν θα το έβαζε κάτω. Εκεί θα έμενε μέχρι να τον πιάσει πονόκοιλος. Την είδε να βγαίνει. Δεν το πίστευε. Πήρε το δρόμο προς τα κάτω με γοργά βήματα. Πλάκα του έκανε. Δεν μπορεί να μην τον είδε. Δεν μπορεί να μην κατέβηκε γι αυτόν. Δεν μπορεί.

Την πήρε από πίσω χωρίς να χάσει λεπτό. Γύρισε και τον κοίταξε τρομαγμένη. «Πέτρο» είπε κι η φωνή της έσβησε. Πράγματι δεν ήξερε την ύπαρξη του κάτω από το σπίτι της, πίσω της. Τα μάτια της τεράστια τον κοιτούσαν. Χάθηκε στα χείλη της. Δεν υπήρχαν λόγια να της πει. Ελευθέρωσε το κεφάλι της, την έπιασε από το χέρι και περπάτησαν. Έφτασαν αργά στο ποτάμι.

Πέρασαν το γεφυράκι και στάθηκαν στις κούνιες. Αγκαλιά κοιτούσαν τ' αστέρια. Πέρασαν ώρες μπορεί και λεπτά, ίσως και δευτερόλεπτα που κοιτάζονταν αμίλητοι. Ο χρόνος δεν είχε θέση στη συντροφιά τους.

Κανείς δεν χωρούσε ανάμεσα τους. Όλα του τα είχε συγχωρέσει. Άξιζαν και τη ζωή της αυτές οι στιγμές. Τη σιωπή έσπασε ο Πέτρος. «Αγάπη μου νομίζω ότι βρέχει». Ναι έβρεχε. Ήταν και οι δυο τους μούσκεμα. «Δεν φοβάμαι για μένα αλλά για σένα, είσαι από ζάχαρη και θα μου λιώσεις.» Η Αλκμήνη δεν μιλούσε, μονάχα κοίταζε. Ρουφούσε τη μορφή του. Στο μικρό αδιέξοδο την φίλησε και την άφησε να χαθεί.

Στο σπίτι οι ειδήσεις των 9 είχαν τελειώσει προπολλού. Ο πατέρας της στην πολυθρόνα δεν είπε λέξη. Η μάνα της γονατιστή στη μπανιέρα να πλένει με μανία. Όλο το θυμό για το ξαφνικό φευγικό της κόρης της το 'βγαζε στα σώβρακα του κυρ-Θόδωρου. Μα ούτε να τελειώσει μπορούσε μέχρι να έρθει το ευλογημένο το κορίτσι. Ποιος τον άκουγε τον πατέρα της; Μα να φύγει έτσι; Χωρίς κουβέντα. Επέστρεψε ο πατέρα της κι αυτή ακόμα έξω. Η πόρτα που ακούστηκε την τρόμαξε λιγότερο από τη σιωπή.

-Καλησπέρα μπαμπακούλη.

-Καλησπέρα. Τράβα μέσα και πες της μάνα σου να βγει από την τουαλέτα που πλένει τόσες ώρες. Πες της ακόμη και που γυρνούσες μέχρι τώρα. Η μάνα της την περίμενε στην πόρτα της κουζίνας.

-Που ήσουν ευλογημένο; Τι ήταν αυτό που έκανες; Δεν σκέφτηκες κανέναν; Και μην μου πεις ψέματα γιατί...ααα. Η Αλκμήνη χαμογελούσε. Της έσκασε ένα φιλή στο μάγουλο.

-Μανουλίτσα μου το μόνο που έχω να σου πω είναι ότι είμαι ευτυχισμένη. Τίποτα δεν με νοιάζει, κατάλαβες, τίποτα.

Το νέο δεν άργησε να μαθευτεί. Όσο κι αν η Αλκμήνη κρατούσε κλειστό το στόμα της, ο Πέτρος το φώναζε παντού. «Την αγαπώ. Είμαι ερωτευμένος».

«Ξανθό κεφάλι»

Εξετάσεις και Πέτρος μονομαχούσαν στο μυαλό της και την καρδιά της. Οι γνώμες των φίλων την άφηναν αδιάφορη. Οι περιορισμοί από το σπίτι. Στο σκόλασμα έτρεχε στην αγκαλιά του. Στο μικρό σκασιαρχείο της καρδιά της. Εκείνη ήταν παιδί. Η ποδιά της που έπαψε να τον ενοχλεί, του το φώναζε καθημερινά. Τα λευκά σοσόνια, η βαριά τσάντα. Η Αλκμήνη ήταν ένα κοριτσάκι που το λάτρευε μαζί κι όλα αυτά. Ακόμα και την μυρωδιά της. Αυτή η πρόσμιξη φρούτων και λουλουδιών κάτι του θύμιζε, μα σίγουρα όχι γυναίκα.

Ο καλός της Μάρκος εκεί. Καθημερινά ίδρωνε δίπλα της σ' εκείνο το μικρό καμαράκι. Δίπλα-δίπλα στο γραφείο, ν' ανασαίνει την ανάσα της, να ρουφά το άρωμα της. Αυτό το άρωμα ήταν μοναδικό, δικό της. Ανάδευε μέσα από τις ίνες του κορμιού της κι εκείνος ο μοναδικός μάρτυρας του βασανιστηρίου του, του βασανιστηρίου της. Έλυνε τις εξισώσεις κι εκείνος σκυμμένος από πάνω της να αγγίζει τα μαλλιά της που χύνονταν πάνω του. Να αγγίζει τα λευκά της χέρια. Να την κοιτά να δαγκώνει το στυλό στα κενά της σκέψης της και να αρνείται να εξηγήσει. Δεν ήθελε να κατανοηθεί και να κατανοήσει. Τι να κάνει;

Πότε θα έβρισκε το κουράγιο να της μιλήσει. Σίγουρα όχι τώρα. Θα ήταν πρόστιχο από μέρους του. Γιατί όμως; Τι ποιο πρόστιχο από τον Πέτρο που παίζει μαζί της. Να κλέβει τα όνειρα και τις ελπίδες της. Τα στοιχήματα είχαν πέσει στο καφενεδάκι του Παύλου. Τις κέρδισε τις μπύρες ο κερατάς. Τις μπύρες και το κορίτσι.

«Τίποτα δύσκολο» είχε καμαρώσει το καθίκι. Κι εκείνη τόσο ηλίθια περήφανη στην αγκαλιά του. Όχι δεν μπορούσε να γίνει αυτός προάγγελος κακών. Δεν ήθελε να την κερδίσει έτσι. Μόνη της έπρεπε να ξεγυμνώσει το καθίκι. Απλά εκείνος έπρεπε να είναι εκεί να την στηρίξει. Και μετά. Μετά...

-Μάρκο είναι σωστές οι ασκήσεις;

-Ναι σωστές. Απ' ότι βλέπω έχεις γίνει σαΐνι. Δεν μπορώ να σου προσφέρω κάτι παραπάνω. Η μαθήτριά σου ξεπέρασε το δάσκαλο. Θέλεις να πάμε σινεμά;

-Είναι σωστό; Θέλω να πω... Μια βδομάδα πριν τις εξετάσεις να ξεπορτίζω; Υποτίθεται ότι είμαι στρωμένη στο διάβασμα. Πως θα φανεί στους δικούς μου;

-Δεν έχεις παρά να τους ρωτήσεις.

-Με σένα μ' αφήνουν παντού. Το ξέρεις αυτό. Πάω να ντυθώ.

«Με σένα μ' αφήνουν παντού». Οι λέξεις στριφογύριζαν στο μυαλό του Μάρκου. Ογκόλιθος έγινε έτοιμος να του λιώσουν το μυαλό και να το σκορπίσουν στον αέρα. Τι ήταν αυτός; Το καλό παιδί που θα φύλασσε την παρθενιά της κόρης τους. Γαμώ τους ρόλους. Αχ και να ξέρατε πόσο θα ήθελα...

Η Αλκμήνη στάθηκε στην πόρτα. Τόσο γλυκιά. Πως μπορούσες να κάνεις κακό σ' αυτό το παιδί; Μια κούκλα ανάμεσα στις άλλες του δωματίου. Σηκώθηκε και της πρότεινε το χέρι του.

-Θα πάμε αλά μπρατσέτα στο σινεμά; Γέλασαν και οι δύο. Το θέαμα ήταν σχεδόν γελοίο και για τους γονείς της. Ένα «καλά να περάσετε», ήταν αρκετό για να δοθεί το ελεuthέρας. Πέρασαν όμορφα. Την κράτησε κοντά του καθ' όλη την διάρκεια του έργου. Πήραν το δρόμο της επιστροφής από τον κεντρική λεωφόρο, αργά χωρίς πολλές κουβέντες.

«Τελικά η αγάπη είναι η κινητήρια δύναμη του σύμπαντος.» Μιλούσε μόνη της ή σ' αυτόν; Αρκέστηκε να κουνήσει το κεφάλι του. Έστριψαν την γωνία για να μπουν στην ευθεία για το σπίτι της. Το χέρι της τον κράτησε πίσω. Σαν να ήθελε να κρυφτούν. Είδε τον Πέτρο να βγαίνει από τα ψιλικά. «Φοβάται μην τη δει μαζί μου και...» Έκανε ένα βήμα μπροστά. Τον είδε να μπαίνει στο αυτοκίνητο του. Στην θέση του συνοδηγού ένα ξανθό κεφάλι. «Η Ματίνα» ψιθύρισε η Αλκμήνη.

«Άστη σε παρακαλώ»

Δεν θα έγραφε ποτέ τ' όνομα του στις πόρτες της τουαλέτας του σχολείου όπως τόσες συμμαθήτριάς της. Στους τοίχους, στον καθρέφτη. Ούτε καν στο θρανίο. Εκείνη γέμιζε τις κόλλες των

τετραδίων και μετά... τα έσκιζε. Ο θόρυβος που έκανε το χαρτί την... Δεν ήξερε τι ήταν αυτό το κάτι όμορφο που ένοιωθε. Η Άνοιξη την είχε κάνει κομμάτια. Χιλιάδες μόρια που με κόπο προσπαθούσε να συγκρατήσει στο σώμα της. Οι εξετάσεις. Ποιος νοιαζόταν αλήθεια; Μονάχα το μυαλό της κι ο Μάρκος. Που να περάσει; Γιατί να περάσει; Μέχρι τώρα διάβαζε για να γίνει καλύτερη. Τώρα γιατί να νοιαστεί; Εκείνος και η Ματίνα. Γιατί; Τι συνέβη; Δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί. Καθόταν στην καρέκλα και κοιτούσε το ταβάνι ώρες ολόκληρες. Παραμονές έριξε μια ματιά στην ύλη της Ιστορίας. Διάβασε τα SOS αδιάφορα. Έκθεση και Νέα τι να διαβάσει; Κάτι θα έγραφε. Το 12 θα το έπιανε. Οι κανόνες της Χημείας ήταν φωτογραφημένοι στο μυαλό της. Το κεφάλαιο μαθηματικά την πονούσε και μόνο που το θυμόταν. Που ήταν ο Μάρκος; Τον χρειαζόταν πιο πολύ από κάθε άλλη φορά. Τον ζήτησε στο τηλέφωνο, ρώτησε τον Φώτη, πουθενά. Κι αυτή χαμένη ήταν.

-Πως τα πας κοριτσάκι; η φωνή του πατέρα της την καθήλωσε. Τι μου είπε η μάνα σου; Αποφάσεις να μην δώσεις εξετάσεις; Εμένα προσωπικά δεν με νοιάζει. Γυναίκα είσαι. Ο προορισμός της γυναίκας, μορφωμένης ή όχι είναι να κάνει παιδιά και να προσέχει το σπίτι της. Χαίρομαι που το κατάλαβες γρήγορα. Τα παραπανίσια γράμματα δεν ωφελούν.

-Καλύτερα να πεθάνω. Πατέρα μ' ακούς; Καλύτερα να πεθάνω.

-Κι η μάνα σου το ίδιο λέει. Θα πέσει στις γραμμές του τραίνου αν δεν προχωρήσεις. Εγώ λέω κάνε ότι θες, μα να ξέρεις και την άλλη πλευρά. Της χάιδεψε το κεφάλι όπως τότε που ήταν μικρή. Της έκλεισε το μάτι και την άφησε. Έβαλε τον Πέτρο στο πίσω μέρος του μυαλού της και τον κράτησε. Σειρά είχαν οι εξετάσεις. Τα πείσματα περνούσαν μόνο στην μάνα της, ο πατέρας της ήταν μονοκόμματος άνθρωπος κι ειλικρινής. Της έκθεσε το μέλλον της δείχνοντας τις ροζιασμένες παλάμες του. Η κυρα- Ευσταθία περίμενε αναποκοκκινισμένη στην κουζίνα.

-Τι έγινε; Της τα είπες;

-Μην φοβάσαι η κόρη σου ποτέ δεν είχε σκοπό να μην δώσει. Έτσι στα είπε πάνω στο φόβο της. Αυτή τρέμει την αποτυχία πιο πολύ απ' όλους μας. Την πίεσες πολύ κι έβγαλε γλώσσα. Αυτό ήταν όλο.

-Μα δεν μου έβγαλε γλώσσα. Στο σταυρό που σου κάνω. Ήρθε μες την κουζίνα όπως καθόμουν, να καλή ώρα έτσι και είπε: «Μαμά αποφάσισα ότι δεν θα δώσω στο Λύκειο. Κάνε ότι θες.» Παράτησα τα φασολάκια που καθάριζα και της είπα ότι δεν θα έχει μάνα πια. Ξέρεις τι έκανε το ευλογημένο; Μου γύρισε τον κώλο της κι έφυγε. Φώναξα, έκλαψα, τίποτα. Κουβέντα.

-Νάζια κάνει. Μην τη φοβάσαι, θα περάσει.

-Σου είπε ότι θα δώσει;

-Δεν μου είπε τίποτα. Δεν περίμενα να μου πει. Εγώ της είπα.

-Πάω να της μιλήσω. Ο κυρ Θόδωρος έπιασε το χέρι της γυναίκας του.

-Άστη σε παρακαλώ. Διαβάζει.

Πήγε στο σαλόνι. Ρούφηξε τον καφέ του και χάθηκε στην εφημερίδα του. Η μάνα της στεκόταν έξω από την κλειστή πόρτα της κάμαρας με το χέρι στο πόμολο. Τελικά δεν άνοιξε.

«Πάντα με ένα κενό»

Η Σαντορίνη ήταν ένα πανέμορφο πετρώδες νησί. Το μόνο άσχημο που είχε ήταν η Ματίνα. Εκατοντάδες τουρίστριες κι αυτός να είναι αναγκασμένος να κάνει παρέα ως τις 11 το βράδυ με το παρθεναγωγείο. Μετά ξεσάλωνε στα μπαράκια αλλά τι να το κάνεις όταν το πρωί στο μπάνιο είχες την άλλη «Που πήγες, τι έκανες, με ποια ήσουν;» Κι αλίμονο αν καμιά τον χαιρετούσε. Να τα μούτρα. Από την άλλη ούτε να την αγγίξεις. «Μη όχι θα μας δουν».

Όλο τον Ιούλιο τον πέρασε στα νησιά. Το πρωί γυμνός κάτω από τον ήλιο και το βράδυ μπύρες γύρω από τη φωτιά. Καλά ήταν. Και νάτος τώρα εδώ καρφωμένος δυο βδομάδες να του κάνει τη ζωή μαύρη η Ματίνα. «Γιατί ρε γαμώτο; Και να πω ότι γουστάρω κατάσταση;» Θα γύριζε. Του είχε λείψει η Αθήνα, οι πολυκατοικίες, η κίνηση, ο θόρυβος, οι φίλοι του. Σκατά. Τα είχε κάνει σκατά. Την Αλκμήνη αποζητούσε. Το κοριτσάκι του. Τα μάτια της, τα χείλη της, τ' αγκάλιασμά της, τ' άρωμά της. Αυτό το άρωμα που σε καμιά γυναίκα δεν μύρισε. Το έφαχνε απεγνωσμένα στη Ματίνα και στις άλλες καλοκαιρινές περιπέτειες αλλά έμενε πάντα μ' ένα κενό. Πώς να διορθώσει τα πράγματα;

Έφυγε μακριά της σαν κυνηγημένος. Πληγωμένος που δεν τον αναζήτησε. Που δεν μοιράστηκε μαζί του τις εξετάσεις, την αγωνία της. Ακόμα κι όταν τελείωσε κράτησε την απόσταση. Γιατί δεν του τηλεφώνησε να μοιραστεί τη χαρά ή τη λύπη της; Προτίμησε τις εξόδους με τις φίλες της και την παρέα του Μάρκου. Τα ήξερε όλα από την Ματίνα. Μόνο εκείνος δεν είχε θέση στη ζωή της. Όχι δεν θα την κυνηγούσε από πίσω. Αν τον ήθελε μπορούσε να του τηλεφωνήσει. Την περίμενε. Μετά έριξε μαύρη πέτρα πίσω του. Κι αυτή η Ματίνα δεν τον άφηγε να ξεχάσει. Και μόνο με την παρουσία της του θύμιζε το πόσο διαφορετική ήταν εκείνη. Το πώς την γνώρισε.

Το πήρε απόφαση. Θα γυρνούσε πίσω. Άφησε τη Σαντορίνη και τη Ματίνα δίχως εξηγήσεις. Το ταξίδι με το πλοίο του είχε φανεί αιώνιο. Την πήρε τηλέφωνο από τον Πειραιά. Δεν μπορούσε να περιμένει. Κανείς δεν απαντούσε. Έφτασε στο σπίτι του. Οι δικού του έλειπαν στο εξοχικό. Γιατί να είναι εκεί; Δεν τον περίμεναν. Ξανατηλεφώνησε. Ήταν ο Φώτης και το έκλεισε. Τον πήρε ο ύπνος. Ξύπνησε μούσκεμα στον ιδρώτα. Ξανατηλεφώνησε. Πήρε βαθιά ανάσα και τη ζήτησε από τον πατέρα της.

-Λείπουν νεαρέ μου. Πήγαν στην Τήνο.

Έκλεισε μ' ένα μισό «ευχαριστώ». Πήρε το αυτοκίνητο του κι έκανε βόλτες. Τρεις ώρες στους δρόμους. Πάρκαρε κάτω από το σπίτι της. Κοίταζε το παράθυρο. Το φως άναψε. Δεν το πίστευε. Το φως άναψε

δεν ήταν στη φαντασία του. Ίσως κάποιος άλλος από το σπίτι. Τέτοια ώρα; Ποιος; Χωρίς να σκεφτεί κόρναρε. Ένα επίμονο κορνάρισμα. Η κουρτίνα τραβήχτηκε κι ήταν εκείνη. Δεν μπορούσε να το πιστέψει. Βγήκε από τ' αμάξι και την είδε να του χαμογελά. Η κουρτίνα έκλεισε. Μετά το φως. Έτρεξε στην είσοδο της πολυκατοικίας. Την είδε να κατεβαίνει ξυπόλητη μ' ένα ριχτό φουστάνι. Έπεσε στην αγκαλιά του. Την πήρε από το χέρι και τον ακολούθησε. Μπήκαν στο αυτοκίνητο. Έβαλε μπρος την μηχανή κρατώντας την αγκαλιά.

Έκαναν τον γύρω της Αττικής. Την πήγε παντού. Μαραθώνα, Πορτοράφι, Βραυρώνα. Της έδειξε ότι αγαπούσε. Τα μέρη που είχε κολυμπήσει μικρός. Που έμαθε μπάνιο. Που έμαθε θαλάσσιο σκι. Που τον τσίμπησε τσούκτρα. Πάρκαραν. Η Αλκμήνη σ' όλη την διαδρομή ευχόταν να πεθάνει. Εκεί στην αγκαλιά του. Ήταν τόσο ευτυχισμένη. Δεν ήθελαν κουβέντες. Δεν έδωσαν εξηγήσεις. Εκείνη ήθελε αυτόν. Της έφτανε. Πάρκαραν κάπου στην Βραυρώνα. Ανέβηκαν στο τελευταίο πάτωμα μιας οικοδομής. Την πήρε στα χέρια για να μην πληγώσει τα γυμνά της πόδια. Κοίταξαν από ψηλά τη θάλασσα, τα φώτα, το φεγγάρι.

-Θέλω να μου κάνεις έρωτα.

Ο Πέτρος την κοιτούσε σαν χαμένος. Δεν πίστευε σ' αυτά του.

-Δεν ζητώ υποσχέσεις ή δεσμεύσεις. Τον κοιτούσε στα μάτια.

-Μα δεν έχεις κλείσει ακόμα τα 16 ξυπόλητο κοριτσάκι μου.

Τον πλησίασε γονατιστή κι έβαλε το χέρι του στο στήθος της, στο μέρος της καρδιάς.

-Την ακούς πως χτυπάει; Είναι μόνο για σένα. Τον πήρε μαζί της στο ταξίδι της. Λευκά σύννεφα τους τύλιξαν και χάθηκαν μέσα του, μέσα της. Πέταξαν μαζί. Βυθίστηκαν μαζί. Συνάντησαν το φεγγάρι, λούστηκαν με τα άστρα και κολύπησαν στον ουρανό. Περιπάτησαν στο βυθό της θάλασσας. Άγγιξαν το θεό. Κι αφού γύρισαν εκείνη αποφάσισε ότι δεν έπρεπε να τον ξαναδεί. Αμίλητη χάθηκε το ξημέρωμα. Δεν απαντούσε στα τηλεφωνήματα. Δεν υπήρχε στις παρέες. Παρά μονάχα μέσα του και μεσ' τις άλλες να την αναζητά.

Μετά από εκείνο το φευγιό δεν την άφηναν να πάει πουθενά. Κομμένα όλα. Μόνο να ανασαίνει της επέτρεπαν και να βλέπει τηλεόραση. Γελούσε με όλα αυτά. Γελούσε μαζί τους. Είχε το μυστικό της βαθιά κρυμμένο στα σκέλια της. Δεν την πονούσαν. Δεν την άγγιζαν. Ούτε η απουσία του. Ήταν μέσα της. Ένα μικρό κομμάτι που κυκλοφορούσε στο αίμα της. Στα λευκά και ερυθρά αιμοσφαίριά της. Ποτέ ξανά δεν θα ήταν ολόκληρος. Τον είχε κλέψει. Ποτέ ξανά δεν θα ήταν ολόκληρη. Του είχε προσφερθεί.

Γυρνούσε από τις κούνιες με τον Κωστή. Η Βάγια μια συμμαθήτριά της, τους διέκρινε από μακριά. Δεν περίμενε να φτάσουν.

-Αλκμήνη περάσαμε. Περάσαμε στο λύκειο. Δεν μπορούσε να το πιστέψει.

-Κι η Ελπινίκη; Ναι είχαν περάσει όλες.

-Πάμε να το πούμε στη μαμά.

-Όχι θέλω να δω το όνομά μου τυπωμένο στο χαρτί. Έτρεξε στο γυμνάσιο αφήνοντας τον Κωστή πίσω της. Η φιλόλογος έτρεξε κοντά της. Την αγκάλισε και της είπε: «Μπράβο κορίτσι μου τα κατάφερες». Πράγματι είχε περάσει. Όλες πέρασαν εκτός από τη Δώρα. Λυπήθηκε μα η χαρά της ήταν πιο μεγάλη. Αγκάλιασε τον Κωστή. Μοιράστηκε τη χαρά της.

«Κάτι χάθηκε»

Πρώτη μέρα στο σχολείο σαν χαμένη αναζητούσε παλιούς συμμαθητές. Απέφυγε την Ελπινίκη. Δεν ήθελε τη Ματίνα. Ήξερε ότι τώρα δήλωνε κοπελιά του Πέτρου. Κατάπινε μικρά κοφτερά γυαλάκια. Την μάτωναν, την πόναγαν. Πολύ συχνά αναρωτιόταν γιατί δεν την σκότωναν; Γύρισε την πλάτη σε όλα αυτά. Την ανάγκασαν να γυρίσει. Η Ματίνα ξεκαθάρισε τη θέση της. «Είναι το αγόρι μου τώρα και θα κάνω τα πάντα να τον κρατήσω. Μείνε μακριά. Έκανε την επιλογή του. Λυπάμαι». Εκείνη δεν λυπόταν καθόλου. Τόσο άξιζε. «Όλος δικός σου Ματίνα μου». Η Ελπινίκη παρακολουθούσε σαν χαμένη. Δεν ήξερε αυτή την Αλκμήνη. Κάτι είχε συμβεί αλλά τι; Και αυτήν τη χρονιά κάθισαν στο ίδιο θρανίο. Δεν ήταν όμως όπως παλιά. Κάτι είχε χαθεί. Πίσω τους η Ματίνα. Δεν έχανε ευκαιρία να τους πληροφορήσει για την...ευτυχία της με τον Πέτρο. Στην μέση της χρονιάς ερχόταν και την έπαιρνε στο σκόλασμα. Την φιλούσε μπροστά τους, μπροστά της. Η Αλκμήνη καμία αντίδραση. Πάντα την ίδια βουβή ερώτηση «Πες μου πόσο μικρός είσαι;»

Εκείνη, μια και δεν είχε τι άλλο να κάνει δούλεψε σκληρά και τα πήγε πολύ καλά στο πρώτο τρίμηνο. Δεν είχε πέσει κάτω από 15 σε κανένα μάθημα. Πλησίαζαν τα Χριστούγεννα. Η αγαπημένη της γιορτή. Λάτρευε να στολίζει δέντρο, να διακοσμεί το σπίτι με κάρτες, γκι και μπαλόνια. Παντού γέμιζε μπαλόνια. Της άρεσε να κάθεται στο χαλί να τα μαζεύει στην αγκαλιά της και να τα πετά ψηλά. Ώρες περνούσε έτσι και γελούσε μόνη της. Συχνά έβγαζε από το πατάρι τα παλιά της παιχνίδια. Όλα δώρα Χριστουγέννων. Η παλιά της χρυσή τραπεζαρία, με τα χρυσά πιάτα και τα κουταλοπήρουνα. Το μικρό κόκκινο σαλονάκι με το άσπρο βάζο. Η γαλάζια πιατοθήκη πάνω με την κουζίνα και το ψυγείο από κάτω. Τα σιδερένια τζετζερέδια. Η προίκα της. Έπαιρνε από το κρεβάτι της τον Κλούβιο και τη Φασουλίνα και τους έδειχνε το σπίτι τους. Που ήταν η αγάπη της; Που ήταν η ξενοιασιά της; Που ήταν η χαρά της; Τίποτα πια δεν της έκανε εντύπωση. Είχε γεράσει, μαζί της και οι κούκλες της. Όσο κι αν τις έπλενε, τις χτένιζε κάτι έλειπε. Τι ήταν αυτό;

-Θα με παίζεις και μένα; Ήταν ο Μάρκος. Πήδηξε στην αγκαλιά του.

-Κανονικά δεν έπρεπε να σου μιλάω. Που χάθηκες τόσο καιρό; Της χαμογέλασε.

-Ηρθα να σε κλέψω. Δέχεσαι.

-Άκου λέει και βέβαια δέχομαι. Πήρες έγκριση από την «Γκεστάπο»;

-Πήρα. Η μάνα σου με εγκρίνει. Για την κόρη αμφιβάλω.
-Μην αμφιβάλεις. Τρέχω να ντυθώ.
-Να ντυθείς καλά.
-Δεν έχεις εμπιστοσύνη στο γούστο μου; Έσφιξε τα χείλη και κούνησε το κεφάλι δεξιά-αριστερά. Η απάντηση ήταν «όχι». Πήγε και την περίμενε στο σαλόνι. Φλυάρησε με την μάνα της, ρώτησε τα νέα του Κωστή, έμαθε για την αποτυχία του Φώτη και σιγουρεύτηκε για την αλλαγή που είδε στην Αλκμήνη από το στόμα της κυρά Ευσταθίας. Την είδε στο χολ. Φορούσε μαύρα. Στενό παντελόνι, στενό ζιβάγκο, καφέ μπότες ψηλά ως το γόνατο κι ήταν βαμμένη. Του έκοψε την ανάσα.
-Θ' αργήσετε παιδί μου.
-Μαμά...
-Λέω να πάμε σινεμά κι ίσως να τσιμπήσουμε κάτι μετά. Γύρω στις 12 θα είμαστε πίσω.
-Να προσέχετε. Κατέβηκαν τις σκάλες. Ο Μάρκος κρατούσε κλειδιά στα χέρια του. Την πήρε από το χέρι και την πέρασε το πεζοδρόμιο. Σταμάτησε.
-Μάρκο δεν το πιστεύω. Πήρες αυτοκίνητο; Με γεια. Καλορίζικο. Γι αυτό κάθηκες;
-Ήμουν στην Πάτρα. Δούλεψα στο επιπλοποιείο ενός θείου μου.
-Θα ξαναπάς;
-Εξαρτάται.
Κάτι την κράτησε να μην ρωτήσει: «Από τι; Από ποιον;» Άφησε τις λέξεις στο κενό. Στο δρόμο δεν μιλούσαν. Άκουγαν τα τραγούδια από το ραδιόφωνο. Έφτασαν στη Νέα Σμύρνη.
-Σ' αρέσει εδώ; Σκέφτηκα να πάμε σε παμπ. Κακή ιδέα;
-Πάμε να δω πως είναι.
Τα πάντα ήταν ξύλινα. Σαν τα σαλούν στα καουμπόικα. Όμορφος χώρος με δυνατή μουσική και πολύ καπνό.
Την κοίταξε έτσι απέναντι του και αναρωτιόταν αν τον παίδευε ή αν ήταν τόσο αφελείς. Άρχισε να της μιλά για την Πάτρα, πόσο μεγάλη πόλη είναι. Για τη ζωή στις γειτονιές που όλοι σε ξέρουν. Για το επιπλοποιείο του θείου του. Για τους μικρούς στη δουλειά που ονειρεύονται την Αθήνα. Για τις κοπέλες που ακούν Αθηναίος και πέφτουν ξερές. Για τη μεγάλη σημασία που δίνουν στην εμφάνιση. Για τα μπαρ που φυτρώνουν τ' ένα δίπλα σι' άλλο. Εκείνη δεν μιλούσε. Έπαιζε με το καλαμάκι της σόδας της ενώ εκείνος κατέβαζε την τρίτη του μπίρα. Της φάνηκε ότι πίνει πολύ αλλά δεν μίλησε. Κι εσύ;
-Πες μου Είσαι ακόμα με τον Πέτρο;
-Μάρκο δεν έχω να σου πω τίποτα για το κεφάλαιο Πέτρος. Έκλεισε.
-Και τώρα ποιος έχει σειρά; Ποιον έχεις βάλει στο μάτι; Τα μάτια της σκοτεινίασαν. Έσφιξε τα φρύδια. Ναι αυτό ήθελε τελικά να τη θυμώσει. Να την κάνει να μιλήσει.
-Εσύ με ποια είσαι τώρα; Τελείωσαν οι Πατρινές παρθένες για τον Αθηναίο Θεό και ήρθες εδώ να κυνηγήσεις; Άντε στο διάολο Μάρκο.

-Δεν μοιάζω στο Πέτρο σου.
-Μάρκο σε παρακαλώ. Η φωνή της μαλάκωσε. Ξέρω ότι με αγαπάς αλλά δες τα πράγματα καθαρά.
-Βλέπω ότι πονάς.
-Δεν πονάω. Αλήθεια σου λέω. Δεν πονάω.
Πονούσε εκείνος. Τώρα δεν μπορούσε να της μιλήσει. Έπρεπε να αφήσει τα πράγματα να κυλήσουν. Έπρεπε να περιμένει.
-Θα μείνεις κοντά μου τα Χριστούγεννα;
-Ναι, θα είμαι Αθήνα.
-Κοντά μου θα είσαι;
-Ναι θα είμαι. Την γύρισε σπίτι. Ήταν περασμένες μια. Οι γονείς κοιμόντουσαν. Ο Μάρκος την έπαιρνε καθημερινά από το σχολείο. Όλοι τους έβλεπαν. Ο Πέτρος έτρωγε τα ρούχα του. Το πήρε απόφαση θα της τηλεφωνούσε.
-Καλή χρονιά Αλκμήνη.
-Καλή χρονιά Πέτρο.
-Θέλω να σου ευχηθώ από κοντά. Να σου δώσω το φιλί της αγάπης.
-Κι εγώ το θέλω. Τον άφησε άφωνο. Δεν μπορούσε να το πιστέψει. Αυτή ήταν;
-Σε δέκα λεπτά στο στενάκι.
-Εντάξει. Μεσημέρι κα τίποτα δεν την κρατούσε. Δεν περίμενε τα 10 λεπτά. Βούρτισε τα μαλλιά της κι έτρεξε. Τον βρήκε εκεί. Μπήκε στ' αυτοκίνητο και τράβηξαν μπροστά. Το που δεν την απασχολούσε. Δεν μίλησαν για την Ματίνα, ούτε για τον Μάρκο. Επανέλαβαν το ταξίδι. Ήταν τόσο αφημένη πάνω του που δεν του άφησε περιθώρια να αναρωτηθεί αν είναι μαζί του, δική του. Λες και τίποτα δεν είχε αλλάξει. Συναντήθηκαν τρεις μέρες μετά, του Αι Γιάννη στην μεγάλη αυλόπορτα του σχολείου. Εκείνη μόνη, ο Μάρκος είχε επιστρέψει Πάτρα, εκείνος με την Ματίνα. Δεν έδειξε την παραμικρή ανησυχία. Τόσο ψυχραιμη!!!

«Κι όλα δικά σου»

Το καλοκαίρι βρήκε δουλειά σε μια τοστερία. Η μαμά ήταν ανένδοτη, ο μπαμπάς το σκέφτηκε. Γνώρισε το αφεντικό και είπε το «ναι». Μάζεψε χρήματα και πήρε μηχανάκι, δώρο στον εαυτό της για τα γενέθλιά της. Στην μαμά έκανε δώρο μια ακριβή κολόνια, στον Κωστή ένα λεξικό, στον μπαμπά ένα κομπολόι, στον Φώτη ένα ζευγάρι ακουστικά για το στερεοφωνικό του.

Στον Πέτρο αγόρασε μια χρυσή αλυσίδα και μια πλάκα να γράφει «σ'αγαπώ», τίποτ' άλλο. Πως θα μπορούσε να την φορά για πάντα ή ακόμα και να την κάνει δώρο στην δική του αγάπη αν έγραφε Αλκμήνη. Γιόρτασε τα 17 της στην παραλία του Φλοίσβου μόνη της. Δεν ήθελε κανέναν. Μίλησε με τα κύματα. Τα έφερνε κοντά της και τα έδιωχνε μακριά της. «Πάρτε με» τους φώναξε. «Πάρτε με μαζί σας. Δεν αντέχω άλλο. Τον αγαπώ. Πάρτε με μαζί σας. Μην μ αφήνεται εδώ

χωρίς αυτόν». Θεέ μου τρελαινόταν. Προχωρούσε προς την τρέλα. «Σας αγαπώώώ».

Καβάλησε το μηχανάκι κι ο κρύος αέρας την ξύπνησε. Γύρισε στο σπίτι κατά της 9 κι ήταν όλοι εκεί. Ο Μάρκος είχε έρθει από την Πάτρα. Ο Φώτης έμεινε σπίτι. Η Ελπινίκη, η Δώρα η Ματίνα και δίπλα της ο Πέτρος. Ήθελε να πεθάνει.

Αφού έκοψαν την τούρτα όλοι μαζί μπήκαν στ' αυτοκίνητα και πήγαν για καφέ στο Καβούρι. Εκείνη στο πλευρό του Μάρκου. Κρυβόταν. Ο Πέτρος βρέθηκε για λίγο κοντά της.

-Χρόνια πολλά, κοκκίνισε.

-Αυτό το πουλόβερ έχει τα χρώματα σου γι αυτό σ' αγαπώ. Το πράσινο των ματιών σου, το λευκό του δέρματός σου και το κόκκινο στα μάγουλα. Μη το βγάλεις ποτέ. Αν ναι δώστο μου. Την άγγιζε κι ένοιωθε ότι λυγίζει. Πήρε τη θέση του και πάλι δίπλα στην Ματίνα.

Ήθελε να τη σκοτώσει. Το ένοιωθε. Μέχρι που θα έφτανε; Αφέθηκε και πάλι στην αγάπη του. Στο κάθε κάλεσμά του ήταν εκεί να δέχεται την τρυφερότητά του, το μίσος του. Στο τρίτο τους ραντεβού βρήκε την ευκαιρία και του έδωσε το δώρο του. Σαν γελοιογραφία «χωρίς λόγια». Την κοίταξε και νιράπηκε.

-Δεν έπρεπε να το κάνεις κοριτσάκι. Πόσο καιρό είχε να την αποκαλέσει έτσι; Την κράτησε σφικτά στην αγκαλιά του. Χόρεψαν γυμνοί εκείνο το βράδυ στην πανσέληνο του ερωτά τους και τα' άλλο, και τα' άλλο, και τα' άλλο. Μετά έτσι ξαφνικά χάθηκε.

Λίγο πριν το Πάσχα έγινε σουσουρο στο σχολείο. Τα κορίτσια μάζευαν λεπτά για κάποια που ήταν έγκυος. Η Ελπινίκη ήξερε αλλά δεν τολμούσε να της πει. Έδωσε και η Αλκμήνη 500 δρχ. Νιράπηκε να ρωτήσει. Όποια κι αν ήταν θα έδινε. Τι σημασία είχε;

-Ξέρεις για ποια τα μαζεύουν; ρώτησε την Ελπινίκη.

-Ξέρω ποιος είναι ο πατέρας.

-Ο πατέρας. Ο Πέτρος. Η Ματίνα.

Οι λέξεις έβγαιναν η μια πίσω από την άλλη χωρίς σκέψη, χωρίς νόημα. Η γη χάθηκε κάτω από τα πόδια της. Δεν μπορούσε να είναι αλήθεια. Δεν ήθελε να είναι αλήθεια. Έτρεξε για το σπίτι της. Έφτασε στο δικό του. Χτύπησε το κουδούνι. Άκουσε τη φωνή του.

-Ποιος είναι;

-Έτρεξε στις σκάλες. Στάθηκε μπροστά του στην πόρτα. Τον τρόμαξε. Είχε καιρό να δει αυτό το βλέμμα.

-Τι συμβαίνει; Πέρνα μέσα. Από εδώ. Τον ακολούθησε. Άκουσε την πόρτα να κλείνει πίσω της. Κοιτούσε το κρεβάτι του. Το σχεδόν άδειο δωμάτιο. Το τασάκι στο πάτωμα γεμάτο. «Άραγε εδώ είχε γίνει;» Δεν άφησε το μυαλό της να γυρίσει αλλού.

-Ξέρεις ότι η Ματίνα είναι έγκυος;

-Ναι το ξέρω.

-Και τι θα κάνεις γι αυτό;

-Εγώ. Τι θες να κάνω;

-Να πληρώσεις τουλάχιστον την έκτρωση. Σοβαρολογείς; Τον κοιτούσε και δεν μπορούσε να το πιστέψει. Τόσο ψυχρός. Ούτε καν να το παίξει ότι νοιάζεται. Δεν είχε καρδιά. Ήταν άδειος. Τόσο άδειος.

-Τι σε νοιάζει εσένα γι αυτήν;

-Ποια λες αυτήν;

-Όχου ρε Αλκμήνη. Δεν είμαι εγώ ο πρώτος της Ματίνας. Δεν ξέρω ποιος είναι. Έπαιξα μαζί της κι αυτό ήταν όλο, γιατί την έσπαγα σε εσένα. Δεν ξέρω τι γίνεται. Αν θέλει λεφτά να βοηθήσω αλλά από κει και πέρα. Όρμησε κατά πάνω του με σφιγμένες γροθιές. Έβαλε τα χέρια του στο πρόσωπό του. Τον χτυπούσε. Τα χέρια της έπεφταν πάνω του. Την αγκάλιασε κι εκείνη κτυπιόταν να ελευθερωθεί. Την έριξε στο κρεβάτι και της επιβλήθηκε με τον όγκο του. Τον έφτυσε και την χαστούκισε.

-Άφησέ με τέρας. Άφησέ με.

-Να πας που; Να κάνεις τι;

-Άφησέ με.

-Είσαι ήρεμη;

-Ναι άφησέ με. Ούρλιαξε. Την φίλησε και την άφησε. Κάθισε και κοιτούσε το πάτωμα. Της έδωσε τσιγάρο και το κάπνισε. Την παρακολουθούσε να ρουφά τον καπνό. Δεν σήκωσε το κεφάλι

-Κοίταξέ με. Με πιστεύεις; Δεν έκανα τίποτα με την Ματίνα.

-Όχι.

-Δεν είναι δικό μου το παιδί, που να με πάρει ο διάολος.

-Είσαι σίγουρος; Γιατί δεν απαντάς; Γιατί δεν ξέρεις; Μπορεί ναι, μπορεί όχι. Γονάτισε στα πόδια της. Της πήρε το τσιγάρο από τα χέρια.

-Δεν σου πάει το τσιγάρο.

-Αι παράτα με.

-Αλήθεια σου λέω. Της τράβηξε τα μαλλιά πίσω. Άσε με να δω τα μάτια σου.

Έψαχνε βαθιά μέσα του μα δεν έβρισκε κάτι. Που ήταν το ψέμα και που η αλήθεια. Η αλήθεια της ήταν στην αγκαλιά του. Ποιος νοιαζόταν πια για την αλήθεια; «Πες μου ψέματα πως μ' αγαπάς, πες μου παραμύθια, είμαι έτοιμη να πιστέψω. Θέλω να ζήσω το ψέμα. Θέλω να γίνω ένα μεγάλο υπερβολικό ψέμα στη ζωή σου.» Όταν έφυγε ήταν τρομοκρατημένος με τον εαυτό του. Ήταν επικίνδυνη. Γινόταν επικίνδυνος μαζί της. Μπορούσε να την αγαπήσει, να την σκοτώσει. Τον έφερνε στα όριά του. Γέλασε. Προπολλού είχαν ξεπεράσει τα όρια. Δεν έπρεπε να την ξαναδεί αν αγαπούσε τον εαυτό του. Έπρεπε να τη διώξει. Να την ξετινάξει από πάνω του, από μέσα του.

Έκλαψε πολύ. Δεν έπρεπε να πάει σπίτι του. Δεν έπρεπε να του φωνάξει. Να χάσει τον έλεγχο. Δεν έπρεπε να τον αφήσει να την ξελογιάσει. Κι η Ματίνα; Χάιδεψε το μάγουλό της. Οι δαχτυλιές από το χαστούκι! Πότε την χαστούκισε; Πως θα τις δικαιολογούσε; Τίποτα. Κλείστηκε στο δωμάτιό της με τα φώτα σβηστά. Θα κοιμόταν.

Συνάντησε τη Ματίνα. Ήταν στον κόσμο της. Άραγε ήξερε ότι ήξερε; Γιατί να την ρωτήσει; Δεν είχε το κουράγιο να την κοιτάξει. Άρχισε να

μένει πίσω στη τάξη. Περίμενε να φύγει και κατέβαινε με την ησυχία της. Η Ελπινίκη έστεκε πάντα δίπλα της Ανάμεσά τους χωρίς λέξης. Το καλοκαίρι ξανάπιασε δουλειά στη τιοστερία. Διπλή βάρδια.

Εκείνος ρίχτηκε σε κάθε γνωστή της. Δεν υπήρχε συμμαθήτριά της που να μην προσπάθησε να τη ρίξει στο κρεβάτι. Τα μάθαινε. Όλες τρέχανε να την πληροφορήσουν. Τον ήξερε. Δεν τη σόκαρε τίποτα πια από τα καμώματά του.

Είχαν περάσει τα Χριστούγεννα. Τα σχολεία δεν είχαν ανοίξει. Η Βάγια χτύπησε την πόρτα της. Έτσι απροειδοποίητα. Γυρνούσε από το σπίτι του. Την κοιτούσε. Την άκουγε; Μόνο θόρυβος. Το μόνο που συγκράτησε: «Κάποτε την λάτρεψα τώρα δεν δίνω δεκάρα γι αυτήν».

-Σ ευχαριστώ Βάγια.

-Τελικά δεν κοιμήθηκα μαζί του.

-Δεν με νοιάζει Βάγια. Δεν θέλω να ακούσω τίποτ' άλλο. Καληνύχτα.

-Δεν αξίζει τον κόπο. Άκουσέ με. Την άφησε να πάει μόνη της στην πόρτα. «Δεν δίνω δεκάρα γι αυτήν» επαναλάμβανε τις λέξεις. Δεν μπορούσε να το πιστέψει. Το είπε για να τη ρίξει στο κρεβάτι. Όχι. Έτσι νοιώθει. Δεν δίνει δεκάρα. Ο ζητιάνος στο δρόμο την αξίζει, εγώ όχι. Δεν μπορούσε να ζήσει.

Η ανάσα της. Πνιγόταν. Το κάψιμο στον πνεύμονα αβάσταχτο. Δεν μπορούσε ούτε να κλάψει. Πήγε στο μπάνιο. Άνοιξε τη χλωρίνη. Η έντονη μυρωδιά δεν την σταμάτησε. Στην πρώτη γουλιιά θέλησε να φωνάξει, στη δεύτερη δεν μπορούσε πια. Προσπάθησε να ξεράσει. Αδύνατον. Έτρεξε στην πόρτα. Στην είσοδο. Έπεσε στις σκάλες.

Άκουγε τη βαριά ανάσα και της ερχόταν τρέλα. Γιατί όλα αυτά; Ποιος το περίμενε να φτάσει ως εδώ το μαχαίρι; Ξαφνικά την μάζεψαν από κάτω. Πόνοι. Παντού πόνοι. Η σειρήνα ούρλιαζε στο δρόμο για το θεραπευτήριο. Το χειρουργείο λευκό και κρύο. Η μαχαίριά από εκεί που τελειώνει το σπέρνο ως βαθιά στην κοιλιά. Ευτυχώς που γύρισε πίσω. Δεν θα την προλάβαιναν. Και να τώρα στα πόδια της να ακούει την ανάσα της και να ξέρει την αλήθεια. Μια αλήθεια στα μάτια της μάνα της που έκλαιγε στο διάδρομο. «Έύπνα κοριτσάκι μου. Έύπνα.» Η πράσινη αποστειρωμένη μπλουζα έκανε τα μάτια που άνοιξαν ακόμα πιο πράσινα. Διάφανοι μαγεμένοι βάλτοι από αυτούς που συναντάς μονάχα στα παραμύθια. Η δοκιμασία του πρίγκιπα για να αποκτήσει την παρθένα. Μια παρθένα χρόνια διακορευμένη που όμως δεν το βάζει κάτω, περνά το βάλτο για να κερδίσει τον άσωτο. Όλα αυτά για έναν άντρα; Αξίζει γλυκιά μου τον κόπο; Έπρεπε να το ξέρει η Βάγια. Έπρεπε να καταλάβει ότι γι αυτήν άξιζε τα πάντα.

-Πονάς;

-Όχι. Όχι δεν πονάω.

-Θες κάτι;

-Τίποτα.

Ο ίδιος διάλογος. Τα ίδια λόγια. Κανένα παράπονο. Τα δάκρυα που χύνονταν μαρτυρούσαν τον πόνο. Μα δεν μιλούσε, δεν παραπονιόνταν, μονάχα στιγμές άνοιγε τα μάτια και την κοιτούσε. Είχε μια απορία στο

βλέμμα, ένα μικρούτσικο χαμόγελο στα χείλη και σιωπή. Μια σιωπή που μαρτυρούσε το πόσο πολύ τον αγαπούσε. Δεν υπήρχε ζωή χωρίς αυτόν.

Ήθελε να τον πάρει να του τα πει όλα. Να τον φέρει εδώ. Να τον αναγκάσει να την κοιτάξει. Να δει πόσο περήφανα εκείνη είχε δεχτεί τον πόνο... τον είχε σφίξει μες τα χέρια της και τον είχε απαλά ακουμπήσει πάνω στο στομάχι, εκεί που ήταν η μαχαιριά.

«Για πάρτη μου. Είμαι μεγάλος.» Και μόνο που το σκέφτηκε οι ανάσες τους ενώθηκαν βαριές. Έτρεξε από πάνω της. «Όχι δεν θα του έδινε ποτέ αυτή τη χαρά». Αυτός πριν δυο μέρες της είχε ριχτεί. Σε αυτήν, την φίλη της. Την παρέσυρε οπίτι του και την στρίμωξε. Η ίδια το είχε φανταστεί. Όχι δεν θα έλεγε ψέματα στον εαυτό της. Το πράγμα προχωρούσε μέχρι που τον άκουσε να λέει: «Δεν δίνω δεκάρα για αυτήν».

Κάτι την έπνιξε στο λαιμό. Κάτι την βάραινε στο στήθος. Ποια αποκαλούσε «αυτήν» ο μαλάκας. Για ποια δεν έδινε δεκάρα; Για την Αλκμήνη; Για την φίλη της; Ωραία φίλη ήταν και του λόγου της. Χέσ' το αυτό, αλλά εκείνη θα πέθαινε χωρίς καν να της το ζητήσει. Όχι αυτό πήγαινε πολύ. Φόρεσε την μπλούζα της και χωρίς μια καληνύχτα έφυγε. Έτρεξε σε εκείνη. Πόσο λάθος είχε να πιστεύει ότι θα της ανοίξει τα μάτια; Οι περιγραφές, οι χαρακτηρισμοί κυλούσαν σαν χείμαρρος. Τίποτα δεν την συγκράτησε. Όταν σταμάτησε η Αλκμήνη είχε πει μόνο «ευχαριστώ». Αυτήν την μεγάλη νύχτα θα έμενε στο πλάι της. Κανείς δεν θα την εμπόδιζε. Κάθισε στο πλευρό της. Της χάιδευε το μέτωπο που ιδρώνε κι εκείνη τρόμαζε.

«Είσαι τόσο μικρός»

«Είναι η αγάπη μας μια φυλακή κι ερωτάς μας μια εκκλησία που μπαίνουμε κι οι δυο...» Τον έκανε κομμάτια. Αυτόν το δίσκο που τόσο αγαπούσε τον θυσίασε στο βωμό της αλήθειας. Δεν έκλαψε. Εκείνη ανίκανη να δώσει ένα τέλος ,να θυσιαστεί, έβαλε στο βωμό το τραγούδι τους και το κατέστρεψε. Ήταν μια κάποια αρχή. Κρατούσε τα κομμάτια στα χέρια της. Ναι είχε βρει τον τρόπο να σκοτώσει την αγάπη της. Τέρμα αυτό ήταν. Δεν ήθελε πια αγάπες, φυλακές, έρωτες, εκκλησιάζουσες και θυσίες, προπάντων θυσίες. Ο Πέτρος πέθανε. Τον έθαψε κι αντί για κόμα μες το λάκκο πέταξε κούφτες τις σάρκες της μαζί με τον δίσκο των 45 στροφών. Δεν τον μισούσε μα δεν μπορούσε και να τον κλάψει. Για εκείνη δεν δάκρυζε κανείς ούτε καν η ίδια. Πόσα χρόνια είχαν περάσει από την θυσία της; Στιγμές κι αιώνες, λεπτά και ώρες. Τι σημασία έχει ο χρόνος όταν κάνεις φόνο; Εκείνη σκότωσε ότι αγαπούσε χωρίς να πάψει να το αγαπά. Όλη τη χαμένη της εφηβεία. Όλος ο Πέτρος, όλη η Ελπινίκη, η Ματίνα, η Δώρα χωρίς βαμμένα νύχια, τα κοριτσιίστικα γλέντια όταν η λέξη σεξ ήταν απαγορευμένη, η παρθενιά της.

Γύρισε σπίτι κι άρχισε να ψάχνει τους δίσκους του Φώτη. Ξεχώρισε τον Μπομπ Ντύλαν. Δεν καταλάβαινε μα η κιθάρα έδινε ρυθμό στο κορμί της κι η βραχνή φωνή του χτυπούσε στον παλμό της καρδιάς της. Δεν καταλάβαινε την γλώσσα, σκόρπιες λέξεις για αυτήν χωρίς νόημα ένοιωθε όμως ότι και εκείνος έψαχνε τον δρόμο να ξεφύγει κι εκείνη πιστά τον ακολουθούσε με το κορμί της να ανοίγει δρόμο.

Ο χορός της ξέφρενος προχωρούσε στο μονοπάτι του, μονοπάτι της, κι ανακάλυπτε τους μυς και τα νεύρα ολοζώντανα να την προστάζουν. Τα μασημένα λόγια του μπλουζ τώρα σ' αυτιά της κι η φυσαρμόνικα μελωδική να σπάει τη μονοτονία ζεστά και να συνοδεύει τον ρυθμό του κορμιού της. Την έπαιρνε από το χέρι και την ξεναγούσε σε ένα κόσμο, μέχρι χθες αφιλόξενο και θορυβώδης. Μύριζε το φρέσκο αίμα σα λύκος μα δεν δάγκωνε. Την αγκάλιαζε και τη μούσε βίαια αλλά με τη θέλησή της χωρίς δειλά βήματα. Βαριά χοροπηδητά που δεν την πονούσαν.

Η κιθάρα του χύνονταν μες στο σώμα της, τα πόδια της καρφωμένα, τα χέρια της ψηλά σαν ιέρεια του μαντείου των Δελφών που αναζητά το μάντεμα κι εκλιπαρεί με το χορό της το Θεό να της φέρει τα σωστά λόγια στα χείλη. Ποιος δεν αγκαλιάζει τούτο τον πόνο τον τόσο θείο, που το σώμα υπάρχει μόνο για να προσφερθεί θυσία και το πνεύμα αναδύεται στο θεϊκό άπειρο. Δίπλα της δεκάδες λευκές φιγούρες να λικνίζονται στην ελεγεία. Ιέρειες εξαγνισμένες κι εκείνες που κρατούν τους χρησμούς της καταστροφής, της ελπίδας, του έρωτα.

Μπροστά στις κλειστές πόρτες του αύριο που αρνούνται να τις ανοίξουν, μα η ίδια έχει ήδη περάσει και όλοι γνωρίζουν ότι δεν θα γυρίσει πίσω όποιο κι αν είναι το τμήμα που θα της ζητήσουν να πληρώσει. Δεν θα ακούσει το χρησμό της, δεν θα τον πει. Δε θέλει να σώσει μα ούτε και να σωθεί. Δεν θέλει να γνωρίσει και να γνωριστεί. Να νοιώσει μόνο θέλει κι αυτό αναζητά.

Απεγνωσμένες κραυγές πίσω της υψώνουν τείχη μπροστά της. Εγκλωβισμένος τώρα στην φυλακή του. Είσαι ελεύθερος Πέτρο. Είσαι ελεύθερος. Γκρέμισα τις φυλακές. Τρέξε. Φύγε να γλιτώσεις. Δεν σε απειλώ εγώ. Η ανυπαρξία σου σε κυνηγά. Ο φόβος σου να δώσεις και να δοθείς. Πόσο μικρός είσαι; Ούτε να σε μισήσω δεν μπορώ. Αι στο διάολο. Τον είδε να εκσφεντονίζεται, μικρό ανθρωπάκι με τα χέρια και τα πόδια τεντωμένα κι έβαλε τα γέλια. Φύσηξε και χάθηκε.

Μαζί του χάθηκε και η «Θυσία». Δεν θα ξαναπήγαινε στο δυσκοπωλείο. Όλα ήταν μέσα της. Στο μυαλό και στην καρδιά της θα τα κουβαλούσε πάντα. Συνέχισε να χορεύει στους κοφτούς ήχους της φυσαρμόνικας. Άνοιγε δρόμο με πλάγια βήματα. Ήταν μικρός ο δρόμος και μόνο έτσι μπορούσε να περάσει. Θα έσκαβε στο μέλλον βαθιά τη γη για να τον πλατύνει, τώρα ήταν πολύ κουρασμένη. Της αρκούσε που χωρούσε έσω κι έτσι. Ήταν πολύ στενός αλλά ήταν όλος δικό της κι η μόνη αλήθεια η μουσική. Η μουσική και η στιγμή. Η στιγμή του πόνου, του έρωτα, της αλήθειας, του ψέματος. Η στιγμή για την στιγμή.

Έτρεμε. Έτρεμε και χόρευε για να μην κάνει έγκλημα, να μη σκοτώσει για άλλη μια φορά τον εαυτό της. Στριγκλιές και χοροπηδητά. Έμοιαζε με πίθηκο που προσπαθεί να σταθεί όρθιος ενώ ένα φίδι σέρνεται στα πόδια του. Ο ιδρώτας κυλούσε από παντού. Οι μυς της κοιλιάς πονούσαν τόσο πολύ από την πίεση. Το φινάλε κραυγή κι εκείνη να βυθίζεται. Κάποιο άγνωστο χέρι την τραβούσε προς τα κάτω. Μα εκείνη ήθελε να πετάξει. Πόσο βαριά ήταν τα πόδια της; Ποιος της τα είχε καρφώσει; Τα γήινα, μικρά ανθρωπάκια. Εκείνη είχε γεννηθεί πουλί, μα της μάδησαν τα φτερά κι όταν είδαν ότι ξαναβγαίνουν της τα ξερίζωσαν και της έδωσαν δυο βαριά πόδια, ικανά όχι για να τρέξει μα για να μένει καρφωμένη στη γη.

Τα μάτια της τώρα έβλεπαν προς τα μέσα. Τον μικρό ανισόπεδο εγκέφαλο να πάλλεται μες το κρανίο και να ασφυκτιά. Τα σφουγγάρια του πνεύμονα, τις φυσαλίδες, τον αέρα να φουσκώνει, να ξεφουσκώνει, για να ζήσει το σώμα.

Να ζήσει εκείνη. Ποιον ρώτησαν; Σταμάτα να ανασαίνεις. Είπα σταμάτα. Η εντολή στο βρόντο. Κρυφοκοίταξε στην καρδιά. Ατσούμπαλη γεμάτη πορφυρές θάλασσες και ζαφειρένιους ποταμούς. Άνοιξε τα μάτια.

Κοίταξε την παλάμη της κι έπειτα τη μπουνιά της. Τόση ήταν η καρδιά της. Κάπου είχε διαβάσει ότι η καρδιά ενός ανθρώπου είναι όση η μπουνιά του. Η καρδιά ενός πουλιού πόση ήταν; Γέλασε. Αυτή η μικρή μπουνίτσα την οδήγησε να αγαπήσει; Και τι εισέπραξε; Την μπουνιά του. Θα μπορούσε να της δώσει την καρδιά του. Τελικά και πάλι την μπουνιά του θα εισέπραττε. Πόσο αστεία μπορούν να γίνουν όλα αν τα δεις γυμνά. Τόσο μικρά κι ασήμαντα. Α ρε Πέτρο!!! Τελικά ο θρόνος που σε κάθισα ήταν μικρός για να σε κωρέσει όσο κι η ...μπουνίτσα σου.

Τα μάτια ξανάνοιξαν προς τα μέσα. Το μονοπάτι γλιστερό. Τσουλήθρα στο διάφραγμα κι από εκεί στο στομάχι. Που ήταν η μαχαιριά; Δεν φαινόταν. Δεν υπήρχε καμιά βελονιά, κανένα σημάδι. Προχώρησε έκανε τον κύκλο κι έφτασε στην πόρτα της μήτρας. Δεν την άνοιξε. Τρόμαξε και το έβαλε στα πόδια. Άνοιξε τα μάτια της και κοίταξε την μόνη πραγματικότητα εκείνη.

« Πόσα τώρα;»

Τελευταία τάξη και μετά λεύτερη. Λεύτερη να κάνει ότι θέλει. Τι αλήθεια θα έκανε; Να περάσει κάπου αποκλειόταν Όλα τα είχε παρατήσει. Ίσα που πάταγε στο λύκειο να πάρει το απολυτήριο. Απείχε από όλα. Τα πρόχειρα διαγωνίσματα της κακιάς ώρας και τα επίσημα ακόμη χειρότερα. Είχε καταργήσει τη σάκα και τα βιβλία. Ένα κατοστάφυλο στην κωλότσεπη και έναν στυλό. Το είχε ξεφτιλίσει και το ήξερε. Το ήξεραν κι οι καθηγητές πια και την άφηναν ήσυχη. Σε όλα τα μαθήματα είχε στο περίπου τη βάση. Η ζωή της κι αυτή στο περίπου, πήγαινε κι ερχόταν κι εκείνη να την παρακολουθεί έτσι απλά. Μόνο η μουσική υπήρχε.

Έβλεπε τους συμμαθητές της να την αποφεύγουν και σιγομουρμούριζε «Κι αν είμαι ροκ μη με φοβάσαι...» Πήρε στερεοφωνικό χωρίς κασετόφωνο, λάτρευε το βινίλιο. Αγόραζε δίσκους και ταξίδευε μέρα νύχτα με τις νότες. Αχ γιατί να μη ξέρει ένα όργανο, να μπει σε ορχήστρα. Κοίταζε τα χέρια της. Τα δάκτυλά της μικρά και παχουλά. Δεν ήταν χέρια πιανίστα ή κιθαρίστα. Ούτε φουσαρμόνικα δεν ήξερε γαμώτο. Καταδικασμένη να ακούει, να κουνιέται αλλά καμιά στιγμή δημιουργίας παρά μόνο κλεμμένη.

Άκουσε το κουδούνι για το σχολασμα. Κοίταζε την Ελπινίκη. Είχε δεθεί με τη Ματίνα, μοιράζονταν τις ίδιες αγωνίες, εκείνη ήταν ξένη. Έβαλε το τετράδιο στην κωλότσεπη, είπε «γεια» έσκυψε το κεφάλι κι έφυγε. Περιπατούσε στο δρόμο αδιάφορα. Έφτασε στην πολυκατοικία της. Ανέβηκε τα πρώτα έξη σκαλοπάτια, σήκωσε το κεφάλι και... Ένα αγκαλιασμένο ζευγάρι που φιλιόνταν μπροστά της.. Τι πάθος, τι δόσιμο, πώς να το περιγράψεις;

Ένοιωσε τόσο όμορφα. Τόσο! Στάθηκε χωρίς ίχνος ντροπής να τους κοιτά. Δεν υπήρχε γι αυτούς. Δεν ήταν εκεί. Έκλεβε τη στιγμή τους παγωμένη. Τα χείλη χωρίστηκαν, φιλιόντουσαν οι μύτες τους. Πέρασε δίπλα τους με σκυμμένο το κεφάλι. Δεν την κοίταξαν.

Ήταν η πιτσιρικά της οικογένειας από το επάνω διαμέρισμα. Έπαιρνε τα ρίσκα της, μόλις 14 χρόνων. Το πρώτο φιλή. «Μόνο σάλια» σκέφτηκε και γέλασε. Ξάπλωσε στο κρεβάτι της κι έκλεισε τα μάτια. Τους έβλεπε και τους ήθελε. Ήθελε να φυλακίσει τη στιγμή. Τη μόνη αλήθεια. Πως φυλακίζεις την στιγμή; Με φωτογραφία. Αυτό είναι θα γινόταν φωτογράφος γιατί τίποτα δε διαρκεί πέρα από το τώρα. Δεν ήξερε πόσα ...τώρα είχαν περάσει από την ζωή της.

Σας αγαπώώώώ

Η Αλκμήνη όπου κι αν έστρεφε το βλέμμα της αντίκριζε άμμο. Κάπου υπήρχαν παιδιά, μα δεν μπορούσε να τα δει. Όμως οι φωνές τους αντηχούσαν δυνατά στ' αυτιά της. Έκανε να γυρίσει μα δε μπορούσε. Τα πόδια της ήταν ενωμένα και ριζωμένα στην άμμο. Τα χέρια της ήταν υψωμένα, τα μαλλιά της άγρια και όρθια στο κεφάλι, το σώμα της αλύγιστο. Η φωνή των παιδιών τώρα πιο καθαρή. Γελούσαν δυνατά. Ήθελε να πάει κοντά τους. Ήρθαν εκείνα. Τώρα τα έβλεπε να την κοιτάζουν.

Ήταν γυμνά. Κάπου κοντά πρέπει να υπήρχε θάλασσα. Που βρισκόταν; Μια γυναίκα μ' ένα μακρύ φόρεμα ξυπόλυτη τους έδινε να πιουν νερό. Έβλεπε τις σταγόνες να ξεφεύγουν από τα χείλη και να κυλούν στο λαιμό και σακατεύτηκε από την δίψα. Διψούσε μα δεν είχε μιλιά να το πει, χείλη για να ρουφήξει.

Ένα κοριτσάκι είχε υψώσει το μικροσκοπικό δακτυλάκι του και την έδειχνε. Προσπαθούσε να ακούσει κάτι. Μάταια όμως. Όλα τα παιδιά έτρεξαν κοντά της και την άγγιζαν. «Να καλύψουμε την γύμνια της γιόκας» φώναξε κάποιο κι όλα μαζί άρχισαν να τη σκεπάζουν με

άμμο. Το παιχνίδι τους δεν κράτησε πολύ, έτσι και τα ουρλιαχτά της γιόκας πήραν γρήγορα τέλος. Μόνο ο πόνος έμεινε. Όλα έτρεξαν προς τη θάλασσα. Μα που ήταν η θάλασσα; Γιατί δεν την έβλεπε; Γιατί δεν την μύριζε; Τι της συνέβαινε;

Μπροστά της έστεκε ένα μωρό. Το λιλιπούτειο χεράκι του αφημένο πάνω στο γυμνό κορμό της. «άτο άτο» φώναξε μόλις είδε τον ψηλό μελαχρινό άντρα που ερχόταν με το τσεκούρι στο αριστερό του χέρι. Άνοιξε τη μικροσκοπική αγκαλίτσα του και κόλλησε όλο το κορμάκι του πάνω στο κούφιο κορμό της και τραγούδησε δυνατά « ωω νάνι μου. ωω » Ο άντρας ούτε για μια στιγμή δεν κοντοστάθηκε μπροστά στο αγγελούδι, παρά μόνο όταν ο ουρανός άδειασε τα νεροβάρελα του. Η ξαφνική καταιγίδα που ξέσπασε όλη πάνω στο κεφάλι του, του άλλαξε πορεία, αφού πρώτα τράβηξε μακριά από τη γυμνή γιούκα το μωρό. Εκείνο πρόλαβε να την κάνει «μα». Τα χειλάκια του την άγγιξαν τόσο γλυκά που το κορμί της ρίγησε. Ο κορμός χάθηκε, οι ρίζες ρουφήκτηκαν στην άμμο κι η Αλκμήνη γυμνή έτρεξε να βρει τη θάλασσα που δεν μπορούσε να δει και να μυρίσει. Τη θάλασσα που ο ήλιος και το φεγγάρι έπαιζαν τάβλι παρέα στην παραλία του ουρανού. Έτρεξε πολύ μα δεν κουράστηκε. Κολύμπησε ενώ η βροχή ράβδιζε τον γαλάζιο αφρό.

Εάπλωσε στην κρύα επιφάνεια κοιτώντας μαγνητισμένη τους άρχοντες του ουρανού. Ήταν φίλοι. Δεν είχαν να μοιράσουν τίποτα. Δεν περίμεναν ο ένας να διαδεχτεί τον άλλον. Έστεκαν στο γαλάζιο θρόνο τους χωρίς ίχνος εγωισμού. Μοναδική διεκδικητές αυτοί. Αφέθηκε στα κύματα να την παρασύρουν προς την ακτή. Η άμμο χάιδεψε τρυφερά το κορμί της κι εκείνη άφησε τον εαυτό της να το απολαύσει ελεύθερη. Σηκώθηκε αργά και στάθηκε όρθια χωρίς ντροπή. Κοίταξε ψηλά . Οι άρχοντες δεν την μάλωσαν για τη γύμνια της. Την δέχτηκαν έτσι απλά και την άφησαν να υπάρχει σαν ένα κόκκο άμμου που και αυτό έχει την δική του πραγματική αξία στο άπειρο του σύμπαντος. «Σας αγαπώ. Μ' ακούτε; Σας αγαπώώώ » τους φώναξε. «Κι εμείς σε συγχωρούμε» της είπαν.

Η Αλκμήνη ξύπνησε με μια γεύση σαπουνιού στο στόμα ενώ ταυτόχρονα πιπίλιζε άμμο. Ήταν ο τρόμος της γύμνιας , η απειλή του τσεκουριού το « μα » του μωρού, τα χάρδια της άμμου. Δεν ήξερε. Ίσως δεν ήθελε ή δεν έπρεπε να ξέρει. Θα έψαχνε όμως για τον τόπο που ο ήλιος και το φεγγάρι είναι φιλαράκια, παίζουν τάβλι στους κόκκους του απείρου- όλη η γη μια τεράστια κλεψύθρα - κι εγκρίνουν και συγχωρούν ενώ κρυφογελούν.

«Μαμά. Μανούλα. Σ' αγαπώ. Που είσαι;» φώναξε η Αλκμήνη κι είδε τη μητέρα της στην πόρτα. Σαν κοριτσάκι, όχι μεγαλύτερο των πέντε χρόνων της είπε. «Σ' αγαπώ μανούλα μου.» Η Ευσταθία την κοιτούσε. Δεν ήξερε αν έπρεπε να κλάψει ή να γελάσει. Άνοιξε την αγκαλιά της για τη μοναχοκόρη της.

«Δεν είναι αστείο»

Γυρίζοντας από το σχολείο είδε την εφημερίδα του πατέρα της ακουμπισμένη στον καναπέ. Την πήρε και ξάπλωσε μπρούμυτα στο κρεβάτι της να την ξεφυλλίσει. Δεν ήξερε τι έψαχνε αλλά ήθελε οπωσδήποτε με το απολυτήριο του σχολείου να πάρει απολυτήριο και από το φαστ φουντ. Τέρμα τα λάδια, οι αλειμμένες φέτες με βούτυρο, η τσικνίλα στα ρούχα και τα παπαριασμένα χέρια από το πλύσιμο των πιάτων. Καλά ήταν όλα αυτά για χαρτζιλίκι όχι για όλη τη ζωή της. Μέχρι εδώ. Κοιτούσε τις αγγελίες για δουλειά και σκέφτονταν τα ανύπαρκτα προσόντα της. «Αι στο διάολο» άκουσε τη φωνή της να λέει ενώ μια άλλη φωνή υπόκωφη της έλεγε να μην τα παρατήσει. «Ζητείται νεαρός με μηχανάκι να εργαστεί σε φωτογραφείο. Μισθός βασικός. Τηλέφωνο43...» Σηκώθηκε κι έτρεξε στο τηλέφωνο χωρίς να σκεφτεί ότι η ώρα ήταν περασμένες 8μ.μ., η εφημερίδα χθεσινή και το βασικό η αγγελία ζητούσε νεαρό. «Ναι» άκουσε μια κουρασμένη φωνή από την άλλη πλευρά του σύρματος. «Καλησπέρα σας και συγνώμη, τηλέφωνο για την αγγελία. Έχω μηχανάκι και δίπλωμα και θέλω να δουλέψω σε φωτογραφείο. Μπορώ να έρθω τώρα αμέσως να μιλήσουμε. Μπορώ;» Το «Ελάτε» που άκουσε την έκανε να πηδήξει από τη χαρά της είπε «ευχαριστώ» και έκλεισε το τηλέφωνο.

Άρπαξε το μπουφάν της, σιγουρεύτηκε για τα κλειδιά της και κατέβηκε τρεχάτη τις σκάλες. «Που πήγαινε; Γαμώτο δεν τον είχε ρωτήσει για την διεύθυνση. Τώρα Θα πρέπει να την πέρασε για χαζή. Θεέ μου τι να κάνω;» Ανέβηκε πάνω και ξανάπιασε την εφημερίδα. Με βαριά καρδιά και φλογισμένα μάγουλα γύρισε τους αριθμούς στο καντράν. Το ίδιο «Ναι» ακούστηκε και η Αλκμήνη «Γεια σας πάλι εγώ είμαι για την αγγελία. Που να έρθω;» Της είπε μια διεύθυνση κάπου στον Πειραιά και της έδωσε οδηγίες πως να φτάσει.

Έκλεισαν το τηλέφωνο κι εκείνη καβάλησε το μηχανάκι της, ανοίγοντας ρότα για τον Πειραιά, μια πόλη ξένη κι απόμακρη για την Αλκμήνη. Το φωτογραφείο ήταν στο ισόγειο μιας πολυκατοικίας. Φαίνονταν κλειστό. Τρόμαξε προς στιγμήν. «Μήπως άργησε και ο άνθρωπος έφυγε; Γιατί να κάτσει να περιμένει μια χαζή;»

Κατέβηκε από το μηχανάκι, το κλείδωσε και κτύπησε δειλά τη τζαμαρία. Μετά πιο δυνατά. Μια φιγούρα φάνηκε πίσω από το γυαλί. Η Αλκμήνη έκανε ένα βήμα πίσω. Η πόρτα άνοιξε και εκείνη προχώρησε στα σκοτεινά. Η φιγούρα της έκανε νόημα να ακολουθήσει. Κάπου στο βάθος ένα μικρό αναμμένο πορτατίφ. Η Αλκμήνη κρατούσε σφικτά το κράνος της κι ήταν έτοιμη να το εκσφεντονίσει. Το μεσαίο δάκτυλο της φιγούρας πάτησε ένα διακόπτη και επιτέλους φως. Ήταν ένας άντρας γύρω στα 50 που έμοιαζε για 60, δεν ήταν ούτε ψηλός, ούτε κοντός, θα τον έλεγες αδύνατο αν δεν είχε εκείνη την περίεργη ολοστρόγγυλη μικρή κοιλίτσα. Τα μαλλιά του ήταν κάτασπρα και τα μάτια του λυκίσια. Ναι της θύμισαν για κάποιο ανεξήγητο λόγο λύκο. Ανατρίχιασε. «Λοιπόν.» Τον άκουσε να λέει. «Με λένε Βαγγέλη και νομίζω ότι στην αγγελία έγραφα ότι χρειάζομαι νεαρό

και όχι αυτό που βλέπω μπροστά μου» δίστασε λίγο και συνέχισε «εκτός αν μου διαφεύγει κάτι.»

Η Αλκμήνη πήρε βαθιά ανάσα δάγκωσε τα χείλη της, τα σούφρωσε, έκανε ένα βήμα μπροστά απλώνοντας του το χέρι, το οποίο έμεινε μετέωρο και άκουσε τον εαυτό της να του λέει ότι λέγετε Αλκμήνη, ότι θέλει να γίνει φωτογράφος, ότι σε δυο εβδομάδες θα πάρει το απολυτήριο του Γενικού Λυκείου, ότι είναι διατεθειμένη να εργάζεται 20 ώρες το 24ωρο, να του διαθέσει το ένα τρίτο του μισθού που θα της δίνει για τα μαθήματα φωτογραφίας που θα της προσφέρει και ότι δεν μπορεί να του προσφέρει περισσότερα γιατί έχει αδελφό φαντάρο και πρέπει να πληρώνει και το φροντιστήριο αγγλικών στο οποίο σκοπεύει να πάει. Τα είπε όλα ασκαρδαμυκτί γεγονός που έκανε το Βαγγέλη να γελάσει.

«Κάθισε» της είπε και της έδειξε ένα σκαμπό δίπλα του. «Λοιπόν. Χρειάζομαι ένα άνθρωπο να οδηγάει μηχανάκι. Αν τελικά τα βρούμε, θα έρχεσαι από τις 9 π.μ και θα φεύγεις μετά τις 10μ.μ. Θα σηκώνεις το τηλέφωνο, θα μάθεις να κρατάς το φωτογραφείο, θα κάνεις τις εξωτερικές δουλειές κι αν έχουμε χρόνο, θα ασχολούμαστε με την άγνοια σου.» Η Αλκμήνη πήγε να μιλήσει και τη διέκοψε «Ο μισθός σου θα είναι ο βασικός συν 500 Δρ το μήνα για τη βενζίνη. Για τα μαθήματα φωτογραφίας δεν θέλω χρήματα αλλά δεν θέλω και ερωτήσεις. Απαγορεύω σε οποιονδήποτε να φέρετε ως χαμένο μυξιάρικο. Θα καταλάβεις τι εννοώ αν συνεργαστούμε.»

-Ποιος είναι ο όρος για να πάψετε να λέτε συνέχεια «αν».Μήπως μπορείτε να μου πείτε;

-Δεν έχω τίποτα συγκεκριμένο στο μυαλό μου, απλά δεν μου αρέσει να συνεργάζομαι με γυναίκες και ποτέ δεν είχα μαθητευόμενο ή...μαθητευόμενη κοντά μου. Αυτό που θέλω να κάνω σαφές είναι ότι η πρώτη περίοδο συνεργασίας μεταξύ μας θα είναι καθαρά δοκιμαστική. Ανά πάσα στιγμή τον πρώτο μήνα θα μπορώ να σου πω ότι η συνεργασία μας διακόπτεται.

-Πότε ξεκινάω;

-Αυτό εξαρτάται από εσένα. Πότε τελειώνει η εξεταστική περίοδο; Τότε.

-Ευχαριστώ πολύ.

-Καληνύχτα δεσποινίς μου. Θα τα πούμε στις 24 του μηνός στις 8.30 π.μ.

-Καληνύχτα σας και πάλι ευχαριστώ.

Ο Βαγγέλης έκλεισε την πόρτα πίσω της κι έκανε τρία βήματα πίσω. Στάθηκε στο σκοτάδι και την παρατηρούσε όπως φορούσε τα γάντια της, το κράνος, πως ξεκλείδωσε το μηχανάκι της, πως το καβάλησε. Παρέμεινε εκεί ακόμα και όταν το μηχανάκι απομακρύνθηκε. Αναρωτήθηκε τι θα του φέρει αυτή του η απόφαση. Αυτό το κορίτσι είχε πάθος. Αλίμονο αν δεν είχε στα 18 της χρόνια. Χαμογέλασε.

Η Αλκμήνη το βράδυ που γύρισε σπίτι, προσπάθησε να μιλήσει με τον πατέρα της, οι δυο τους. Δεν τα κατάφερε. Η μάνα της σα μπάστακας στη μέση.

-Μπαμπά μου προσπάθησε να με καταλάβεις σε παρακαλώ.
-Να καταλάβω τι; Τόση ώρα μου λες ότι δε θέλεις μια ζωή να μείνεις πίσω από τον πάγκο της τσοτερίας, να αλείφεις ψωμάκια και θεωρείς καλύτερη προοπτική να καθίσεις πίσω από τον πάγκο ενός φωτογραφείου. Πωλήτρια δηλαδή.
-Μπαμπά θέλω να γίνω φωτογράφος γι αυτό θέλω να δουλέψω στο φωτογραφείο.
-Και με το σχολείο τι θα γίνει; Δεν έχεις τελειώσει ακόμα.
-Ξεκινάω μετά το τέλος των εξετάσεων. Ο κύριος Βαγγέλης δέχτηκε να περιμένει.
-Βαγγέλη το λένε το αφεντικό; Δεν μου αρέσει το όνομα του.
-Μπαμπά μου σε παρακαλώ.
-Που είπες ότι είναι το μαγαζί;
-Στον Πειραιά.
-Αυτό το θυμάμαι. Που ακριβώς;
Η Αλκμήνη του είπε τη διεύθυνση με την κρυφή ευχή να μην περάσει από εκεί. Η ευχή της δεν έπιασε. Ο κυρ-Θόδωρος μόλις τέλειωσε την δουλειά του πήρε το πράσινο για τον Πειραιά. Κατέβηκε στο Πασαλιμάνι κι έψαξε για το φωτογραφείο. Το βρήκε εύκολα. Κάθισε κανά μισάωρο απέξω να δει τι κόσμος μπαινοβγαίνει. Μέχρι εδώ καλά. Ήταν 5 μ.μ. όταν προχώρησε στο εσωτερικό του καταστήματος. Είδε έναν άντρα κοντό γύρω στα 10 χρόνια μικρότερο του και του ζήτησε τον κύριο Βαγγέλη.
-Εγώ είμαι.
-Είμαι ο πατέρας της Αλκμήνης.
-Σας απογοήτευσα. Δεν είναι και η καλύτερη ευκαιρία. Χαμογέλασαν και οι δύο. Ο Βαγγέλης δεν είχε οικογένεια, μα μπορούσε να καταλάβει αυτόν τον άντρα που είχε απέναντι του. Ήταν πατέρας. «Να κεράσω ένα ουζάκι, Σίγουρα δεν κάνατε στάση στο σπίτι σας για μεσημεριανό.» Ο Θόδωρος δέχτηκε, δεν μπορούσε να κρατήσει τους τύπους και τις αποστάσεις με αυτόν τον άντρα. Για μια ώρα έπιναν τα ουζάκι τους με την ησυχία τους και τα έλεγαν σαν δυο παλαιοί φίλοι, όταν δεν τους διέκοπταν οι λιγοστοί πελάτες. Ήταν περασμένες 7 μ.μ όταν ο Θόδωρος γύρισε τα κλειδιά στην κλειδαριά του σπιτιού του.
-Που ήσουν χριστιανέ μου;. Εκείνη πήγε στην κουζίνα να του σερβίρει.
-Άσε δεν θα φάω. Ήπια δυο ουζάκια. Η Αλκμήνη που είναι;
-Πήγε στη φίλη της να διαβάσουν. Για να έχουμε καλό ρώτημα που τα κοπάνησες και μου ήρθες τέτοια ώρα; Έσκυψε και της έδωσε ένα φίλη στο μάγουλο.

Οι μέρες για την Αλκμήνη πέρασαν βασανίστηκα αργά. Παρά τα μαθήματα το μεγάλο της άγχος ήταν τι θα γίνει στο φωτογραφείο, αν θα τα καταφέρει. Ο φύλακας άγγελος της ήταν η Ελπινίκη που την βοήθησε να συμπληρώσει τα κενά στα Αρχαία και στα Λατινικά, όσο για τα Μαθηματικά έστρωσε κώλο κάτω παρέα με το λυσσάρη και κουτσά στραβά τα βόλεψε. Εκείνες τις ώρες της έλειπε ο Μάρκος. Που να ήταν; Πόσο καιρό είχε να μάθει νέα του;. Ο Φώτης της είχε πει ότι

αλληλογραφούν, κουβέντα όμως για οτιδήποτε άλλο. Ας είναι. Ο Μάρκος πάντα Θα ήταν ο μεγάλος αδελφός που ονειρεύονταν. «Να είσαι καλά Μάρκο όπου κι αν βρίσκεσαι» είπε κι έστειλε φιλάκια στο αέρα.

Το Σάββατο, μίλησε στο Νίκο, το αφεντικό της στην τσοτερία. Βρισκόντουσαν μαζί πίσω από τον πάγκο κι εκείνη άλειφε ψωμάκια ενώ εκείνος γέμιζε από τα τάπερ τις σαλάτες που είχαν αδειάσει παρά κάτι κουταλιές. «Ξέρεις Νίκο σήμερα είναι η τελευταία μέρα που δουλεύω εδώ. Βέβαια αν θέλεις μπορώ να έρθω και αύριο αλλά από τη Δευτέρα θα εργάζομαι αλλού...» Δεν σήκωσε ούτε για μια στιγμή το βλέμμα της από τη φέτα το ψωμί που άλειβε, λες κι όλος ο κόσμος ήταν αυτή η φέτα. Αναρωτιόνταν γιατί δε βρήκε το θάρρος να του το πει νωρίτερα, όταν τον άκουσε να της λέει. «Το ξέρω. Πέρασε από εδώ ο πατέρας σου και τα είπαμε. Πάντως αν κάτι δεν πάει καλά ή βρεθείς χωρίς δουλειά, όσο θα έχω το μαγαζί ανοικτό, ένα μεροκάματο θα το βγάλεις. Και σταμάτα να αλείφεις τη φέτα με τόσο βούτυρο θα λιώσει το τσοτ». Τον κοίταξε και της έκλεισε το μάτι.

Η Κυριακή δεν περνούσε με τίποτα. Έκανε μια βόλτα με το παπάκι και βρέθηκε έξω από το μαγαζί του Βαγγέλη, σταμάτησε στο απέναντι πεζοδρόμιο, κατέβηκε από το μηχανάκι και κάθισε στα σκαλοπάτια μιας μονοκατοικίας. Χάζευε τη βιτρίνα όταν είδε το φως μες το μαγαζί να ανάβει. Τρόμοκρατήθηκε. Σηκώθηκε βιαστικά, έσυρε το μηχανάκι στην κατηφόρα για να μην το βάλει μπρος και του τραβήξει την προσοχή με το θόρυβο κι έφυγε. Ο Βαγγέλης πίσω από τη βιτρίνα χαμογέλασε.

Είδε τη θάλασσα κάτω στα βράχια και σταμάτησε. Πήδηξε το μανträκι που τη χώριζε από αυτήν. Βολεύτηκε κάπου και αγνάντεψε το πέλαγος, τα φωτάκια απέναντι της. Κάποτε είπε στον πατέρα της «Πήγαινε με μπαμπά απέναντι να πιάσω τ' αστέρια που έχουν πέσει στη θάλασσα» κι εκείνος της είχε χαϊδέψει τα μαλλιά. Έπρεπε να περάσουν πολλά χρόνια για να καταλάβει ότι δεν υπάρχουν αστέρια στη γη.

Ανέβηκε τα βράχια και σκαρφάλωσε το τοιχάκι. Το βλέμμα της έπεσε στην απέναντι γωνιακή μονοκατοικία. Κάθισε υπνωτισμένη στο χαμηλό τοίχο. Το ισόγειο και ο δεύτερος ήταν σκοτεινά. Στο παράθυρο του πρώτου οι κουρτίνες ήταν τραβηγμένες. Μπροστά από το παράθυρο ένα πιάνο, στο βάθος μια σκάλα που έμοιαζε να μην τελειώνει πουθενά, οι τοίχοι στο χρώμα του βερίκοκου και από το λευκό ταβάνι κρεμόντουσαν πολλά-πολλά μικρά κρυσταλλάκια σαν διάφανη βροχή που παίζει με τις ηλιαχτίδες στην έναρξη της μέρας. Ήταν σαν πίνακας. Κάποιος κάθονταν μπροστά στο πιάνο.

Τα μαύρα μαλλιά κάλυπταν τον σβέρκο, ίσα που άγγιζαν τη λεπτή ίσια πλάτη. Ακίνητη και μαγεμένη φαντάστηκε τα λεπτά μακριά δάκτυλα να τρέχουν πάω στα πλήκτρα του πιάνου. Το κεφάλι της πλημμύρισε με μουσική. Επιστράτευσε ότι θυμόνταν από τους κλασικούς. Μπετόβεν, Μότσαρτ, καρυσθραύστη, λίμνη των κύκνων και

μουρμούρισε τη μουσική τους. Πόσο όμορφα ένιωσε ξαφνικά; Όλα τα άγκυρα της χάθηκαν. Η μουσική του νεαρού που δεν άκουγε της αναπτέρωσε το ηθικό. Όλα θα πήγαιναν καλά τώρα ήταν σίγουρη. Τα φώτα στο δωμάτιο έσβησαν και η Αλκμήνη κατάλαβε πως κάπως έτσι είχε νοιώσει το κοριτσάκι με τα σπύρια όταν χάνονταν η φλόγα. Πήρε βαθιά ανάσα, σηκώθηκε, καβάλησε το παπάκι της και ξεκίνησε για το σπίτι σιγομουρμουρίζοντας Μότσαρτ.

«Δεν πιστεύω να κουράστηκες»

Στη Χημεία η Αλκμήνη ποτέ δεν τα πήγαινε καλά. Οι δρόμοι τους πίστευε ότι είναι παράλληλοι. Τελικά οι γραμμές τους ήταν χιαστές. Εκείνη και η χημεία είχαν πιάσει τις άκρες των δρόμων όλα αυτά τα χρόνια, τώρα κόντευαν να φτάσουν στο κέντρο του σταυρού και δεν θα έμεναν εκεί. Θα προχωρούσαν χέρι-χέρι. Μπήκε σε έναν κόσμο από κρυστάλλους βρωμιούχου αργύρου. Καλέστηκε να τους δώσει μορφή, να τους βγάλει από την αφάνεια και τον αόρατο κόσμο τους με μια σειρά επεξεργασιών, Άκουγε τον δάσκαλο της σκυμμένο πάνω από τις λεκανίτσες του και νόμιζε ότι της μιλά κινέζικα. Καταλάβαινε γιατί έπρεπε να μάθει όλη τη διαδικασία για να εμφανίσει και να σταθεροποιήσει μια φωτογραφία. Δεν μπορούσε όμως να απαντήσει στο ερώτημα γιατί να ξέρει όλα αυτά τα ονόματα των χημικών και τι ακριβώς κάνουν στους κόκκους του βρωμιούχου αργύρου. Τελικά δεν άργησε να καταλάβει ότι είχε τη δυνατότητα να μάθει αυτά τα κινέζικα. Τα πρωινά η Αλκμήνη κρατούσε το φωτογραφείο. Εξυπηρετούσε τους πελάτες σήκωνε τα τηλέφωνα, ταξινομούσε τις εμφανισμένες φωτογραφίες, αριθμούσε τα φιλμ και τα έβαζε στο αυτόματο εμφανιστήριο με σειρά προτεραιότητας. Αυτή ήταν η ζωή της μέχρι να κατέβουν οι γριλίες.

Μετά οι δύο τους κατέβαιναν στο υπόγειο, στο σκοτεινό θάλαμο και ασχολιόντουσαν αποκλειστικά με την εμφάνιση ασπρόμαυρων φωτογραφιών. Πολλές φορές είχε ξημερώσει μα ο ήλιος δεν μπορούσε να εισβάλει στο υπόγειο του δασκάλου της. Εκείνες τις άγρυπνες ανατολές έκανε εισβολή στο δωμάτιο της η κυρία Ευσταθία όταν ξυπνούσε κι έβλεπε άθικτο το κρεβάτι της μοναχοκόρης της. Με την τσίμπλα στα μάτια σχημάτιζε τον αριθμό του φωτογραφείου κι όταν σιγουρευόταν ότι το παιδάκι της ήταν καλά με ένα «να προσέχεις» ξανάπεφτε για ύπνο.

Όταν το τηλέφωνο έκλεινε ο Βαγγέλης απρόσπιτος έλεγε «Δεν πιστεύω να κουράστηκες; Πάμε πάλι στην δουλειά μας» και σε μισή ώρα έδειχνε στην Αλκμήνη τον καναπέ για να πάρει έναν υπνάκο μέχρι να ξημερώσει για τα καλά και να ανοίξουν το μαγαζί. Στην πράξη όλα ήταν απλά, αλλά στην θεωρία ιερογλυφικά. Δεν τολμούσε να κρατήσει σημειώσεις. Φοβόταν το επιτιμητικό βλέμμα του Βαγγέλη. Εκείνη ανυπομονούσε να πιάσει φωτογραφική μηχανή αυτό όμως θα αργούσε παραπάνω από ότι η ίδια φαντάζονταν. Τις Κυριακές ο Βαγγέλης τη

ξυπνούσε από τα χαράματα και την έτρεχε στα γήπεδα να φωτογραφίζουν ανήλικους ή βετεράνους αθλητές. «Οι καλύτεροι πελάτες μου» έλεγε. Το μεσημέρι εξαντλημένοι από το λιοπύρι και την ορθοστασία κατέληγαν σπίτι της να τρώνε όλοι μαζί στην καλή τραπεζαρία της μαμάς. Ο Βαγγέλης δίπλα στον πατέρα της.

Οι δυο τους αστειευόντουσαν συνέχεια με μικροπράγματα. Εκεί έβλεπε ένα αφεντικό τελείως διαφορετικό. Μιλούσαν, γελούσαν, πείραζαν ο ένας τον άλλον, λες και γνωριζόντουσαν χρόνια. Τους κοιτούσε κι έβλεπε δύο τόσο ξεχωριστούς ανθρώπους αλλά και τόσο ίδιους ταυτόχρονα. Δεν μπορούσε να εξηγήσει πως γίνονταν αυτό.

Με το τέλος του γεύματος εκείνη κι ο Κωστής ξάπλωναν για μεσημέρι, η μάνα της πάλευε με τα πιάτα κι δυο τους έπιναν αργά το κρασάκι τους χαζεύοντας τηλεόραση. Καλό βράδυ έφευγε το αφεντικό της από το σπίτι κι ενώ χαμογελούσε σε όλους σε εκείνη ούτε ένα «γεια» ποτέ μια καλή κουβέντα. Το πρωί της Δευτέρας-κάθε Δευτέρας- ο δάσκαλος της, της έλεγε μια μισή καλημέρα κι έπεφταν κι οι δύο στη δουλειά.

Όταν της «σύστησε» και το αυτόματο μηχάνημα η Αλκμήνη τον έβλεπε πάνω αραιά και που. Χάνονταν στο υπόγειο και μόνο όταν τον καλούσε η ίδια και σπάνια όταν εκείνος είχε να την ρωτήσει κάτι. Η Αλκμήνη γνωρίζοντας πλέον τον εσωτερικό κόσμο του «σύμμαχου» παρακολουθούσε τη στάθμη των υγρών του και γνώριζε ποιες εντολές να του δώσει έτσι ώστε οι φωτογραφίες να εμφανιστούν όσο το δυνατόν καλύτερα. Στην αρχή τα έβρισκε σκούρα με τους ερασιτέχνες «φωτογράφους» μετά όμως από δύο εβδομάδες μπορούσε να εμφανίσει τα φιλμ με τέτοιο τρόπο ώστε να αξίζει να πληρωθούν.

Το καλοκαίρι είχαν ελάχιστη δουλειά γι αυτό και ήταν η καλύτερη περίοδο διδαχή της. Εκμεταλλεύτηκαν τις άδειες ώρες και με την έναρξη του Φθινοπώρου ήταν ελάχιστες οι απορίες της μαθητευόμενης όσων αφορά τις εμφανίσεις. Άνετα μπορούσε να κρατήσει το μαγαζί μόνη της αρκεί να μην της ζητούσε κάποιος να τραβήξει επαγγελματικές φωτογραφίες. Τα βράδια τώρα πια τέλειωναν νωρίς. Η Αλκμήνη τακτοποιούσε το κατάστημα έλεγε «καληνύχτα», καβαλούσε το παπάκι της και έπαιρνε το δρόμο για το σπίτι αφού πρώτα έκανε μια στάση στο «λιμανάκι της».

Καβαλούσε το μανträκι και κάθονταν στα βράχια να αγναντέψει τα «πεσμένα αστέρια» πάνω στη μαύρη θάλασσα. Το μυαλό της αυτές τις στιγμές ήταν εντελώς άδειο. Μόνο μουσική υπήρχε. Μουσική που έρχονταν από το απέναντι παράθυρο του πρώτου ορόφου. Της αρκούσε να δει αναμμένα τα φωτά και τη φιγούρα του άντρα μπροστά από το πιάνο για να χαλαρώσει στη μελωδία του Τσαϊκόφσκι ή του Στράους. Η επιλογή για το μουσικό ρεπερτόριο ήταν αποκλειστικά δική της.

«Είπα να έρθω»

Ένα όνομα είχε η ελπίδα της να γλιτώσει από τον Ορφέα με τη λύρα και τη σκιά της Ευρυδίκης να την κυνηγά. Ελπινίκη. Σήκωσε το

ακουστικό για να την πάρει τηλέφωνο. Μετά το πρώτο ντριν το έκλεισε. Ήταν πολύ πρωί. Θα της τηλεφωνούσε από την δουλειά. Η ώρα ήταν έξι κι εκείνη στο δρόμο για το φωτογραφείο.

Είχε το νου της συνέχεια στο Βαγγέλη. Στην κατάσταση που τον άφησε το προηγούμενο βράδυ χρειαζόταν έναν άνθρωπο κοντά του όταν ξυπνούσε να του φτιάξει καφέ. Είχαν πει τόσο πολύ. Εκείνος δηλαδή μαζί με τον κυρ-Μπάμπη όλο «στην υγεία μας» και δώστου «στην υγεία μας» ήταν και κατέληξαν να πιουν «τον Βόσπορο» όπως έλεγε και ο πατέρας της. Είχε χρόνια να δει τον φίλο του από τα καράβια και θες τα περασμένα, θες τα τωρινά έφεραν τα πάνω κάτω οι ναυτόπες.

Στην είσοδο της σκάλας που οδηγούσε στο υπόγειο στάθηκε. Δεν άκουσε τίποτα. Κατέβηκε τα σκαλιά χωρίς να κοιτάξει τον καναπέ που τον είχε αφήσει. Πήγε γραμμή στον πάγκο που φύλασσαν σφραγισμένο το άρωμα του ελληνικού καφέ. Έβαζε δόση για δύο ελληνικούς όταν η συρόμενη πόρτα δεξιά της άνοιξε.

«Καλημέρα. Μην φτιάξεις καφέ για μένα πίνω» την αιφνιδίασε. Ο Βαγγέλης ξυρισμένος με ελαφρώς βρεμένα μαλλιά τραβηγμένα πίσω και νηφάλιο χαμόγελο. «Τελικά εκείνη πρέπει να ήταν που τα ήπια χθες» σκέφτηκε.

-Καλημέρα νόμιζα ότι κοιμόσουν.

-Λογικά θα έπρεπε γιατί ακόμη είναι άγρια ξημερώματα αλλά ... Τι θες εσύ εδώ τόσο πρωί;

-Είπα να έρθω.

-Καλά-καλά. Ο καφές φούσκωσε. Η Αλκμήνη δεν πρόλαβε το ξεχειλισμένο μπρίκι. Έβαλε το μαυροζούμι στο φλιτζάνι της. Πριν πει μια γουλιά βάλθηκε να καθαρίζει το γκαζάκι και τον πάγκο από τους καφέδες. Ο Βαγγέλης της έπιασε το χέρι που κρατούσε το σφουγγάρι. «Άστα όπως είναι. Αργότερα αυτά. Έλα πιες τον καφέ σου». Νόμιζε ότι ήθελε να μιλήσουν. Κάθισε στον πάγκο με τις φωτογραφίες. Εκείνος έπινε όρθιος τον καφέ του και γυρνούσε από εδώ κι από εκεί κάνοντας... τίποτα. Κουβέντα δεν αντάλλαξαν. Η Αλκμήνη έπινε αργά τον καφέ της, γουλιά- γουλιά. «Κουτουράδα της να έρθει τόσο πρωί». Σηκώθηκε από τον καναπέ κρατώντας το φλιτζάνι της. «Πάω πάνω να τακτοποιήσω». Ο Βαγγέλης κούνησε το κεφάλι του. Όταν την άκουσε να πατά το τελευταίο σκαλί, κάθισε στον καναπέ, έγειρε το κεφάλι του πίσω, άπλωσε τα χέρια του στα πλάγια, έκλεισε τα μάτια του κι αναστέναξε. «Γιατί νοιώθω άβολα;» αναρωτήθηκε. «Όχι το άβολα δεν είναι η ακριβής λέξη. Νοιώθω ένα σφίξιμο. Όχι πνίξιμο είναι. Μήπως ενοχές; Μα γιατί; Γιατί πρέπει να απολογηθώ για τα χθεσινά; Ποιος ο λόγος; Από πότε όταν κάνεις κάτι πρέπει να εξηγείς στον τυχάρπαστό που είναι δίπλα σου στο ξέσπασμα; Όχι δεν έχω καμιά υποχρέωση. Εκείνη φέρθηκε καλά. Ωραία και; Τι έγινε; Ας φέρονταν άσχημα. Το ίδιο θα ήταν για μένα. Ενδιαφέρθηκε και; Ας μην ενδιαφέρονταν. Ποιος της ζήτησε να έρθει από τα άγρια ξημερώματα; Όχι εγώ. Η ίδια ίσως γιατί νοιάζεται. Να μην νοιάζονταν. Εντάξει κι εγώ τη νοιάζομαι

αλλά η ζωή μου, μου ανήκει και δεν θα τη μοιραστώ με τον πρώτο που...νοιιάστηκε.

Εντάξει δεν είναι η πρώτη τυχαία. Ε! Και ποια είναι; Τι μου είναι; 'Η πιο σωστά ποια θέλει να είναι για μένα; Και τι με νοιάζει; Γιατί πρέπει ν' ανοίξω την καρδιά μου; Κορίτσι μου την καρδιά μου την πέταξα στα σκυλιά πριν χρόνια. Δεν έχω και δεν θέλω να αποκτήσω. Μόνος μου και δεν εξηγώ σε κανέναν. Δεν γουστάρω τις εξομολογήσεις. Θέλω να πάνε όλοι στο διάολο. Αυτό θέλω. Θέλω να με αφήσουν μόνο μου. Από ποιον το ζητάς βρε γελοίο γέρο, ξεμωραμένε; Από σένα θεέ μου. Μόνο από σένα γιατί ο διάολος είμαι εγώ.»

Η Αλκμήνη περπατούσε στις μύτες. Έκανε όσο το δυνατόν λιγότερο θόρυβο. Βρίσκονταν πάνω από το κεφάλι του. Δεν ήθελε να εισβάλει και μέσα σε αυτό σαν πονοκέφαλος. Αρκετά εισέβαλε μέσα στην ζωή του. «Δεν έπρεπε να έρθει πρωί-πρωί. Γιατί αφέθηκε στην παρόρμηση; Ο Βαγγέλης ήταν το αφεντικό της. Τίποτε άλλο. Με ποιο δικαίωμα νοιάστηκε για αυτόν; Ποτέ δεν της έδειξε ότι θέλει στήριγμα στην αδυναμία του. Μα ποτέ δεν έδειξε ότι έχει αδυναμίες. Μέθυσε. Και; Καλά έκανε. Εκείνη τι ζητούσε; Να κλάψει στην αγκαλιά της. Να της ζητήσει συγνώμη; Τι ήθελε. Να βοηθήσει ήθελε μα δεν της το ζήτησε κανείς.»

Μάζευε τη σκόνη από τα έπιπλα και τα μηχανήματα. «Έτσι σαν τη σκόνη είμαι κι εγώ. Ένα ξένο σώμα. Της προσκολλησεως στο Βαγγέλη. Όχι. Είμαι το πανάκι που μαζεύω τη σκόνη. Εκείνος θέλει τη σκόνη του να τον καλύψει, να τον πνίξει, να τον καταπιεί. Και να έρθουν οι αράχνες με τους ιστούς τους και το σαράκι να τον φάνε. Ποιος σου ζήτησε κυρία μου να με καθαρίσεις; Πες μου ποιος; Κανείς. Συγνώμη Βαγγέλη που νοιάζομαι. Συγνώμη μα νόμιζα πως χθες το βράδυ ήμασταν αλλιώς. Για πρώτη φορά μου έδωσες φωτογραφική μηχανή και μου είπες τράβα. Τράβα φωτογραφίες ότι σου κατέβει. Με εμπιστευτήκες και μάλιστα τόσο πολύ που μ' άφησες να τραβήξω με την αγαπημένη σου Νίκον. Κι ύστερα που γύρισα και μαζί καθήκαμε στο δικό μου, για πρώτη φορά ασπρόμαυρο κόσμο να εμφανίσουμε τις φωτογραφίες μου εσύ ήσουν που είπες «Δεν είναι κακές, είναι πάρα πολύ κακές. Είναι παρά, πάρα πολύ κακές.» Κι ενώ εγώ έκλαιγα εσύ τις στριφογυρίζες από όλες τις μεριές και μου έλεγες «Έτσι φαίνονται καλύτερα.» Κι όταν ένοιωσες ότι η κατάσταση μου χειροτέρευε από την οικτρή αποτυχία, ήρθες κοντά μου και με διέταξες να φωνάξω μαζί σου «απότυχα» πολλές -πολλές φορές μέχρι που το όλο θέμα μας φάνηκε γελοίο. Σκάσαμε στα γέλια κι αφού λίγο έλειψε να κατουρηθούμε πάνω μας, μου πρότεινες το ταβερνάκι του Μπάμπη για να τα πιούμε σαν φιλαράκια.

«Η βαφτιστήρα μου» με σύστησες στο Μπάμπη και τη γυναίκα του κι άρχισες τις ιστορίες μαζί του για γοργόνες που αναζητούσαν το Μέγα Αλέξανδρο, για σειρήνες που σας ξεμυάλισαν, για σκύλες και για χάρυβδες που βρίσκατε σε κάθε λιμάνι και καταφέρνατε να γλιτώσετε. Με άφησες να ταξιδέψω μαζί σου κι όταν πια πνίγηκες στο κρασί

ακούμπησες πάνω μου για να σε φέρω στην Ιθάκη σου. Συγνώμη που νοιάστηκα» Το σιγύρισμα είχε τελειώσει. Κάθισε στο γραφείο κι ήπιε το κατακάθι, αφού οι γουλιές είχαν τελειώσει. Από το υπόγειο δεν ακούγονταν ο παραμικρός θόρυβος. Έκανε να σηκωθεί. Ξανακάθισε. «Πάλι τα ίδια Αλκμήνη;» είπε στον εαυτό της.

Το κουδούνισμα του τηλεφώνου την τρόμαξε. Άκουσε τη φωνή του Βαγγέλη. «Άστο θα το σηκώσω εγώ.» Παρέμεινε στη θέση της. Τώρα μασούσε το κατακάθι. Βουτούσε τον δείκτη στο φλιτζάνι και το έγλειψε. Ορέ και να έμπαινε κάνας πελάτης!

Η Ελπινίκη. Δεν την είχε πάρει τηλέφωνο. Μόλις τελείωνε θα της τηλεφωνούσε οπωσδήποτε. «Κάτω είναι;» Σε ποιον έλεγε ο Βαγγέλης ότι είναι κάτω; Κοίταξε τη σκάλα. Δεν πίστευε στα μάτια της. Η Νικούλα της με σάρκα και οστά. Δεν την άφησε ούτε τις σκάλες να κατέβει. Όρμησε πάνω της και την αγκάλιασε.

-Πόσο μου έλειψες;

-Κι εμένα.

-Δεν ήξερα τι ώρα θα τελειώσω από τις δουλειές μου στην Αθήνα για αυτό δεν σε πήρα τηλέφωνο. Πειράζει;

-Είσαι τρελή;

-Δεν πιστεύω να σου δημιουργήσω πρόβλημα με το αφεντικό σου;

-Όχι κανένα.

-Πες μου ότι έκανα καλά που ήρθα.

-Χαζή. Έκανες καλά που ήρθες. Βυσσινάδα;

-Υπάρχει βυσσινάδα;

-Πάντα υπάρχει αυτό που πίνουν οι φίλοι μου.

-Είσαι απίστευτη.

Πήγε στο ντουλάπι, έβγαλε την βυσσινάδα και κούνησε το μπουκάλι θριαμβευτικά. Γέμισε ένα μεγάλο ποτήρι και της το πρόσφερε. Η Ελπινίκη κοιτούσε τις φωτογραφίες που ήταν απλωμένες στον πάγκο μπροστά της. Έσφιξε τα δόντια και κούνησε το κεφάλι. Η Αλκμήνη την είδε και μ' ένα παράπονο. «Πως ήμασταν έτσι εμείς ρε φιλενάδα τότε και χάσαμε την Ιστορία;» Η Ελπινίκη διέγραψε ένα πικρό χαμόγελο στα χείλη της. «Χωμένες στ' Αρχαία της Πομιτάτου, στα Μαθηματικά του Λίμπικα και στα παντελόνια, για να μη πω τα σώβρακα εσύ του Πέτρου και εγώ του Σταύρου. Παιδιά άμυαλα.

-Από όλα αυτά τι μας έμεινε;

-Η αφίσα του Τσε και τ' απαγορευμένα του Μίκη.

-Δεν νοιώθεις Θλίψη;

-Όχι. Δεν ήταν η ώρα μας. Αυτό πιστεύω. Θλίψη θα μου φέρει όταν φτάσει η ώρα που θα φωνάξουν την κλάση μου και δειλιάσω. Η σκέψη μου φέρνει τρόμο.

-Δυσκολεύομαι να σε καταλάβω. Κάτι μου ξεφεύγει.

-Κι όμως είναι απλό. Λες ότι χάσαμε την Ιστορία και εγώ σου λέω ότι δεν είχαμε εμείς ραντεβού μαζί της τότε. Άλλοι έπρεπε να βγάλουν το φίδι από την τρύπα την συγκεκριμένη περίοδο για εμάς, κι εμείς με τη σειρά μας κάπου στο μέλλον, η Ιστορία θα ορίσει το που και το πότε

,θα καλεστούμε να συνθλίψουμε ένα άλλο φίδι. Αυτό που πρέπει να σε θλίβει Αλκμήνη, είναι που ποτέ τα φίδια δεν θα πάψουν κάποιοι να τα αναθρέφουν κι άσε τα υπόλοιπα. Αυτό και μόνο να σκέφτεσαι. Γι αυτό πρέπει να γίνεις δυνατή για να τα βγάλεις πέρα όταν έρθει εκείνη η στιγμή.

Η Αλκμήνη χαμογέλασε μια και δεν είχε τι άλλο να πει στην φίλη της. «Πόσο είχε αλλάξει η Νικούλα της όλο αυτό το διάστημα;» Το ένοιωθε δεν ήξερε όμως το μέγεθος της αλλαγής.

-Περίμενε λίγο εδώ. Πάω πάνω να συνεννοηθώ για το μεσημέρι. Να το σκάσω μαζί σου.

-Στην ανάγκη θα σε απαγάγω.

Ανέβηκε βιαστικά τα σκαλιά και βρήκε τον Βαγγέλη σκυμμένο πάνω από κάτι άλμπουμ.

-Νονό Ο Βαγγέλης την κοίταξε απορημένος. Βαφτιστήρα δεν με σύστησες χθες. Πειράζει να σε λέω νονό;

-Όχι χαρά μου της είπε ενώ σκέφτονταν ότι η τυπική σχέση μεταξύ τους είχε οριστικά χαθεί. «Νονό» επανέλαβε. Ωραίο ήταν. Πάντα ήθελε ένα βαφτιστήρι μια και δεν είχε παιδιά. Παιδιά δεν υπήρχε καμιά περίπτωση να αποκτήσει. Ήταν πολύ εγωιστής για αυτόν τον ρόλο Νονός όμως; Ναι θα γίνονταν ο καλύτερος, ακριβώς γι αυτό του το ελάττωμα. Θα έπαιρνε στο παιδί τα καλύτερα και πάντα θα είχε τις σοφότερες συμβουλές να του δώσει αφού οι δεσμεύσεις, οι απαγορεύσεις κι όλες οι νουθεσίες θα ήταν αποκλειστικότητα των γονιών του. Διέκοψε τις σκέψεις του.

-Μπορώ να λείψω το μεσημέρι;

-Όχι. Όχι δεν μπορείς. Πρέπει να κάνεις εκτυπώσει το υλικό για την επέτειο του Πολυτεχνείου. Θα το παραδώσω σήμερα μέχρι τις 9μ.μ..

-Καλά μπαίνω τώρα στο σκοτεινό θάλαμο κι όταν τελειώσω αν τελειώσω...

-Τι υπαινιγμός ήταν αυτός. Θα τελειώσεις.

-Είναι η αλήθεια.

-Η δική σου αλήθεια. Τέλος πάντων κάνε ότι μπορείς ως τις δύο, μετά πήγαινε για φαΐ κι έλα ξανά γρήγορα κι ότι προλάβεις ως τις 8μ.μ. Του έστειλε ένα φιλί, εκείνος έκανε ότι προσπαθούσε να το πιάσει και χαστούκισε το μάγουλο του.

Τα κορίτσια μπήκαν στο σκοτεινό θάλαμο κι η Αλκμήνη βάλθηκε να εντυπωσιάσει την Ελπινίκη. Εκείνη την κοιτούσε να χύνει υγρά στις λεκανίτσες και να τα ονομάζει με ακαταλαβίστικους τίτλους. Όλα ήταν έτοιμα να ξεκινήσουν τη δουλειά τους. Καμιά δε μιλούσε κι όταν τα βλέμματα τους συναντιόντουσαν χαμογελούσαν η μια στην άλλη. Όταν προσαρμόστηκαν στο σκοτάδι η Ελπινίκη άρχισε να συμμετέχει.

-Πρόσεχε την βυσσινάδα σου. Μην πέσει στα χημικά και ματώσουν οι φωτογραφίες.

-Θα είναι πιο ζωντανές. Γέλασαν και οι δυο δυνατά .

-Ξέρεις Αλκμήνη σου πάει αυτή η δουλειά. Δε θα μπορούσα να σε φανταστώ να κάνεις κάτι άλλο.

-Ε;

-Ναι πράγματι. Συνέχισε η Ελπινίκη χωρίς να δώσει σημασία στο ερωτηματικό της φίλης της. Πάντα σε έβλεπα να χάνεσαι μέσα σε βιβλία, σε καρτιά, σε κούτες, σε φιλμ, σε μπαλόνια, σε κούκλες. Πάντα χωρίς χρονική σειρά κάπου χανόσουν. Ποτέ δεν ήσουν κοινωνική. Όποτε βγαίναμε παρέα μούγκρα ήσουν. Δεν μιλούσες σχεδόν ποτέ και σπάνια χαμογελούσες. Μας παρακολουθούσες μ' ένα βλέμμα απονευρωμένο. Χαμένη μες τον αφρό του φραπέ σου ή στις φουσκάλες του διπλού ελληνικού.

-Αφού ήμουν τόσο χάλια γιατί με κάνατε παρέα. Εσύ γιατί...Ήμουν...Είμαι η φίλη σου.

-Η καλύτερη μου φίλη. Γιατί ενώ ήσουν κάκιστη στην παρέα, στις προσωπικές σχέσης έδειχνες μια τέτοια αυταπάρηση. Ποτέ δεν μαρτύρησες μυστικό. Ποτέ δεν κουτομπολέψες καμιά μας. Ποτέ δεν προσπάθησες να μας πάρεις γκόμενο και οποιανδήποτε στιγμή θέλαμε να σου μιλήσουμε ή να μας καλύψεις παράταγες τα πάντα και στεκόσουν δίπλα μας. Μας κράταγες όμως απ' έξω. Εσύ ποτέ δεν έλεγες τα μυστικά σου σε καμιά μας. Ούτε σε μένα. Ακόμα και με τον Πέτρο έξω με κράτησες. Δε μοιράστηκες τα όνειρα σου, τον φόβο σου, τον πόνο σου τίποτα κι αυτό με πλήγωνε μα τελικά κατάλαβα ότι δεν το κάνεις γιατί δεν με εμπιστεύεσαι απλά δε μπορείς. Ότι και να σου πουν οι άλλοι δεν σοκάρεσαι γιατί είναι οι άλλοι, τρέμεις όμως να μάθουν κάτι για σένα γιατί είσαι εσύ.

Τώρα κατάλαβα γιατί από όλο το Ευαγγέλιο σου άρεσε «Ο αναμάρτητος πρώτος το λίθο βαλέτω» Φοβάσαι. Έκανες πολύ μακρύ δρόμο για να μάθεις να μην κρίνεις κάποιον, για να συγχωρείς μα δεν μπόρεσες να προχωρήσεις περισσότερο. Η πίστη σου σταματά σε σένα. Εσύ έγινες καλύτερος άνθρωπος μα οι άλλοι παραμένουν άλλοι, όχλος που σφίγγει στη κούφια του πέτρα έτοιμος να την εκσφεντονίσει. Δεν είναι έτοι φιλενάδα. Όλοι μαθαίνουμε.

-Ελπινίκη δεν σου έκρυπα ποτέ τίποτα.

-Δεν μου φανέρωσες και ποτέ τίποτα. Όλα μόνη μου τα καταλάβαινα γιατί σε νοιαζόμουν.

-Ξέρεις πόσο σε αγαπώ;

-Κι εγώ σ' αγαπώ.

-Τέλειο περιβάλλον για ερωτική εξομολόγηση. γέλασαν

-Πως είναι ο Σταύρος;

-Ποιος Σταύρος;

-Έγινε «ποιος Σταύρος;» απλά μας τελείωσε;

-Ο πρίγκιπας του παραμυθιού μόλις έμαθε ότι πέρασα Γιάννενα σπιρουνίσε το λευκό του άλογο κι έφυγε.

-Έτσι χωρίς λέξη;

-Είπε του αδελφού μου ότι η απόσταση σίγουρα θα μας χωρίσει και δεν θέλει να μπει σ' αυτή την ψυχοφθόρα διαδικασία. Έμαθε και το ψυχοφθόρα.

-Κι εσύ το δέχτηκες;

-Σκατά. Ναι το δέχτηκα. Ούτε τηλέφωνο δεν τον πήρα. Αφού δεν είχε τα κότσια να μου τα πει κατά πρόσωπο είναι για φτύσιμο. Τον πείραξε που πέρασα, τον πείραξε που δεν τα έγραψα όλα για τον ερωτά του. Αυτό περίμενε. Είχε κάνει το σχέδιο στο μυαλό του. Θα τελειώσω το Λύκειο και θα αρραβωνιαστούμε. Θα ξεμπερδέψει με το στρατό και θα παντρευτούμε. Λυπάμαι δεν ήξερα ότι για να είσαι με αυτόν που αγαπάς πρέπει να κρέμεσαι και από τους... όρχεις του.

Η Αλκμήνη έβαλε τα γέλια. «Όρχεις. Τι λέξη;» Ακόμα και όταν θύμωνε η φίλη της δεν έβριζε. Ποτέ δεν είχε ακούσει να λέει ούτε «Αι στο διάολο» και ξαφνικά παρουσιάστηκαν οι όρχεις. Η Ελπινίκη την κοίταξε και προς στιγμήν τα έχασε που την είδε να γελά, μα όταν την άκουσε να επαναλαμβάνει τη λέξη « όρχεις» πολλές-πολλές φορές την μιμήθηκε χωρίς σταματημό. Καμιά τους δεν ήξερε πόση ώρα είχαν περάσει μέσα στο σκοτεινό θάλαμο μα δεν τις ένοιαζε κιόλας. Ήταν χαμένες στ' ασπρόμαυρα χαρτιά, στους θυμούς και στα γέλια τους.

Πεταγόντουσαν από το ένα θέμα στο άλλο μέχρι που ακούστηκε το όνομα Ματίνα από τα χείλη της Ελπινίκης. «Όχι ρε γαμώτο. Όχι τώρα που περνάγαμε τόσο καλά αυτό το αγκάθι.» σκέφτηκε η Αλκμήνη και ταμπουρώθηκε. «Τι είπες;» ρώτησε αδιάφορα με την λαβίδα στο χέρι να γυρνά την φωτογραφία μες το χημικό.

-Η Ματίνα φεύγει για την Αγγλία την ερχόμενη εβδομάδα και μας κάλεσε να περάσουμε μαζί το Σάββατο. Εσένα, εμένα και τη Δώρα όπως τον καλό παλιό καιρό πριν το διαλύσουμε.

-Τι ώρα το Σάββατο; Η ερώτηση φαινόταν καθαρά ρητορική. Γίνονταν για να ακολουθήσει άρνηση.

-Δεν έχει ώρα. Από το πρωί ως το βράδυ κι έτσι δε μπορείς να ξεφύγεις.

-Τι θα πει αυτό;

-Αυτό θα πει ότι το πρωί, πουρνό-πουρνό θα πάμε για καφέ στην παραλία, όταν ζεστάνει η μέρα θα βουτήξουμε στη θάλασσα και κατά της 5 ή 6 ή 7 το απόγευμα για γοπίτσα και καλαμαράκια πλάι στο κύμα.

-Ξέρει η Ματίνα ότι έχουμε Νοέμβρη;

-Το ξέρει. Εντάξει ξέχνα το μπάνιο, μα καφέ στην παραλία, γιατί όχι; Θέλει να επαναλάβουμε την τελευταία ευχάριστη μας έξοδο τότε που περάσαμε στο Λύκειο. Το θυμάσαι;

-Είχα έρθει;

-Σκάσε. Παρά τα γεγονότα και την εισβολή του μαλάκα στη ζωή μας ήσουν παρόν. Τότε δεν στάθηκε ικανός να μας χωρίσει ο Πέτρος σου, που έγινε Πέτρος της. Αργότερα τα κάνατε μαντάρα. Γιατί ρε γαμώτο ποτέ δεν κατάλαβα. Η Ματίνα ήταν φίλη σου από το Δημοτικό. Τι λέω; Πριν πούμε καθαρά το ρορρ παίζαμε μαζί σκοινάκι, κουτσό, κι αμπάριζα. Θυμάσαι που κάναμε πόλεμο με τα αγόρια και ο Γιάννης σου άνοιξε το κεφάλι με πέτρα κι η Ματίνα τον κτύπησε μ' ένα τούβλο. Δέκα ράμματα έκανε στο νοσοκομείο κι εκείνη έφαγε το ξύλο της

χρονιάς της για σένα. Ήμασταν αυτοκόλλητες κι οι τέσσερις από τα γεννοφάσκια μας.

Πως επιτρέπατε σ' έναν ξένο να μας χωρίσει δεν το καταλαβαίνω κι ότι και να μου πεις δεν θα το καταλάβω. Που πήγαν όλα αυτά; Θυμάσαι όταν η Ματίνα έπαθε τύφο και πήγαμε κι οι τρεις και κωθήκαμε μαζί της στο διπλό κρεβάτι των γονιών της αδιαφορώντας αν θα κολλούσαμε. Κι οι γονείς μας όταν το έμαθαν φρίκαραν αλλά εμείς εκεί αγκαλιασμένες κολλημένες πάνω της. Μάλιστα κάθε μέρα έμενε και μια από εμάς μαζί της και δεν ερχόταν σχολείο για να μην την αφήσουμε μόνη της. Τα θυμάσαι όλα αυτά;

-Δεν θυμάμαι.

-Άστα αυτά. Αυτά όλα είναι η ζωή σου κι όχι ο χθεσινός ο Πέτρος.

-Δεν τα αφήνω. Δεν θυμάμαι. Δεν θέλω να έρθω.

-Πρέπει να έρθεις. Ότι έγινε με την Ματίνα έγινε. Η Ματίνα είναι και έτσι όπως την βλέπεις τώρα. Δεν είναι όμως μόνο έτσι. Κι άλλωστε εσύ στάθηκες αρκετά δυνατή. Ξεπέρασες όλα τα άσχημα. Η Ματίνα, η Δώρα, εγώ ήμασταν τα παιδικά και τα εφηβικά σου χρόνια. Δεν μπορείς να μας πετάξεις.

-Είναι ακόμα μαζί του;

Η Ελπινίκη άκουσε τον πόνο στη φωνή της. Ήταν ανώφελο να το παίξει χαζή και το ήξερε.

-Ναι είναι ακόμη μαζί.

-Μαζί θα πάνε στην Αγγλία;

-Ναι μαζί.

Οι λακωνικές απαντήσεις της Ελπινίκης της έκοψαν την ανάσα. Όταν κατάφερε να ξαναπνεύσει γέμισε τα πνευμόνια της αέρα και τον κράτησε. Ξεφύσηξε σαν ταύρος. Κοιτούσε τις κρεμασμένες φωτογραφίες, κοιτούσε αυτές που έβγαζε από το υγρό και πρόσεχε αυτές που εμφανίζονταν αργά στο λευκό χαρτί.

-Τελικά η ζωή μας είναι σαν αυτή τη φωτογραφία. Σαν όλες αυτές τις φωτογραφίες πριν τυπωθούν. Υπάρχουν στα χαρτιά και περιμένουν την χημική διαδικασία για να εμφανιστούν. Περιμένουν το βούτηγμα στα υγρά. Αν δεν τις βουλιάξεις, δεν τις πνίξεις, δεν θα εμφανιστούν ποτέ, έτσι θα μείνουν φυλακισμένες κι όλοι θα βλέπουμε ένα άδειο ψυχρό λευκό χαρτί, μα οι εικόνες θα υπάρχουν και θα περιμένουν να βρεθεί το χέρι που θα τις βουλιάξει για να υπάρξουν. Τι κι αν η φωτογραφία δείχνει ένα ποντικό λεπρό με φαγωμένο τρίχωμα, μούρη άσχημη και βρώμικη, κωμένο μες τις λάσπες, τρομαγμένο κάτω από τις λαμαρίνες ενός παρκαρισμένου αυτοκινήτου στο Πασαλιμάνι ή μια καλλονή με πλατινένια μαλλιά; Έχει καμιά σημασία;

Έτσι είναι η ζωή μας. Αν δεν βουλιάξουμε ποτέ δεν θα μάθουμε αν είμαστε τρομαγμένοι ποντικοί ή πλατινένιες ξανθές ή κάτι άλλο. Θα έρθω το Σάββατο αλλά κατά τις 5 το απόγευμα γιατί δουλεύω. Η Ελπινίκη την χτύπησε στον ώμο και ρώτησε

-Πότε τελειώνουμε;

-Τελειώσαμε. Κρέμασα και τις τελευταίες. Είμαστε εντάξει.

-Άντε λίγο ακόμα και θα τυφλωθούμε εδώ μέσα σαν τον Κολοκοτρώνη.
-Και τόσους άλλους. Άνοιξαν την πόρτα κι είδαν τον Βαγγέλη να πίνει καφέ στα σκοτεινά.

-Λίγο ακόμα κορίτσια και θα έσπαγα την πόρτα.

-Γιατί; Ρώτησε η Αλκμήνη.

-Εφτά η ώρα. Σε λίγο πρέπει να φύγω. Πάω να ρίξω μια ματιά στο έργο σας. Τακτοποίησε τα φιλμ και κλείσε.

Τα κορίτσια άνοιξαν τα ντουσιέ κι έπεσαν με τα μούτρα να τακτοποιούν τα φιλμ. Ξαφνικά είχαν σωθεί οι κουβέντες.

-Εδώ είστε ακόμα;. Γύρισε προς την Αλκμήνη. Θα έρθετε μαζί μου δεσποινίδες μου κι οι δυο και δε θέλω αντιρρήσεις. Η Αλκμήνη έκλεισε τα φώτα εκτός από ένα μικρό «τυφλό φως» όπως το ονόμαζε το αφεντικό της που πάντα άφηναν ανοικτό κι εκείνος κλείδωσε.

-Τα κλειδιά σου τα πήρες;

-Ναι

-Ψάξε να είμαστε σίγουροι.

Εκείνη άνοιξε την τσάντα της και του τα κουδούνισε. Μπήκαν στην γιαγιά Ντάλτον –έτσι έλεγε το αμάξι του ο Βαγγέλης- και ξεκίνησαν εκείνος στο τιμόνι και τα δυο κορίτσια πίσω.

-Θα σας πάω παραθαλάσσια.

-Που πάμε;

-Στην εφημερίδα «Πρωινή» στην Πειραιώς. Βιάστηκε να εξηγήσει η φίλη της. Ο Βαγγέλης θα δώσει τις φωτογραφίες που τύπωσαν στο Διευθυντή

-Ωραία. Είπε η Ελπινίκη.

-Έτσι το είπες ή το εννοείς; Την ρώτησε ο Βαγγέλης.

-Το εννοώ. Γνωρίζεις ενδιαφέροντες ανθρώπους.

-Δασκάλα δεν θα γίνεις;

-Ναι.

-Κι εσύ θα δημιουργήσεις ενδιαφέροντες ανθρώπους. Θα έχεις την ευτυχία ή τη δυστυχία να προσφέρεις σε αυτά τα μικρά ανθρωπάκια την ουσία που θα ποτίσουν τα φτερά τους για να ξεκολλήσουν από τα πλευρά τους και να πετάξουν ή και πάλι μπορείς να τους τα κόψεις σίρριζα για να μείνουν πάντα καρφωμένα στη γη. Ένας άνθρωπος ηλικίας 6 χρόνων είναι ακατέργαστο υλικό. Βέβαια θα μου πεις μπορεί να είναι χρυσάφι, μπορεί να είναι ξύλο, σίδηρο, κάρβουνο και σκατά ακόμη το υλικό. Άλλο το ένα, άλλο το άλλο. Όχι όλα το ίδιο είναι αν έχεις τη μία και μόνη αρχή να κάνεις κάτι όμορφο, κάτι δημιουργικό. Το σίδηρο γίνεται βυζαντινό σπαθί με περίσσια τέχνη, γίνεται και κομμάτι αυτοκινήτου γίνεται και κάγκελο, το χρυσάφι λίρα ή κόσμημα θαμμένο σε μπιζουτιέρα, το ξύλο εικονοστάσι και δόρυ, το κάρβουνο μολύβι ή τ' ανάβεις για κοψίδια σε κάποιου χασάπη την ταβέρνα, και τα σκατά λίπασμα ή σκατά που τα πατάμε και σιχτηριάζουμε.

-Δεν εξαρτάται μόνο από εμένα.

-Εσύ κάνε ότι εξαρτάται μόνο από εμένα και άστα τ' άλλα.

-Και αν τ' άλλα είναι πιο δυνατά;

-Τα παιδιά είναι πιο δυνατά από όλους μας. Και από εσένα και από εμένα και από τα...άλλα. Αυτό να θυμάσαι κι όλα θα πάρουν τον δρόμο τους. Τον δικό τους μοναδικό δρόμο. Οι ενδιαφέροντες άνθρωποι δεν φύτρωσαν, απλά βρήκαν τον δρόμο τους, ίσως να τον χάραξαν, ένα είναι σίγουρο ότι είχαν το θάρρος να τον περπατήσουν.

Το δύσκολο δεν είναι να τον βρεις ή να τον χαράξεις είναι να τον περπατήσεις μέχρι τέλους. Απελθέτο απ'εμού το ποτήριο τούτο. Ξέρεις θρησκευτικά; Τα έχετε και πρόσφατα. Για να ανέβεις στο Γολγοθά τα βήματα σου έχουν οδηγήσει γονείς, δάσκαλοι, φίλοι, μια κοινωνία ολόκληρη που σου λέει «μη, όχι, ναι» κι εσύ το έφαχνες κι έβρισκες καινούργια «μη, όχι, ναι» και συνέχισες να το ψάχνεις. Μάθε τους μαθητές σου όταν με το καλό διδάξεις να το ψάχνουν για να απαντούν στα «γιατί» του μη, του όχι, του ναι.

Τώρα πια είχαν φτάσει Αθήνα. Η Ελπινίκη κοίταζε την Αλκμήνη κι εκείνη της έπιασε το χέρι. Έτσι έμειναν μέχρι το τέλος της διαδρομής. Η γιαγιά Ντάλτον πάκκαρε ακριβώς μπροστά στα γραφεία της «Πρωινής» επί της Πειραιώς.

-Βαγγέλη θ' αργήσεις;

-Όχι. Δεν θα μου πάρει πάνω από ώρα. Πηγαίνετε να πιείτε ένα καφέ στο Νέον και θα σας βρω εκεί.

Τα κορίτσια δεν είχαν ξαναπιεί καφέ στο Νέον. Δεν γνώριζαν σχεδόν τίποτα από Αθήνα. Στην Ακρόπολη σχολικές επισκέψεις, στο Μοναστηράκι για βόλτα στην Ηφαιστου, με τον ηλεκτρικό στο Μινιόν, και στον Εθνικό κήπο. Η Αθήνα ήταν τόσο κοντά μα και τόσο μακριά σκέφτηκε η Αλκμήνη.

-Στο Νέον έχουμε ξανάπαι; ρώτησε η Ελπινίκη. Δεν είναι εκείνο το νεοκλασικό κτίριο κοντά στο Μινιόν;

-Να το βρούμε πρώτα και θα δούμε αν έχουμε ξανάπαι.

- Αλήθεια! Τι κάνει ο Μάρκος;

Είχαν φτάσει στο Νέον και το είχαν προσπεράσει με την κουβέντα. Επέστρεψαν και τώρα έφαχναν για τραπέζι. Κάθισαν στο βάθος της καφετέριας. Η Ελπινίκη επανέλαβε την ερώτηση.

-Ο Μάρκος ζει στην Πάτρα. Έχω να τον δω πάνω από χρόνο. Διατηρεί σχέση με τον Φώτη, εμένα ούτε να με φτύσει.

-Ήταν παίδαρος. Σε ενδιέφερε ποτέ;

-Όχι. Αφού τα ξέρεις.

-Ωραία γιατί έμαθα ότι αρραβωνιάστηκε.

-Αρραβωνιάστηκε; Μιλάς σοβαρά;

-Ναι ο αδελφός μου, μου το είπε. Όλη η παλιοπαρέα ετοιμάζεται να πάει στο γάμο του που θα γίνει κάπου τα Χριστούγεννα.

-Καλά εγώ πως και δεν το ξέρω από τον Φώτη;

-Γιατί ο Φώτης είναι φαντάρος κι εσύ χαμένη στον κόσμο σου. Πόσο καιρό έχεις να συζητήσεις μαζί του κι όχι γεια κι αυτό είναι όλο; Μα τι ρωτώ ο Φώτης δεν συζητά μαζί σου μουγκρίζει. Μμμμμμμμ.

-Σταμάτα να κάνεις την αγελάδα, το γκαρσόνι.

-Το μεγαλύτερο σάντουιτς που έχετε με απ' όλα μέσα εκτός από μαγιονέζα και ψάρι. Πολλά αλλαντικά, κέτσαπ, μουστάρδα, τα πάντα. Μια κόκα-κόλα, την πιο μεγάλη.

-Μπουκάλι έχουμε. Το μικρό μέγεθος.

-Ωραία. Θα φέρετε δύο για μένα κι ένα ποτήρι με τρία παγάκια. Τι γλυκά υπάρχουν;

-Μηλόπιτα, καρυδόπιτα, ταψιού, λουκουμάδες, γιαούρτι με μέλι.

-Τα δύο πρώτα. Μηλόπιτα καρυδόπιτα.

Ο σερβιτόρος κοιτούσε από πάνω μέχρι κάτω την μικροσκοπική κοπέλα με τα γαλανά μάτια. Κατάλαβε την αδιακρισία του και πήγε να φύγει.

-Συγνώμη εγώ δεν παράγγειλα. Γύρισε και κοίταξε την Αλκμήνη σχεδόν τρομαγμένος.

-Συγνώμη νόμιζα... Εκείνη έγνεψε με κατανόηση.

-Ένα κομμάτι καρυδόπιτα αν γίνεται γωνία και ένα φραπέ σκέτο.

-Ευχαριστώ είπε το παλικάρι και έφυγε με σκυμμένο το κεφάλι για να αποφύγει το βλέμμα της Ελπινίκης. Τα κορίτσια γέλασαν.

-Καλός είναι και σε γλυκοκοιτάζει.

-Άστα αυτά. Τι να τον κάνω; Φεύγω για Γιάννενα. Με περιμένουν εκεί τσέλιγκες.

-Δεν έχεις τον Θεό σου.

-Κι όσο τον είχα τι κατάλαβα; Λοιπόν για τον Μάρκο λέγαμε και τον γάμο του.

-Ναι!

-Τι ναι; Γραμμένο τον είχες, τώρα τι σε πειράζει;

-Δεν με πειράζει. Για τον Μάρκο χαίρομαι γιατί είναι αδελφός και εύχομαι το καλύτερο. Αλλά να όλοι ζευγαρώνουν κι εγώ μόνη.

-Κι εγώ μόνη. Είδε το γκαρσόνι να έρχεται με τον δίσκο και του χάρισε το πιο γλυκό της χαμόγελο. Του έκανε χώρο στο τραπέζι και τον βοήθησε να ακουμπήσει την παραγγελιά. Μόλις απομακρύνθηκε.

-Τι παίζεις ρε συ;

-Άσε με. Το μόνο πράγμα που αξίζει στη ζωή είναι το παιχνίδι κι εγώ τόσα χρόνια με τον Σταυρό το στερήθηκα. Ούτε αρσενική γάτα δεν κοιτούσα. Κι όλο μέσα, κι όλο ζήλιες. Ούτε στην εκδρομή του σχολείου δεν πήγα για τον βλαμμένο και τώρα ούτε ένα χωρισμό στα ίσα δεν άξιζα. Άσε με στα Γιάννενα δε θα αφήσω αρσενικό για αρσενικό κι είναι και γκέτσοι νταβραντομένοι εκεί, ξέρεις, όχι σαν τους δικούς μας τους ξενέρωτους. Γέλασαν με τη ψυχή τους αδιαφορώντας για τους γύρω που τις κοιτούσαν. Με πονηρά υπονοούμενα για τους τσέλιγκες η ώρα είχε περάσει. Ξεχώρισαν το κεφάλι του Βαγγέλη. Έδειχνε να τις ψάχνει.

-Ποιο απόμερη γωνιά δεν βρήκατε να κρυφτείτε; Το μαγαζί διαθέτει και κελάρι. Τα κορίτσια πάλι γέλασαν

-Πως πήγε; Ρώτησε η Αλκμήνη.

-Όπως περίμενα.

-Να κάτω ή φεύγουμε;

-Φεύγουμε μόνο να πληρώσουμε.

-Όλα είναι πληρωμένα κι οι κόκα-κόλες κερασμένες από το γκαρσόνι.

-Καλόοο είπε η Αλκμήνη κι έκλεισε το μάτι στη φίλη της.

-Από ότι καταλαβαίνω κάνατε αίσχη. Τα κορίτσια δεν μίλησαν. Ως σαν χαμηλοβλεπούσες βγήκαν έξω χωρίς να καταφέρουν να ευχαριστήσουν το γκαρσόνι για το κέρασμα, αγκαλιάστηκαν και περπάτησαν έτσι ως το αυτοκίνητο. Ο Βαγγέλης της ακολουθούσε με βαριά βήματα. Στο αυτοκίνητο τις ρώτησε « Λοιπόν το διαλύουμε ή...»

-Τι «ή» έχεις στο μυαλό σου;

-Ένα καταφύγιο.

-Γιατί όχι είπε η Ελπινίκη και κοίταξε πονηρά πότε τον ένα πότε τον άλλο.

-βουρ για το καταφύγιο είπε η Αλκμήνη.

Το αυτοκίνητο έτρεχε στις λεωφόρους της Αθήνας.

Κάπου στο τέρμα Πατησίων άκουσε τον Βαγγέλη να λέει «φτάσαμε». Κατέβηκαν από το αμάξι και περπάτησαν στο στενό δρομάκι, μες τα μαύρα σκοτάδια. Έστριψαν στην παράλληλη της Πατησίων. Στα κορίτσια έκαναν εντύπωση κάποια φωτάκια – όπως το «τυφλό φως» που είχαν στη δουλειά- μπροστά στα παλιά δίπατα που ήταν πολύ περιποιημένα. Σαν φάρος μες το σκοτάδι κι οι πόρτες ανοιχτές. Περπάτησαν λίγο ακόμα κι άνοιξαν μια παλιά ξύλινη πόρτα. Μπήκαν μέσα κι έψαχναν για τραπέζι. Τα πρόσωπα γύρω τους τις κοιτούσαν αδιάκριτα. Ο Βαγγέλης κοίταξε γύρω του, μοίρασε μερικά χαμόγελα και κάποιοι σήκωσαν τα ποτήρια τους ανταποδίδοντας έτσι τον χαιρετισμό. Έκατσε με την πλάτη στον τοίχο. Χωρίς κανείς να δώσει παραγγελία ο ταβερνιάρης έφτασε μ' ένα ξύλινο δίσκο γεμάτο. Πατάτες τηγανιτές, κολοκυθάκια, μελιτζάνες, χόρτα, φάβα, ψημένα ψωμάκι ,κόκκινο κρασί και δυο κόκα-κόλες. Τα κορίτσια βοήθησαν να αδειάσει ο δίσκος χωρίς να μιλήσουν. Ο Βαγγέλης άρχισε να μπουκώνεται τόσο άκομψα που τα κορίτσια κοιτάχτηκαν. Σήκωσαν τα πιρουνιά τους και διακριτικά άρχισαν να δοκιμάζουν τους μεζέδες. Ο Βαγγέλης ήταν αφοσιωμένος στο φαγητό και τα κορίτσια δεν τολμούσαν να κοιτάξουν γύρω τους με τόσες αγριόφατσες να τις κοιτάζουν ξεδιάντροπα, έτσι δεν αντελήφθησαν την γυναίκα που προχώρησε προς το μέρος τους με μια μποτίλια στο χέρι. Έσπρωξε την καρέκλα κι έκατσε ανάμεσα στο Βαγγέλη και την Αλκμήνη

-Καλησπέρα.

-Καλώς την είπε ο Βαγγέλης χωρίς να περιμένει να καταπιεί.

-Πως κι από τα μέρη μας. Καιρό έχουμε να σε δούμε.

-Έβγαλα τα κορίτσια βόλτα.

-Αυτές θα μπορούσαν να είναι κόρες σου.

-Μην βιάζεσαι. Η βαφτιστήρα μου η Αλκμήνη κι η φίλη της η Ελπινίκη. Η Ρίτα.

-Καλά βρε αθεόφοβε και όταν βάφτιζες δεν έπεσε η εκκλησία να σε πλακώσει.

-Είχε γερά θεμέλια.

Έβαλε από την μπουτίλια που κρατούσε κρασί στο Βαγγέλη και έπειτα στο δικό της.

-Στην υγεία μας.

-Στην υγεία σου είπε ο Βαγγέλης

-Τι δουλειά έχουν δυο καλά κορίτσια στη γειτονιά μας;

-Να φάμε είπε η Αλκμήνη κι η Ρίτα γέλασε

-Εδώ κορίτσι μου μόνο πεινασμένοι έρχονται.

Η Αλκμήνη αποφάσισε ότι απόψε δεν θα ξαναμιλούσε. Άφησε τον Βαγγέλη και τη φίλη του να μιλάνε για δουλειές που δεν πάνε καλά, για προβλήματα που δε λύνονται γιατί κανείς δεν έχει κέφι να τα λύσει, για τον κόσμο που αλλάζει, για τους άντρες που δεν αλλάζουν για τις γυναίκες που υποκρίνονται.

Το κεφάλι της Αλκμήνης ήταν σκυμμένο μα τα μάτια της παρατηρούσαν αυτά τα υπερβολικά κόκκινα χείλη που συνεχώς ανοιγόκλειναν για να βραχούν με κρασί, τα μεγάλα γαλανά μάτια που έπαιζαν ακούραστα, τα βαμμένα ξανθά μαλλιά με τις άσπρες ρίζες που έστεκαν στο κεφάλι κοκαλωμένα και το πρόσωπο που ήταν «μπογιατισμένο» όπως θα το χαρακτήριζε η μάνα της. Μα τα φτιασίδια δεν κατάφερναν, ίσως και να μην ήθελαν να κρύψουν τον χρόνο που είχε γείρει πάνω της. Το πάχος της την έσωνε. Το άχαρο στρογγυλό του κορμιού που κόβονταν βίαια στη μέση από μια ζώνη υπερβολικά φαρδιά και σφικτή, έδινε στη μορφή της μια φευγαλέα φρεσκάδα. Το ντεκολτέ βαθύ κι ένας χρυσός σταυρός στο κέντρο του στέρνου να πάλλεται σε κάθε ανάσα τόσο δικός και τόσο ξένος. Η Ελπινίκη την σκούνησε όπως τότε στο σχολείο.

-Τι είναι; της είπε. Εκείνη της έγνεψε,

-Εσένα ρώτησα. Τι με κοιτάς; Τι σκέφτεσαι; Με καζεύεις τόση ώρα. Συμβαίνει κάτι; Η Αλκμήνη στράφηκε στο Βαγγέλη για βοήθεια μα εκείνος απολάμβανε τα εδέσματα του χοντρού ταβερνιάρη

-Συγνώμη δεν ήθελα...

-Δεν ήθελες τι; Να σκεφτείς κάτι κακό για μένα; Σκέφτηκες ότι δουλεύω σε ένα από τα σπίτια απέναντι με το φως; Σωστά. Σκέφτηκες ότι είμαι πουτάνα; Σωστά. Σκέφτηκες ότι με πρόσβαλες; Λάθος. Έχω πάψει εδώ και χρόνια να ενοχλούμε από τις σκέψεις των άλλων κι εδώ που τα λέμε ούτε από τις πράξεις τους ενοχλούμε σε τελική ανάλυση. Και τώρα θες να μάθεις πως έγινε και πήρα τον κακό το δρόμο. Την τρομερή δραματική ιστορία που κρύβω όλα αυτά τα χρόνια στην πληγωμένη μου καρδιά. Ε! λοιπόν καμιά. Απλά συνέβη. Ναι έτσι απλά συνέβη.

-Δεν συμβαίνει όμως στον οποιονδήποτε. Πήρε το λόγο η Ελπινίκη.

-Στα δικά μας χρόνια κούκλα μου συνέβαινε στην οποιανδήποτε τσούπρα που την έτρωγε το πράμα της. Η κοινωνία δε συγχωρούσε κι οι γονείς σε πλάκωναν στο ξύλο και σ' έδιωχναν για να μην τους ρεζίλευεις. Σήμερα οι γονείς κάνουν τα στραβά μάτια κι όταν η κοινωνία μιλά εκείνοι βαριακούν κι όταν η γειτονιά σε δείχνει με το

δάκτυλο εκείνοι αλληθωρίζουν. Το πουτανάκι των δικών μου χρόνων μετονομάστηκε σε ζωηρό παιδί.

-Υπάρχουν και γονείς που είναι φίλοι με τα παιδιά τους. Τα λευκά δόντια της Ρίτας λερωμένα από κραγιόν φάνηκαν. Δεν ήταν χαμόγελο αυτό.

-Φίλες. Μια μάνα δεν μπορεί να είναι φίλη με το παιδί της απλά το πείθει γι αυτό για να το ελέγχει. Προσπαθεί να προλάβει όσο μπορεί το «κακό», οποιοδήποτε κακό νομίζει εκείνη. Υποκρίνεται τη φίλη για να δίνει συμβουλές και να οδηγεί την κατάσταση μ' όποιο τρόπο μπορεί εκεί που θέλει.

-Είναι καλύτερα όμως από μια μάνα που δεν σου μιλά ποτέ και πάντα σε προστάζει.

-Το να έχεις μάνα είναι το καλύτερο. Αν η μάνα σου είναι σκληρή κι όλο προστάζει και δεν σε ακούει είναι πιο ειλικρινείς, είναι ξεκάθαρη. Αυτά θέλω να κάνεις για να σε δεχτεί η κοινωνία. Αυτοί είναι οι κανόνες κι αν τους παραβείς αυτά θα πάθεις. Βέβαια γνωρίζει, νιώθει σημαίνει παράβαση και τότε κάνει ότι δεν καταλαβαίνει και σ' αφήνει να νομίζεις ότι δεν ξέρει, γιατί αν ξέρει χάθηκαν οι ισορροπίες. Μπερδευτήκατε; Κι εγώ μπερδεμένη ήμουν κι ακόμα παραμένω. Άστα βράστα. Ένα έχω να σας πω ν' ακούτε την καρδιά σας.

-Η καρδιά συνήθως παραβαίνει τους κανόνες είπε δειλά η Αλκμήνη.

-Η καρδιά φτιάχνει τους κανόνες. Καλά τα λέω Βαγγέλη; Τα κορίτσια τον κοιτούσαν κατακόκκινα εκείνος έγνεψε.

-Πάω τώρα. Καλά τα είπαμε. Βαγγέλη όποτε θες πέρνα, η πόρτα ανοιχτή. Εκείνος χαμογέλασε.

-Να είσαι καλά Ρίτα.

-Θα είμαι. Καληνύχτα.

Η Αλκμήνη κοίταξε την Ρίτα που απομακρυνόταν.

-Όποτε είστε έτοιμες μπορούμε να φύγουμε. Από ευγένεια το είπε, δεν περίμενε απάντηση, σηκώθηκε και τα κορίτσια ακολούθησαν. Στο αυτοκίνητο η Ελπινίκη ρώτησε για το λογαριασμό κι ο Βαγγέλης της είπε ότι όλα ήταν πληρωμένα από τη Ρίτα. Την Αλκμήνη την έτρωγε η περιέργεια. «Που τη γνώρισε; Πως; Τι είχαν μεταξύ τους;» Αλλά το θεώρησε αδιακρισία. Αυτός ήταν άντρας κι αυτή ιερόδουλη λογικό να γνωρίζονται. Κάποτε ή ακόμη και τώρα... Όχι δεν μπορούσε να φανταστεί το Βαγγέλη να κάνει έρωτα μ' αυτήν τη γυναίκα και στο τέλος να κουμπώνει το παντελόνι του και να την πληρώνει. Μα δεν μπορούσε να φανταστεί το αφεντικό της να κάνει έρωτα με οποιανδήποτε γυναίκα, ούτε τον πατέρα της. Τελικά κανέναν άντρα στην ηλικία τους. Ναι αυτή ήταν η αλήθεια. Το μυαλό της ξαναγύρισε στη Ρίτα. Η σχέση τους δεν ήταν πελατειακή ήταν κάτι πολύ παραπάνω.

-Πως γνωριστήκατε με την Ρίτα Βαγγέλη;

-Όπως κάθε άντρας γνωρίζει μια πουτάνα. Το είπε τόσο φυσικά, τόσο απλά που οι λέξεις δεν είχαν τίποτα το πρόστυχο.

-Και πως γίνετε φίλοι; συνέχισε η Αλκμήνη παρά την ντροπή της και τα σκουντήματα της φίλης της. Ο Βαγγέλης συνέχισε να οδηγεί και προς στιγμήν νόμιζε ότι θα την διαολόστερνε.

-Ήμουν δεν ήμουν 23 χρονών όταν πήγα στο σπίτι που δούλευε μαζί μ' έναν ξάδελφο μου. Ήξερε ότι εκεί οι κοπέλες ήταν καθαρές. Δεν ήταν να κολλήσουμε καμιά αρρώστια. Μου έλαχε η Ρίτα. Με πήρε στο δωμάτιο και πριν προλάβω να πω τον παπά μου έμεινε στα χέρια. Αμέσως τη φόρτωσα στο καλάθι της βέσπας μαζί και η μαντάμ και πήγαμε στο πρώτων βοηθειών. Το κορίτσι ήταν άσπρο και χρειαζόταν αίμα μας είπε ένας γιατρουδάκος που κι αυτός χλόμιασε όταν την εξέτασε. Η μαντάμ του έλεγε «κάνε ότι μπορείς μη και μας πεθάνει κι έχω ντράβαλα με την αστυνομία είναι και ανήλικο το αναθεματισμένο.»

-Την ερωτεύτηκες; Ο Βαγγέλης χαμογέλασε.

-Στην αρχή τρόμαξα, μετά την συμπάθησα κι είδα ότι είναι άνθρωπος. Μέχρι τότε οι πουτάνες για μένα ήταν σαν πράγμα. Πως πληρώνεις για να αγοράσεις τυρόπιτα την τρως και πετάς το χαρτάκι και πάει τέλειωσε. Κάτι τέτοιο. Ποτέ πριν δεν είχα σκεφτεί ότι πονάνε, αρρωσταίνουν. Ποτέ δεν είχα σκεφτεί ότι έχουν ηλικία. Η Ρίτα μου τα έμαθε αυτά χωρίς να το θέλει. Βλεπόμασταν που και που.

Ποτέ δεν έκανα σεξ μαζί της. Μετά καθήκαμε. Εγώ δούλεψα φωτογράφος σε κρουαζιερόπλοια κι εκείνη στις Μαντάμ. Είχαν περάσει χρόνια, πάνω από 15 όταν ήρθε και με βρήκε για να μου ζητήσει χρήματα. Ήθελε να αγοράσει την επιχείρηση. Εγώ τότε έβγαζα πολλά λεφτά έτσι της έδωσα χωρίς να σκεφτώ. Χαμένα τα είχα. Σε δυο χρόνια μου τα επέστρεψε μαζί με τους τόκους. Αυτά τα λεφτά δεν τα πείραξα. Μετά από χρόνια τα ξόδεψα για να φτιάξω το φωτογραφείο.

-Θυμίζει ταινία είπε η Ελπινίκη.

-Η ζωή είναι πολύ πιο μπροστά από τις ταινίες και τα παραμύθια. Σε εκπλήσσει κάθε στιγμή γι αυτό και πρέπει να περιμένεις τα πάντα. Τίποτα δεν είναι δεδομένο. Τίποτα δεν είναι απρόσμενο. Όλοι είναι ικανοί για το καλύτερο και για το χειρότερο. Να το θυμάστε. Αυτή είναι η ζωή. Στην υπόλοιπη διαδρομή επικράτησε σιωπή. Έξω από το φωτογραφείο τα κορίτσια καβάλησαν το παπάκι κι η Αλκμήνη είπε «καληνύχτα νονό». Ο Βαγγέλης δεν γύρισε να κοιτάξει. Άκουσε το γουργουρητό της μηχανής κι ύστερα να χάνεται. «Καληνύχτα κορίτσια» είπε για να το ακούσει ο ίδιος.

«Μήπως σ' ενοχλώ»

«Η καλή μέρα από το πρωί φαίνεται» σκέφτηκε η Αλκμήνη. «Όλα στραβά πάνε σήμερα. Φταιει η ροζ Ματίνα και το ρημαδοραντεβού της. Το πρωί παραλίγο να κολλήσει το μηχανάκι. Καθυστέρησε στη δουλειά, της ήρθε και περίοδο. «Φτουςου γαμώτο. Μεσ την τρελή χαρά». Η Αλκμήνη σκέφτηκε τη Ματίνα, την Ελπινίκη, τη Δώρα. Κι οι τρεις μαζί να λένε χαζά, να γελάνε. «Τι γύρευε μαζί τους; Έδωσε τον λόγο της στην Ελπινίκη. Έπρεπε να πάει και θα πήγαινε. Τελείωσε

μην το σκέφτεσαι» διέταξε το μυαλό της. Ξαναγύρισε στα φιλμ και στις φωτογραφίες. Τακτοποιούσε τους φακέλους. Εμφανίσεις δεν είχε.

Ο Βαγγέλης κάπου χαμένος από το πρωί. Μακάρι να ήταν εδώ για να μην σκέφτεται τη συνάντηση. Γιατί όμως δεν το έβλεπε διαφορετικά; Θα μιλούσε με τη Δώρα μετά από πολύ καιρό. Θα μάθαινε νέα της. Τι είχε πάθει; Γιατί έτρεφε τις κακές αναμνήσεις; Είχε δίκιο η Ελπινίκη τα κορίτσια ήταν όλη η παιδική της ηλικία. Τα χρόνια της αθωότητας. Κάλαντα, ξυλιές με το χάρακα, οι πρώτες ζωγραφιές στον τοίχο της τάξης, παρέλαση, εισαγωγικές στο Γυμνάσιο, κοπάνες, τιμωρίες, μήλα, μπάσκετ, βόλεϊ, σπασίματα. Η Δώρα έφτασε στα μισά του δρόμου αλλά πάντα ήμασαν οι τρεις σωματοφύλακες που ήταν τέσσερις. Τι μπήκε ανάμεσά μας; Ποιος πήρε γομολάστιχα κι έσβησε όλες τις καλές στιγμές. Γιατί; Ίσως δεν υπήρξαν ποτέ πραγματικές φίλες.

Ναι αυτό είναι. Έτυχε να ζουν στην ίδια γειτονιά. Έτυχε να πηγαίνουν μαζί σχολείο. Έτυχε να μπει στη ζωή τους ο Πέτρος. Έτυχε το ένα, έτυχε το άλλο. Όχι τίποτα δεν έτυχε γαμώτο. Όχι. Σαράντα αγόρια και κορίτσια είχε η τάξη εκείνη έκανε παρέα μόνο μαζί τους. Ήταν κομμάτι τους κι εκείνες δικό της.

Ακόμα κι ο Πέτρος δεν έτυχε. Αυτό το ήξερε καλά. Εκείνη τα προκάλεσε όλα γιατί τη μείωσαν. Η Ματίνα ήταν η πρώτη που τον γνώρισε και τον ερωτεύτηκε. Αυτή ήταν η αλήθεια και καμιά άλλη. Εκείνη τον πήρε από τη φίλη της ποτέ δεν συνέβη το αντίθετο. Και στο κάτω-κάτω γιατί να τα παρατήσει η Ματίνα; Καλά έκανε και τον διεκδίκησε. Τουλάχιστον ήταν ειλικρινείς. «Τον θέλω και θα κάνω τα πάντα για να τον αποκτήσω» της είχε πει.

Εκείνη είχε μπει ανάμεσά τους. Πάντα η ίδια ήταν το τρίτο πρόσωπο σ' αυτή τη σχέση, όχι η Ματίνα. Γιατί τότε τη μισούσε; Ίσως γιατί ήταν το ροζ κουφέτο στους εφιάλτες της. Ίσως γιατί ήταν το θηλυκό που θέλει κάθε άντρας δίπλα του. Ίσως από εγωισμό γιατί δεν τον είχε ποτέ δικό της. Πάντα δανεικός ήταν ο Πέτρος. Ίσως γιατί κάθε φορά που τον κοιτούσε στα μάτια έβλεπε την απόρριψη, μια απόρριψη που δεν ήταν άλλη από την αποδοχή της ροζ Ματίνας. Για το ντύσιμό της, τους τρόπους της, τα ροζ μακριά νύχια της, το διακριτικά βαμμένο πρόσωπο και τώρα στην Αγγλία.

Ήθελε το κακό αυτής της γυναίκας. Μωρέ τι γυναίκα κοριτσάκι ήταν της έλεγε μια φωνή. Όχι γυναίκα ήταν, γιατί η Ματίνα ήξερε να είναι γυναίκα από τα 12της χρόνια. Μόλις οι θηλυκοί καρποί άνθισαν στο κορμί της έμαθε να τους παρουσιάζει. Ήθελε εκείνος να δει την τεράστια διαφορά. Μα ήταν με τα καλά της; Αυτή ακριβώς τη διαφορά είδε και επέλεξε εκείνη. Τη γυναίκα που πρώτα έμαθε να περπατά με τακούνια και να μακιγιάρεται και μετά μίλησε.

Ποτέ δεν τη θυμάται να τρώει τα νύχια της πριν από διαγώνισμα, ποτέ δεν τη θυμάται να έχει μελάνια από στυλό στα χέρια ή στην ποδιά, ούτε κάλο στο δάκτυλο από το γράψιμο. Από τα 14 έκανε χαλάουα, ποτέ δεν ξύρισε τα πόδια και τις μασχάλες της κι όταν την ρωτάγαμε αν πονά εκείνη έλεγε «μπρος τα καλή τι είναι ο πόνος;» Ήταν η πρώτη

που έβγαλε τα φρύδια της και φόρεσε στο Γυμνάσιο νάιλον κάλτσες. Όλες ξυπνάγαμε στο παρά-πέντε με την τσίμπλα στο μάτι να προλάβουμε την προσευχή κι εκείνη από τις 6.30 όρθια να κάνει πιστολάκι τα μαλλιά της, να βάψει τα χείλη, τα μάτια, τα μάγουλα. Η Ματίνα ήταν ένας ροζ κύκνος. Ήταν η γυναίκα των περιοδικών. Όταν όλες διαβάζαμε «Κατερίνα», «Μανίνα» και «Τιραμόλα» εκείνη αγόραζε τη «Γυναίκα», όταν εμείς βλέπαμε στην τηλεόραση τη «Μπονάτσα», τη «Σύγχρονη Γενιά» και τους «Αντίζηλους» εκείνη αντέγραφε τη Δανδουλάκη στους "Πανθέους". Δεν υπήρχε τίποτα κοινό μεταξύ τους εκτός από το γεγονός ότι και οι δυο τους ήταν γένους θηλυκού.

Μα ήταν; Ήταν θηλυκό αυτό το πλάσμα που απέφευγε να δει κάθε πρωί στον καθρέφτη όταν πλένονταν. Που φορούσε ότι έβρισκε μπροστά της. Που τα χέρια της ήταν πάντα σημαδεμένα από κοψίματα, κάλλους, καψίματα και νύχια ασύμμετρα μεταξύ τους. Οι γάμπες μόνιμα αζύριστες να κρύβονται από ντροπή μες τα μπατζάκια του τζιν. Τα μαλλιά της ίσια ν' ακολουθεί η κάθε τρίχα το δρόμο της και λόγο βαρύτητας να πέφτουν στους ώμους και στο μέτωπο κι εκείνη να τα στηρίζει πίσω από τ' αυτιά. Τα πουλόβερ, τα κολεγιακά και τα φανελάκια το ίδιο φαρδιά χειμώνα καλοκαίρι και το μπουφάν μεγάλο κι ατσούμπαλο να παίζει το ρόλο που του πρέπει, να την βοηθά ν' αποφεύγει το κρύο και τη βροχή.

Όχι δεν είχε καμιά σχέση με το γένος θηλυκό, χρώματος ροζ, όνομα Ματίνα. Ναι αυτή η γυναίκα γεννήθηκε για να κάνει ευτυχισμένο οποιονδήποτε άντρα θα επέλεγε κι επέλεξε τον Πέτρο, Ναι η Ματίνα είναι πλασμένη για εκείνον. Για αυτό ίσως τη μισή τόσο πολύ. Έχει αυτό που η ίδια δεν θα αποκτήσει ποτέ. Έχει το «τίποτα» που θέλουν όλα τα αρσενικά. Είναι όλες και καμιά ταυτόχρονα.

Το τηλέφωνο την επανέφερε στην πραγματικότητα. «Παρακαλώ»

Ήταν η Ελπινίκη. Ήταν μαζί με τα κορίτσια στην πλαζ της Βούλας κι έπιναν καφέ πλάι στο κύμα. Κατά τις 5 θα πήγαιναν για αθερίνα και χταποδάκι στο ταβερνάκι που βρίσκεται στη μικρή παραλία πίσω από τις κατασκηνώσεις. Ήξερε το μέρος. «Θα είμαι εκεί το αργότερο στις 6μ.μ.» Πήγε να το κλείσει όταν άκουσε την Ελπινίκη να της λέει «Περίμενε»

-Έλα φιλενάδα τι κάνεις;

-Α Γεια σου Ματίνα.

-Δεν πιστεύω να μας το σκάσεις;

-Όχι θα έρθω σίγουρα.

-Ωραία.

-Δεν πιστεύω να μου ετοιμάζεις κάποια έκπληξη;

-Όχι. Λόγο τιμής. Οι τέσσερις μας όπως παλιά.

-Σε πιστεύω. Θα τα πούμε.

-Σε περιμένουμε όλες.

«Όπως παλιά, οι τέσσερις μας.» επανέλαβε η Αλκμήνη μα ήξερε ότι τίποτα δεν ήταν όπως παλιά. Ίσως ήταν καλύτερα έτσι. Βάλθηκε να τελειώσει τη δουλειά της όταν άκουσε την πόρτα ν' ανοίγει.

Φαντάστηκε ότι ήταν ο Βαγγέλης και δεν σήκωσε τα μάτια της. Η σιωπή μετά το κλείσιμο της πόρτας την έκανε να γυρίσει να κοιτάξει. Ξαφνιασθηκε όταν είδε μπροστά της τη Φανή. Προσπάθησε να το κρύψει έτσι δειλά που την είδε να στέκεται στην πόρτα.

-Καλώς τη Φανή της είπε και βγήκε από τον πάγκο. Έλα μη στέκεσαι.

-Γεια σου Αλκμήνη. Μήπως πως σε ενοχλώ;

-Δεν με ενοχλείς, τελειώνω. Να σε κεράσω κάτι;

-Όχι. Θέλω να σου μιλήσω. Σπίτι σου ήταν αδύνατο, πέρασα λοιπόν για να σε παρακαλέσω να πάμε κάπου μαζί όταν σχολάσεις.

-Είναι νωρίς ακόμα για να σχολάσω ή δεν είναι; Κοίταξε το ρολόι στον τοίχο 4.30. Πως πέρασε η ώρα; Λογικά εγώ τελειώνω στις 5 αλλά το αφεντικό λείπει και πρέπει να το περιμένω. Κάτι την κράτησε και δεν είπε τίποτα για το ραντεβού με τα κορίτσια. Την κοίταξε έτσι μαζεμένη που κάθονταν στην καρέκλα, δεν ήξερε τι να υποθέσει. Συγνώμη πρέπει να τελειώσω με αυτές τις φωτογραφίες.

-Εγώ συγνώμη που ήρθα έτσι απροειδοποίητα αλλά δεν υπήρχε άλλος τρόπος. Το κατάστημα το ξέρω από τον Φώτη.

-Καλά έκανες. Η Αλκμήνη κοίταξε και πάλι το ρολόι 5. 10'. Τι έγινε ο Βαγγέλης; Λες και άκουσε τη σκέψη της. Χτύπησε το τηλέφωνο, ήταν αυτός.

-Έλα τι γίνεται εκεί;

-Έλα Βαγγέλη. Όλα καλά.

-Αν τελειώσεις με τις εμφανίσεις και τις φωτογραφίες κλείστα και φύγε. Τους φακέλους αστούς στο κάτω γραφείο γιατί κάποιος θα περάσουν να τους πάρουν. Έχω συνεννοηθεί εγώ.

-Όλα είναι έτοιμα.

-Ωραία. Σχόλασες. Καλά να περάσεις. Το τηλέφωνο έκλεισε πριν προλάβει να του πει «επίσης».

Γύρισε προς τη Φανή. «Το αφεντικό μου. Πήραμε το ελευθέρας».

Η Αλκμήνη τακτοποίησε τους κίτρινους φακέλους στο προκαθορισμένο μέρος. Έριξε μια ματιά γύρω της. Όλα ήταν εντάξει. Πήρε το μπουφάν της και ρώτησε τη Φανή «Που λες να πάμε;» Η Φανή σήκωσε τους ώμους.

-Τι θα έλεγες να πάμε στα βραχάκια της Πειραιϊκής να κάτσουμε .

-Συμφωνώ. Ούτε καφετέριες, ούτε τοστερίες.

-Ξέρω ένα μέρος που θα σου αρέσει. Σκέφτηκε το «παράθυρο» μα το έδιωξε. «Δεν ήταν ώρα τώρα. Τι σήμαιναν όλα αυτά; Φώτης, σήμαιναν όλα αυτά. Ναι αλλά τι; Ηταν μαζί, δεν ήταν, τι γίνεται; Εκείνη που κόλλαγε; Ποτέ δεν είχε σχέση μαζί της. Εδώ καλά-καλά δεν είχε με τον αδελφό της. Τι διάολο συνέβαινε;

Κάπου μέσα της ίσως είχε δεχτεί αυτή την κατάσταση γιατί ενδόμυχα δεν ήθελε να αντιμετωπίσει τη Ματίνα. Της έδινε ένα άλλοθι για να καθυστερήσει κι ίσως να μην εμφανιστεί καθόλου. Όχι δεν ήταν έτσι. Ε! Τότε πως ήταν;» Ούτε εκείνη ήξερε. Έφτασαν στο παράθυρο. Η Αλκμήνη καβάλησε το πεζοδρόμιο και σταμάτησε το παπί.

-Εδώ πως σου φαίνεται;

-Ωραία είναι.

Κλείδωσε το μηχανάκι και γύρισε την πλάτη στο «παράθυρο» χωρίς να ρίξει ένα βλέμμα. Αν το είχε κάνει θα το έβλεπε λουσμένο στο φως κι ας ήταν μέρα ακόμη κι εκείνον να την κοιτά. Έκατσαν στα βράχια, δυο μέτρα μακριά από το κύμα.

«Μ' αρέσει εδώ. Έρχομαι συχνά και χάνομαι στα κύματα». Η Φανή έπαιζε με τα χέρια της και κοιτούσε τη θάλασσα. Έμειναν σιωπηλές για αρκετά λεπτά που φάνηκαν και στις δυο αιώνες. Η Φανή μίλησε πρώτη κι αυτή τη φορά κοιτούσε τα χέρια της.

-Με το Φώτη έχουμε χωρίσει. Λίγους μήνες αφού πήγε φαντάρος. Εκείνος δεν ήθελε δεσμεύσεις κι είχαμε «free» σχέση. Η παύση της Φανής δεν έλυσε τη σιωπή της Αλκμήνης κι έτσι εκείνη συνέχισε. Εγώ 8 μήνες τώρα εργάζομαι σε μια εταιρεία σαν κλητήρας. Εκεί γνώρισα τον Γρηγόρη. Να δεν υπάρχει μαζί του η τρέλα, το πάθος, μα ξέρω ότι αυτό που αισθάνομαι είναι αγάπη. Μαζί του νιώθω σίγουρη. Με καταλαβαίνεις; Η Αλκμήνη έσφιξε ασυναίσθητα τα δόντια της. Για πρώτη φορά στη ζωή μου υπολογίζουν τι θέλω, δεν με σέρνουν από εδώ και από κει. Μου δίνουν το λόγο να πω την άποψη μου και την ακούν χωρίς ειρωνείες και «ναι καλά τώρα». Με καταλαβαίνεις έτσι δεν είναι; Ανάθεμα κι αν καταλάβαινε. «Για να δούμε που θα καταλήξει; Τι ήθελε; Την άδεια της για να προχωρήσει με το Γρηγόρη;»

Η Φανή την κοιτούσε χωρίς να μιλά μα ούτε μπορούσε τις σκέψεις της να μαντέψει. Η Αλκμήνη την άκουσε να της λέει. «Με τον Φώτη έχω κάνει τέσσερις εκτρώσεις» κι έμεινε ανέκφραστη όσο δυνατά κι αν κτυπούσε η καρδιά της. «Ήθελε να πέσει στη θάλασσα το τέρας ο αδελφός της. «Κι αυτή τόσο ηλίθια;» Δεν είπε τίποτα. Άπλωσε το χέρι της κι έπιασε το χέρι της Φανής.

-Τώρα είμαι πάλι έγκυος και το παιδί είναι του Φώτη. Δεν πάω πάλι σε χασάπη. Τελείωσε. Είμαι 20 χρονών και από τον αδελφό σου δεν έχω να περιμένω τίποτε άλλο πέρα από το σφαγείο. Αν τον αγαπούσα θα άντεχα, μα ξέρω ότι δεν τον αγαπώ αφού ούτε τον σέβομαι, ούτε τον εκτιμώ. Σιχαίνομαι τη συμπεριφορά του, τον τρόπο που μου φέρεται, σαν να είμαι σκουπίδι. Τι να σου πω; Ντρέπομαι κι οικτιρώ τον εαυτό μου. Ο Φώτης μου βγάζει το χειρότερο μου εαυτό, ενώ ο Γρηγόρης... Ακόμα και ο ερωτάς του είναι δειλός, συνεσταλμένος λες και φοβάται μη με πληγώσει. Του μίλησα για τον Φώτη, για το πώς αισθάνομαι. Δεν τόλμησα όμως να του πω όλη την αλήθεια. Τώρα δεν ξέρω τι να κάνω. Αν του πω για το παιδί θα το θεωρήσει αυτονόητο ότι είναι δικό του και θα επιμένει να αναλάβει τις ευθύνες του. Ευθύνες που όμως δεν είναι δικές του. Αν του πω την αλήθεια θα τον χάσω. Να κάνω έκτρωση δεν αντέχω. Ένας θεός μόνο ξέρει αν καταφέρω να ξαναμείνω έγκυος. Ντρέπομαι που στα λέω όλα αυτά μα μόνο εσύ μπορείς να με βοηθήσεις. Είσαι ξεχωριστή. Πάντα ήσουν». Η Αλκμήνη είχε ακόμη την επιθυμία να πέσει στη θάλασσα. Επιστράτευσε όλο της το κουράγιο να μιλήσει.

-Τον αγαπάς; Τον Γρηγόρη τον αγαπάς ή τον βλέπεις ως καταφύγιο;

-Τον αγαπάω. Ναι αυτό που αισθάνομαι για τον Γρηγόρη είναι αγάπη. Τι άλλο μπορεί να είναι;

-Πολλά μπορεί να είναι αλλά ας ξεκαθαρίσουμε πρώτα με τον αδελφό μου τα πράγματα.

-Δεν ξέρω τι γίνεται με το Φώτη.

-Αν το πεις στους δικούς μου θα παντρευτείτε αμέσως κι έτσι θα αναγκαστεί κι ο Φώτης να δεχτεί τις συνέπειες των πράξεων του. Δεν είναι κακός. Μικρός είναι. Όλοι είμαστε.

-Δεν το θέλω αυτό. Δεν θέλω να αναγκαστεί για τίποτα. Δεν θέλω να τον κάνω εγώ να μεγαλώσει. Δεν τον θέλω. Πρέπει να με καταλάβεις.

-Ούτε για το παιδί;

-Ούτε.

-Αν σου ζητούσε να παντρευτείτε χωρίς να γνωρίζει. Αν πραγματικά σε ήθελε;

-Όχι δεν είναι θέμα περηφάνιας. Δεν θέλω έναν αποτυχημένο γάμο στο ενεργητικό μου. Ο Φώτης ποτέ δεν θα γίνει πατέρας γι αυτό το παιδί. «Ήθελε να της πει ότι ο Φώτης είναι πατέρας του παιδιού είτε της αρέσει είτε όχι αλλά ήταν άσκοπο. Γαμώτο μιλούσαν για τον αδελφό της, για το παιδί του, για το ανισάκι της κι εκείνη κρατούσε το χέρι μιας ξένης. Τι της συνέβαινε;»

-Ο Φώτης είναι ένα παιδί που παίζει. Ο έρωτας, η ζωή, ο θάνατος. Όλα είναι ένα παιχνίδι γι αυτόν. Δεν θέλω πια να είμαι μαζί του, να είμαι το παιχνίδι του».

Η Αλκμήνη ένοιωσε αηδία για το Φώτη και τη Φανή. Υγρά στα σεντόνια ήταν ο ερωτάς τους. Άραγε ποια νοικοκυρά, μάνα φίλου του Φώτη έπλυνε την παρθενιά της. Κι εκείνη; Εκείνη ήταν τυχερή. Βρίσκονταν στο τσιμέντο του τριώροφου στη Βραυρώνα. Κανένα χέρι δεν της έβαλε σκόνη απορρυπαντικού να φύγει ο λεκές. Κάποιος τεχνίτης θα την κάλυψε με πλακάκια και θα μείνει αιώνια εκεί, όπως το αίμα της γυναίκας του πρωτομάστορα στο γεφύρι της Άρτας. Άλλοι σφάζουν κόκορα εκείνη οι μάστοροι χωρίς να το ξέρουν δέχτηκαν την προσφορά της παρθενιά της. Καλύτερα έτσι. Κανείς δεν την ξέπλυνε κι ούτε θα την ξεπλύνει. Τα όνειρα της δεν θα γίνουν ποτέ ροζ σαν της Ματίνας και σαν της Φάνης. Θα είναι κόκκινα σαν την παρθενιά της που λεκιάζει το τσιμέντο αφού κανείς δεν μπορεί να τη ξεβάψει πότε.

Ναι είναι όμορφο να ξέρεις ότι μόνο εσύ και καμιά άλλη δε θα κοιμηθεί στο κρεβάτι που κάθηκε το κοριτσάκι. Πόσες δεν πήδηξε ο αδελφός της στο κρεβάτι των γονιών της παράλληλα με τη Φανή. Πολλές κι εκείνη να βάζει σκόνη να ξεπλύνει την ντροπή τους και τη δική της. Κι η Ματίνα που έχασε την παρθενιά της; Στο αμάξι του Πέτρου ή στο μονό κρεβάτι του; Όπου κι αν συνέβη δεν έγινε στην οικοδομή της Βραυρώνας. Ήταν τυχερή της άνηκε ο λεκές της.

-Συγνώμη που μιλάω έτσι για τον αδελφό σου αλλά αυτός είναι.

-Κι αυτό που ζωντανεύει μέσα σου είναι παιδί του.

Η Φανή κοίταξε πέρα μακριά εκεί που θάλασσα και ουρανός γίνονται ένα. Ήταν η ώρα της μαγείας. Τα φώτα της πόλης είχαν ανάψει μα ο

ουρανός δεν είχε σβήσει. Το φεγγάρι διάφανο να κολυμπά στα κύματα του ουράνιου τόξου. Σκέφτηκε το τάβλι των δύο αφεντάδων κι κείνη να κολυμπά γυμνή μπροστά τους χωρίς ντροπή. Χάιδεψε το χέρι της Φανής. «Όλα θα πάνε καλά». Η Φανή την κοίταξε

-Λοιπόν έχουμε και λέμε. Πρώτα απ' όλα τι δεν κάνουμε; Δεν κάνουμε έκτρωση. Δεν παντρευόμαστε το Φώτη. Δεν το λέμε στο Φώτη. Δεν το κρατάμε μόνες. Όλα καλά μέχρι εδώ;

Η Φανή κούνησε το κεφάλι της. «Ωραία. Δεχόμαστε την πρόταση του Γρηγόρη;»

-Ναι.

-Τον αφήνουμε να πιστεύει ότι το παιδί είναι δικό του; Η Φανή έμοιαζε με κουτάβι που μόλις το έδειρες.

-Μπορώ να του πω τέτοιο ψέμα; Τόση υποκρισία; Τον αγαπώ κι αν μ' αγαπά και αυτός θα καταλάβει. Τι λέω; Τι να καταλάβει ότι ενώ ήμουν μαζί του κοιμόμουν και με τον πρώην. Αποκλείεται να καταλάβει κάτι το οποίο ούτε εγώ η ίδια δε μπορώ να εξηγήσω.

-Κάτσε περίμενε. Πως είμαστε σίγουρες ότι το παιδί είναι του αδελφού μου;

-Δεν το ξέρουμε απλά έτσι νιώθω.

-Βλακείες κάλλιστα μπορεί να είναι του Γρηγόρη. Έχουν τις ίδιες πιθανότητες άρα δεν του λες ψέματα ή αν το θες αλλιώς του λες ψέματα κατά 50% όσες και οι πιθανότητες.

-Κι η αλήθεια;

-Η Αλήθεια πονάει μόνο όταν την ξέρεις. Άλλωστε ελάχιστοι άνθρωποι στη γη θέλουν να ξέρουν την αλήθεια αλλά ακόμα και αυτοί δεν τη ζητούν από μια γυναίκα. Γέλασαν και οι δύο.

-Φανή τον αγαπάς τον Γρηγόρη ή τον βλέπεις σαν λύση γιατί αυτό θεωρώ πρόστυχο και ανέντιμο περισσότερο από όλα. Αν τον βλέπεις ως λύση στο πρόβλημα είναι άδικο για κείνον ενώ αν τον αγαπάς ...

-Τον αγαπώ. Για τίποτα στον κόσμο δεν θέλω να τον πληγώσω.

-Τότε πες του την αλήθεια έτσι ακριβώς όπως την είπες σε μένα κι αν φύγει έφυγε.

-Και μετά.

-Μετά παντρέψου τον αδελφό μου μόνο για μια μέρα και μετά στείλοντο στο διάολο.

-Μιλάς γι αυτόν λες και είναι ξένος.

-Τον αγαπώ τον Φώτη αλλά η αλήθεια σου είναι γεγονός. Αυτός που περιέγραψες είναι δυστυχώς.

-Θα σταθείς δίπλα μου;

-Μ' έναν όρο. Η Φανή την κοίταξε περίεργα. Να είμαι η νονά. Εγώ θα το βαφτίσω το πιτσιρίκι και μόνο εγώ. Η Φανή χαμογέλασε κι η Αλκμήνη την πήρε στην αγκαλιά της. Έμειναν έτσι ώσπου κουράστηκαν να κλαίνε να γελάνε από τις σκέψεις που έρχονταν κι έφευγαν.

«Μπράβο φιλενάδα»

Στα σκαλοπάτια του σπιτιού της την περίμενε μια έκπληξη. Τα κορίτσια καθόντουσαν στην είσοδο στα σκοτεινά.

-Δεν το πιστεύω. Τι κάνετε εδώ;

-Περιμένουμε την αυτού μεγαλειότης. Την αφεντιά σου. Δεν ντρέπεσαι καημένη κάποτε κρατούσες τον λόγο σου. Πάει χάλασες κι εσύ. Της είπε η Ματίνα. Η Ελπινίκη αμίλητη παραμόνευε με τα γατίσια της μάτια μες στο σκοτάδι παρατηρώντας τις αντιδράσεις. Η Αλκμήνη άναψε το φως.

-Κτυπήσατε πάνω;

-Όχι είπε κοφτά η Ελπινίκη. Δεν θέλαμε να ανησυχήσουμε, άλλωστε θα σε προδίδαμε αφού όλοι πίστευαν ότι είσαι μαζί μας.

-Άντε πάμε μια βόλτα φιλενάδα της είπε μαλακά η Ματίνα και την αγκάλιασε από τον ώμο. «Σε λίγο θα μου δώσει και το φιλί του Ιούδα» σκέφτηκε η Αλκμήνη. Προχώρησαν πρώτες. Η Δώρα τις ακολούθησε και η Ελπινίκη σηκώθηκε από το σκαλοπάτι βαριεστημένα.

-Τιμωρήσε να μας πάς σπίτια μας. Στο δρόμο θα ανταλλάξουμε τα νέα μας δίχως κακιούλες υποσχέθηκε η Ματίνα ενώ το χέρι της συνέχισε να αγκαλιάζει τους ώμους της. «Ούτε στο χειρότερο εφιάλητη της να πάει τη Ματίνα σπίτι της, απέναντι από το σπίτι εκείνου. Είχε χρόνια να περάσει από εκεί κι ας ήταν δυο στενά από το σπίτι της».

-Πρώτα θα με πάτε σπίτι μου είμαι πτώμα είπε η Ελπινίκη.

-Λοιπόν τα νέα σας είπε η Αλκμήνη. Πρώτα η Δώρα

-Σωστά διάλεξες. Η Δώρα έχει τα πιο συνταρακτικά νέα ενημέρωσε η Ματίνα. Η Αλκμήνη την έπιασε από το μπράτσο «Λοιπόν άντε λέγε»

-Σε δυο χρόνια παίρνω κι εγώ απολυτήριο γυμνασίου. Πάω νυχτερινό

-Μπράβο Δώρα. Μπράβο. Καλά και γιατί δεν μας το είχες πει τόσο καιρό;

-Ποιο καιρό ρε Αλκμήνη; Τρία χρόνια έχουμε να ιδωθούμε. Όταν τα παράτησα νόμιζα ότι με τον μισθό μου ήμουν ανεξάρτητη. Λεφτά στην τσέπη, ντίσκο όποτε θέλω, ψώνια στα μαγαζιά να παίρνω ότι γουστάρω και τραπεζικό λογαριασμό. Στα 14 που μυαλό; Ο καιρός περνούσε στο εργοστάσιο κι όλο τα ίδια και τα ίδια. Οι γονείς μου όλο φωνή. Που πας; Που γυρνάς; Δεν θα πας πουθενά. Που τρως τα λεφτά σου; Δυο τύπους που γνώρισα βούρλα στην κυριολεξία, οι συναναστροφές μου με συναδέλφισσες χάλια. Άστα.

Έσπασα τα μούτρα μου. Έχασα και εσάς. Δεν χωρούσα στις παρέες σας αλλά ενδιαφέροντα, άλλο επίπεδο, το καταλάβαινα. Δεν σας κρατώ κακία, εγώ έφταιγα.

Η Αλκμήνη την αγκάλιασε. «Ποτέ δεν μας έχασες.»

-Άντε τελειώνεται τις κλάψες είπε η Ελπινίκη. Τα δικά μου τα ξέρετε όλες, η σειρά της Ματίνας που ξενιτεύεται.

-Σιγά ρε λες και πάω μετανάστis στη Γερμανία. Λοιπόν φεύγω για Αγγλία. Ελπίζω σε δυο χρόνια να επιστρέψω με το χαρτί της καθηγήτριας. Θα μείνω σε μια φίλη του αδελφού μου που νοικιάζει δωμάτια. Θα ζήσω μια ελεύθερη μποέμικη ζωή κι επειδή ως γνωστών οι άντρες στην Αγγλία σπανίζουν και δεν έχω καμιά ελπίδα να γνωρίσω

τον Σον Κόνερη θα κάνω τη χάρη σ' έναν φίλο Έλληνα να συγκατοικήσουμε. Έκανε μια παύση. Τα κορίτσια κοιτούσαν την Αλκμήνη. Καμιά αντίδραση. Η Ματίνα πήρε βαθιά ανάσα.

«Ο τυχερός Έλληνας που θα μοιραστεί την συναρπαστική ζωή μου στην Αγγλία είναι ο Πέτρος. Οι γονείς μας συμφώνησαν ότι θα μας έρθει φτηνότερα. Εκείνος θα σπουδάσει πολιτικές επιστήμες. Η μαμά του τον προορίζει για βουλευτή βλέπεις. Χαχάνισε μα η μη συμμετοχή των κοριτσιών την επανέφερε στον μονόλογο της. Τα κολεγιά μας είναι πολύ κοντά και η σχέση μας πάει πολύ καλά. Νιώθουμε ότι είμαστε ο ένας πλασμένος για τον άλλον. Για να καταλάβεις Αλκμήνη όταν αποφασίσαμε το ταξίδι στην Αγγλία μου έκανε δώρο αυτό το δακτυλίδι και μου είπε «Ματίνα όταν κοιμόμουν με μια γυναίκα το πρωί που ξυπνούσα αναζητούσα την επόμενη. Είσαι η μοναδική που ξύπνησα στο πλευρό της κι ήθελα να μείνω εκεί χαμένος στην αγκαλιά σου» το πιστεύεις;

-Όχι της είπε η Ελπινίκη

-Παράτα μας της αντιγύρισε η Ματίνα.

-Να μην ρώταγες είπε η Ελπινίκη κι η Ματίνα ήταν έτοιμη να αρπαχτεί όχι γιατί το άκουγε για πρώτη φορά αλλά γιατί ήταν παρόν η Αλκμήνη. Εκείνη πονούσε. Πονούσε πολύ.

-Χαίρομαι που είσαι τόσο ευτυχισμένη είπε η Αλκμήνη και δεν το πίστευε ότι βρήκε το κουράγιο.

-Και εγώ λυπάμαι που η ευτυχία μου κάνει κάποιους δυστυχείς. απάντησε η Ματίνα

-Κανένας δεν μπορεί Ματίνα μου να κάνει κάποιον δυστυχισμένο παρά μονάχα ο ίδιος. Ο καθένας ευθύνεται για τη δυστυχία του. Έφτασαν στο σπίτι της Ελπινίκης.

-Αντε ανέβα της είπε η Ματίνα

-Το μετάνιωσα. Πάμε πρώτα εσένα. Η Αλκμήνη την κοίταξε με μάτια όλο ευγνωμοσύνη.

-Είσαι τρελή για δέσιμο είπε η Ματίνα.

-Σταμάτα όλο εσύ μιλάς. Τώρα η σειρά μου. Σας έσκισα όλες. Πέρασα στο Πανεπιστήμιο. Θα γίνω δασκάλα γι αυτό από εδώ και μπρος φρόνιμα κρατάω χάρακα και κούνησε το δάκτυλο της επιδεικτικά.

-Σιγά κυρά δασκάλα μας τρώμαξες είπε η Δώρα. Γέλασαν όλες και η Αλκμήνη πέρασε τα δύσκολα κάτω από το σπίτι της Ματίνας.

-Δεν πάω σπίτι μου. Πάω στον Πέτρο, με περιμένει το μανάρι μου. Θα κοιμηθούμε μαζί. Λείπουν οι δικού του κι έτσι το πρωί θα φάμε πρωινό στο κρεβάτι. Ψώνιο.

«Ντύστε τη γύμνια της γιούκας» γυμνή μπροστά στον άντρα με το τσεκούρι. Δεν ήταν άντρας. Γυναίκα ήταν και μύριζε ροζ κουφέτα. Μα γιατί αφού τα είπε και τα συμφώνησε με τον εαυτό της. Ο Πέτρος ανήκει στη Ματίνα. Εκεί είναι η θέση του. Πόσο δίκιο είχε η Φανή; Πόσο τυχερή μες την μπερδεψούρα της. Εκείνη τουλάχιστον είχε αξία για τον Φώτη έστω και μόνο για την ώρα του σεξ ενώ ο Πέτρος δεν έδινε δεκάρα. Όταν η ίδια ταξίδευε μαζί του εκείνος... Που ήταν εκείνος;

Τώρα το καταλάβαινε. Τίποτα δεν της έδινε. Δικό της ήταν το όνειρο και το ταξίδι δικό της. Εκείνος όταν η ίδια μαγεμένη κούρνιαζε στην αγκαλιά του, έψαχνε την επόμενη. Το είπε η Ματίνα. Η ροζ Ματίνα που κατάφερε να τον ταξιδέψει. Δεν είχε καμιά θέση στη ζωή της αυτός ο άντρας. Στο μυαλό της ήταν όλα. Ο έρωτας, το πάθος, το ταξίδι, το όνειρο. Όλα στημένα από εκείνη μες το κεφάλι της. Ο Πέτρος, ο πρίγκιπας της. Ποτέ δεν ήταν πρίγκιπας της κι εκείνη η σταχτοπούτα του.

Ξυπνά κοιμωμένη. Ο πρίγκιπας δεν θα έρθει να σε φιλήσει. Ποτέ δεν σε φίλησε. Παραμύθι ήταν και πάει. Κάποιοι το έστησαν κι όποιος πίστεψε χάθηκε και κανείς δεν έδωσε «δεκάρα» για αυτόν. Τον άφησαν χαμένο στο ονειροδόσος μαζί με τον κακό το λύκο που αποδεικτικέ φίλος, πιο φίλος από τους παραμυθάδες. «Δεν σε τρώω εγώ κοκκινোসκουφίτσα με τα μεγάλα μου τα δόντια, ο κυνηγός σε τρώει με την αλήθεια του. Γι αυτό με κυνηγά με το ντουφέκι του. Την αλήθεια ντουφεκάκι κι όχι το τομάρι μου.» λέει ο λύκος και μόνο η γιαγιά τον πιστεύει που άσπρισαν τα μαλλιά της μες το παραμύθι. Κάτω από το σπίτι του Πέτρου φιληθήκανε σταυρωτά και έδωσαν την υποσχεσή ότι θα στέλνουν κάρτες η μια στην άλλη.

Επόμενη στάση το σπίτι της Δώρας. «Ευχαριστώ για το αποψινό και μη ξαναχαθούμε». γύρισε προς την Αλκμήνη «Σου Φέρθηκε σκληρά η Ματίνα αλλά την ξέρεις». Η Αλκμήνη χαμογέλασε. «Δώρα μετά το ξενιτεμό και της Ελπινίκης μείναμε οι δυο μας να τηλεφωνιόμαστε».

Η Ελπινίκη είπε «ζηλεύω αλλά θα έρθετε Γιάννενα και θα τα κάψουμε. Μετά την κυρά Φροσύνη εμείς θα γράψουμε ιστορία». Οι δυο τους γύρισαν την πλάτη στη Δώρα και περπατούσαν κοιτάζοντας το δρόμο.

-Δεν σε ρωτάω γιατί δεν ήρθες. Τελικά ήταν το καλύτερο. Από την ώρα που συναντηθήκαμε στις 10 κουβέντες που έλεγε η φίλη μας οι 7 ήταν για τον Πέτρο κι εγώ όλη την ώρα παρακάλαγα να μην εμφανιστείς. Ο Θεός τελικά με αγαπάει.

-Ο Πέτρος πέθανε για μένα το είπαμε.

-Ναι συμφωνώ αλλά είναι πολύ άσχημο να σου μιλά κάποιος για τον πεθαμένο όλη την ώρα. Η Αλκμήνη γέλασε.

-Σ' αγαπώ φιλενάδα κι εύχομαι το καλύτερο για σένα γιατί το αξίζεις.

-Κι εγώ σ' αγαπώ να προσέχεις.

Η υποδοχή στο σπίτι της ήταν τόσο βουβή που σχιάκτηκε

Καλησπέρα και καληνύχτα αντάλλαξαν με τα μάτια της μητέρας της που έκρυβαν δεκάδες ερωτήματα που όμως δεν ζητούσαν απαντήσεις. Κι εκείνη ήθελε απαντήσεις μα ποιος θα της τις έδινε. Άστη λοιπόν να αναρωτιέται. Ξάπλωσε στο κρεβάτι της. «Η πρώτη φορά που ξημέρωσε και δεν έψαχνα την επόμενη». Δέκα λέξεις που την έκαναν κομμάτια. «Δεν δίνω δεκάρα» άλλες τρεις λέξεις καρφιά που δεν είχαν πάψει να αιμορραγούν. Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να φέρει τη μορφή του να της χαμογελά. Είδε το «παράθυρο» λουσιμένο στο φως. Μπροστά

στο πιάνο η πλάτη, ο σβέρκος, τα μαλλιά, όλα γνωστά. Όχι δε θέλω εσένα ή μήπως σε θέλω. Δεν ξέρω τι θέλω. Θέλω να με αφήσετε ήσυχη.

«Στο ράφι λοιπόν εγώ»

Η πρόσκληση για τον γάμο του Μάρκου ήρθε του Αγ. Νικολάου, ιδιοχείρως από τον γαμπρό και τη νύφη. Ταξιδάκι στην Αθήνα για ψώνια και ο Φώτης θεώρησε καθήκον του να το παίξει φιλόξενος. Θα λάβαινε χώρα στο σπίτι και το γλέντι της «αποφυλακίσεως» του από το στρατό κι έτσι δόθηκε στη νύφη το κρεβάτι της μοναχοκόρης και στο Μάρκο του Κωστή. Ο πρωτότοκος δεν ρώτησε κανέναν απλά το ανακοίνωσε και όλοι το δέχτηκαν. Ποιοι όλοι; Η Αλκμήνη ήταν εκτός οικογενειακής στέγης το βράδυ της ανακοίνωσης, της άφιξης, της υποδοχής, της χαράς. Γενικά εκτός. Η Λεμονία, χαϊδευτικά Νία, η νύφη, γλυκιά, εμφανίσιμη με μεγάλα καστανά μάτια, μακριά μαλλιά δεμένα πίσω, ριχτό φουστάνι με σφιγγοφωλιά στο στήθος, ίσιες μπότες ηλικίας 25 χρόνων. Ο Μάρκος δίπλα της άρχοντας. Η Αλκμήνη αγκάλιασε και τους δύο, πρώτα εκείνη και τους ευχήθηκε «στην ευτυχία σας» πίνοντας βύσσινο της μαμάς.

Οι γυναίκες μετά από λίγο ξεμοναχιάστηκαν στην κουζίνα φτιάχνοντας μεζεδάκια για το τραπέζι. Η Λεμονιά μαζί τους να προσπαθεί κι όλο να λέει η μάνα της «Σαν το σπίτι σου κόρη μου. Ο Μάρκος είναι δικό μας παιδί» κι η Αλκμήνη να την κρυφοκοιτά. Δεν ήταν όμορφη μα ούτε και άσχημη. Δεν ήταν χοντρή, μα ούτε αδύνατη. Την παρατηρούσε πως έκοβε τη ντομάτα, το κρεμμύδι, πως καθάριζε το αγγούρι, πως έριχνε το λάδι, τη ρίγανη, το αλάτι με τόση προσοχή, να μην πέσει σταγόνα παραπάνω λες και θα χάλαγε η ισορροπία του σύμπαντος.

-Έτσι όπως καθαρίζεις τις πατάτες είναι σα να τις πετάς ολόκληρες. Η μάνας της γέλασε με το σχόλιο της Λεμονίας στην κόρη της.

«Συγνώμη κιάλας αλλά στην Πάτρα είχαμε παλιά ένα έθιμο με τις πατάτες και τη νύφη.» Η Αλκμήνη την ενθάρρυνε να συνεχίσει.

«Πριν το σόι του γαμπρού δώσει το χέρι με το σόι της νύφης και κανονιστεί ο γάμος καλούσαν την κοπέλα στο σπίτι του νέου και η μητέρα του της έδινε να καθαρίσει πατάτες για το γεύμα. Αν εκείνη έκοβε χοντρές τις φλούδες της πατάτας ο γάμος δεν γινόταν γιατί η κοπέλα δεν ήταν οικονόμα και νοικοκυρά.»

-Στο ράφι λοιπόν εγώ είπε η Αλκμήνη.

-Πες της τα που δεν ακούει κανέναν είπε η κυρα Ευσταθία κι η Λεμονία γέλασε.

-Αυτά καταργήθηκαν σήμερα είπε κι η Αλκμήνη ήθελε να της πει σε είδα από τον τρόπο που καθάρισες το αγγούρι αλλά αρκέστηκε στο να της χαμογελάσει.

-Υπάρχει λογική ξέρεις επέμεινε η Λεμονία

-Ναι το καταλαβαίνω όπως καταλαβαίνω και το Γερμανικό έθιμο που καλείται ένα ζευγάρι να κόψει ένα κορμό δέντρου μ' ένα και μόνο πριόνι με δύο λαβές κι αν δεν τα καταφέρει δεν δίνεται η άδεια γάμου

γιατί δεν θα υπάρχει αρμονία μεταξύ τους. Όλα αυτά όμως δεν είναι έρωτας, είναι λογική και ξέρεις στον έρωτα δεν υπάρχει λογική. Απλά συμβαίνει χωρίς πως, τι, γιατί. Συμβαίνει κι εγώ εύχομαι να μου συμβεί γι' αυτό κόβω τις πατάτες τετράγωνες, γι' αυτό πετώ το κρεμμύδι σχεδόν ολόκληρο, γι' αυτό οι φλούδες του αγγουριού είναι χοντρές, γι' αυτό δεν μετρώ και τη σταγόνα το λάδι. Γιατί στον έρωτα όλα είναι τέλεια.

-Και μετά; Είπε δειλά η Λεμονία. Όταν φύγει ο έρωτας τι κάνεις;

-Ας ζήσω το τώρα κι όταν έρθει το μετά θα κόψω τις φλέβες μου όπως και τις φλούδες της πατάτας. Δεν φοβάμαι ή μάλλον φοβάμαι. Φοβάμαι πολύ, αλλά ο φόβος δεν θα με κρατήσει μακριά, γιατί μακριά από τον έρωτα σημαίνει μακριά από τη ζωή. Άλλωστε στη ζωή μου φοβήθηκα πολλά πράγματα αλλά τα έζησα. Έμαθα ποδήλατο κι ας μάτωσαν τα γόνατά μου. Ξέρεις πως είναι όταν επιτέλους τα καταφέρνεις και πατάς ορθοπεταλιές κόντρα στον άνεμο; Αυτή η αίσθηση της ελευθερίας, τόσο μοναδική. Το ίδιο μοναδική με τα μακροβούτια στα βαθιά νερά. Όλοι ήπιαμε νερό για να μάθουμε να κολυμπάμε μα όταν καταφέραμε να επιπλεύσουμε μόνη μας και κάναμε την πρώτη βουτιά στο γαλάζιο του βυθού καθήκαμε στο παραμύθι της γοργόνας. Όλα τα όμορφα πράγματα έχουν κόστος γι' αυτό κι αξίζει να προσπαθείς, να ματώνεις, να πνίγεσαι. Έτσι θα είναι κι ο δικός μου έρωτας, δεν θα χωρά μέσα σε μια φλουδοπατάτα.

Ήταν η σειρά της Λεμονίας να χαμογελάσει. Η μάνα της κούνησε το κεφάλι της κι έριξε τις ψιλοκομμένες πατάτες μες στο καυτό λάδι. Οι πατάτες τοισίρισαν. «Αν δεν σε πιτσιλίσει το λάδι δεν τρως τηγανιτές πατάτες» μουρμούρισε κι έκλεισε το μάτι στη Λεμονία «κι επειδή ο έρωτας περνά από το στομάχι άντε κόφτε ψωμί κι αρχίστε να σερβίρεται νοικοκυρούλες μου»

Τα πιάτα άρχισαν να πηγαινοέρχονται κι οι άντρες τα άδειαζαν το ένα μετά το άλλο. Ο Θόδωρος σιωπηλός, ο Κωστής στο πιάτο του και ο Φώτης με τον Μάρκο να μιλούν για τα παλιά που δεν επηρέασαν τα νέα.

-Πηγαινέτε να κάτσετε. Εδώ τελειώσαμε, φέρνω και τα κεφτεδάκια.

Η Λεμονία έκατσε στ' αριστερά του Μάρκου κι η Αλκμήνη απέναντι, δίπλα στον Κωστή. Ούτε που τις κοίταξαν. Μόνο το χέρι του Μάρκου χάρδεψε το χέρι της Λεμονίας τρυφερά κι έπειτα γύρισε και πάλι στο φίλο του.

Η Αλκμήνη τους παρατηρούσε. Ο Φώτης έλαμπε δίπλα στο Μάρκο. Μιλούσε για τα όνειρα του τώρα που τελείωσε το φανταρικό, για τον γάμο που δεν ήταν μέσα σε αυτά, για τις γυναίκες που όταν βλέπουν άντρα στο χακί τους τρέχουν τα σάλια, για τη μουσική, τους καινούργιους δίσκους της συλλογής του για όλα αυτά μαζί και κώρια. Μπερδεμένες κρατημένες σκέψεις που ξεχύνονταν κι έψαχναν τη θέση τους στα όνειρα του.

-Αν κάτι δεν πάει καλά παράτα τα όλα εδώ κι έλα στην Πάτρα. Υπάρχει στρωμένη δουλειά.

-Ευχαριστώ είσαι αδελφός.

Ο πατέρας του κοιτούσε χωρίς να μιλά. Ο πρωτότοκος του δεν κατάφερε ούτε στο στρατό να στρώσει και να αφήσει τα όνειρα που τα είχε αράδα. Κοιτούσε και τον Κωστή το στερνοπαίδι του. Πόσο διαφορετικό! Καλός μαθητής, σοβαρός, μετρημένος, συνεσταλμένος λες και τους γέννησε άλλη μάνα, κι η κόρη του αντί να κάθεται σήμερα στο πλάι του Μάρκου τον άφησε να της γλιστρήσει από τα χέρια και να τώρα. Τι τα θες; Ο καθένας με την τύχη του. Η μοναχοκόρη του θέλει ανεξαρτησία από τη μια κι έρωτα από την άλλη. Αχ κοριτσάκι μου. Τώρα μιλούσε η Λεμονιά για τη δουλειά του Μάρκου που δεν του άφησε χρόνο να τη βοηθήσει στις προετοιμασίες του γάμου, που πνίγεται με το σπίτι, τα έπιπλα, το νυφικό, τις μπομπονιέρες, τα προσκλητήρια κι ένα σωρό εκκρεμότητες. «Ακόμη και το κουστούμι του μόνη το διάλεξα» είπε με προσποιητή αγανάκτηση. Το άγγιγμα κατανόησης του Μάρκου την καθησύχασε.

Η Αλκμήνη μ' όλη αυτή την υποκρισία είχε τάση προς εμετό αλλά χαμογελούσε. Ο πατέρας της σηκώθηκε είπε «καληνύχτα» κι έκανε νόημα στην γυναίκα του, εκείνη τον ακολούθησε αφού πρώτα έδωσε ένα άθικτο νυχτικό στη Λεμονιά κι έδωσε εντολή στην κόρη της να μαζέψει το τραπέζι.

Τα κορίτσια άδειασαν το τραπέζι από τα πιάτα και άφησαν δύο δίσκους με ότι μεζέδες περίσσεψαν μια και τ' αγόρια έπιναν ακόμη.

Η Λεμονιά φίλησε τρυφερά τον Μάρκο στο μάγουλο κι είπε καληνύχτα στον Φώτη. Η Αλκμήνη επανέλαβε την «καληνύχτα» και χάθηκε στο πλευρό της Λεμονίας. Ξάπλωσαν η κάθε μια στα στρωσίδια της κι έκλεισαν το πορτατίφ όχι όμως και την πόρτα. Η Αλκμήνη άκουσε το σομιέ του κρεβατιού. Γύρισε κι είδε τη Λεμονιά στηριγμένη στο αριστερό αγκώνα της να την κοιτά. Δεν μίλησε.

-Δεν εγκρίνεις αυτόν τον γάμο. Έτσι δεν είναι; Δεν περίμενε απάντηση μα ούτε και η Αλκμήνη ήταν πρόθυμη να της απάντηση. Νομίζεις, ύστερα από αυτά που είπα στην κουζίνα ότι δεν αγαπώ τον Μάρκο ή δεν είμαι ερωτευμένη μαζί του. Κάνεις λάθος. Η καρδιά μου του ανήκει μα είμαι, πρέπει να είμαι επιφυλακτική. Είμαι ένα κορίτσι που γεννήθηκε και μεγάλωσε στην επαρχία. Έχω δει καλά κορίτσια να καταστρέφονται επειδή ερωτεύτηκαν λάθος άντρα και το φώναξαν. Μπορεί ο άντρας να μην ήταν και λάθος αλλά εκείνες να έκαναν το λάθος να μην λογαριάσουν τη δύναμη της κοινωνίας.

Αυτό που δεν σου συχωρούν είναι ότι τόλμησες να φωνάξεις δυνατά τα συναισθήματα σου. Αυτό τους πονάει, τους πετάς την υποκρισία τους στην μούρη κι εκείνοι περιμένουν τη στιγμή που ο καλός σου, παιδί αυτής της κοινωνίας, με μάνα σαν τη μάνα τους, με αδελφή σαν την αδελφή τους, με Θεία σαν την θεία τους, με γιαγιά σαν τη γιαγιά τους να το βάλει στα πόδια ξεχνώντας έρωτες, αγάπες και όρκους. Τότε θα σε λιθοβολήσουν και κανείς Χριστός δεν θα βρεθεί να σε συχώρεση γιατί η κοινωνία έχει τον δικό της Χριστό έξω στα λασπωμένα σοκάκια της επαρχίας.

Με τον Μάρκο γνωριστήκαμε κι είπα «αυτός είναι» μα κράτησα την αξιοπρέπεια μου. Ο σεβασμός του απέναντι μου δεν μου δημιουργεί ανασφάλειες για τον πόθο του προς εμένα, ούτε τη δική μου εγκράτεια την ερμηνεύει εκείνος λάθος όπως εσύ. Τον αγαπώ και το ξέρει, όπως ξέρει ότι θα σταθώ δίπλα του μέχρι το τέλος ως σύζυγος και μητέρα των παιδιών του.» Η φωνή της ήταν τόσο μαλακή που η Αλκμήνη νόμιζε ότι της διηγούνταν παραμύθι. «Αυτό μου αρκεί» είπε η Αλκμήνη «γιατί ο Μάρκος είναι αδελφός μου.»

-Το ξέρω όπως ξέρω το πόσο πολύ σε αγαπά και σέβεται τη γνώμη σου.

-Ποτέ δεν θα έλεγα κακό για σένα, βιάστηκε να απάντησει.

-Καληνύχτα Αλκμήνη. Σε ευχαριστώ πολύ που με άκουσες.

Δεν είπε ευχαριστώ για την εμπιστοσύνη που ίσως δεν την άξιζε. Άλλωστε δεν λένε ευχαριστώ για αυτά, ο χρόνος το λέει. Ναι ο χρόνος λέει τα ανομολόγητα ευχαριστώ και την αλήθεια.

Έκλεισε τα μάτια κι είδε τη Φανή να περπατά περήφανη δίπλα σε ένα κοντό ανθρωπάκι με γυαλιά και μουστάκι. Είδε το Μάρκο δίπλα σε μια γιούκα-πάλι η γιούκα- θέλησε να τη διώξει μα εκείνη κάλυπτε τα μάτια της. Ολάνθιστη υψώνονταν μπροστά της. Ο κορμός ήταν καλυμμένος με άνθη λεμονιάς κι ένα πέπλο έπεφτε από ψηλά σκορπίζοντας γιασεμιά ως τις ρίζες της γιούκας που πλέκονταν με τις ρίζες κόκκινων και λευκών γερανιών. «Ποιος κάλυψε τη γύμνια της γιούκας;» άκουσε μια παιδική φωνούλα να ρωτά. «Εγώ» είδε τον Μάρκο να λέει. «Εγώ με την αγάπη μου την έκανα ν' ανθίσει.»

Η Αλκμήνη τρομαγμένη άνοιξε τα μάτια της κι είδε το Μάρκο στην πόρτα. Έμεινε ακίνητη. Δεν ήθελε να την καταλάβει. Είδε να της γυρνά την πλάτη και μετά άδειο το πέραςμα. Τον άκουσε να ξαπλώνει στα στρωσίδια . Ξανάκλεισε τα μάτια της και άφησε το μυαλό της να ταξιδέψει. Το παράθυρο, η μουσική των Κουινς, ο Πέτρος, η Ματίνα, ο Σωκράτης, ο Βαγγέλης, ο Μότσαρτ, η έρημος, η Βραυρώνα, η Ρίτα, το πιάνο η γιούκα κι εκείνη παράλυτη στις ασπρόμαυρες εικόνες του μυαλού της μέχρι το κενό που είχε χρώμα ροζ.

Άνοιξε τα μάτια της. Το κρεβάτι δίπλα της κενό. Στην κουζίνα μύριζαν τηγανίτες. Σηκώθηκε κι η πρώτη μορφή που είδε ήταν η Λεμονία όρθια να πηγαινοφέρνει πιάτα. Έσμιξε τα φρύδια της και μπήκε στο μπάνιο. Έριξε παγωμένο νερό στο πρόσωπο της και βγήκε. Πήγε στα στρωσίδια της να κρυφτεί. Κάτι είπε η Λεμονία που δεν άκουσε μα είδε το Μάρκο να της κάνει νόημα. Κάτι σαν άφησε την. Η Αλκμήνη το πρωί ήταν ένας εφιάλης. Δεν μιλούσε σε άνθρωπο και δεν ήθελε να της μιλάνε. Θυμωμένη, αναρωτιόνταν που ήταν η μάνα της και γιατί άφησε τη Λεμονία να κάνει κουμάντο στην κουζίνα της. Σε δευτερόλεπτα πήρε την απάντηση.

Η Ευσταθία πέρασε την πόρτα της με μια αγκαλιά γεμάτη χαρτοσακούλες από το φούρνο. Τα κουλούρια και το ζεστό τσουρέκι μοσχομύριζαν. «Καλημέρα αγάπη μου. Πήρα και μουστοκούλουρα που σου αρέσουν.» Η μοναχοκόρη της δεν της είπε «παρατάμε» που τόσο ήθελε. Είδε τον Κωστή σαν φάντασμα να έρχεται προς το μέρος

της. Έπεσε δίπλα της αγκαλιά με το μαξιλάρι του. Εκείνη έκλεισε την πόρτα βιαστικά, στην κυριολεξία την κλώτσησε μουρμουρίζοντας «γαμώτο». Του χάιδεψε το κεφάλι.

Τον είδε δίπλα της να ξεδιπλώνεται. «Πόσο είχε μεγαλώσει; Αντρας τέλειος. Ποδάρες, χερούκλες, τριχάρες και σπυράκια. Αυτό ήταν λοιπόν οι άντρες; Που ήταν το γλυκό τρυφερό πλασματάκι που κανάκευε. Η ουρά της όπως έλεγαν όλοι μια και που τον έχανες που τον έβρισκες πίσω της γυρόφερνε. Γέλασε. Όχι μωρέ το αδελφάκι της ξεχώριζε. Ήταν άνθρωπος γένους αρσενικού. Το έβλεπε σε κάθε του κίνηση, σε κάθε του κουβέντα κι ας είχε καθεί η επαφή. Άραγε είχε κορίτσι, είχε ανακαλύψει το σώμα του μόνος ή με κάποια έμπειρη ή άπειρη; Τι ήταν αυτά που σκεφτόταν για τον μικρούλι της τον Κωστή; Ντροπή. Αλλά γιατί; Κάποτε τα έλεγαν όλα. Μπα και τώρα αν χρειαστεί κάτι, πάλι θα της μιλήσει, την εμπιστευόταν ή μήπως όχι; Μήπως είχε μείνει πολύ πίσω;» Τον σκέπασε τρυφερά και σηκώθηκε.

Πήγε κι έκατσε στην τσίκνα της κουζίνας. Η Λεμονία με την προκοπή της συνέχισε να της δίνει στα νεύρα. Κι ο Μάρκος με αυτό το ηλίθιο χαμόγελο την οδηγούσε στα υπνοστεντών. Κανείς δεν την κοιτούσε και κανείς δεν της μιλούσε. Μόνο η μάνα της νοιάζονταν. Της έσπρωξε μπροστά της το πιάτο με τα μουστοκούλουρα, σημάδι ότι υπήρχε ματσιμουδιά όλοι τους. «Τι έγινε ρε παιδιά πρωί-πρωί πήρε φωτιά η κουζίνα;» ήταν η φωνή του Φώτη. Μάνα καφέ είπε και χώθηκε στην τουαλέτα. Μετά από λίγο βγήκε κι έκατσε δίπλα στη Αλκμήνη. Άναψε τσιγάρο. Η Λεμονία στον κόσμο της. Τον σέρβιρε τηγανίτες περιχυμένες με μέλι και χυμό πορτοκάλι που μόλις είχε στύψη. Ο Φώτης κοίταζε το ποτήρι μπροστά του με το πορτοκαλί υγρό και έπειτα τον Μάρκο με ένα ύφος σαν να του έλεγε «αδελφάκι μου σε λυπάμαι.» Η Αλκμήνη σηκώθηκε για να ντυθεί. Λίγα λεπτά αργότερα εμφανίστηκε στην κουζίνα σοβαρή είπε «καλημέρα» κι έφυγε. Πριν κλείσει την πόρτα πίσω της άκουσε τη φωνή της μανά της «την ευχή μου».

Ο αέρα που την φυσούσε πάνω στο παπάκι της ήταν σωτήριος μετά από αυτό το ζύπνημα. Κάθε πρωί συναντούσε τους ίδιους οδηγούς αυτοκινήτων και δίτροχων, τους ίδιους υπαλλήλους να ανοίγουν τις γρίλιες των καταστημάτων, τα ίδια πρόσωπα στη στάση, την ίδια κίνηση και τα φανάρια σχεδόν όλα πράσινα. Αν καθυστερούσε έστω κι ένα λεπτό το πρωινό σκηνικό άλλαζε. Όλα ήταν άγνωστα. Οδηγοί νευρικοί –πιθανών λόγο αργοπορίας όπως κι η ίδια ή καλύτερα έξω από τα νερά τους λόγο αλλαγής του...λεπτού ή λόγο Λεμονίας- οι στάσεις ασφυκτικά γεμάτες από κόσμο, μαμάδες να τραβούν τα χεράκια των νυσταγμένων παιδιών τους που βρίσκονταν χαμένα στα μπουφάν τους κι αυτά να βολοδέρνουν και να παραπατούν κάτω από την πίεση της σχολικής τσάντας, που φάνταζε πελώρια πάνω στις κυρτές πλατούλες τους. Κουδούνια σχολείων να κτυπούν αυστηρά αγχώνοντας κι άλλο τις μαμάδες και η Αλκμήνη να τα παρατηρεί όλα αφού το φανάρι δεν έλεγε να ανάψει.

Χαμογέλασε. Το παπάκι της ανέβηκε την ανηφόρα αγκομαχώντας. Το φωτογραφείο ήταν ανοιχτό κι ο καφές της άχνιζε πάνω στο γραφείο. Κοίταξε γύρω της ψάχνοντας το Βαγγέλη. «Καλημέρα» Το κεφάλι του ξεπήδησε πίσω από το πάγκο.

-Τι καλοσύνες είναι αυτές;

-Με πήρε τηλέφωνο η μητέρα σου και μου περιέγραψε το καταπληκτικό πρωινό σου κι έτσι είπα να σου φτιάξω καφέ.

Του χαμογέλασε κι ήπια μια γουλιά πριν κρεμάσει το μπουφάν και την τσάντα της.

-Έχουμε εκκρεμότητες σήμερα;

-Όχι γιατί;

-Να λέω να ξεκινήσω εκείνο το ξαράχνιασμα που λέγαμε.

Ο Βαγγέλης σήκωσε τους ώμους του

-Αυτό να το εκλάβω ως εντάξει Βαγγέλη;

-Τόσο χάλια είναι τα πράγματα στο σπίτι;

-Μην τα ρωτάς νονό.

-Εντάξει εκτονώσου θα αναλάβω εγώ τις δουλειές του μαγαζιού. Στην ντουλάπα έχω πρόχειρα ρούχα. Πάρε ότι θες.

Ο Βαγγέλης δεν την ενόχλησε παρά μονάχα αργά το μεσημέρι. Κατέβηκε μ' ένα πελώριο σάντουιτς και μια κόκα-κόλα

-Φάε θα λιποθυμήσεις

-Τώρα τελειώνω τα ράφια και θα κάτσω.

Το πρόσωπο της ήταν μαύρο, τα μαλλιά της αραχνιασμένα τσουλούφια και το κάποτε άσπρο μπλουζάκι απροσδιορίστου χρώματος. Τα γόνατα του τζιν βρεμένα και παντού στα μπατζάκια μαύρες δακτυλιές. Ήταν όμορφη. Πολύ όμορφη. Τελικά πονούσε η καρδιά του γι αυτό το κορίτσι

-Τι συμβαίνει;

-Τίποτα καλή μου φάε σε παρακαλώ.

«Καλή μου» σκέφτηκε η Αλκμήνη. Τι ήταν πάλι αυτό το καινούργιο;

-Είναι αργά άσε τα υπόλοιπα για αύριο.

-Όχι μισές δουλειές, θα τελειώσω σήμερα εδώ κάτω και αύριο απάνω.

-Ωχ αμάν καθήκαμε. Πόσες μέρες θα μείνουν σπίτι σας;

-Τρεις μέρες.

-Ευτυχώς γιατί αν έμεναν παραπάνω θα έξυνες και τους τοίχους.

-Τώρα που το λες αν όχι ξύσιμο, ένα βάψιμο χρειάζονται.

-Χριστέ μου της είπε και της έκλεισε το μάτι. Την κοιτούσε που έτρωγε και ένοιωθε να τον πλημμυρίζει μια πρωτόγνωρη ηρεμία. Σηκώθηκε και πήγε επάνω χωρίς να πει κουβέντα.

Η Αλκμήνη τύλιξε το σάντουιτς στο αλουμινόχαρτο και συνέχισε την καθαριότητα. Πάει κι ο μαρμαρίνος πάγκος. «Στα μαρμαρένια αλώνια παλεύει ο Διγενής με τον χάροντα» πως της ήρθε; Έκατσε στον καναπέ, πήρε το τυλιγμένο σάντουιτς και καθώς το άνοιγε προσπαθούσε να θυμηθεί το ποίημα για τον Ακρίτα. Κάποτε το ήξερε όλο, που τώρα.

Κι εκείνη σαν το Διγενή πάλευε με τη ζήλια της. Μα γιατί ζήλευε; Ο Μάρκος δεν ήταν κάτι ξεχωριστό για κείνη. Μα κι αν ήταν; Ήταν

αδελφός, πότε κάτι άλλο. Μήπως ζήλευε τη νύφη όχι ως Λεμονία αλλά σα γυναίκα που βρήκε το ταίρι της. Μα η ίδια δεν ήθελε να παντρευτεί. Θεωρούσε το γάμο ένα απαρχαιωμένο θεσμό που δημιούργησαν οι άντρες για να υποτάξουν τις γυναίκες, για να τις τιμωρήσουν που ακόμα αντιστέκονται και ονειρεύονται. Ναι είναι αλήθεια ότι αν ήταν στο χέρι της θα τον καταργούσε κι ας ήξερε ότι εκείνη θα έμενε αιώνια δίπλα στον εκλεκτό της. Γι αυτό ακριβώς θα τον καταργούσε.

Δεν χρειάζονταν σφραγίδες κι υπογραφές για να σταθείς στο πλευρό του αγαπημένου σου στα δύσκολα και στα εύκολα, θα είσαι εκεί κι ο σιωπηλός όρκος της ψυχής σου προς την ψυχή του φτάνει. Ότι θεμελιώνει ο έρωτας και χτίζει η αγάπη στέκει ακλόνητο ακόμα και μπροστά στο διάολο. Το έλεγε η γιαγιά της, η μάνα της μάνας της που παντρεύτηκε κι έθαψε στη ζωή της δυο άντρες «τους αγάπησα και τους δύο. Τον πρώτο γιατί ήταν μοναδικός και τον δεύτερο γιατί με έκανε να νοιώθω μοναδική» Η μάνα της ήταν παιδί από τον δεύτερο γάμο της. Μοναχοκόρη.

Τώρα η γιαγιά της ήταν στα μαρμαρένια αλώνια μαζί με το Διγενή να ακούει τα κατορθώματα του και να του μιλά για αγάπη κι ο χάρος να κρυφάκουει γιατί ακόμα και αυτός την αγάπησε αφού την πήρε τρυφερά όπως εύχονταν η γιαγιά να την πάρει «τρυφερά χάρε μου να με πάρεις μες σε γλυκό όνειρο. Μην με ταπεινώσεις αφήνοντας με στην ανάγκη των παιδιών μου. Όρθια στα ποδάρια μου όσο ζω» κι έγινε μια Παρασκευή του Απριλίου. Άνοιξη πρωτάνοιξε τα μάτια της η γιαγιά την ίδια εποχή τα έκλεισε.

Η Ευσταθία λέει ότι χαμογελούσε κι ο πατέρας της πάντα να κουνά το κεφάλι του και να την αποκαλεί «καλή γυναίκα». Εκείνη ήταν 8 χρονών όταν έφυγε η γιαγιά της και τη θυμάται πάντα με ξερά σύκα και μύγδαλα στην ποδιά. Κοίταξε τη δική της ποδιά. Το σάντουιτς ανέγγικτο. Έδιωξε τη γιαγιά και δάγκωσε. Τελικά πεινούσε πολύ. Στην τρίτη δαγκωνιά έτρεξε για νερό. Ο κόμπος της λαιμαργίας στον οισοφάγο κι ο φρικτός πόνος για να κατέβει στο στομάχι. Συνέχισε να τρώει αργά και να κοιτά την κουζίνα.

Τι όμορφα που είναι όλα όταν είναι καθαρά. Κι η ίδια βρώμικη. Ήθελε επειγόντως ένα μπάνιο. Το ήθελε πολύ. Αλήθεια πόσος καιρός είχε περάσει από τότε που ήθελε κάτι πολύ; Πάνε χρόνια. «Σήκω βρώμικη ελεεινή και τρισάθλια να πας στο σπίτι σου να κάνεις ένα καυτό μπάνιο. Τα μέλη σου διαμαρτύρονται θέλουν να πνιγούν σε ζεστά νερά. Μπρος σήκω.»

Υπάκουσε πειθήνια στις διαταγές της. Φόρεσε το μπουφάν της, Φόρτωσε τα άπλυτα στη σκάρα, το σαρκίο της στη σέλα και ξεκίνησε για το σπίτι με την ευχή να μην υπάρχει κανείς εκεί. Ο Θεός τελικά αποφάσισε να της κάνει πλάκα. Στο σπίτι δεν υπήρχε ψυχή.

Άνοιξε το θερμοσίφωνα, έκατσε σ' ένα σκαμπό στο σαλόνι. Είδε άσπρες πλαστικές σακούλες κρυμμένες σχεδόν πίσω από την τραπεζαρία. Η

καρδιά της σφίχτηκε. «Καλορίζικα όλα παιδιά» μουρμούρισε πιο πολύ για να μην τους φέρει γρουσουζιά με τη ζήλια που ένοιωσε.

Μπήκε στο μπάνιο κι άνοιξε το ζεστό και το κρύο νερό ταυτόχρονα. Πέταξε τα ρούχα της στο καπάκι της τουαλέτας και βυθίστηκε στο νερό. Τι ηρεμία! Τι ησυχία! Τι ευτυχία! Πόσα λίγα πράγματα θέλει ο άνθρωπος για να είναι πλήρης; Ζεστό τρεχούμενο νερό και...την ησυχία του. Ευλογημένη σιωπή. Αναστέναξε. Τι εγκατάλειψη θεέμου. Λες και τόσα χρόνια μισούσε αυτό το κορμί που το δύστυχο το έσερνε κι αυτό με τη σειρά του τι βάραινε. Τι σχέση κι αυτή. Σήμερα τα είχαν βρεί, είχαν συμμαχήσει οι δυο τους. Ξετύλιξε την πετσέτα από το σώμα της και φόρεσε την πιζάμα του Φώτη. Είχε να νοιώσει τόσο καθαρή, τόσο όμορφη... Από πότε άραγε;

Πήγε στο σκρίνιο της μαμάς κι άνοιξε το ντουλάπι που φυλούσε το ποτό βύσσινο. Ήθελε να απολαύσει ένα ποτηράκι από αυτό το έδεσμα βυθισμένη στην πολυθρόνα. Έκλεισε την τηλεόραση και κάθισε απέναντι της. Ήπια την πρώτη γουλιά. Γλυκόξυνο και κάτι να σε τσούζει καθώς καταπίνεις. «Α ρε Ευσταθία τεχνίτρια στις γεύσης. Α ρε μάνα αθάνατη. Πόσο μου λείπεις όταν δεν σε έχω και πόσο με κουράζεις όταν είσαι εδώ μα στα σίγουρα σε αγαπώ.» Ήπια κι άλλη γουλιά και την κράτησε στο στόμα. Ήθελε να τις κάνει ανατομία. Η ανατομία μιας γουλιάς βύσσινου με μια πρέζα κανέλα, απειροελάχιστη μπανάνα, και δυο σταγόνες κονιάκ.

Κατάπια άλλη μια, δεν είχε την ίδια γλύκα με την πρώτη. «Αυτά παθαίνεις όταν αναλύεις το κάθε τι. Όταν σταματάς τη ροή ενός πράγματος -είναι η κατάλληλη λέξη; Μακάρι να ήξερα;- για να το εξετάσεις, κάνει την μαγεία του. Άσε να κυλήσει ο έρωτας στη σάρκα σου, άσε να απλωθεί το χέρι του στα μαλλιά σου, άσε την αγάπη να γεμίσει την καρδιά σου και να τρέξει το αίμα σου καθαρό από φόβο, άσε το ποτό να σε μεθύσει. Άλλη μια γουλιά και θα συνεχίσω να παραντουράω σε αμπελοφιλοσοφίες.

Αλκμήνη σύνελθε. Πολύ καλάρωσες και δε ξέρεις τι σου γίνεται». Τα βλέφαρα της βάρυναν. Ήπια την τελευταία γουλιά κι αποφάσισε να ξαπλώσει στο στρώμα της, βαριόνταν όμως να το στρώσει. Έκατσε εκεί με το μυαλό άδειο να κοιτά τις σακούλες.

Η φασαρία από τις σκάλες την τάραξε. «Που σου γαμώτο ήρθαν. Γιατί βαρέθηκα να στρώσω;» Η πόρτα άνοιξε κι όλη η οικογένεια παρόν μαζί με τους μελλοντυμφους.

«Αλκμήνη πάμε στο δωμάτιο να σου δείξω» είπε η Λεμονία και την πήρε από το μπράτσο, σχεδόν τραβώντας την από το σαλόνι.

Η Αλκμήνη κράτησε την ανάσα της όταν είδε το νυφικό να ξεδιπλώνεται. Σαν φίδι απλώθηκε αργά στα χέρια της Λεμονίας και την δάγκωσε. Η Αλκμήνη θάμπωσε. Ήταν πράγματι θεσπέσιο. Λες και βγήκε από του Ομήρου τους στίχους. Το ύφανε ο αργαλειός της Πηνελόπης, με τις συμβουλές των αστεριών, τη φροντίδα της σελήνης κι ο ήλιος δάκρυσε όταν τ'αντίκρυσε κι έσταξε το φως του. Η νύφη η μονάκριβη θα το φορούσε, του μοναχογιού της Τηλέμαχου το ταίρι.

-Είναι όλο νταντέλα όπως έλεγε κι η γιαγιά μου.

-Ναι όλο νταντέλα επανέλαβε η Αλκμήνη.

-Δουλεμένη στο χέρι, διευκρίνησε η Λεμονία κι η Αλκμήνη άπλωσε δειλά το χέρι της να το αγγίξει.

-Είναι τόσο όμορφο είπε σαν να μιλούσε στον εαυτό της.

Ο λαιμός ψηλός και ως το μπούστο δαντέλα αραχνούφανη που έμοιαζε με μπουμπούκια ολόλευκα κι ένα ασημί δάκρυ να σπάει το λευκό. Από το στήθος και κάτω η γυαλιστερή τελατίνη να γλύφει το κορμί διακριτικά κρύβοντας και τους αστραγάλους. Η γραμμή του ίσια με δυο δειλές πιέτες στη μέση. Κατέβασε τα μάτια της και χάιδεψε το νυφικό με δέος σαν να άγγιζε κομμάτι μάρμαρο της Ακρόπολης. Έτρεμε στη σκέψη μη και θελήσει η Λεμονία να το φορέσει τώρα. Δεν ήθελε να τη δει μες σε τούτο το θαύμα. Ήταν ιεροσυλία.

Μα ήταν τρελή;. Γιατί; Το νυφικό της άνηκε. Άνηκε στη γιαγιά της, στην οικογένεια της. Ήταν κομμάτι της ιστορίας της. Το φόρεσε η μητέρα της και τώρα βγήκε από το μπαούλο που φυλάσσονταν με περίσσια φροντίδα για να κλείσει ο κύκλος της τρίτης γενεάς. Ζήλευε. Αυτό ήταν, ζήλευε. Η Αλκμήνη έφερε το ύφασμα στο πρόσωπο της. «Μυρίζει όμορφα.»

-Ναι είπα στο καθαριστήριο που το πήγαμε να το πλύνει με ροδόνερο.

-Με ροδόνερο;

-Ναι. Ήταν καιρό στη ναφθαλίνη. Ήθελα να είναι φρέσκο και να μωσομυρίζει. Η γιαγιά μου το καθάρισε με τον ίδιο τρόπο στο γάμο της μάνας μου. Το άφησε δυο μέρες στο ροδόνερο και το σιδέρωσε με λεβάντα. Το νυφικό ανάδιδε για μέρες ένα γλυκό διακριτικό άρωμα.

-Είσαι πολύ τυχερή που θα το φορέσεις. Δηλαδή που είναι της οικογένειας.

- Όταν με το καλό παντρευτείς θα στο δώσω να το φορέσεις και αν κάνεις κόρη κι εγώ γιους θα σου το δωρίσω. Είδα στη λάμψη των ματιών σου αγάπη και θαυμασμό γι αυτό. Εγώ ποτέ δεν το ένοιωσα αυτό. Για μένα είναι ένα όμορφο κομμάτι ύφασμα.

-Σ' ευχαριστώ Λεμονία. Σε ευχαριστώ.

Η Αλκμήνη τη βοήθησε να το διπλώσει και να το ξαναβάλουν στη σακούλα.

«Εύπνατες»

Η γιούκα φορούσε το νυφικό της γιαγιάς της Λεμονίας μα και πάλι γυμνή ήταν. Πιο γυμνή από κάθε άλλη φορά και ριζωμένη στην άμμο. Που ήταν το σρουμπουλό μωρό με τα ατίθασα τσουλούφια να τη σώσει από το τσεκούρι. Ποιο χέρι κρατούσε το τσεκούρι; Ο Φώτης, ο αδελφός της έτοιμος να την τεμαχίσει. «Θεέ μου» Η Λεμονία της κρατούσε το χέρι της. «Λίγο νερό. Σας παρακαλώ λίγο νερό» ψιθύρισε η Αλκμήνη κι η Ευσταθία γονατιστή από πάνω της να της βρέχει τα χείλη. «Βλέπει συχνά τέτοιους εφιάλτες;» ρώτησε η Λεμονία κι η μάνα της έγνεψε

αρνητικά. Έβαλε στην ποδιά της το κεφάλι της κόρης της κι εκείνη αφέθηκε στο άρωμα της μάνας της. «Πήγαινε να ξαπλώσεις παιδί μου αύριο έχεις πάλι τρεχάματα θα κοιμηθώ εγώ μαζί της». Η ανατολή του ήλιου τις βρήκε όλες μαζί να κοιμούνται κατάχαμα στο στρώμα αγκαλιασμένες. Τα ζεστά κορμιά των γυναικών διπλωμένα το ένα μέσα στο άλλο λειτουργούσαν σαν νανούρισμα.

Ο Μάρκος και ο Φώτης απορήσαν. Είδαν τα δυο κορίτσια να κοιμούνται αγκαλιά κι η κυρα- Ευσταθία ν' αγκαλιάζει τα δυο κορμιά τους με το ένα χέρι. Δεν ήξεραν τι να υποθέσουν, ήξεραν όμως τι ένοιωθαν. Ζήλια . Ήταν αγγελικές οι μορφές και των τριών και τόσο άρτια δεμένες η μια με την άλλη που μόνο η ζήλια μπορούσε να χωρέσει στην καρδιά τους. Εκείνοι ποτέ δεν θα κατάφερναν να παρουσιάσουν τόσο γαλήνιο θέαμα. Ποτέ ο Μάρκος δεν θα μπορούσε να προσφέρει στην Λεμονία αυτή την ευλογημένη γαλήνη με το άγγιγμα του κορμιού του, κι ο Φώτης ποτέ πια δεν θα χωρούσε στην αγκαλιά της μάνας του για να αποκοιμηθεί όπως η αδελφή του κι αυτή η ξένη.

-Εύπνατες. είπε σχεδόν με κακία ο Φώτης.

-Άστες είπε ο Μάρκος. Πάμε εμείς να φτιάξουμε καφέ . Έλα το χρωστάμε στη μάνα σου.

-Στη μάνα μου ναι. Όχι στις άλλες.

-Πάμε κι άστα τα λόγια.

Πρώτη ξύπνησε η Ευσταθία. Είδε τα δυο κορίτσια και τα σταύρωσε. Σηκώθηκε πιάνοντας τη μέση της. Έστρωσε τα μαλλιά της, έτριψε τα μάτια της και πήγε στην κουζίνα.

-Είπαμε να φτιάξουμε εμείς πρωινό σήμερα.

-Μάνα τι έγινε χθες;

-Τι θες να έγινε;

-Γιατί κοιμηθήκατε όλες μαζί;

-Η Αλκμήνη είδε άσχημο όνειρο. Ξυπνήσαμε εγώ κι η Λεμονία και μετά μας πήρε ο ύπνος στρωματσάδα. Άντε να ανάψεις το θερμοσίφωνα.

-Γιατί;

-Γιατί πιάστηκα και χρειάζομαι ένα ζεστό μπάνιο, το ίδιο πιασμένα θα είναι και τα κορίτσια, γι αυτό.

Ο Μάρκος της χαμογέλασε κι εκείνη του έκλεισε το μάτι.

-Και τσιμουδιά τώρα που θα ξυπνήσουν.

-Γιατί; Ρώτησε τσιριχτά ο Φώτης

-Σκάσε γιόκα μου και θα σου πω. Γιατί η Λεμονία χρειάζεται μια φίλη το ίδιο και η αδελφή σου. Άστες ήσυχες λοιπόν. Άλλωστε αρκετά περνούν κι οι δυο η μια με τον γάμο της κι η άλλη...καταλαβαίνεις.

Στάθηκε στην πόρτα του δωματίου. Δεν άντεξε στον πειρασμό να μην αφηθεί στη θέα των δύο κοριτσιών. Ήταν όμορφες. Τα κεφαλάκια τους ενωμένα κι έτσι γερμένα που η μια μύριζε την ανάσα της άλλης. Τα πόδια τους κι οι κοιλίες τους μπερδεμένες. Σαν σιαμαία θεότητα την

ώρα του διαλογισμού. Τόσο αθώες. Έπρεπε να τις ξυπνήσει. Οι δουλειές και για τις δυο έτρεχαν .

«Λέω να πηγαίνουμε»

Το προσκλητήριο του Μάρκου και της Λεμονίας έφτασε τέλος Νοεμβρίου «Οι οικογένειες μπλα-μπλα-μπλα θα χαρούν μπλα-μπλα-μπλα στις 16 Δεκεμβρίου» Στα γενέθλια του Μάρκου. είπε ο Φώτης. Μ' ένα σπάρο δυο τρυγόνια. Η Αλκμήνη πήρε βαθιά ανάσα. Η Ευστάθια πειτούσε από τη χαρά της για το ταξίδι κι εκείνη αρκέστηκε να τους χαμογελά Πώς να τους πει ότι την ίδια μέρα παντρεύει τη Φανή με μια ώρα διαφορά.

Η Φανή ήδη φαίνονταν ότι κυοφορούσε. Το μικροσκοπικό σώμα της είχε δεκτή την εγκυμοσύνη ως θείο δώρο για να φανεί επιτέλους γυναίκα. Γέμισαν οι περιφέρειες, τα στήθη και η κοιλίτσα ολοστρόγγυλη ασορτί με τα μαγουλάκια. Μόνο τα μάτια φανέρωναν το μυστικό. Δυο μαύροι κύκλοι και δυο υγροί βολβοί, να θέλουν να μιλήσουν, μα ποιος μπορούσε να ακούσει;

Η Αλκμήνη την είχε συνάντηση με τον Γρηγόρη στη Μαρίνα Ζέας. Κι οι δυο διακριτικά της απέσπασαν την υπόσχεση της κουμπαριάς. Εκείνη έδωσε το λόγο της φιλώντας την άκρη του δείκτη της κι ακουμπώντας το δακτυλικό αποτύπωμα στη φουσκωμένη κοιλίτσα λέγοντας «είμαι η νονά σου πιτσιρίκι». Η Φανή φαίνονταν ευτυχισμένη στο πλευρό του Γρηγόρη. Όταν εκείνη πήγε στην τουαλέτα η Αλκμήνη πήρε το θάρρος.

-Ξέρω ότι έχεις τους ενδοιασμούς σου για αυτή την κουμπαριά. Κάτι πήγε να πει μα η Αλκμήνη του έκανε νόημα να σταματήσει. Γνωρίζεις ότι είμαι η αδελφή του Φώτη, όπως επίσης γνωρίζεις τη σχέση που υπήρξε μεταξύ τους. Αυτό όμως δεν επηρεάζει την άποψη μου για σένα. Αν είσαι καλός πατέρας για το βαφτιστήρι μου και καλός σύντροφος για την κουμπάρα μου εγώ θα σταθώ στο πλευρό σου και θα κρατήσω μακριά από το μυαλό μου τον αδελφό μου, όσων αφορά την κρίση μου για σένα και βέβαια τον αδελφό μου ως άτομο μακριά από τη Φανή. Δεν είμαι το άλλοθι κι ούτε πότε θα επιτρέψω να γίνω για να βλέπει η Φανή το Φώτη. Αυτό ξεχασέ το. Ούτε η Φανή θα το έκανε ποτέ αυτό σε σένα, σε μένα, μα πρωτίστως στον εαυτό της.»

Ο Γρηγόρης της χαμογέλασε και κοίταξε πίσω της. Ήταν η Φανή που επέστρεφε. «Λέω να πηγαίνουμε». Όλοι συμφώνησαν.

Μίλησε στο Βαγγέλη. Εκείνος δεν τη ρώτησε πως και γιατί, μονάχα τη διαβεβαίωσε ότι θα είναι δίπλα της την ώρα του μυστηρίου «έτσι για να μην είσαι μόνη» της είπε. Μα η Αλκμήνη ήταν μόνη, γιατί οι προδότες δεν έχουν άλλο δρόμο πέρα από τη μοναξιά τους. Ποτέ ποια η σχέση της με τη μητέρα της δεν θα ήταν η ίδια. Τι σημασία έχει που δεν γνώριζε εκείνη; Η ίδια γνώριζε ότι η μάνα της ήταν, θα γίνονταν γιαγιά. Δεν μίλαγε κι έτσι της στερούσε το δικαίωμα της επιλογής, μιας επιλογής που όμως δεν ήταν δική της. Της αφαιρούσε όμως και την ευθύνη. Μια ευθύνη ασήκωτη.

Κι ο αδελφός της ίσως αν γνώριζε... Ο δρόμος που χαράζει ίσως...
ακόμα κι η σκέψεις της μισές

«Να βάλω και γραβάτα;»

Σάββατο 16 Δεκεμβρίου 19..

Η Αλκμήνη ξύπνησε από τις 9 το πρωί. Έπλυνε το πρόσωπο της και έφτιαξε καφέ. Ο Κωστής πίσω της στην κουζίνα. Ήπιαν σιωπηλή τον καφέ τους αφού δεν είχαν τι άλλο να πουν. Την προηγούμενη το βράδυ είχαν εξαντλήσει το θέμα γάμος του Μάρκου, γάμος της Φάνης. Την άκουσε μέχρι το τέλος κι αρέδευκε να μην καταλαβαίνει. Ο επίλογος της κουβέντας ήταν «Ελπίζω να αξίζει αυτή η κουμπαριά γιατί ο Φώτης και η μαμά θα σε σταυρώσουν.»

Η Αλκμήνη σιδέρωνε το φουστάνι που θα φορούσε στο μυστήριο κι ο Κωστής στην ΕΡΤ έβλεπε την «Φάρμα των ζώων» του Όργουελ. Άκουγε από την κουζίνα τη γουρουνοφωνάρα των αφεντικών του στάβλου, τα παραπονιάρικα βελάσματα των προβάτων, τα επαναστατικά χλιμιντρίσματα των αλόγων, τα φοβισμένα κακαρίσματα που έρχονταν από το κοτέτσι κι ένοιωθε την υπομονετική σιωπή του βοδιού. Το είχε δει το έργο.

Το πρώτο κινούμενο σχέδιο για μεγάλους. Φρικαλέο. Μας ανταπόδιδε ότι ακριβώς αξίζαμε. Εκείνη πιο ρόλο άραγε θα έπαιζε στο έργο; Ποιο ζώο θα ήταν; Κι η οικογένεια της; Θα ήθελε να είναι το επαναστατικό άλογο μα έφερνε περισσότερο στη φοβισμένη κότα. Όχι ήταν μια αγελάδα με ηλίθιο βλέμμα, που έσερνε το παχύσαρκο σώμα της εδώ και εκεί τρέμοντας τη γουρούνα και το πρωτότοκο γουρούνι της για το πότε θα αποφασίσουν να τη σφάζουν. «Αι στο διάολο. Ότι είναι να γίνει ας γίνει.» Όταν έρθουν αύριο όλα θα έχουν τελειώσει.

Η Αλκμήνη φόρεσε το ζαχαρι φουστάνι της μητέρας της με την μαύρη δαντέλα στο μπούστο. Σήκωσε τα μαλλιά της ψηλά με τη βοήθεια της λακ. Κοίταξε τα μάτια της στα μάτια. Πήγε στο σκρίνιο κι έβγαλε προσεκτικά το ποτό βύσσινο, πήρε κι ένα ποτήρι κρυστάλλινο. Το γέμισε. Άδειασε το ποτό που υπήρχε στο ποτήρι και ξαναγέμισε. «Έμπρός να κάνουμε κέφι» σκέφτηκε. Σήκωσε το ποτήρι ψηλά «Να ζήσεις Μάρκο με την ανθοστολισμένη Λεμονιάς σου. Να ζήσεις Φανή μου με τον Γρηγόρη σου. Άντε να ζήσει και η κουμπάρα σας.» Έμεινε να κοιτάζει το άδειο ποτήρι.

«Καλός είμαι για να σε συνοδέψω;» Είδε τον Κωστή στην πόρτα ντυμένο γαμπρό. «Κούκλος αδερφούλι μου. Κούκλος αλλά δεν είναι ανάγκη να το κάνεις.»

-Να βάλω και γραβάτα;

-Αν θες;

-Δε θέλω.

-Τότε εντάξει. Η Αλκμήνη σηκώθηκε. Εγώ πως σου φαίνομαι;

-Ευπόλητη κόμισσα. Τον αγκάλιασε και τον φίλησε.

-Ο μπαμπάς ξέρει ότι δεν φύγαμε για την Πάτρα;

-Όχι έφυγε άγρια ξημερώματα πριν την υποτιθέμενη ώρα της αναχώρησης μας και δεν έχει έρθει ακόμη.

-Βρήκε ευκαιρία και το έριξε έξω.

-Εμάς μας βολεύει.

-Εσένα βολεύει.

-Κι εσένα που συνωμότησες μαζί μου.

-Άντε φόρα παπούτσια να φύγουμε. Ο καιρός είναι χάλια και μέχρι να βρούμε ταξί άστα.

Η Αλκμήνη τον τσίμπησε στο μάγουλο και πήγε στην κρεβατοκάμαρα. Φόρεσε τις μοναδικές μαύρες γόβες που είχε, το μαύρο παλτό της μαμάς κι ήταν έτοιμη. Άκουσε την πόρτα ν' ανοίγει, να κλείνει και λύγισαν τα πόδια της. «Αμάν το γρουσουζέψα ήρθε ο πατέρας μου και τώρα τι κάνω; Θεέ μου βοήθησε με.»

Στο χολ είδε τον Βαγγέλη με μαύρο μπλε κουστούμι, γραβάτα τρεις τόνους πιο ανοικτή με ασημένια μονογραφή-έμοιαζε με κλειδί του σολ με παραπάνω μαγκουρίτσες- γαλάζιο πουκάμισο, λουστρίνια παπούτσια και αντρική κολόνια που έσπαγε μύτες. Της χαμογέλασε και πρότεινε το δεξιό του μπράτσο.

-Θα με συνοδέψετε τρις χαριτωμένη μου δεσποινίς. Η Αλκμήνη έπεσε στην αγκαλιά του.

-Σε ευχαριστώ

-Είμαι και εγώ εδώ.

-Κι εσείς νεαρέ μου. Η αμαξά μου σας περιμένει.

Αγκάλιασε το μπράτσο του Βαγγέλη από τη μια και το μπράτσο του αδελφού της από την άλλη δίνοντας τους από ένα φιλί στο μάγουλο. Στη σκάλα αναγκάστηκαν να χωριστούν. «Όραία η ηρωική έξοδος αλλά ο καθένας μόνος του τώρα.» είπε ο Κωστής. Μπήκαν στο αυτοκίνητο και ξεκίνησαν για τον Αγ. Γιώργη του Μοσχάτου. Ο γάμος θα γίνονταν σε μιάμιση ώρα. Η διαδρομή ήταν εφιάλης. Πάρκαραν ένα στενό από την εκκλησία.

-Είχε πάρκιν πιο κοντά είπε η Αλκμήνη

-Ναι αλλά η γιαγιά Ντάλτον είναι ακριβοθώρητη. Μην τη δουν και τη ματιάσουν κι άντε να πάρει μπρος.

-Εμένα δεν με νοιάζει.

-Εσένα το ξέρω, αλλά δεν θέλω να μιλήσουν για την κουμπάρα και τη σακαράκα που την έφερε.

Η Αλκμήνη είδε το αυτοκίνητο του Γρηγόρη κι έψαξε με το βλέμμα να τον ξεχωρίσει. Κάπνιζε σε μια γωνιά του προαύλιο. Με αργά βήματα τον πλησίασε.

-Καλώς τους είπε ο Γρηγόρης κι άπλωσε το χέρι του πρώτα στο Βαγγέλη και μετά στον Κωστή. Ήρθα νωρίς. Δεν είναι ώρα ακόμη να στηθώ σαν καζός στην κορυφή της σκάλας.

-Όλοι μαζί θα στηθούμε είπε ο Βαγγέλης. Ο Γρηγόρης χαμογέλασε.

-Η οικογένεια σου;

-Οι γονείς μου κάθονται μέσα. Ο Γρηγόρης έσβησε το τσιγάρο του. Οι πρώτοι μάρτυρες του γάμου της Φανής και του Γρηγόρη φάνηκαν στο

προαύλιο. Είχε έρθει η ώρα για να σταθεί ο γαμπρός στο κεφαλόσκαλο. Ο Γρηγόρης με βιαστικό βήμα τους άφησε πίσω. Μπήκε στην εκκλησία κι επέστρεψε στην κορυφή της σκάλας μαζί με τους γονείς του.

Η Αλκμήνη ανέβηκε τα σκαλιά, χαιρέτησε τους γονείς του και χάθηκε πίσω του. Παρακολουθούσε τον γαμπρό να στέκεται άβολα, να χαιρετά άχαρα και να χαμογελά προσποιητά ενώ τα μάτια του έψαχναν στ' αυτοκίνητα που περνούσαν αν κάποιο φέρνει την εκλεκτή της καρδιάς του. Ακούστηκαν τα κορναρίσματα. Η νύφη είχε φτάσει. Το αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στα σκαλοπάτια. Ο πατέρας της άνοιξε την πόρτα κι η Φανή κατέβηκε αναζητώντας με τα μάτια το Γρηγόρη. Το έθιμο τον ήθελε να περιμένει τη νύφη στο κεφαλόσκαλο μα ο γαμπρός κατέβηκε τρέχοντας τα σκαλιά και την πήρε από το χέρι. Όλοι χαμογέλασαν κι η Αλκμήνη ήθελε να κλάψει. Τώρα η Φανή την κοιτούσε και της χαμογελούσε πιασμένη σφικτά από το μπράτσο του Γρηγόρη. Στα κοντοκουρεμένα μαλλιά της φορούσε τιάρα. Δεν είχε βαφτεί πολύ, απαλή γαλάζια σκιά κι ένα πρόσωπο όλο λάμψει. Η κούραση της εγκυμοσύνης στον πέμπτο μήνα είχε καθεί.

Το νυφικό έμοιαζε με ρωμαϊκό χιτώνιο. Πολλά ασύμμετρα φύλα έπεφταν ως τους αστραγάλους καλύπτοντας την κυοφόρα κοιλιά της. Το μπουκέτο από λευκά τριαντάφυλλα που κρατούσε ταίριαζε γάντι στο λιτό σύνολο. Ήταν όμορφη νύφη. Της Αλκμήνης τα χέρια έτρεμαν κι όλη τη διάρκεια του μυστήριου. «Επιτέλους τελείωσε» μουρμούρισε κι αναζήτησε τον Κωστή και τον Βαγγέλη. Τους είδε ακριβώς απέναντι της να της χαμογελούν.

-Τι κούραση, τι πονοκέφαλος και τι πόνος στη μέση και τα πόδια. Καημένη Φανή πως άντεξες; Ο Βαγγέλης έκατσε στη θέση του οδηγού και τη ρώτησε «που είναι το σπίτι;»

-Θα πάμε από την παραλιακή. Στα ξενοδοχεία «Κρίτων» και «Πλάτων» στρίβουμε στο στενό αριστερά κι αμέσως δεξιά και φτάσαμε. Διεύθυνση δεν ξέρω. Σου είπα πως πάω με το παπί, διεύθυνση δεν ξέρω.

-Δεν με πάτε εμένα σπίτι ρώτησε ο Κωστής.

-Δεν θα μείνουμε πολύ.

-Όσο και να μη μείνουμε κανά δυο ώρες θα τις φάμε είπε ο Βαγγέλης

-Βαριέμαι.

-Καλά αν δεν θες και δεν έχει πρόβλημα ο Βαγγέλης θα σε πάμε σπίτι.

-Δεν υπάρχει πρόβλημα.

Άφησαν τον Κωστή δυο στενά από το σπίτι μην τυχόν πέσουν μούρη με μούρη με τον κυρ Θόδωρο και ξαναξεκίνησαν για Φάληρο. Η ώρα ήταν 9 κι οι δρόμοι ήταν σχεδόν άδειοι. Σταμάτησαν έξω από το τριώροφο για να κατέβει εκείνη. Ο Βαγγέλης πάρκαρα λίγο πιο κάτω στα σκοτεινά. Η Αλκμήνη τον περίμενε στη σιδερόπορτα. Οι συμπεθέρες όμως την πήραν χαμπάρι και έτρεξαν να την προϋπαντήσουν.

Η κουμπάρα αρνήθηκε πεισματικά να μπει μέσα αν δεν έρχονταν ο συνοδό της. Πήρε το Βαγγέλη από το μπράτσο και μπήκαν μαζί. Οι θέσεις τους, τους περίμεναν δίπλα στη νύφη. Οι καλεσμένοι δεν

ξεπερνούσαν τους 20 ανθρώπους. Σε στενό οικογενειακό κύκλο το τραπέζι με όλη τη σημασία της λέξης. Ούτε μια φίλη της νύφης, Ούτε ένας φίλος, συνάδελφος του γαμπρού. Οι δυο οικογένειες και κάποιοι θείοι. Ούτε ξαδέλφια δεν υπήρχαν. Κανείς νέος άνθρωπος. Όλοι σήκωσαν τα ποτήρια για να ευχηθούν στη κουμπάρα κι εκείνη ανταπέδωσε με χαμόγελο, σήκωσε το ποτήρι της για να τσουγκρίσει με τον γαμπρό και τη νύφη. «Να ζήσετε σαν τα ψηλά βουνά. Οι κινέζοι στους νιόπαντρους εύχονται μακροζωία, καλοτυχία και λιγότερη δυστυχία. Εγώ ζητώ από τον καλό θεούλη για σας περισσότερες στιγμές ευτυχίας.» Όλοι σήκωσαν τα ποτήρια τους κι ευχήθηκαν στο ζευγάρι. Η Αλκμήνη γύρισε στο Βαγγέλη. Τσουγκρίσε το ποτήρι του και του είπε «Σε ευχαριστώ. Είσαι παραπάνω από φίλος.» της χαμογέλασε «Εγώ σε ευχαριστώ γλυκεία μου».

Στο Πατρινό τραπέζι η Ευστάθια ο Φώτης και ο Μάρκος έκατσαν σκασμένοι. Τουλάχιστον πριν κάτσουν βεβαιώθηκαν ότι η Αλκμήνη κι ο μικρός δεν ξεκίνησαν ποτέ για την Πάτρα και ήταν καλά. Η μάνα τους ξέχασε τον Κωστή πατόκορφα, όταν επιτέλους τον βρήκε, γεγονός που τον έκανε να μετανιώσει που δεν πήγε στο γλέντι με την αδελφή του. Κουβέντα δεν του πήρε γιατί δεν πήγαν. Τι να της έλεγε; Ας βγάλει η αδελφή του το φίδι από την τρύπα. Άκουσε τον εξάψαλμο χωρίς να την διακόψει και στο τέλος όταν πια κατάλαβε ότι είχε ξεθυμάνει της είπε «συγνώμη μανουλίνα μου σ' αγαπώ» που την έκοψε και το έκλεισε γρήγορα μην τυχόν και ξαναρχίσει το τροπάριο. Άνοιξε τηλεόραση. Το θρίλερ του Σαββάτου. Το αγαπημένος του και θα το απολάμβανε μόνος. Που γυρνούσε ο πατέρας του;

«Αρκετά»

Η Αλκμήνη κι ο Βαγγέλης γύρισαν στη 1 τα ξημερώματα. Εκείνη έστρωσε του Βαγγέλη στο κρεβάτι του Φώτη. Με τόσο κρασί που είχε πει καλύτερα να κοιμόνταν κοντά τους. Πήγε στο στρώμα της και ξάπλωσε με τα ρούχα. Μόνο τον κότσο έλυσε και ξεκούμπωσε το σουτιέν. Τις γόβες τις είχε βγάλει από το αυτοκίνητο. Ο ύπνος δεν της έφερε όνειρα μα ευτυχώς ούτε εφιάλτες. Το μεθύσι της ήταν γλυκό και την έκανε να ξεχάσει την πρώτη νύχτα γάμου της Φανής και του Γρηγόρη, της Λεμονίας και του Μάρκου, τη μάνα της και το Φώτη που έρχονταν, τα ψέματα και τις αλήθειες της ζωής της και της ζωής των άλλων. Μόνο το «παράθυρο» έφερε στη σκέψη της μα έλειπε εκείνος.

Όταν άνοιξε τα μάτια της μύρισε ελληνικό καφέ. Ο Βαγγέλης καθόταν δίπλα στα πόδια της. «Καλημέρα κοιωμένη» της είπε. Του ανταπέδωσε το «καλημέρα», ανασηκώθηκε και πήρε το φλιτζάνι του καφέ. Τον μύρισε κι ήπιε μια γουλιά.

-Καλός ε! Ο Κωστής ξύπνησε και πήγε για μπάσκετ.

-Ο πατέρας μου;

-Δεν τον είδα και το κρεβάτι του είναι ανέγγικτο. Η Αλκμήνη δεν το σχολίασε κι ήπιε άλλη μια γουλιά καφέ. Το μυαλό της ταξίδευε στην

Πάτρα. «Βαγγέλη όταν σου μίλησα για την κουμπαριά που θα κάνω, σου είπα ότι θα παντρέψω την πρώην κοπέλα του Φώτη κι ότι η μάνα μου κι ο αδελφός μου δεν ξέρουν τίποτα. Επίσης σου είπα ότι θα πάω μόνη μου στην εκκλησία κι εσύ μου είχες πει «θα έχεις τους λόγους σου για να το κάνεις αυτό». Πράγματι έχω τους λόγους μου κι είναι πολύ σοβαροί μα... δεν πρέπει να τους πω στην Ευστάθια και στον Φώτη. Το ερώτημα είναι τι να κάνω; Όπου να 'ναι έρχονται. Πως θα τους το πω;»

-Στα Ελληνικά. Η Αλκμήνη χαμογέλασε κι έπιασε το κεφάλι της. Για στάσου. Αυτό που έκανες το ήθελες και το έκανες. Σωστά;

-Ναι.

-Δεν σε ανάγκασε κανείς;

-Όχι.

-Το μετάνιωσες;

-Όχι.

-Ωραία είμαστε σε καλό δρόμο. Τότε γιατί φοβάσαι;

-Πρώτον γιατί το έκρυψα αλλά αν το έλεγα νωρίτερα θα δημιουργούσαν θέμα στο ζευγάρι. Δεύτερον η Φανή είναι η πρώτη αγάπη του Φώτη. Η κοπέλα που μαζί της έκανε πρώτη φορά ερωτά κι εκείνη μαζί του. Αυτό δεν ξεχνιέται.

-Ξεχνιέται παρακάτω.

-Όχι εδώ μένουμε γιατί αν ξεχνιέται κι αν σήμερα δεν σημαίνει κάτι για τον Φώτη λιγοστεύουν τα προβλήματα.

-Για τον αδελφό σου η Φανή μπορεί να σημαίνει πολλά, αλλά μπορεί να μην σημαίνει και τίποτα, αυτό όμως δεν εξαρτάται από το ότι είναι η πρώτη κοπέλα που είχε ολοκληρωμένη σχέση μαζί του. Άρα μπορεί να εκτιμάς λάθος την κατάσταση. Παρακάτω.

-Τρίτον δεν πήγα στο γάμο του Μάρκου και δεν ειδοποίησα κι όλας. Τέταρτον η μαμά μου μισεί τη Φανή μέχρι θανάτου.

-Τη μισούσε όσο καιρό απειλούσε να πάρει τον πρωτότοκο της. Τώρα γιατί;

-Δεν το σκέφτηκα αυτό.

-Φοβάσαι ακόμα;

-Ναι.

-Μου τα είπες όλα; Η Αλκμήνη βιάστηκε να απαντήσει «όλα»

-Ωραία έτσι ακριβώς θα τα πεις και σε αυτούς και θα σε καταλάβουν κι αν δεν σε καταλάβουν εσύ θα θυμάσαι ότι αυτό που έκανες το ήθελες πολύ και δεν το μετανιώνεις. Άκουσαν την πόρτα να ανοίγει κι είδαν τον Θόδωρο.

-Καλημέρα. Τι συμβαίνει; Είσαι άρρωστη; Δεν πήγατε στην Πάτρα; Τι έγινε;

-Ηρέμησε μπαμπά. Καλά είμαστε όλοι. Δεν καταφέραμε να πάμε Πάτρα. Εσύ που γύρναγες; Ο πατέρα της γέλασε πονηρά και σήκωσε τους ώμους. Μπαμπά κουβέντα στη μαμά.

-Τσαπερδόνα μου εσύ. Γύρισε στο Βαγγέλη τι έγινε με σένα;

-Καλά.

-Αλκμήνη σήκω φτιάξε καφέ. Ο Βαγγέλης σηκώθηκε της έκλεισε το μάτι και πήγε στην κουζίνα .

Η Αλκμήνη άρχισε να περιφέρεται στο σπίτι τρώγοντας τα πεισακια της. Ο Θόδωρος με το Βαγγέλη έπιναν το 8^ο ουζάκι τους. Μετά τον πρωινό καφέ αράδιασαν στο τραπέζι ότι φαγώσιμο υπήρχε μες το ψυγείο και δώστου ένα ουζάκι για την όρεξη και άντε άλλο ένα κι έτσι είχαν κατεβάσει τον άμπακο. «Θεέ μου κανείς δεν με καταλαβαίνει. Κι ο Κωστής ακόμη στο μπάσκετ. Αυτό το παιδί στον κόσμο του» Κλειδώθηκε στο δωμάτιο της κι άρχισε να ξεφυλλίζει παλιά λευκώματα. Η Ματίνα με μίνι πριν βουτήξει στο ροζ, η Δώρα στις κούνιες με ολόσωμη φόρμα πολύ της μόδας τότε, η Ελπινίκη με τζιν καμπάνα και η ίδια εκτός τόπου και χρόνου. Τα κορίτσια πιστοποιούσαν μια εποχή, εκείνη ήταν αλλού. Άσχετη με τις κούνιες, με την παρέα, με την εποχή. Ίδια έχει παραμείνει ακόμη. Ίδια κι απaráλλακτη παντού να δημιουργεί προβλήματα με τη στάση της. Ανέκαθεν εκτός, γι αυτό είμαι μόνη. Μονάχα η Ελπινίκη δεν με ξεχνά κάπου- κάπου δίνει το παρόν με μια κάρτα, ένα γράμμα, ένα τηλεφώνημα.

-Ήρθα και πεινάω σαν λύκος, τι θα φάμε; Έλα αδελφούλα, μέχρι να κάνω ένα μπάνιο που βρωμάω, φτιάξτε μου να βγω να φάω. Διαφορετικά...Γέλασε πονηρά και της έδειξε τις μαύρες του παλάμες. Μύρισε τις μασχάλες του κάνοντας ένα θεατρικό «πουφ».

-Διαφορετικά... είπε η Αλκμήνη γελώντας

-Θα σε αγκαλιάσω σφιχτά.

-Άντε κατεργάρε μπες στο μπάνιο και πάω για τ' αυγά.

Τηγάνισε αυγά για όλους. Δεν είχε προλάβει να σερβίρει κι άκουσε την πόρτα ν' ανοίγει. Άρχισε από μέσα της να λέει το «Πάτερ υμών...» χωρίς ανάσα. Ο γδούπος από τις βαλίτσες που έπεσαν στο χολ της σηματοδότησαν την παρουσία της μάνας της στη κουζίνα. «Καλώς ήρθαμε» φώναξε η Ευστάθια «Τι μαγειρεύει η νοικοκυρούλα μας;» Τα λόγια της πρόκες καρφωμένες στην πλάτη της Αλκμήνης. Το πάτερ υμών δεν είχε τελειώσει ακόμη. Ο Βαγγέλης την κοιτούσε .

-Καλώς σας βρήκαμε είπε ο άντρας της κι έδωσε ένα χαϊδευτικό κτύπημα στο κώλο της γυναίκας του. Τι κάνει η κούκλα μου;

-Καλά είναι η κούκλα σου και κοντά τα χέρια σου.

-Ωραία τρώμε. Τι τρώμε; Είπε ο Φώτης.

-Αυγά είπε η αδελφή του που μόλις είχε ολοκληρώσει την προσευχή. Έκατσαν όλοι εκτός από την ίδια που πρόσθεσε καρότα στη λαχανοσαλάτα και συνέχισε να τηγανίζει αυγά.

-Ωραία που είναι να σε σερβίρει η μοναχοκόρη σου. Ε! είπε η μάνα της. Βγήκε κι ο Κωστής από το μπάνιο κι έκατσε δίπλα στη μητέρα του αφού πρώτα της έσκασε ένα φιλί στο μάγουλο. Έπεσαν όλοι με τα μούτρα να βουτάνε ψίχα στον κρόκο του αυγού. Η κυρα Ευστάθια λοξοκοίταζε συνέχεια την κόρη της κι έσκαγε να ρωτήσει γιατί δεν πήγαν στο γάμο, μα περίμενε, όχι όμως για πολύ. Μόλις ο Φώτης χόρτασε την πείνα του έσκασε το κανόνι.

-Γιατί δεν ήρθατε στο γάμο;
-Άστα αυτά τώρα. Μετά θα τα πούμε είπε η μάνα του.
-Όχι τώρα θέλω να μου πει η κόρη σου τι της έχει κάνει ο φίλος μου ο Μάρκος και τον πρόσβαλε έτσι και μαζί και εμάς. Λέγε σε ακούω.
Η Αλκμήνη έστεκε όρθια πίσω από τον Βαγγέλη
-Χθες δεν μπορούσα να φύγω από την Αθήνα γιατί έγινα κουμπάρα. Πάντρεψα ένα φιλικό μου ζευγάρι. Η μάνα της την κοιτούσε μ' ανοικτό το στόμα. Το καμπανάκι που χτυπούσε στο στήθος της, της έλεγε ότι το χειρότερο δεν το άκουσε ακόμα.
-Κι εμάς γιατί δεν μας το είπες; Ρώτησε ο Φώτης.
-Γιατί είχατε το γάμο του Μάρκου, του καλύτερου σου φίλου και... έγλειψε τα χείλη της και τα δάγκωσε.
-Και. Λέγε μας έσκασες φώναξε ο Φώτης.
-Και πάντρεψα τη Φανή και το Γρηγόρη.
Ο Φώτης σηκώθηκε όρθιος και στάθηκε μπροστά της. Χωρίς να το καταλάβει ο Βαγγέλης πετάχτηκε από την καρέκλα του, ανάμεσα στα δυο αδέρφια.
-Ποια Φανή; Την δικιά μου τη Φανή; Παντρεύτηκε χθες η Φανή και την πάντρεψες εσύ; Λέγε. Μίλα που να με πάρει. Η Αλκμήνη τον κοιτούσε στα μάτια και δεν έβγαζε άχνα. Είσαι ηλίθια; Μα τι ρωτάω; Είσαι τόσο ηλίθια που δεν ξέρω τι να πω. Μα από πού κι ως που εσύ κουμπάρα της Φανής ε; Εμένα δεν με σκέφτηκες; Όχι. Μα τι λέω πάντα με ζήλευες και με μισούσες γιατί έκανα ότι ήθελα κι εσύ ήσουν στερημένη. Στερημένη σε όλα. Με ακούς σε όλα. Αλλά καλά την οικογένεια μας δεν τη λογάριασες; Ούτε τη δική της οικογένεια λογάριασες; Με τι μούτρα τους αντίκρισες τους ανθρώπους μπορείς να μου πεις; Μέχρι χθες την πήδαγα εγώ και σήμερα είμαστε κουμπάροι. Είσαι τρελή; Τρελή για δέσιμο. Σου μιλάω. Πες κάτι θα σε σκοτώσω. Μη με κοιτάς έτσι. Πες κάτι.
-Αρκετά Φώτη.
-Άσε με ρε πατέρα. Τώρα ο πατέρας τους ήταν όρθιος.
-Είπα αρκετά. Ο Φώτης γυρίζοντας έδωσε μια στο πιάτο του και βγήκε έξω. Ακούστηκε η εξώπορτα. Ο Θόδωρος ξανακάθισε. Το παράδειγμα του ακολούθησε κι ο Βαγγέλης. Η Αλκμήνη όρθια σαν στήλη άλατος με τα χέρια να αγκαλιάζουν το κορμί της κοίταξε τη μάνα της. Τράβηξε πίσω τα μαλλιά της κι έφερε το χέρι στο στόμα. Η Ευσταθία την κοιτούσε.
«Αυτή η πουτάνα κι ο άντρας της δεν θα πατήσουν στο σπίτι μου» Ο Θόδωρος την κλώτσησε κάτω από το τραπέζι. Πήρε το πιρούνι της και το χόρεψε πάνω από τα σπασμένα τηγανιτά αυγά της. «Μαμά αν δεν φας τ' αυγά σου μην τα κάνεις έτσι γιατί θέλω να τα φάω εγώ» είπε ο Κωστής. «Φάτα» είπε η μάνα του κι έσπρωξε απότομα το πιάτο. «Πάντως εσύ κι η αδελφή σου μοιάζετε είστε κι οι δυο γαϊδούρια. Μόνο τον εαυτό σας σκέφτεστε.»
-Τα γαϊδουριά φημίζονται για την υπομονή τους είπε μπουκωμένος.

-Σκάσε μην τα πληρώσεις εσύ τα σπασμένα. Κατάλαβες; Ο Κωστής γέλασε και κούνησε το κεφάλι. «Πάει κι αυτό» σκέφτηκε η Αλκμήνη και πήρε βαθιά ανάσα.

«Φοβάμαι»

Ως δια μαγείας μετά τον γάμο η κοιλιά, τα στήθια, τα μάγουλα της Φανής φούσκωσαν, λες κι είχε συνάψει μυστική συμφωνία με άγνωστες δυνάμεις να τελεστεί πρώτα το μυστήριο κι έπειτα να φανεί το απροχώρητο της κατάστασής της. Η Αλκμήνη έβλεπε τη Φανή απαραίτητως μια φορά την εβδομάδα και μιλούσαν σχεδόν καθημερινά στο τηλέφωνο. Ποτέ δεν κατάλαβε το «αργά» που της απαντούσε όταν η ίδια τη ρωτούσε «πως πάει;». Στην αρχή της είχε φανεί αστείο. «Αργά. Τι θα πει αργά; Πως μπορεί να πηγαίνει αργά; Η πάει καλά ή όχι. Αργά όμως...» σκέφτονταν.

Αρχές Απρίλη κι η επικοινωνία μεταξύ τους ήταν απαραίτητη. Η Φανή της τηλεφώνουσε στη δουλειά μόλις ξυπνούσε, πάντα αργά το μεσημέρι, πριν ξανακοιμηθεί και το τελευταίο τηλεφώνημα το έκανε η Αλκμήνη πριν κλείσει το μαγαζί. Έντεκα του μηνός κι από το πρωί λες και το έκανε ο διάολος η Αλκμήνη έτρεχε για εξωτερικές δουλειές.

Κατέληξε στο φωτογραφείο στις 7.30 το βράδυ. Πρώτη της δουλειά να πάρει την κουμπάρα της. Κανείς δεν απαντούσε. Ρώτησε τον Βαγγέλη αν επικοινωνήσε από το πρωί και πήρε για απάντηση ένα κοφτό «όχι». Τακτοποίησε τα χαρτιά, τα φιλμ και ότι εκκρεμότητα είχε αφήσει και κατά της 9 πήγε σπίτι. Είχε μόλις βγάλει τα παπούτσια και κάθονταν στην κουζίνα με τη μάνα της. Δεν πεινούσε. Έπαιζε το ποντίκι με τη γάτα με ένα πορτοκάλι. «Μαμά πεινάω» Ήταν η φωνή του Κωστή μόλις είχε επιστρέψει.

-Εδώ είσαι εσύ; της είπε

-Που ήθελες να είμαι;

-Καλά τόσο γρήγορα γέννησε η Φανή;

-Η Φανή; Γέννησε η Φανή; Τι λες τώρα; Η Αλκμήνη πετάχτηκε από τη θέση της. Της έφυγε και το πορτοκάλι από τα χέρια.

-Πρέπει να ήταν 5.30 η ώρα όταν πήρε ο Γρηγόρης κι είπε ότι την έπιασαν οι πόνοι. Ζήτησε συγνώμη που πήρε αλλά στη δουλειά δεν απαντούσε κανείς. Η Αλκμήνη είχε ήδη φορέσει τα μποτάκια της κι έψαχνε τα χρήματα που φυλούσε στο συρτάρι της κουζίνας. «Καλά ρε μάνα δεν της είπες τίποτα;» είπε ο Κωστής με παράπονο στην Ευσταθία που του είχε γυρισμένη την πλάτη. «Εμένα μην με ανακατεύεται» είπε η μάνα τους κι ο γιος της την κοιτούσε με παράπονο.

Η Αλκμήνη έβαλε 2000δρχ στην κωλότσεπη και πριν φύγει γύρισε στη μάνα της «ντροπή σου». Η Ευσταθία απαθέστατη έπλενε τώρα τα πιάτα. Καβάλησε το παπί της και γκάζωσε για το μαιευτήριο. Δεν έβλεπε τίποτα μπροστά της. Ευτυχώς την έβλεπαν οι άλλοι. Πήγε γραμμή στην αίθουσα αναμονής. Πρώτη είδε τη συμπεθέρα, την Ασπασία κι έπειτα όλη την οικογένεια. Τον Γρηγόρη δεν είδε κι ανησύχησε. «Είναι

στο παρεκκλήσι» είπε η πεθερά του. Η Αλκμήνη πήγε να τον βρει. Προσεύχονταν όρθιος μπροστά στην εικόνα της παναγίας. Στάθηκε δίπλα του. «Θεέ μου βοήθησε τη Φανή και το μωρό.» Δεν ήξερε τι άλλο να ζητήσει. Τον είδε να κάνει τον σταυρό του και τον μιμήθηκε. Μόλις βγήκαν τον αγκάλιασε από τους ώμους. «Όλα θα πάνε καλά. Ούτε η πρώτη είναι ούτε η τελευταία. Έφτασαν στην αίθουσα κι έκατσαν μακριά από τους άλλους. Δεν μιλούσαν μα ούτε άκουγαν τις περιγραφές των δυο συμπεθέρων, πως γέννησαν τα παιδιά τους και τον συναγωνισμό της πιο μαρτυρικής γέννας στον οποίο είχαν επιδοθεί. Το βραβείο του πιο επώδυνου τοκετού δεν ήξερε πιο ήταν.

«Η Κυρία Φωτεινή Τοσούλη γέννησε αγόρι» ακούστηκε από τα μεγάφωνα. Ο Γρηγόρης αγκάλιασε την Αλκμήνη και τη χόρευε γύρω-γύρω, οι δυο συμπεθέρες φιλιόντουσαν κι οι δυο συμπεθέροι χτυπούσαν ο ένας την πλάτη του άλλου. Πήγαν γραμμή να δουν το μωρό. Ο Γρηγόρης σκέπασε το πρόσωπο του με τις παλάμες του, αφήνοντας ελεύθερα μόνο τα μάτια του, που αχόρταγα κοιτούσαν το μικροσκοπικό ανθρώπακι. Η Αλκμήνη δεν ήξερε τι να νοιώσει. Ακολούθησε το Γρηγόρη στο δωμάτιο. Η Φανή είχε ξαναπάρει το μικροσκοπικό της μέγεθος. Ο Γρηγόρης της έπιασε το χέρι, έσκυψε και της το φίλησε «Σ' αγαπώ»

-Είναι όμορφο;

-Ναι γλυκιά μου πολύ όμορφο.

Σε λίγα λεπτά ξανάνοιξε η πόρτα. «Θα μείνει κάποιος μαζί της το βράδυ;»

-Ναι εγώ είπε η Αλκμήνη κι απόρησε με τον εαυτό της που αφήφισε όλη την οικογένεια.

-Ωραία πηγαίνετε σας παρακαλώ να υπογράψετε στην προϊσταμένη.

Όταν γύρισε στο δωμάτιο η Φανή ήταν μόνη της.

-Καλά τα κατάφερες. Που πήγαν οι άλλοι;

-Τους έδωξε η προϊσταμένη. Κάθισε δίπλα της και την κοιτούσε. Το πρόσωπο της ήταν αφύσικα πρησμένο. Τα χείλη δαγκωμένα μα τα μάτια της έλαμπαν. Κοιτούσε συνεχώς την πόρτα μέχρι που άνοιξε. Είδε τη νοσοκόμα να στέκετε στην άκρη του κρεβατιού. «Κυρία Τοσούλη το μωρό σας. Είναι αγόρι.»

-Βοήθησε με να σηκωθώ είπε η Φανή. Κάθισε στο κρεβάτι κι άπλωσε τα χέρια της να πάρει το νεογέννητο. Η νοσοκόμα το εναπόθεσε αργά στην ανοικτή αγκαλιά και πήγε προς την πόρτα. Η Αλκμήνη την πρόλαβε και της έδωσε 1000 δρχ. Γύρισε και κοίταξε τη μάνα και το βρέφος. Το μωρό της φάνηκε πιο άσπρο από πριν και το πρόσωπο της Φανής πιο λαμπερό.

-Είναι πολύ όμορφο και βελούδινο. Κράτησε το στην αγκαλιά σου.

-Άσε φοβάμαι.

-Έλα. Η Αλκμήνη Κάθισε στο κρεβάτι στα πόδια της Φανής και την άφησε να της δώσει το μωρό. Θεέ μου. Τα συναισθήματα που τόση ώρα έψαχνε τώρα την κατέκλυζαν. Πώς να τα περιγράψει; Δάκρυα κυλούσαν στα μαγουλά της. «Αυτό το θαύμα άξιζε κάθε θυσία, κάθε

ψέμα και κάθε απάτη για να κρατηθεί στη ζωή. Η μόνη αλήθεια είναι το βρέφος στα χέρια μου. Ποια είναι άλλωστε η αμαρτία; Το ψέμα θα μου πεις.. Ε! Δεν υπάρχει ψέμα, στο είπα, μόνο αλήθεια για μένα. Κι αν υπάρχει, υπάρχει για άλλους. Είναι όλοι όσοι πρώτοι μίλησαν για μπάσταρδα και νόθα, για απιστίες, κι έπεισαν τις γυναίκες ότι το θαύμα της καρποφορίας τους πρέπει να συνοδεύεται από πιστοποιητικό γάμου.

Πόσα εγκλήματα επέτρεψες θεέ μου να γίνουν στο όνομα του καθωσπρεπισμού; Επιλογές θα μου πεις. Ωραία. Συμφωνώ. Δικιά μας και αυτή η επιλογή. Επιλογή ανθρώπινη. Από σένα ζητάμε θεϊκό έλεος σε εμάς τις αμαρτωλές. Έτσι απλά. Κάντο γι αυτό το αθώο μωρό που με τη θέληση σου άνοιξε τα μάτια του στο κόσμο –αφού ούτε φύλο δεν κουνιέται χωρίς την άδεια σου- και ευλόγησε την οικογένεια του να βρει την γαλήνη. Σ' ευχαριστώ». Τούτη η στιγμή, λίγα λεπτά ευτυχίας, μια αιωνιότητα».

Η Φανή είχε βουλευτεί καλύτερα και με απλωμένα χέρια περίμενε με λαχτάρα να της δώσει το μωρό της. «Όμορφη μου λαχτάρα. Μωρουλάκι μου.»

Η Αλκμήνη ένοιωθε εντελώς περιττή. Ήθελε να απολογηθεί που έκλεβε τις στιγμές τους μα θα έκανε χειρότερο κακό αν τις διέκοπτε. Η βροχή κτυπούσε τα τζάμια. «Σε παρακαλώ βάλε την καρέκλα μπροστά στο παράθυρο και δώσου μου την ρόμπα μου». Η Φανή με κόπο πήγε στο παράθυρο. Βολεύτηκε στην καρέκλα και της έκανε νόημα να φέρει το μωρό. Η Αλκμήνη ήθελε να τη μαλώσει. «Πριν λίγο γέννησες, χρειάστηκε να σε κόψουν, έχεις ράμματα. Τι κάνεις;» μα δεν είπε τίποτα.

«Ξέρεις λαχτάρα μου γιατί βρέχει;» την άκουσε να λέει «Ο Θεός κλαίει γιατί αποχωρίστηκε εσένα αγγελούδι μου. Είμαι πολύ τυχερή μανούλα που ο θεούλης σε έστειλε σε μένα. Ίσως όμως πάλι να μην είναι και έτσι. Ίσως με τη βροχή να ευχαριστεί τη μάνα γη και τα παιδιά της. Τα παιδιά της χαμόγελο μου είσαι εσύ κι όλου του κόσμου τα νινάκια που γεννήθηκαν σήμερα. Τα νινάκια πριν έρθουν στη μανούλα τους είναι αστεράκια στον ουρανό, άλλοι πάλι λένε ότι είναι αγγελούδια, πάντως ότι και να είναι ζουν εκεί ψηλά στο απέραντο γαλάζιο. Ο καλός θεούλης τα στέλνει σε εμάς που κάποτε ήμασταν κι εμείς αστερία ή άγγελοι για να μας χαρίσει ένα κομμάτι θεϊκό, για να μας θυμίσει την πραγματική πατρίδα μας και τη φύση μας. Γιατί στη γη καρφωμένη ξεχνάμε μωρό μου να κοιτάξουμε τον ουρανό και γινόμαστε δυστυχισμένοι.»

Η Αλκμήνη άκουγε την καρδιά της στ' αυτιά της και ασυναίσθητα την κρατούσε για να μην διακόψει το μονόλογο της Φανής. Στα μαγουλά της έτρεχαν δάκρυα. Βγήκε στο διάδρομο. «Πόσο σπουδαίο, πόσο μεγάλο είναι το θαύμα της γέννησης. Μέχρι χθες αυτή η γυναίκα ήταν όλο γκρίνια και σήμερα μετά από τόση ταλαιπωρία και πόνους γαλήνεψε, μαλάκωσε και τα ξέχασε όλα. Θεέ μου αξίωσε με να κάνω και εγώ μωρό και συγχώρεσε μου αυτό που κάνω στην οικογένεια μου.

Τους στερώ το παιδί τους το εγγόνι τους μα το προστατεύω κι όλας. Δεν ήταν και δεν είναι δική μου απόφαση. Θα μπορούσε η μητέρα του να με καταδικάσει κι έμένα στην άγνοια και δεν το έκανε. Επέστρεψε στο δωμάτιο. Βρήκε μάνα και γιο αγκαλιά μπρος στην τζαμόπορτα σιωπηλούς. Η Φανή είχε το μωρό στο στήθος της κι είχε γείρει το κεφάλι στο πλάι. Έμοιαζε να κοιμάται. Πήγε κοντά τους και της χάρδευε τα μαλλιά. «Ηρεμούμε δεν κοιμόμαστε. Ακούς την καρδούλα του. Είναι τόσο μικροσκοπικό που τρέμεις μη σου σπάσει. Τώρα ξέρω τι θα πει αγαπώ. Τώρα μόλις έμαθα από αυτό το πλασματάκι. Μπορώ να συγχωρέσω τα πάντα, να υποστώ τα πάντα, και να είμαι ευτυχισμένη μόνο γιατί αυτό είναι καλά.»

Η Αλκμήνη κούνησε το κεφάλι της. «Πάμε σε παρακαλώ να ξαπλώσεις. Δεν θέλω να έχεις καμιά επιπλοκή. Τώρα πρέπει να φροντίζεις τον εαυτό σου για να φροντίζεις και το μωρό». Η Αλκμήνη το σήκωσε απαλά και το έβαλε στη σιδερένια κούνια δίπλα από το κρεβάτι της Φανής. «Κατέβασε του λίγο την κουβέρτα θέλω να βλέπω το πρόσωπο του.» Η Αλκμήνη υπάκουσε. Κι οι δυο σιωπηλές χάζευαν το πρόσωπο του μωρού. Το ξημέρωμα τους βρήκε όλους να κοιμούνται. Η Αλκμήνη ακόμα στην καρέκλα με το κεφάλι της ακουμπισμένο στα πόδια της Φανής. Εκείνη είχε κολλήσει το πρόσωπο της στην κούνια του μωρού κι εκείνο άγγιζε το μάγουλο της με το δακτυλάκι του. Η Αλκμήνη ξύπνησε πρώτη. Πήρε την τσάντα της και έφυγε αθόρυβα αφού έστειλε ένα φιλάκι στο μωρό.ήσει. Σκέφτηκε να πάει στο σπίτι μα δεν είχε όρεξη για ανόητες κουβέντες. Πήγε κατευθείαν στο φωτογραφείο. Ο Βαγγέλης κοιμόταν. Έφτιαξε καφέ και για τους δύο. Κάθισε ήσυχα πάνω και τον ήπιε. «Το αφεντικό ξύπνησε» είπε η Αλκμήνη στο Βαγγέλη μόλις τον είδε.

-Με τρόμαξες, τι έγινε;

-Γέννησε η Φανή. Αγοράκι. Έμεινα εκεί το βράδυ. Δεν πήγα από το σπίτι. Ξέρεις τώρα.

-Έλα να ξαπλώσεις καμιά ώρα.

-Όχι εντάξει είμαι. Μόνο λίγο τα νεύρα μου.

Ευτυχώς η μέρα ήταν ήρεμη. Οι υποχρεώσεις κύλησαν χαλαρά κι έτσι οι ώρες πέρασαν ξεκούραστα και χωρίς άγχος. Στις 5μ.μ ο Βαγγέλης της είπε να πάει σπίτι μα εκείνη αρνήθηκε. Έφυγε κανονικά στις 9 μα και πάλι δεν πήγε σπίτι. Μέχρι τότε θα το ανέλαβε;

Στο νοσοκομείο βρήκε το ευτυχισμένο αντρόγυνο με το μοναχογιό τους.

-Παιδιά ξέρω ότι σε αυτές τις περιπτώσεις η νονά χρυσώνει το βρέφος αλλά δεν πρόλαβα... Ο Γρήγορης τη διέκοψε.

-Άστα αυτά. Όποτε μπορείς και αν μπορείς. Τους χαμογέλασε.

-Πήγαινε σπίτι να ξεκουραστείς. Απόψε δεν θα σε χρειαστώ. Είμαι καλά και θα μείνω μόνη με το γιόκα μου.

-Να μου τον προσέχετε. Και εσύ κυρά μου να τους προσέχεις και τους δυο άντρες σου τώρα, όχι μόνο το γιο σου. Άντε γεια.

Οδηγούσε αργά το μηχανάκι προς το σπίτι μα εκεί που σταμάτησε δεν ήταν το σπίτι, ήταν ο δρόμος απέναντι από το παράθυρο. Το φως ήταν ανοιχτό μα το παράθυρο ήταν άδειο. Έλειπε η πλάτη του, οι ώμοι του, τα μαλλιά του. Κοιτούσε το παράθυρο μα χωρίς την παρουσία του δεν υπήρχε μουσική. Γύρισε να δει τη θάλασσα κι ήταν εκεί η πλάτη που αναζητούσε, οι γνωστοί ώμοι, τα μαύρα μαλλιά. Σα μαγεμένη πήδηξε το μαντράκι και κατέβηκε αργά τα βράχια. Έκατσε δίπλα του. «Γεια σου. Με λένε Αλκμήνη». Εκείνος γύρισε και την κοίταξε. «Θα με παντρευτείς;» Έσκυψε και άγγιξε τα χείλη της στα χείλη του. Κανείς τους δεν έκλεισε τα μάτια. Έγειρε το κεφάλι της στον ώμο του και σιωπηλή κοιτούσαν τα κύματα. Ήξεραν κι οι δυο ότι το σημαντικό είναι να μιλάς σε όλες τις γλώσσες την γλώσσα της σιωπής. Ποτέ δεν λέει ψέματα.

«Η αγάπη κι ο ...έρωτας»

Η Αλκμήνη ένοιωθε μαγεμένη Ο κόσμος όλος ήταν ο Όμηρος. Η πρώτη σκέψη της το πρωί και η τελευταία το βράδυ. Φωτογράφιζε ή τύπωνε, σφουγγάριζε ή ξεσκόνιζε, έτρωγε ή έπινε για εκείνον το έκανε. Μόνο όταν ήταν απαραίτητο βρίσκονταν μακριά του. Του παραδόθηκε άνευ όρων κι εκείνος σε εκείνη. Του μίλησε για το βαφτιστήρι της και το λάτρευε. Την επομένη της γνωριμίας τους επισκέφτηκαν μαζί χρυσοκόο κι εκείνος διάλεξε το ομορφότερο μενταγιόν με την αναπαράσταση του ζωδίου του μωρού. Αμέσως μετά πήγαν μαζί στο νοσοκομείο. «Γεια είμαι ο σύντροφος της κουμπάρας σου» είπε στη Φανή μόλις την είδε κι εκείνη του χαμογέλασε, του άπλωσε το χέρι και του είπε «Χαίρω πολύ κουμπάρε.» Δέχτηκαν ο ένας τον άλλο χωρίς σχόλια και ανιχνευτικές ματιές. Κράτησε το μωρό στην αγκαλιά του, βοήθησε την «κουμπάρουλα του» να το αλλάξει και φεύγοντας τη φίλησε στο μάγουλο λέγοντας της «είσαι η πιο γλυκιά μαμά του κόσμου αλλά μην το πεις στον κουμπάρο μέχρι να τον γνωρίσω.»

Τον είχε άφησε με βαριά καρδιά στο Σύνταγμα να πάρει το πράσινο και γύρισε σπίτι της. «Έτσι κάνουνε» της είπε η μάνα της με το που μπήκε. «Σπίτι δεν έχεις; Δεν έχεις οικογένεια να πάρεις ένα τηλέφωνο; Που χάθηκες δυο μέρες και δυο νύχτες; Στην...κουμπάρα σου ήσουν;» Η Αλκμήνη έβγαζε τα ρούχα της και δεν της μιλούσε καθόλου. Η Ευσταθία την πήρε με το μαλακό.

«Βρε παιδάκι μου κοντέψαμε να πάθουμε από την αγωνία. Καλά το πρώτο βράδυ έμεινες κοντά της, αλλά χθες που ήσουν; Πάλι εκεί; Ας έπαιρνες ένα τηλέφωνο. Και το πρωί που τηλεφώνησα στο Βαγγέλη μου είπε ότι δεν πήγες στη δουλειά, γιατί κοριτσάκι μου; Τόσο σημαντική έγινε η κουμπάρα σου για σένα που εμάς μας πετάς. Εντάξει φερθήκαμε, εγώ δηλαδή φέρθηκα άσχημα αλλά τώρα που καταλαβαίνω...»

Η κόρη της την διέκοψε «Μαμά τίποτα δεν καταλαβαίνεις. Το μόνο που θα σου πω είναι ότι είμαι ευτυχισμένη και δεν μπορεί κανείς,

ούτε και εσύ να μου χαλάσετε την ευτυχία ότι και να κάνετε, ότι και να πείτε.» Άνοιξε την πόρτα του μπάνιου και την ξανάκλεισε. Η Ευσταθία έμεινε σύζυλη να κοιτά την κλειστή πόρτα. Πήγε να την ανοίξει μα ο άντρας της την εμπόδισε. «Άσθη μόνη της.» Όσο κι αν διαφωνούσε η Ευσταθία ακολούθησε τον Θόδωρο στο σαλόνι κι έκατσε δίπλα του μπροστά από τη τηλεόραση.

«Αργό τσιφτετέλι»

Με τον Όμηρο ήταν 6 μήνες μαζί. Η σχέση τους ξεκίνησε σαν ένα αργό λίκνισμα. Αυτό ήταν. Εκείνος έκλεισε τα μάτια και την είδε να χορεύει αργά κάνοντας μικρά δειλά βήματα. Δεν μπορούσε να τραβήξει τα μάτια του από μέσα της. Χόρευε ένα αργό σιμυρναίικο τσιφτετέλι. Ένοιωθε τα νύχια της να μπαίνουν βαθιά στην πλάτη του μα δεν τον πλήγωναν. Αργά παλλόμενα κύματα του έδιναν τον ρυθμό. Άρχισε να χορεύει μαζί της. Πότε αργά, πότε γρήγορα. Δεν ξέφευγε από το ρυθμό της. Έτρεμε στη σκέψη να σπάσει το αργό τσιφτετέλι της, που είχε γίνει τους. Τον τραβούσε σε κόσμους άγνωστους κι εκείνος αμέσως τους λάτρευε μόνο και μόνο γιατί του κρατούσε το χέρι. Του έκοβε την ανάσα το σ' αγαπώ της. Ένα σ' αγαπώ που κάθε μέρα το φώναζε όλο και πιο δυνατά. Στο χορό τους δεν υπήρχαν βήματα παρά μόνο παραπατήματα. Ήταν η γυναίκα του για τώρα και για πάντα. Πότε δεν θα την άφηγε. Θα γερνούσαν μαζί. Το ήξερε. Βρισκόντουσαν σ' ένα φτηνό ξενοδοχείο κοντά στο σπίτι της Φανής όταν εκείνος μισόγυμνος γονάτισε μπροστά της και της είπε: «Πότε θα με παντρευτείς» Οκλαδόν εκείνη πάνω στο κρεβάτι αγκάλιασε το κεφάλι του και το γέμισε φιλία. «Τα είπαμε αυτά. Ο άντρας που θα παντρευτώ θα πρέπει να περιμένει να του κάνω εγώ πρόταση γάμου.»

Την κοίταξε παραπονιάρικα και την ρώτησε «Μέχρι πότε πρέπει να περιμένω.» Η Αλκμήνη ελευθέρωσε το κεφάλι του, τον έβαλε να κάτσει στο κρεβάτι, γονάτισε μπροστά του και τον ρώτησε «Με παντρεύεσαι;» Εκείνο το βράδυ όρισαν ημερομηνία. 16 Ιανουαρίου. Δεν τους ένοιαζε αν θα έπεφτε Δευτέρα, Τρίτη ή Σάββατο. Τους ενδιέφερε να είναι 16 Ιανουαρίου γιατί έτσι ήθελαν. Χωρίς λόγο. Έμειναν ξαπλωμένη ανάσκελα στο κρεβάτι του απρόσωπου δωματίου κοιτάζοντας το ταβάνι.

-Θέλω το πρώτο μας παιδί...

-Αν είναι κορίτσι να το ονομάσουμε...

-Αγάπη.

-Κι αν είναι αγόρι...

-Έρωτα. Γέλασαν κι αγκαλιάστηκαν. Την επομένη η Αλκμήνη μόλις τελείωσε από το φωτογραφείο πήγε μαζί με τον Βαγγέλη στο Ωδείο της Θείας του. Η Πηνελόπη αγκάλιασε την Αλκμήνη σαν να ήταν πραγματική ανιψιά της.

-Δεν υπάρχει πεθερά χρυσή μου, ούτε πεθερός. Μόνο ένας παππούς ιδιόρρυθμος υπάρχει ο οποίος θα σε λατρεύει μα θα το κρύψει

επιδέξια. Το Σάββατο θα έρθουμε σπίτι με τον Όμηρο να σε ζητήσουμε επισήμως και μετά θα προγραμματίσουμε ένα ταξίδι στο Γερολιμένα να πάρετε και την ευχή του Κίμωνα.

Ο μόνος που γνώριζε τον Όμηρο εκτός από τους κουμπάρους που δεν είχαν θέση στο σπίτι της ήταν ο Βαγγέλης και όλοι έπεσαν με τα μούτρα πάνω του να τον φάνε «Φαίνεται το παιδί βρε αδελφέ είναι από σπίτι» τους είπε κι εκεί σταμάτησε. Η Ευσταθία όλο ετοιμασίες κι επισημότητες μα κουβέντα παραπανίσια στην κόρη της. Από τη μέρα που γέννησε η Φανή, της Αλκμήνης τα λόγια λακωνικά.

Ο Θόδωρος το μεσημέρι που γύρισε η Αλκμήνη από τη δουλειά την πήρε στα γόνατα του όπως όταν ήταν παιδάκι. Της σήκωσε ψηλά τα «σκουλιά να φανεί το προσωπάκι» και τη ρώτησε «τον αγαπάς;»

-Πολύ μπαμπά μου. Είναι ο άνθρωπος που μιλά στην καρδιά μου.

Η Αλκμήνη έτρεμε να του πει ότι δεν έχει δουλειά, γιατί τα μαθήματα πιάνου στο ωδείο της θείας του δεν ήταν αυτό που ο πατέρας της αποκαλούσε δουλειά, μεροκάματο.

-Τι δουλειά κάνει;

-Μπαμπά δεν ντρέπομαι για τον Όμηρο. Είναι καθηγητής πιάνου.

-Μουσικός;

-Όχι έχει ολοκλήρωση τις σπουδές του στο ωδείο και διδάσκει πιάνο.

-Κατάλαβα. Παιδί θαύμα. Η Αλκμήνη γέλασε.

-Ναι μπαμπά. Τώρα γέλασε ο πατέρας της.

Θαύμα κοριτσάκι μου κι όσο πιο...θαύμα τόσο πιο απένταρος. Σκέφτηκες τι θα τρώτε, γιατί αυτό δεν είναι δουλειά, δεν έχει μεροκάματο. Κούνησε το κεφάλι του. Τον αγαπάς πολύ. Εντάξει μωρέ θα τα καταφέρετε.

-Σ' αγαπώ μπαμπά μου. Πολύ σ' αγαπώ.

Μέχρι το Σάββατο της φάνηκε μια αιωνιότητα. Όταν κτύπησε η πόρτα ο Όμηρος ήταν χαμένος πίσω από την ανθοδέσμη με τις λευκές και κόκκινες γλαβιόλες. Η Θεία του κρατούσε ένα τεράστιο κουτί ζαχαροπλαστέιου. Η Ευσταθία έκανε την εμφάνιση της τελευταία.

Ο Φώτης έριξε μια ματιά στον Όμηρο, συστήθηκε και σε μισή ώρα «την έκανε» όπως το είχε πει, παρά τις αντιρρήσεις της μαμάς. Ο Κωστής τον ενέκρινε, «τους πήγαινε τους τύπους με γενάκι» όπως είπε. Ο μπαμπάς κράτησε τους τύπους. Ο Βαγγέλης τον έκανε να νοιώσει άνετα και η μαμά σοβαρή.

Πίνανε το ποτό βύσσινο κι οι δυο συμπεθέρες αντάλλασσαν συνταγές όταν ο πατέρας της ρώτησε «Από πού είσαι Όμηρε;» Η Αλκμήνη αναπήδησε. Γιατί την τάραξε τόσο αυτή η ερώτηση; Γιατί ανακάλυψε ότι της ήταν άγνωστη η απάντηση όπως και τόσες άλλες που λογικά θα έπρεπε να ξέρει. Τι γνώριζε γι αυτόν τον άντρα δίπλα της; Τον λένε Όμηρο, ξέρει καλό πιάνο και είναι σκορπιός στο ζώδιο. Αυτά είναι όλα; Όχι. Οι δυο τους ήξεραν τη γλώσσα του κορμιού, τις πληροφορίες που δίνει η σάρκα, είχαν αφήσει απ' έξω τις λεπτομέρειες. Αυτή η επικοινωνία την είχε οδηγήσει στην ουλή του σκολικοϊδίτη, στην ελιά πάνω στη στροφή του αριστερού αυτιού που λάτρευε να ψιθυρίζει, στη

καραγμένη παλάμη του από το μπουκάλι του κρασιού που έσπασε στα χέρια του όταν φόρεσε τις παντόφλες του παππού του, στο στραβό προτεταμένο κοκαλάκι στο στήθος του που κληρονόμησε από τον Κίμωνα.

Ποτέ δεν είχε αναφέρει τον πατέρα του ή τη μάνα του. Ο παππούς Κίμων, η θεία Άννα κι η γιαγιά Αγγέλλω. Που ζούσε μαζί τους; Που γλίστρησε και κόπηκε; Σε ποιο νοσοκομείο του αφαίρεσαν τη σκολικοϊδίτιδα και φώναζε «μου έκοψαν το πουλάκι μου»;

-Γεννήθηκα ένα χιλιόμετρο έξω από το Γερολιμένα.

-Πολύ όμορφο μέρος ο Γερολιμένας. Όλη η περιοχή εκεί κάτω, είπε ο Βαγγέλης.

-Κι οι γονείς σου παιδί μου; Ξαναρώτησε ο Θόδωρος κοιτώντας ενοχλημένος τον Βαγγέλη που τον διέκοψε.

-Γονείς δεν γνώρισα. Με μεγάλωσε ο παππούς μου. Ο πατέρας της μητέρας μου μαζί με την αδελφή του και την κόρη της, την θεία από δω.

-Τον Όμηρο το μεγάλωσα εγώ γιατί η μητέρα μου, η γιαγιά Αγγέλλω όπως τη λέει ο Όμηρος ήταν ασθενική γυναίκα κι έφυγε νέα από πνευμονία. Οι γονείς του πέθαναν όταν ήταν μωρό.

«Το τραπέζι είναι έτοιμο, περάστε να καθίσετε» είπε η Ευσταθία σώζοντας την κατάσταση. Αγκάλιασε τον άντρα της και τον οδήγησε στην καρέκλα του και πριν κάτσει του ψιθύρισε «κι όταν τρώνε δεν μιλάνε. Ε! θοδωράκι μου;» Το μήνυμα ήταν σαφές και κανείς δεν ξαναμίλησε για τα χαμένα συμπεθεριά. Περιορίστηκαν στους επαίνους για τη μαγειρική της οικοδέσποινας και να επαναλαμβάνουν ευχές για το ζευγάρι.

Στο κόψιμο της τούρτας, που είχαν φέρει, ο Όμηρος της κράτησε το χέρι αφού πρώτα κοίταξε τους γονείς της στα μάτια και τους ρώτησε δειλά «μου επιτρέπεται;» εκεί της πέρασε ένα ασημένιο δακτυλίδι με τρεις κόμπους χρυσούς. Όλοι χειροκρότησαν εκτός από τη μητέρα της και τη Θεία του που έκλαιγαν αγκαλιασμένες. Στο γλυκό ο Όμηρος κτύπησε το ασημένιο κουταλάκι που κρατούσε στο πιατάκι κι είπε αποφασιστικά. «Θα παντρευτούμε στις 16 Ιανουαρίου».

«

Θα σε λιώσω»

Ήταν τελικά μια Τετάρτη. Η μέρα που η Αλκμήνη κι ο Όμηρος θα έρχονταν οι δύο εις σάρκαν μία ήταν μια Τετάρτη. Το ανακοίνωσαν ως το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο κι όλοι βούτηξαν στο κενό εκτός από το Βαγγέλη και τον Κωστή.

Ακόμα κι ο Φώτης που ήταν μόνιμα αδιάφορος αναρωτήθηκε «καλά παντρεύουν τις Τετάρτες;» Ο πατέρας της δήλωσε ότι δεν θα επιτρέψει η μοναχοκόρη του να παντρευτεί μια Τετάρτη έτσι από καπρίτσιο κι η μάνα της αφού την εκβίασε ότι δεν θα της δώσει την ευχή της υπενθυμίζοντας της το «ευχή γονιού αγόρασε και στα βουνά ανέβα» έκλεισε με την απειλή «θα πέσω στις γραμμές του τρένου»

Η Αλκμήνη ήθελε να της πει ότι ακόμα και τότε δεν πρόκειται να αναβάλει το γάμο που θα τελεστεί τη «μια Τετάρτη» όπως την αποκαλούσαν όλοι, αλλά την καθησύχασε με το να της υποσχεθεί ότι θα το ξανασκεφτεί. Τίποτα δεν είχε να ξανασκεφτεί παρά μόνο το πώς θα πείσει τον παπά της ενορίας της να τελέσει το μυστήριο τη Τετάρτη στις 16 Ιανουαρίου. Τα κατάφερε με το να επικαλεστεί όνειρο και τάμα.

Ο παπα-Λάμπρος την ήξερε από κοριτσάκι που πήγαινε κατηχητικό. Έπαιζε μπάσκετ στο προαύλιο του Αγ. Νικολάου κι έμπαινε στην κατήχηση με αναψοκοκκινισμένα μάγουλα. Εκείνος της επέτρεψε να φορά παντελόνι προκειμένου να μην φαίνεται το βρακάκι της σε κάθε πηδώ που έκανε να πιάσει τη μπάλα ή σε κάθε πέσιμο. Θυμάται ακόμη τα τεράστια μάτια της που κοιτούσαν ευθεία την καρδιά του όταν του δήλωσε ότι δεν θα ξανάπαι κατηχητικό ούτε θα ξαναεξομολογηθεί για να μεταλάβει γιατί ο «καλός θεούλης του» της πήρε τη γιαγιά της.

Δεν είχε κάνει κάτι, δεν πρόβαλε κάποιο επιχείρημα θεϊκό να την μεταπείσει. Τι μπορούσε να πει σε ένα παιδί; Πολλά αλλά τα έχασε με την ειλικρίνεια της. Οι μνήμες ράπιζαν τη ψυχή του όταν εκείνη του μιλούσε για το τάμα της να παντρευτεί στις 16 Ιανουαρίου και για τη γιαγιά της που ήρθε στο όνειρο της και κάτι της ζήτησε, της είπε, ούτε που κατάλαβε. Ήξερε μόνο ότι του έλεγε ψέματα. Όταν εκείνη έπαψε να του μιλά της είπε «παιδί μου θα σας παντρέψω». Του έπιασε το χέρι και του το φίλησε.

-Μην βιάζεσαι κόρη μου. Πριν γίνει ο γάμος θα έρθετε με το σύντροφο σου να εξομολογηθείτε και να μεταλάβετε.

-Είναι όρος;

-Θέλημα θεού. Η Αλκμήνη γέλασε και του είπε «ας γίνει το θέλημα του»

Τη συμφωνία με τον παπά-Λάμπρο την κράτησε μυστική. Ούτε στον Όμηρο είπε τίποτα μέχρι που πήγαν μαζί στην εκκλησία για να εξομολογηθούν. Πάλι μια Τετάρτη ήταν. Κάθισαν πλάι-πλάι κι ο ιερέας απέναντι τους. «Λοιπόν παιδιά μου τι βαραίνει την ψυχή σας;»

Την ψυχή του Όμηρου βάραινε η μοναξιά του παππού του που τον άφησε μόνο του στο χωριό χωρίς να έχει σκοπό να επιστρέψει, κάποια μικροψεματάκια κανά αϊ στο διάολο και 4 φορές που πήγε σε πουτάνα. Ο παπα-Λάμπρος κοίταξε την Αλκμήνη.

Δεν ήξερε τι να του πει; Ο Πέτρος, η οικοδομή στη Βραυρώνα, η παρθενιά της στο τσιμέντο, η Ματίνα, η ουλή στο στομάχι της, το μωρό της Φανής, ο αποκλεισμός της οικογενείας της. Όλα δικά της κι όλα αμαρτίες μα ο θεός ήξερε. Τόσες κουβέντες είχε κάνει μαζί του. Τα κράτησε όλα. «Ψέματα δε λέω και δε βρίζω πέρα από το γαμώτο.» Η απότομη σιωπή της έκανε τον παπά να ρωτήσει.

-Δεν έχεις να μου πεις κάτι άλλο;

-Όχι. Η εξομολόγηση πήρε τέλος κι η Αλκμήνη ένοιωθε αβάσταχτο βάρος τώρα στη ψυχή της. Το ζευγάρι έφυγε χωρίς να μεταλάβει γιατί ο πνευματικός διάβασε τις αμαρτίες της Αλκμήνης μες τα μάτια της.

Ο Όμηρος την κράταγε από το χέρι κι εκείνη σκέφτονταν «γαμώ την Τετάρτη μου» Πήγαν στα βραχάκια της Πειραιϊκής κι εκεί ο Όμηρος έμαθε τη σχέση της με τον Πέτρο, για την ροζ Ματίνα, για την απόπειρα αυτοκτονίας που είχε κάνει. Το μόνο που δεν έμαθε ήταν για το βαφτιστήρι της που από την πρώτη κι όλας στιγμή έκανε και δικό του.

«Το κοριτσάκι μου θα πάει στην κόλαση» είπε κι εκείνη «Δεν με νοιάζει αφού είμαι στον παράδεισο όταν κοιτώ τα μάτια σου». Το «σ' αγαπώ» του πήρε όλο το βάρος από την καρδιά της. Το ίδιο βράδυ κανόνισαν να πάνε να γνωρίσει τον παππού Κίμωνα. Με τα τρεξίματα, όλο το ανέβαλαν. Από Σαββατοκύριακο σε Σαββατοκύριακο το πήγαιναν κι είχαν περάσει δυο μήνες έτσι. Τέρμα τα ψέματα. Η μεγάλη στιγμή είχε φτάσει. Αυτό το Σάββατο θα γνώριζε το θεριό της Μάνης.

Αυτή ήταν η άποψη της Αλκμήνης για τον άνθρωπο που μεγάλωσε τον Όμηρο και δεν είχε πέσει πολύ έξω. Όταν τον είδε να στέκει αγέρωχος στο ύψωμα του μονοπατιού και να τους κοιτά της κόπηκε η λαλιά. «Πανάγια μου σωστό θεριό» είπε μέσα της. Κοντά στα δυο μέτρα ψηλός, με ψαρά μαλλιά όλα τραβηγμένα πίσω, στρογγυλοπρόσωπος, με δυο καταγάλανα μάτια. Άνοιξε τα χέρια του να δεχτεί στην αγκαλιά του το παλικάρι του. Αγκαλιάστηκαν, φιληθήκανε σταυρωτά και μόνο τότε είδε ο παππούς την Αλκμήνη. «Τι κάνεις παιδί μου;» της είπε και της έδωσε το χέρι. «Παππού είναι η Αλκμήνη, η γυναίκα που θα παντρευτώ.» του είπε ο Όμηρος κι εκείνος «ελάτε μέσα να ξεκουραστείτε και θα τα πούμε αυτά.»

Της Αλκμήνης της κόπηκαν τα πόδια. Έκατσε λίγο κοντά τους στο κατώι που βρίσκονταν η κουζίνα και μετά πήγε πάνω στην κάμαρη που θα κοιμόνταν να ξεκουραστεί λίγο. Το ξύλινο πάτωμα δεν αποτελούσε την τέλεια ηχομόνωση. Άκουγε τα πάντα από εκεί που κάθονταν χωρίς καν να προσπαθήσει, μα ούτε ο Κίμωνας κατέβαλε κάποια προσπάθεια για να μην τον ακούσει εκείνη. «Αυτή θα κάνεις γυναίκα σου;» είπε στον εγγονό του και χωρίς να περιμένει απάντηση. «αυτή αγόρι μου βλέπει απέναντι το βουνό ηλιόφωτο χωρίς να νοιάζεται για το σκοτεινό φαράγγι της Κοσκαράγα που χάσκει μπροστά της έτοιμο να την καταπιεί. Αυτό να το θυμάσαι. Μιλά κατευθείαν με το θεό μα δεν βλέπει το γολγοθά που της μέλει ν' ανέβει. Είναι επικίνδυνη. Καλό κουράγιο παιδί μου. Η ζωή σου μαζί της θα είναι αλλόκοτη σαν να ζεις με στοιχειό. Το καλό είναι ότι δεν θα βαρεθείς ποτέ σου. Το βλέπω στα μάτια της.»

Κούνησε το κεφάλι του. «Το ξέρεις ότι κάποτε τις γυναίκες με τα μάτια της, της έκαιγαν γιατί ήταν λέει μάγισσες.» Ο Κίμων γέλασε δυνατά κι έγειρε το ψαρό του κεφάλι προς τα πίσω. Ήξερε ότι ο Όμηρος δεν μέτραγε τα λόγια του. Είχε φέρει την κοπέλα όχι για να την εγκρίνει μα για να τη δεχτεί. «Παππού αυτή είναι η γυναίκα που θα ζήσω και

θα γεράσω μαζί της. Σε παρακαλώ εσύ είσαι η μάνα κι ο πατέρας μου, ο κόσμος μου όλος, θέλω να την δεχτείς.» Ο Κίμων κοίταξε τον εγγονό του. «Την δέχτηκα γιε μου και μόνο που σου είπα να τη φέρεις σπίτι μας, τη δέχτηκα. Εγώ άλλο σου είπα και δεν μιλούσα για μένα αλλά για τους άλλους. Η γυναίκα που διάλεξες είναι αλλόκοτη το βλέπω στα μάτια της.»

-Καλέ παππού είναι πολύ καλό παιδί και πολύ απλή. Τι αλλόκοτη λες; Πως σου ήρθε; Δεν μίλησες καν στην κοπέλα.

-Τα μάτια αγόρι μου του ανθρώπου καθρεφτίζουν την ψυχή του και τα μάτια της γυναίκας που διάλεξες είναι αλλόκοτα.

-Τι είναι αυτά που λες. Μου φαίνεται ότι σε άφησα πολύ καιρό μόνο. Τέρμα θα σε πάρω μαζί μου στην Αθήνα.

-Καλά είμαι εδώ...

Η Αλκμήνη δεν ήθελε να ακούσει άλλη λέξη. Ξαπλωμένη στο κρεβάτι κι ακούνητη, γιατί στην παραμικρή κίνηση έτριζε ο σομιές επαναλάμβανε στο μυαλό της το «αλλόκοτη» του Κίμωνα. «Τα μάτια μου; Τι είδε στα μάτια μου; Τη ψυχή μου. Τι είδε στην ψυχή μου; Έρωτα για τον εγγονό του. Τι άλλο; Λατρεύω τον Όμηρο και δεν φοβάμαι να πηδήξω το φαράγγι της Κοσκαράγας, έχει δίκιο ο Κίμων, αλλά αυτό δεν με κάνει αλλόκοτη. Είμαι αλλόκοτη όσο κάθε ερωτευμένη γυναίκα. Μα ο παππούς του δεν το ξέρει ίσως γιατί ο έρωτας είναι κάτι άγνωστο γι αυτόν. Άραγε ο Όμηρος είναι καρπός έρωτα; Ερωτεύτηκε η μητέρα του τον πατέρα του ή απλά παντρεύτηκαν. Άφησε την κόρη του ο Κίμωνας ελεύθερη να διαλέξει ή εκείνος έκανε την επιλογή;»

Τι την νοιάζει; Το παρελθόν άνηκε σε εκείνους και το μέλλον σε εκείνη και τον Όμηρο. Πέρασαν το βράδυ όλοι μαζί, τρόπος του λέγειν. Εκείνη κρατούσε το χέρι του Όμηρου και παρακολουθούσε τους δυο άντρες να μιλούν ασταμάτητα. Για την ακρίβεια ο Όμηρος περιέγραφε τις εμπειρίες του από την πρωτεύουσα για το ωδείο, για τους μικρούς μαθητές του, τις μπουάτ, τον κινηματογράφο, την έγχρωμη τηλεόραση που υπάρχει σε κάθε σπίτι, την γνωριμία του με την Αλκμήνη.

Ο παππούς του χαμογελούσε και κουνούσε το κεφάλι. Το ξημέρωμα βρήκε στο τραπέζι της κουζίνας τον Κίμωνα με την Αλκμήνη. Ο Κίμων δεν έχασε την ευκαιρία να ξεμοναχιάσει τη νύφη του. Μπήκε κατευθείαν στο θέμα.

«Άσε τα πιάτα κόρη μου κι έλα εδώ.» Η Αλκμήνη υπάκουσε απρόθυμα. Έκατσε απέναντι του και τον κοίταξε ευθεία στα μάτια δίνοντας του για άλλη μια φορά την ευκαιρία να διαβάσει τη ψυχή της. «Ξέρω ότι τον αγαπάς κόρη μου. Το βλέπω μες τα μάτια του. Τον Όμηρο δεν τον κοροϊδεύεις εύκολα. Αν τα αισθήματα σου δεν ήταν αληθινά θα το ήξερε και θα το ήξερα. Δεν τον ξεγελάς το γέρο. Θέλω να κάνεις το παιδί μου ευτυχισμένο. Μόνο αυτό θέλω, τίποτα άλλο. Αν τον δω θλιμμένο δίπλα σου θα σε λιώσω. Καληνύχτα.»

Η Αλκμήνη τον είδε να σηκώνεται να φεύγει κι έμεινε εκεί με την καρδιά της σταματημένη. Άκουσε την πόρτα να κλείνει, το βαρύ του

βήμα στα πέτρινα σκαλιά και πάλι μια πόρτα να ανοίγει και να κλείνει. Το πάτωμα έτριξε, μετά κάποιος σουμιές και σιωπή. Σηκώθηκε και πήγε στο νεροχύτη, άνοιξε τη βρύση κι άρχισε να πλένει τα πιάτα με πράσινο σαπούνι. «Θα σε λιώσω». Τελικά είναι πολύ όμορφη λέξη το «λιώσω». Ένα με το πάτωμα. Κράτς την έλιωσα την κατσαρίδα, τσιρ-τσιρ έλιωσα το βούτυρο στο τηγάνι. Με πιο θόρυβο να περιγράψει τη λιωμένη Αλκμήνη;

Γέλασε. Καλά της είπε ο παππούς, «θα σε λιώσω». Ναι δικίο έχει. Ένα εγγονό έχει και τον μεγάλωσε ολομόναχος κι έρχεται αυτή, η ξένη να του τον πάρει. Και καλά να τον πάρει μακριά του, να τον κάνει και δυστυχή. Ναι να με λιώσει μου αξίζει. Μπράβο Κίμωνα. Είσαι λεβέντης. Μακάρι και οι δικοί μου να με υπερασπιζόντουσαν έτσι. Να έλεγαν θα σε λιώσω Πέτρο αν τη δω θλιμμένη. Χέσε με Πέτρο. Ναι αυτό είναι αγάπη κι εγώ θα λιώσω όποιον πειράξει το μωρό μου. Κίμωνα σ' αγαπώ κι είμαι μαζί σου, λιώσιμο θα θέλω αν κάνω το μωρό μας δυστυχισμένο. Βγήκε στον κήπο κι ανέβηκε στο ταρατσάκι. Αγνάντεψε τη θάλασσα. «Να με παίρνανε τα κύματα, οι άνεμοι, τα σύννεφα...» σιγοτραγούδησε. Έμεινε εκεί με την παγωνιά μέχρι την ανατολή κι ήταν τόσο όμορφη όπως ξεμυτούσε από τον Ταΰγετο.

Ο Κίμοντας την παρακολουθούσε από το δωμάτιο μα δεν την ενόχλησε πάρα μόνο όταν το φως ήταν διάχυτο παντού. «Άντε κόρη μου να πλαγιάσεις» Έπιασε το χέρι του που ακουμπούσε στον αριστερό της ώμο και το φίλησε. «Ναι παππού πάω. Καλημέρα.» για άλλη μια φορά ο Κίμοντας είπε τη λέξη «αλλόκοτη» και τράβηξε για την κουζίνα. Ήθελε να πιει ένα καφέ πριν ξεκινήσει τις δουλειές του κι είχε και πολλές.

«Άντε γέρο Κίμωνα σήκω θα σε πάρει το μεσημέρι. Σήκω». Το ζευγάρι τον βρήκε να παιδεύεται με το τηγάνι. «Καλώς τους κι ας μεσημέριασε. Καθίστε κι ετοιμάζω το γάλα και τον καφέ, φρέσκα αυγά βραστά και μέλι από κυψέλη κι αγνό βούτυρο. Της Αλκμήνης της ήρθε αναγούλα. Κάτσε καλέ παππού Ένας καφές φτάνει.»

-Τι λες γίόκα μου; Εδώ είναι εξοχή, καθαρός αέρας κι ανοίγει η όρεξη. Τι ώρα φεύγετε;

-Με το τελευταίο από Σπάρτη.

Σέρβιρε τον καφέ στα φλιτζάνια και τον ακούμπησε στο τραπέζι. Καθάρισε δυο βραστά αυγά, έκοψε ζυμωτό ψωμί και τους είπε: «Φάτε δεν σηκώνω κουβέντα.» Γύρισε στο τηγάνι του. Πάλι στην κουζίνα κόλλησαν μπροστά στο γεμάτο τραπέζι. Ο Κίμοντας μαγείρευε κι εκείνοι έτρωγαν. Εκείνοι και μαζί όλο το χωριό που παρέλασε εκ περιτροπής για να δει τη νύφη του Μπάρμπα Κίμωνα.

Στη διαδρομή για την Σπάρτη ο Κίμοντας καμάρωνε τον εγγονό του. Στο σταθμό λεωφορείων αγκαλιάστηκαν και ο Όμηρος απέσπασε από τον παππού του την υπόσχεση ότι σύντομα θα ανέβει στην Αθήνα να γνωρίσει και τα συμπεθεριά.

Επιτέλους μόνοι σκέφτηκε η Αλκμήνη που δεν θυμόνταν στη ζωή της να έχει ταλαιπωρηθεί και πιεστεί περισσότερο από τόση ευγένεια. Στον Όμηρο δεν είπε κουβέντα για το «θα σε λιώσω». Δεν τον αφορούσε.

Έφτασαν στην Αθήνα ξημερώματα κι ευτυχώς που είχε προνοήσει κι είπε στον Βαγγέλη να πάει να τους πάρει γιατί που ταξί εκείνη την ώρα; Πήγαν τον Όμηρο στην Θεία του κι εκείνη ζάπλωσε αποκαμωμένη στον καναπέ του Βαγγέλη λιωμένη από τη γνωριμία της με τον παππού.

Τη χαρμόσυνη είδηση για το καταπληκτικό, φτηνό δωάρι που άδειασε απέναντι από το φωτογραφείο την έφερε ο Βαγγέλης. Αμέσως πήγε η Αλκμήνη να το δει. Της άρεσε πολύ η τιμή, μόνο 7.000 το μήνα «γιατί που να βρεις να το νοικιάσεις μες τις γιορτές;» και δεν ήθελε δυο νοίκια αρκεί να το έβαψαν μόνοι τους. «Ο Όμηρος με τα λευκά, μακριά δακτυλάκια του προορισμένα για πιάνο να πιάσει τη μπατανόβουρτα; Κι εκείνη άσχετη. Κι όλοι να έχουν κανονίσει για τις γιορτές. Ποιος θα τους βοηθούσε; Γαμώτο και τώρα τι κάνουμε;»

Ο Βαγγέλης τους έβγαλε από τη δύσκολη θέση.

«Είστε καζοί; Τι κουμπάρος θα ήμουν αν δεν ήξερα να βάφω.» Προσφέρθηκε κι ο Κωστής να βοηθήσει, φιλοτιμήθηκε κι ο Φώτης κι η μάνα της κι όλοι μαζί έκανα τα 50τμ παλατάκι. Το ζευγάρι μάζεψε ότι άχρηστο από τις οικογένειες. Η γενική καθαριότητα των Χριστουγέννων βοήθησε να αποκομίσουν, τέσσερις παλιές καρέκλες -τις κάρφωσαν, τις έβαψαν- ένα τραπέζι κουζίνας σουηδικό, έναν παλιό διθέσιο καναπέ της θείας, ένα τραπέζι σαλονιού, από έναν φίλο του Βαγγέλη, ψυγείο και πετρογκάζ κι ο κουμπάρος την κρεβατοκάμαρα.

Όταν το είδε έτοιμο, έκλαψε από ευτυχία. Θαρρούσε πως θα σπάσει η καρδιά της. Ήταν όμορφο και ζεστό. Τελικά τα είχαν καταφέρει και χωρίς τη δωρεά των γονιών της που της το ξέκοψαν.

«Σαν τι;»

«Έμαθες τα συγκλονίστηκα νέα; Τώρα μόλις έκλεισα το τηλέφωνο με τους δικούς μου και τι μου είπαν; Τάξε μου.» Σιωπή κανείς δεν μίλησε. «Δεν σε νοιάζει καλά δεν μιλάω.» Πράγματι δεν τον ένοιαζε. «Παντρεύεται η Αλκμήνη. Έλαβα προσκλητήριο. Στις 16 Γενάρη. Πότε πέφτει; Υποθέτω Σάββατο. Τι λες; Θα πάμε Ελλάδα; Μάλλον θα είμαστε εκεί. Θα έχουμε ξεμείνει από τις γιορτές των Χριστουγέννων. Πλάκα θα έχει.»

Ο Πέτρος κοιτούσε την Ματίνα λες και δεν μιλούσαν την ίδια γλώσσα. «Παντρεύονταν η Αλκμήνη; Μα πως; Δεν ήταν δυνατόν. Ήταν η δική του Αλκμήνη. Κάποτε θα τελείωναν όλα και θα ήταν μαζί. Βλακείες. Δεν μπορούσαν να είναι μαζί. Ψέματα. Εκείνος τώρα πονούσε. Γαμώτο της.»

-Αυτός είναι μπατίρης μουσικός. Άνεργος. Νοίκιασαν σπίτι στον Πειραιά, ένα δωάρι κοντά στο φωτογραφείο που δουλεύει η Αλκμήνη. Δεν μπορώ να καταλάβω; Τέτοια φούρια για γάμο η φιλενάδα μας; Λες να ετοιμάζει κουνενέ;

Ο Πέτρος πήρε βαθιά ανάσα μα δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Σταμάτησε να ακούει τις βλακείες της Ματίνας. Εκείνος γνώριζε ποια

ήταν η Αλκμήνη. Ο ίδιος την είχε αναγκάσει να γονατίσει κι όταν νόμιζε ότι τα κατάφερε υψώθηκε και πάλι μπροστά του με μόνη δύναμη την αγάπη που ένοιωθε γι αυτόν, κι αυτός δεν άξιζε. Πόσο την είχε πληγώσει κι όμως τελικά εκείνη νίκησε. Βρήκε τον εκλεκτό της και δεν την νοιάζει τίποτα άλλο. Γαμώτο σου Αλκμήνη. Τα κατάφερες. «Τι δουλειά είπες ότι κάνει ο... άντρας της;»

-Μουσικός. Πιανίστας.

Η Ματίνα δεν είπε άλλη λέξη. Ντύθηκε κι έφυγε για το πανεπιστήμιο. Αμέσως ο Πέτρος τηλεφώνησε στην Ελλάδα στο δεξί χέρι του πατέρα του, τον Μανόλη. Του εξήγησε ότι θέλει να μάθει τα πάντα για τον σύντροφο της Αλκμήνης και να τον ενημερώσει κι ότι θα προσπαθούσε να κατέβει πριν τα Χριστούγεννα και «προς θεού μην μάθει κάτι ο πατέρας μου.» Ο Μανόλης τον αγαπούσε κι εκείνος τον εμπιστευόταν.

Δυο εβδομάδες πριν τη «μια Τετάρτη» κι η Αλκμήνη έραβε το νυφικό της στο σπίτι της Φανής. Εκείνη τις γέμισε το δυαράκι με απορρυπαντικά και πατσαβούρια για να το καθαρίσουν. Εκείνη γέμισε τα συρτάρια με σεντόνια και πετσέτες και τα ράφια της κουζίνας με πιατικά, ποτήρια, κατσαρολικά και τηγάνια.

«Η μέρα του γάμο σου θα σου στερήσει τα πολλά δώρα που θα σε βοηθούσαν να εξοπλίσεις το νοικοκυριό σου. Άλλωστε εγώ τα έχω διπλά. Τι να τα κάνω;» της είχε πει κι όλο κουβαλούσε μαζί με τον Γρηγόρη.

Παραμονή της γέννησης του Χριστού και το ζευγάρι σκόπευε να περάσουν οικογενειακά τον ερχομό του θείου βρέφους. Το πρωινό κλάμα της Ευσταθίας εξελίχθηκε σε μεσημεριάτικη γκρίνια και σε απογευματινό καυγά με κορυφωμα «εγώ δεν έχω κόρη, φίδι μεγάλωνα στον κόρφο μου γιατί αν ήσουν παιδί μου θα μου έκανες τη χάρη να παντρευτείς σαν όλο τον κόσμο ένα Σάββατο ή μια Κυριακή. Γονατιστή στα πόδια σου έπεσα κι εσύ τύπωσες προσκλητήρια. Με ξεφτίλισες σ' όλο τον κόσμο. Δεν είσαι παιδί μου, να φύγεις, να πας στην κουμπάρουλα σου που σε αγαπά και την ακούς. Δεν έχεις θέση στο τραπέζι μου.».

Η Αλκμήνη έφυγε και πήγε στον Βαγγέλη δεν ήθελε να την δει ο Όμηρος σε αυτά τα χάλια. Είχε αποφασίσει να μην του πει τίποτα. Ο Κωστής την έφαξε στη Φανή κι η Φανή στο Βαγγέλη. Έτσι το σπίτι των κουμπάρων, που είχαν το μωρό και δεν θα πήγαιναν πουθενά, άνοιξε τις γιορτές για την άσωτη κόρη και το σύντροφο της. Ούτε των Φώτων έμειναν στο σπίτι. Χαιρέτησαν τυπικά τον Φώτη και πήγαν να γιορτάσουν στη Φανή.

Και να τώρα, να ράβει το νυφικό της, δυο μέτρα δαντέλα των 400 δρχ το μέτρο που είχε βρει σ' ένα εμπορικό στον Πειραιά, παρέα πάλι με τη Φανή και το κοιμισμένο βαφτιστήρι της. Οι δύο τους στην κουζινοτραπεζαρία προσπαθούσαν με το μέτρο, το ψαλίδι, την κλωστή και τη βελόνα να ζωντανέψουν σ' αυτό το ύφασμα όλα τα όνειρα της νύφης. Το αποτέλεσμα ήταν καλό κατά γενική ομολογία και για την Αλκμήνη τέλειο. Στο ζωνάρι της φούστας έραψαν φαρδιά ροζ κορδέλα

κι όπως είπε ο Γρηγόρης «τώρα έδωσε το γλυκό» και συνέχισε εκφράζοντας την απορία «Γιατί δεν φοράς το νυφικό της Φανής;» Η απάντηση δια στόματος και των δύο ήταν «για μεσοφόρι» και γέλασαν όλοι μια και το είχαν ξεφτιλίσει με τα αστεία για το ύψος και το μέγεθος της γυναίκας του. «Τοσοδούλα» την φώναζε κι ο ίδιος καϊδευτικά.

Τα χαρμόсуνα νέα για τη δουλειά του Όμηρου, η Αλκμήνη τα έμαθε την επομένη, όταν μπήκε στο φωτογραφείο και την γύριζε γύρω-γύρω.

-Βρήκα δουλειά, σε διαφημιστική εταιρεία. Θα επενδύω τις διαφημίσεις με μουσική. Μισθός 11.000 Δρ το μήνα. Δεν είναι καταπληκτικό; Έτσι ξαφνικά από το πουθενά.

-Πως έγινε;

-Πριν μέρες ήρθε κάποιος στο Ωδείο της Θείας μου και της είπε ότι η διαφημιστική εταιρεία που εκπροσωπεί ψάχνει μουσικούς για να φτιάχνουν μουσικά χαλιά για τις τηλεοπτικές κυρίως και τις ραδιοφωνικές διαφημίσεις. Της άφησε τα τηλέφωνα κι εκείνη σκέφτηκε εμένα. Πήρα αμέσως τηλέφωνο την επομένη, έκλεισα ραντεβού και πήγα. Με ειδοποίησαν σήμερα το πρωί να πάω από εκεί. Μίλησα με τον Διευθυντή και τον προϊστάμενο του τμήματος και μου είπαν

«Κύριε Παρή προσλαμβάνεστε με 11.000δρχ το μήνα αλλά να θυμάστε ότι εδώ το ωράριο είναι ελαστικό. Αν το τμήμα σας χρειάζεται θα παραμένετε στην εργασία σας.»

-Μπράβο αγάπη μου. Μπράβο.

-Τους ενημέρωσα ότι παντρεύομαι σε 10 μέρες και μου είπαν «γνωρίστε σήμερα το χώρο και τους συναδέλφους σας, ξεκινήστε αύριο κανονικά και την εβδομάδα του γάμου σας ενημερώστε μας να σας κάνουμε δώρο μία εβδομάδα άδεια.» Μου κόπηκε η ανάσα. Εκεί που έλεγα τώρα τα γκρέμισα όλα ως εκ θαύματος με κράτησαν. Δεν είναι θαύμα;

-Ναι μωρό μου θαύμα.

Πήγαν στα βραχάκια τους μ' ένα μπουκάλι κρασί και γιόρτασαν την πρόσληψη του Όμηρου οι δυο τους παρέα με τα κύματα. Τι κι αν ήταν Γενάρης και ξύριζε το κρύο. Εκείνοι ήταν ευτυχισμένοι. Την επομένη η Αλκμήνη το είπε σε όλους μα η χαρά σκιάζονταν από τη μια Τετάρτη και τα «σιδεροκέφαλος» ήταν χλιαρά. Στο σπίτι έφταναν δώρα από φίλους. Οι δυο οικογένειες έστειλαν φακέλους με χρήματα και ευχητήριες καρτούλες.

Ξημέρωσε η μια Τετάρτη. Η Αλκμήνη σηκώθηκε το πρωί και μπήκε στο μπάνιο. Δεν πήγε να φτιάξει καφέ στην κουζίνα για να μην αντιμετωπίσει τη ψυχρότητα της μάνα της που την είχε υποβάλει στο μαρτύριο της σιωπής. Το παιχνίδι για την Ευσταθία είχε χαθεί κι όμως δεν έκανε πίσω. Βγήκε από το μπάνιο κι ήπιε τον καφέ της που την περίμενε στο τραπέζι της κουζίνας παρέα με τον αγουροξυπνημένο Κωστή.

Κοίταξε την ώρα στο ρολόι του τοίχου «ήταν νωρίς ακόμη. Θα κλείνονταν στο δωμάτιο της μέχρι να έρθει η κομμώτρια. Γιατί να κρυφτεί; Όχι. Σήμερα ήταν η μέρα της κι αυτό ήταν το σπίτι της ακόμα, είτε άρεσε στη μάνα της, είτε όχι.» Παρέμεινε στη θέση της να πίνει τον καφέ της. Εκεί τη βρήκε ο Φώτης και κάθισε κοντά της να πιει τον καφέ του. Δεν μιλούσαν.

Εδώ και πολύ καιρό δεν μιλούσαν αλλά η Αλκμήνη ένοιωθε ότι η καρδιά του είχε μαλακώσει. Το κουδούνι την ξάφνιασε. Άκουσε τη φωνή της Ελπινίκης στην πόρτα και πήδηξε από τη χαρά της. «Νικούλα μου» φώναξε και την αγκάλιασε.

-Μας την σκάρωσες κατεργάρα. Εγώ δεν παντρεύομαι, εγώ δεν παντρεύομαι και να τώρα πρώτη από όλες φορές την κουλούρα. Είναι καλός ο τύπος ή...

-Είναι καλό παιδί ο Όμηρος.

-Όμηρο τον λένε; Και δεν μου λες γιατί τον κρύβεις; Ούτε φωνή ούτε ακρόαση τόσο καιρό. Στέλνω γράμματα, παίρνω τηλέφωνα, έρχομαι εδώ και σε ψάχνω, άφαντη εσύ.

-Πότε είχες έρθει;

-Πολλές φορές. Δεν σου είπε κάτι, ο Κωστής εκείνον βρήκα και ... είδε τον Κωστή στην πόρτα και σταμάτησε.

-Τι συμβαίνει με εσάς τους δύο;

-Τίποτα απλά τον βρήκα και...πήγαμε σινεμά. Άστα αυτά τώρα, τα δικά σου.

-Ευτυχισμένη.

-Το βλέπω.

-Τι είναι αυτή η σακούλα;

-Τα ρούχα μου. Εδώ θα μείνω παρέα με τη νυφούλα. Θα έρθει κομμώτρια ή θα πάμε εμείς;

-Θα έρθει όπου να 'ναι.

-Όραία θα μας βάψει κι όλα. Θα την πληρώσω εγώ. Αυτό θα είναι το δώρο μου συν ένα ζευγάρι λευκές ζαντιέρες. Καλό; Η Αλκμήνη κοκκίνισε. Τι κοκκινίζεις; Δεν κατάλαβα; Απόψε περνάς στο κλαμπ των παντρεμένων δηλαδή βαριέμαι που ζω. Ε λοιπόν αυτά τα λαστιχάκια εδώ θα σε βοηθήσουν να βαρεθείς αργότερα. Άντε σήκω να ετοιμαζόμαστε για την κομμώτρια τι ώρα της είπες;

-Κατά τις 12.

-Όπου να 'ναι δηλαδή. Κτύπησε το κουδούνι. Κατά φωνή. Εμένα θα χτενίσει πρώτη, ή τη μάνα σου. Αλήθεια που είναι;

-Ελπινίκη βάλε φρένο επιτέλους της είπε ο Κωστής κι η Αλκμήνη παραξενεύτηκε από την οικειότητα και τη σιωπή της φίλης της.

Μαζί με τη Βαρβάρα την κομμώτρια πήγαν στην κρεβατοκάμαρα της Ευσταθίας. Όταν η Βαρβάρα ρώτησε για τη μητέρα της είπε «και βέβαια θα χτενιστώ, τι σημασία έχει που δεν θα έρθω στο γάμο».

Η Βαρβάρα έκατσε στην κουζίνα με τη μητέρα της και τα κορίτσια στην κρεβατοκάμαρα για κουτσομπολιό. Ο Φώτης κι ο Κωστής στην τηλεόραση κι ο Βαγγέλης με τον πατέρα της να κερνούν ούζα τους

γείτονες στο απέναντι ζαχαροπλαστείο. Της είχε συνεπάρει η κουβέντα όταν η Βαρβάρα είπε στην Ελπινίκη να κάτσει να τη χτενίσει και στην Αλκμήνη να ντυθεί. Κτύπησε το κουδούνι κι εμφανίστηκε η Δώρα με την Ματίνα. Η Αλκμήνη έμεινε κάγκελο. Αγκάλιασε και τις δύο. «Ήρθαμε να ντύσουμε την νύφη.» της είπαν.

-Εγώ πήρα άδεια από το εργοστάσιο.

-Κι εγώ από το πανεπιστήμιο. Υπήρχε περίπτωση να μην έρθω. Σπας την αγαμία στην παρέα, με την ερμηνεία γάμος το αγαμία.

-Τις ερμηνείες αφήστε της για μένα κορίτσια. Ξεχάσατε εγώ είμαι η δασκάλα. Όχι επειδή πήγες στο εξωτερικό μας το παίζεις ζύπνα. Γέλασαν όλες.

-Άντε πάμε να σε ντύσουμε. είπε η Δώρα. Σε δυο ώρες παντρεύεσαι.

-Πρώτα τις ζαντιέρες μου φώναξε η Ελπινίκη.

-Κι εγώ εσώρουχα λευκά σου πήρα για την νύχτα του υμεναίου.

-Συνεννοηθήκατε δεν μπορεί. Κορσάζ για ζαντιέρες.

-Κι εγώ ασπροκέντητο κομπινεζόν. Κάγκελο θα τον αφήσεις τον Όμηρο απόψε. Η Αλκμήνη κοκκίνισε πάλι.

-Μπρος να σε ντύσουμε.

-Αυτά θα τα φορέσω μόνοι μου, το νυφικό εσείς. Πήγε στο δωμάτιο της και ντύθηκε. Βγήκε με τα εσώρουχα των κοριτσιών και όλες μαζί «Τυχερός ο γαμπρός.» Η Ελπινίκη σηκώθηκε με τα μισά μαλλιά κουπαρισμένα και τα υπόλοιπα το χάλι τους αφήνοντας την Βαρβάρα με τη βούρτσα και το ανοιχτό πιστολάκι στο χέρι.

«Αυτό δεν το χάνω» είπε και της φόρεσε τη δαντελένια μπλούζα. Ξανάκατσε να τελειώσει τα μαλλιά της. «Εγώ τη φούστα» είπε η Δώρα και της την πέρασε από κάτω. «Κι εγώ σαν άλλος πρίγκιπας τα γοβάκια της σταχτοπούτας» είπε η Ματίνα και έσκυψε να τις φορέσει τις γόβες.

«Σας αγαπώ όλες» είπε η Αλκμήνη και δάκρυσε. «Αν είναι να κλάψεις, κλάψε τώρα πριν σε βάψω» της είπε η κομμώτρια κι όλοι γέλασαν. Η μάνα της κρυφοκοίταζε από την κουζίνα μα το πείσμα της δεν την άφηνε να συμμετάσχει στην παρέα. «Ας έκανε ένα βήμα η ευλογημένη η κόρη της κι όλα θα τα ξέχναγε.»

Η Αλκμήνη έτρεξε και έπεσε στην αγκαλιά της «σ' αγαπώ μανούλα μου. Σ' αγαπώ.» Η Ευσταθία αγκάλιασε την κόρη της κι έλυσε τη σιωπή της. «Κι εγώ σ' αγαπώ. Είναι ποτέ δυνατόν να μην αγαπώ τη μοναχοκόρη μου κι ας με πληγώνει με το αγύριστο το πείσμα της.»

-Πες μας σε ποιον έμοιασε; Είπε ο πατέρας που είχε έρθει να βάλει το κουστούμι του κι ήταν μες την καλή χαρά από τα ούζα. Πίσω του κι ο Βαγγέλης, καμάρωνε μάνα και κόρη που επιτέλους μόνιασαν. Μα πως ήταν δυνατόν να γίνει αλλιώς;

Η Ευσταθία έλυσε τα ρόλοι μέχρι η Βαρβάρα να χτενίσει την κόρη της, έβαλε το καλό της φουστάνι κι άφησε τις γόβες της για το τέλος. «Όλα έτοιμα τα είχες τσαπερδόνα» της είπε ο άντρας της κι εκείνη τον αποπήρε με μια γκριμάτσα.

Η Αλκμήνη στάθηκε στο χολ μπροστά στους γονείς της. «Πως είμαι;» Η Ευσταθία βιάστηκε να απαντήσει «Οπτασία» μα ο Θόδωρος δεν έβλεπε

διαφορά. Η κόρη του και με τα τζιν και τα φαρδιά πουλόβερ οπτασία του φαινόταν. Το πολύ βάψιμο δεν της πήγαινε κι αυτό το νυφικό φαρδύ κι άχαρο. Α ρε γυναίκα με το πείσμα σου «Κούκλα είσαι κοριτσάκι μου» της είπε. Είχε έρθει η ώρα κι όλοι ήταν έτοιμη.

Ο Βαγγέλης είχε στολίσει νύφη τη «γιαγιά Ντάλτον» που θα πήγαινε την Αλκμήνη στην εκκλησία. Κατέβηκαν, πατέρας και κόρη έκατσαν πίσω, μπροστά η μάνα με τον Βαγγέλη που με το που έβαλε μπρος άρχισε να κορνάρει. «Μες το μεσημέρι γάμος κι εμείς κορνάρουμε να τους ξυπνήσουμε.» Ο άντρας της, της αντιμίλησε «Μην αρχίζεις πάλι τέλειωσε το θέμα.»

Η Ευσταθία χαμογέλασε στην κόρη της. Έκαναν δυο βόλτες γύρω από την εκκλησία και σταμάτησαν στα σκαλιά. Η Ευσταθία κατέβηκε πρώτη και φίλησε τον γαμπρό της. Ο Βαγγέλης στάθηκε δίπλα του και η Αλκμήνη στο πλευρό του πατέρα της του χαμογέλασε. Της πρόσφερε το μπουκέτο που κρατούσε από λευκά γαρύφαλλα, την πήρε από το χέρι και προχώρησαν μαζί. Ο Όμηρος έσκυψε στο αυτί της. «Δεν ήρθε ο παππούς μου.» Εκείνη δεν του μίλησε. Στάθηκαν εμπρός στην Αγία Τράπεζα και ξεκίνησε το μυστήριο. Άκουγε τον παπά να μουρμουρά λόγια ακαταλαβίστικα.

Κρατούσε το χέρι του Όμηρου και τα είχε χαμένα. Ίδρωνε συνέχεια παρά το κρύο του Γενάρη κι ο Όμηρος δίπλα της το ίδιο. Τα κορίτσια της έκαναν νόημα να τον πατήσει κι εκείνη δεν καταλάβαινε. Μετά γύρω-γύρω και ρύζι και μπρος στον παπά να τους συμβουλευεί και να τους προσφέρει μια Καινή Διαθήκη και θεέ μου ευτυχώς όλα τέλειωσαν.

Η εκκλησία ήταν γεμάτη παρά το γεγονός της «μιας Τετάρτης» Έκατσαν στην ουρά κι Όμηρος έψαχνε με βλέμμα ανήσυχο για τον Κίμωνα. Ένοιωσε ένα χέρι στην πλάτη του. «Ήρθα γιε μου. Συγνώμη που καθυστέρησα». Ο παππούς στάθηκε δίπλα του και χαίρονταν που του ευχόντουσαν «να σας ζήσουνε». Το ίδιο καμάρωνε κι η Ευσταθία που πρώτη συστήθηκε στον Κίμωνα. Ο Όμηρος χαμογελούσε κι η Αλκμήνη φιλούσε τον ένα μετά τον άλλο τους καλεσμένους που της έλεγαν πέρα από το «βίο ανθόσπαρτο, σου την σκάσαμε. Πίστευες ότι δεν θα ερχόμασταν;»

Όταν όλα τελείωσαν πήγαν όλοι μαζί στο ωδείο της Θείας για το τραπέζι. Όλα είχαν στηθεί μπροστά από το «παράθυρο».

Το πιάνο είχε τραβηχτεί στην άκρη. Στη γωνία του τραπεζιού διέκρινε το Γρηγόρη και την Φανή με το βαφτιστήρι της στην αγκαλιά. «Συγχώρεσε μας που δεν θα έρθουμε στο τραπέζι. Καταλαβαίνεις.» της είχε πει η κουμπάρα της όταν τη χαιρετούσε στο γάμο και εκείνη δεν μίλησε. Και τώρα τι είχε αλλάξει και οι κουμπάροι της ήταν εκεί; Την απορία της έλυσε ο πατέρας της.

«Η μάνα σου τους παρακάλεσε να μείνουν. Έπαιξε και με το πιτσιρίκι, τους ζήτησε συγνώμη που δεν παρευρέθηκε στον γάμο τους, τους ευχήθηκε για το παιδί και επανέλαβε δεκάδες φορές ότι θα

επανορθώσει.» Η Αλκμήνη κοίταξε τον πατέρα της απορημένη κι εκείνος σήκωσε τους ώμους του.

Το ζευγάρι τα μεσάνυχτα χαιρέτησε τις οικογένειες που ήταν αποφασισμένες να το κάψουν ώσπου να τελειώσει το κρασί και τα κοψίδια. Ο Βαγγέλης τους άφησε έξω από την πολυκατοικία, τους είπε «όνειρα γλυκά» κλείνοντας τους το μάτι κι έφυγε. Ο Όμηρος άνοιξε την πόρτα του διαμερίσματος κι ετοιμάζονταν να την πάρει αγκαλιά όταν το είδε. Έμεινε εκεί να το κοιτά σαν χαμένος. Μαύρο τεράστιο με μια λευκή κορδέλα γύρω του. Την έσφιξε πάνω του και την φιλούσε στα μάγουλα, στα χείλη, στα μαλλιά. Την σήκωσε στα χέρια του και την ακούμπησε πάνω στο πιάνο. «Γλυκιά μου τι έκανες; Είσαι το πιο γλυκό μωρό του κόσμου. Γι αυτό δεν ήθελες να έρθουμε σπίτι μετά το γάμο. Γι αυτό δεν με άφηνες να έρθω σπίτι μας. Ήθελες να μου κάνεις έκπληξη. Μα πως; Που βρήκες τα χρήματα;» Η Αλκμήνη αφημένη στην αγκαλιά του κοίταζε τη λάμψη στα μάτια του «Θα με μαλώσεις; Έδωσα όλα τα χρήματα από τα δώρα που μαζέψαμε και το πήρα.»

-Δηλαδή;

-Τι δηλαδή;

-Μα είχαμε παραγγείλει ηλεκτρικά, έπιπλα, τι θα γίνει τώρα;

-Ακύρωσα την παραγγελία. Αυτό σου λέω. Είδε μια θλίψη στα μάτια της.

-Μωράκι μου αυτό που έκανες ήταν θαυμάσιο αλλά...

-Το πιάνο είναι η ζωή σου.

-Εσύ είσαι η ζωή μου. Εσύ μωράκι μου. Χάθηκαν ο ένας μες τον άλλον γλυκά. Το νυφικό κρεβάτι έμεινε άθικτο. Αγαπήθηκαν στο πιάνο κι αποκοιμήθηκαν στο πάτωμα του χολ ανάμεσα στα πόδια του.

«Τι έγινε ρε μεγάλη;»

Μπήκε στο πατρικό της φορτωμένη με μελομακάρονα, κουραμπιέδες και την κόρη της να γλιστρά στην αγκαλιά της χαμένη μες στο κόκκινο παλτό της και τον πλεκτό σκούφο της κατεβασμένο ως τη μύτη. «Ε! Το κλείσαμε το μαγαζί φώναξε». Πήγε στην κουζίνα. Θεοσκοτέινα. Άκουσε κάτι σαν λυγμό. Άφησε μαλακά την Αγάπη από την αγκαλιά της κι ακούμπησε τα γλυκά στο τραπέζι χωρίς να ανάψει φως. Τα μάτια της συνήθισαν το σκοτάδι και διέκρινε τη φιγούρα της μητέρας της στην γωνία. Ξεκούμπωσε την κόρη της και την οδήγησε στην κρεβατοκάμαρη των δικών της. Άνοιξε την τηλεόραση, της αράδιασε όλες τις κούκλες πάνω στο κρεβάτι και επέστρεψε στην κουζίνα.

Στάθηκε όρθια πάνω από το σκυμμένο κεφάλι, το πήρε στα χέρια της και το έσπρωξε πάνω στο σώμα της. Ένας λυγμός δυνατός ξέφυγε και μετά κλάμα. Ένοιωσε τα χείλη της μάνα της να της φιλούν τα χέρια. Έτρεμε να ρωτήσει τι συμβαίνει. Έστεκε εκεί άδεια κενή.

«Κάτσε παιδί μου.» Τράβηξε την καρέκλα κι έκατσε αντικριστά, έτσι που να ακουμπούν τα γόνατα τους και να κρατιούνται σφικτά από τα χέρια.

«Ο Φώτης μας, πήγε στο οφθαλμίατρο. Έχανε το φως του κάποιες στιγμές και πήγε. Στην αρχή του είπε για γυαλιά αλλά πριν... Τον έστειλε να κάνει αξονική.» Η Αλκμήνη δεν καταλάβαινε τίποτα. «Μαμά πιο είναι το πρόβλημα;» Η Ευσταθία την κοίταξε με μάτια που έλαμπαν. «Δεν είναι καλά ο αδελφός σου. Κάτι του βρήκαν οι γιατροί και δεν μιλάνε.» Της έσφιγγε τα χέρια πάνω στην ποδιά της.

«Μαμά δεν είναι τίποτα. Πίστεψε με. Που είναι τώρα ο Φώτης;»

-Πήγαν με τον πατέρα σου και τον Βαγγέλη σε ένα γιατρό που γνωρίζει ο Βαγγέλης. Κοίταξε γύρω της. Που είναι η κοκόνα μου;

-Μέσα παίζει.

-Πάω στο παιδί.

Η Αλκμήνη έμεινε μόνη της στη σκοτεινή κουζίνα.

Τι να πει τώρα; Ήρθε με χαρά να της αναγγείλει ότι θα κάνει κι άλλο μωράκι και μαθαίνει άλλα. Μπα δεν μπορεί να είναι κάτι σοβαρό. Βλακείες της μάνας της. Βλακείες. Μα κάτι μέσα της, της έλεγε ότι τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά. Σηκώθηκε κι άναψε το φως. Τακτοποίησε τα μελομακάρονα και τους κουραμπιέδες πάνω στο τραπέζι. Άκουσε την πόρτα να ανοίγει και να ξανακλείνει. Γύρισε κι είδε τον Κωστή με τα χέρια διάπλατα ανοιγμένα.

-Καλά μύρισα εγώ γιαννιώτικο αέρα να φυσά κατά δω.

-Αδελφούλα δεν ξέρεις πόσο μου έλειψες;

-Πότε ήρθες;

-Σήμερα το πρωί. Θα ερχόμουν έτσι κι αλλιώς για τις γιορτές μα μου τηλεφώνησε ο μπαμπάς...

-Μακάρι να είναι λάθος ο συναγερμός.

-Σίγουρα λάθος είναι. Ο Φώτης είναι βράχος. Είδε μια σκιά στα μάτια του αδελφού της. Κι εκείνος όπως και η ίδια κάτι ένοιωθαν, μα δεν το ομολογούσαν.

-Πως πάει η μποέμικη ζωή στα Γιάννενα; Ο Κωστής γέλασε.

-Πολύ καλά κι η φιλενάδα σου κέρβερος. Εργάζεται σ' ένα εκδοτικό οίκο το πρωί και τα απογεύματα τρέχει στα ιδιαίτερα. Της είπαν ότι θα τη διορίσουν το αργότερο του χρόνου μια και δήλωσε όλες τις περιοχές γύρω από τα Γιάννενα ως μόνιμη έδρα.

- Δεν σκοπεύει να έρθει Αθήνα; Τι θα κάνει μόνη εκεί;

-Δεν θα είναι μόνη της.

-Τι θες να πεις;

-Άστα Δεν είναι ώρα τώρα. Που είναι η ανιψιά μου;

-Η Αλκμήνη τον είδε να πηγαίνει προς την κρεβατοκάμαρη που γιαγιά και εγγονή έπαιζαν με τις κούκλες και κατάλαβε ότι όλοι στην οικογένεια 'θελαν να ανακοινώσουν και κάτι, μα έπρεπε να περιμένουν τ' αποτελέσματα των εξετάσεων του Φώτη. Πήρε κι εκείνη τη θέση της πάνω στο διπλό στρώμα κι άρχισε να ντύνει και να γδύνει κούκλες. Κτύπησε το τηλέφωνο και το σήκωσε η μητέρα τους.

Μετά το «ναι» δεν ξανάβγαλε μιλά μόνο τα μάτια της μιλούσαν. Έδωσε το τηλέφωνο στον Κωστή κι άρχισε ως τρελή να ψάχνει ρούχα στη ντουλάπα. «Ναι-ναι κατάλαβα. Ναι θα την φέρω εγώ. Ναι κατάλαβα.» Τι ήταν αυτό που κατάλαβε; «Μαμά μην ανησυχείς όλα θα πάνε καλά.» είπε ο αδελφός της στη μητέρα τους.

Η Ευσταθία έριξε στο κρεβάτι πάνω από τις κούκλες, μια μαύρη φούστα και μια μπλούζα κι η κόρη της ανατρίχιασε. Ανασήκωσε τα ρούχα και μάζεψε γρήγορα τις κούκλες. «Κωστή πήγαινε έξω να ντυθώ. Αλκμήνη βγάλε πιζάμες, σώβρακα και φανέλες για τον αδελφό σου. Τον κράτησαν στο νοσοκομείο».

«Κωστή πάρε τον Όμηρο τηλέφωνο. Πρέπει να είναι σπίτι, αν όχι τηλεφώνησε στην Φανή». Η μάνα της την κοίταξε. «Αν δεν βρω τον Όμηρο να κρατήσει το παιδί θα το πάω στη Φανή. Θα έρθω μαζί σας. Τι με κοιτάς;» Ο Κωστής βρήκε τον Όμηρο στο σπίτι των κουμπάρων. Προσφέρθηκε ο Γρηγόρης να πάει να τους πάρει και να τους πάει στο νοσοκομείο. «Που να ψάχνετε για ταξί τέτοια ώρα.» Από ότι φάνηκε ήταν ο μόνος που είχε κατανοήσει πλήρως τη σοβαρότητα της κατάστασης. Σε μισή ώρα τους περίμενε κάτω από το σπίτι. Είχε μαζί του και τον Στέφανο.

«Ήθελε να έρθει να κάνει παρέα στην Αγάπη. Κάτι τέτοιες ώρες τα παιδιά καταλαβαίνουν πολύ περισσότερα.» Κανείς δεν μίλησε. Η Ευσταθία καθ' όλη τη διαδρομή δεν άφησε στιγμή από την αγκαλιά της το αγόρι. Στην αυλή τους περίμεναν η Φανή και ο Όμηρος μες το κρύο. Η Αλκμήνη είπε δυο κουβέντες στον Όμηρο φίλησε την κόρη της και μπήκε στο αυτοκίνητο. Η Ευσταθία έσφιξε το χέρι της Φανής κι ο Γρηγόρης είπε στον κουμπάρο του να μην το κουνήσει ρούπι αν δεν επιστρέψει.

Έφτασαν στο νοσοκομείο και κατέβηκαν στην είσοδο. Δεν πρόλαβαν να ρωτήσουν στις πληροφορίες και είδαν τον Βαγγέλη μ' ένα βρώμικο πλαστικό ποτήρι στο χέρι να τους πλησιάζει. «Βαγγέλη μου. Πως είναι το παιδί μου;» Ο Βαγγέλης αγκάλιασε την Ευσταθία και της είπε «Ευσταθία δεν είναι τόσο τραγικά τα πράγματα, απλά έτσι φαίνονται. Ο Φώτης δεν είναι καλά αυτή τη στιγμή, ταλαιπωρήθηκε πολύ και...» Η Ευσταθία του έπιασε το χέρι. «Τι θα δω πάνω;» Το ασανσέρ σταμάτησε μα το χέρι της δεν ελευθέρωσε το χέρι του Βαγγέλη. Περπάτησαν μαζί στο διάδρομο ενώ η Αλκμήνη την κρατούσε αγκαλιά. Του Κωστή τα βήματα γίνονταν όλο και πιο αργά. Όταν ο Βαγγέλης είπε «Εδώ είναι» κι έδειξε το θάλαμο.

Ο Κωστής ψιθύρισε «πάω κάτω να βρω τον Γρηγόρη μπας και καθεί» Όλοι ένοιωσαν ότι ήθελε να καθυστερήσει την συνάντηση με τον αδελφό του. Η Ευσταθία ελευθερώθηκε από την αγκαλιά της κόρη της και το χέρι του Βαγγέλη. Είδε τον άντρα της ορθό δίπλα σε ένα κρεβάτι να κρατά ένα χέρι. Είδε ένα λευκό διάφανο πρόσωπο με μπαμπακούρα ματωμένη στη μύτη. Είδε το παιδί της ξαπλωμένο με το κεφάλι ανασηκωμένο από τα μαξιλάρια. Το παιδί της αιμορραγούσε. Η

Αλκμήνη έβαλε το χέρι της στο στόμα της και δάγκωσε το μεσαίο δάκτυλο.

Σε δευτερόλεπτα ξέχασε τον εαυτό της και στάθηκε πίσω από την μητέρα της. «Μπαμπά ποιος ήρθε;» «Παιδί μου εγώ είμαι» είπε η Ευσταθία και κατάπιε ένα λυγμό.

-Ρε πατέρα σου είπα να μην τη φέρεται. Αμάν ρε πατέρα.

-Αγοράκι μου δεν ήθελες τη μάνα σου; Τα δάκρυα της Ευσταθίας έτρεχαν βουβά. Του ανασήκωσε το ελεύθερο χέρι από τα σεντόνια, το φίλησε και το άγγιξε στο πρόσωπο της. Ο Φώτης έγειρε το κεφάλι του προς το μέρος της. Έμειναν εκεί σιωπηλοί. Η Αλκμήνη πήγε δίπλα στον πατέρα της και χάιδεψε το χέρι του αδελφού της. Εκείνος δεν αντέδρασε.

Είχε βρει τη μυρωδιά της ασφάλειας, το άγγιγμα της ελπίδας και τα δάκρυα της λύτρωσης. Ο Θόδωρος στάθηκε παράμερα. Η Ευσταθία του έκανε νόημα να φύγει κι ο Βαγγέλης τον πήρε από τους ώμους. Τους ώμους που η Αλκμήνη από παιδί έβλεπε τεράστιους πάνω σ' ένα ψηλό και ευλύγιστο κορμί. Τώρα ήταν καμπούρηδες και το κορμί κυρτό κι ο Θόδωρος ένα κουβαράκι να σέρνει το βήμα του.

Ο Κωστής εμφανίστηκε στην πόρτα και εκεί έμεινε. Λες κι αν έκανε ένα ακόμη βήμα θα βυθίζονταν στο κενό. Η μάνα τους τον κοίταξε και δάγκωσε τα χείλη της. Προχώρησε αργά κι άπλωσε το χέρι να χαϊδέψει το πόδι του αδελφού του πάνω από το σεντόνι. «Τι έγινε ρε μεγάλε;»

Ο Φώτης δεν γύρισε το πρόσωπο του. Δεν μίλησε, έμεινε εκεί να οσφραίνεται τη μάνα τους. Μηχανικά ο Κωστής συνέχισε να χαϊδεύει το κομμάτι σώματος που βρίσκονταν κάτω από το σεντόνι. Επικέντρωσε το βλέμμα του στο ματωμένο κομμάτι βαμβάκι που χώριζε στα δυο το πρησμένο πρόσωπο, τα κενά μάτια και δεν γνώρισε τον αδελφό του. «Καλπάζουσα, γεμάτος από τη μύτη και πάνω. Η βιοψία έδειξε. Αν δεν τον ανοίξω δεν μπορώ να περιγράψω το μέγεθος. Η τύφλωση είναι προσωρινή, ελπίζουμε. Καρκίνος.» Σκόρπιες λέξεις που σφυροκοπούσαν το κεφάλι του Κωστή. Προσπαθούσε να βάλει τις λέξεις σε τάξη μα δεν μπορούσε όχι εκεί και όχι τώρα. Μα πότε; Ο αδελφός του, η μάνα του, ο πατέρας του τον είχαν ανάγκη κι εκείνος χάνονταν στο άγνωστο πρόσωπο του αδελφού του.

Η Αλκμήνη του άπλωσε το χέρι, εκείνος το άρπαξε σαν σκoinί μες το πηγάδι που χάνονταν. Πηγάδι αστάθμητο του φαίνονταν μα η αδελφή του έδειξε ότι δεν είναι μόνος. Δεν πέφτει μόνο αυτός μέσα μα όλοι τους και ο μόνος τρόπος να σωθούν και να σώσουν είναι να κρατά ο ένας τον άλλον. Ο Βαγγέλης επέστρεψε στο δωμάτιο.

Κοίταξε τον Φώτη έτσι ξαπλωμένο με τα χέρια ανοικτά σαν εσταυρωμένο κι οι δυο γυναίκες να του κρατούν τις χούφτες, καρφιά στις παλάμες του.

Η Ευσταθία είχε ακουμπήσει το μάγουλο της στο σεντόνι και του φιλούσε συνεχώς το χέρι, της Αλκμήνης τα δάκτυλα έκαναν συνεχείς διαδρομές στον καρπό και στην παλάμη σαν να ήθελε να ισιώσει ένα τσαλακωμένο σεντόνι. Εκείνος φαίνονταν να κοιμάται. Μα ποιος

μπορούσε να κοιμάται μια τέτοια νύχτα; Ο Βαγγέλης βολεύτηκε στο παγκάκι του διαδρόμου κι έκλεισε τα μάτια του να χαλαρώσει. Όταν τα άνοιξε είδε την Αλκμήνη από πάνω του με ένα πλαστικό ποτήρι του καφέ. «Τι έγινε;» την ρώτησε και πήρε το ποτήρι.

-Εσύ να μου πεις. Ο Βαγγέλης πήρε βαθιά ανάσα. Φύσηξε τον καφέ του κι ήπια μια γουλιά.

-Τι να σου πω;

-Την αλήθεια.

-Δεν υπάρχει αλήθεια, μόνο αρρώστια που ούτε οι γιατροί δεν την ξέρουν. Δηλαδή την ξέρουν αλλά...

-Αλλά, άρες-μάρες-κουκουνάρες. Τι μου λες; Μασημένα λόγια; Έχει καρκίνο; Έβαλε το χέρι της μπρος στο στόμα της και δάγκωσε τον μεσαίο.

Ο Βαγγέλης κούνησε το κεφάλι. Πόσες ελπίδες έχει να βγει ζωντανός μετά την εγχείρηση; Ο Βαγγέλης σήκωσε τους ώμους.

-Αν δεν τον ανοίξουν δεν ξέρουν. Η Αλκμήνη σηκώθηκε και πήγε στο ανοικτό παράθυρο. Πήρε βαθιές ανάσες. Χάιδεψε το μέτωπο της και επανέφερε το χέρι στο στόμα της.

-Πήγαινε πάρε την μητέρα μου από το δωμάτιο. Φέρτην εδώ με τρόπο. Με ειδοποίησαν οι νοσοκόμες ότι θα έρθουν να τον ξυρίσουν.

Επέστρεψαν στο δωμάτιο. Η Ευσταθία στην ίδια ακριβώς θέση να φιλά το χέρι του γιου της. Ότι και αν της είπαν τους κοιτούσε και κουνούσε το κεφάλι αρνητικά. «Αφήστε την.» είπε ο Φώτης «Μην την πιέζεται. Αφήστε την.» Η Ευσταθία τον καθησύχασε με το να του χαϊδέψει το μάγουλο.

«Δεν φεύγω αγόρι μου. Δεν φεύγω.» Η ώρα ήταν 7 το πρωί όταν ήρθε ένας νοσοκόμος και είπε «Καλημέρα θα τον ξυρίσω.» Η Ευσταθία σηκώθηκε χωρίς να πάψει να του κρατά το χέρι. «Θα σε ξυρίσουν αγόρι μου. Θα σε κάνουν όμορφο.» Ο νοσοκόμος την κοίταξε χωρίς να καταλαβαίνει, η Αλκμήνη έσφιξε τα δόντια κι ο Βαγγέλης έτρεξε κοντά της και στο νοσοκόμο. «Κρατήστε εδώ κύριε» Η Ευσταθία όταν κατάλαβε ότι θα του ξύριζαν το κεφάλι γούρλωσε τα μάτια της και ξεροκάταπια.

Έτρεμε ολόκληρη μα τα χέρια της που κρατούσαν το χέρι του γιου της ήταν σταθερά. «Μαμά φοβάσαι; Πες μου φοβάσαι;»

-Όχι γιε μου δεν φοβάμαι είσαι δυνατός κι όλα θα πάνε καλά.

-Μαμά αν φοβάσαι εσύ εγώ τι πρέπει να κάνω;

-Να με πιστεύεις.

Οι νοσοκόμες δεν άργησαν να έρθουν και τους ζήτησαν να βγουν έξω. Το σώμα της Ευσταθία απομακρύνθηκε μα το δεξί της χέρι άγγιζε ακόμη τον γιο της. Βγαίνοντας από το θάλαμο πήγε κι έκατσε στο παγκάκι κάτω από το ανοικτό παράθυρο. Κρατούσε το κεφάλι της. Η πόρτα του θαλάμου που βρίσκονταν ο Φώτης άνοιξε. Κανείς δεν κοίταξε μέσα. Όλοι βουβάθηκαν κοιτώντας την κλειστή πόρτα. Άνοιξε κι ο νοσοκόμος έσερνε τώρα το φορείο με δυσκολία. Ο Φώτης αναζητούσε μια φωνή να ξεχωρίσει κάποιο γνώριμο θόρυβο. «Εδώ

είμαι αγόρι μου. Όλα θα πάνε καλά.» του είπε η Ευσταθία καϊδεύοντας το ξυρισμένο κεφάλι. Η Αλκμήνη δίπλα του. «Μπόρα είναι και θα περάσει αδελφέ μου» του είπε με σταθερή φωνή.

«Εγώ γιατί δεν το βλέπω;» ψιθύρισε ο Φώτης.

Μίλησε η μάνα τους «Γιατί αγόρι μου εσύ προσπαθείς να δεις με τα μάτια σου ενώ την ελπίδα την θωρείς μόνο με τα μάτια της ψυχής» Η Αλκμήνη δαγκώθηκε. Περίμενε την μάνα της να κλαίει και να κτυπιέται μα εκείνη στάθηκε όρθια και τόσο σοφή. Κάποιες στιγμές δεν γνώριζε αυτή τη γυναίκα. Μάνα και κόρη ακολουθούσαν παράλληλα το φορείο κρατώντας το χέρι του κι όλοι οι άλλοι σιωπηλή πίσω τους.

Στη διπλή πόρτα που έγραφε «χειρουργείο» η Αλκμήνη άφησε το χέρι του αδελφού της. Η Ευσταθία το έκανε δυο βήματα αργότερα. «Όλα θα πάνε καλά αγόρι μου. Όλα είναι ένας εφιάλτης.» Το φορείο απομακρύνθηκε κι έμειναν να κοιτούν την κλειστή δίφυλλη πόρτα και να διαβάζουν πολλές φορές την λέξη χειρουργείο Η μάνα της πρώτη έσπασε.

Σωριάστηκε στην αγκαλιά του Κωστή κι έκλαψε. Έκλαψε πολύ, τόσο που χάθηκε στους εφιάλτες της που ήταν ίδιοι με του γιου της του μεγάλου. Ο πατέρας της λίγα βήματα πιο μακριά, ακριβώς μπροστά στο ανοικτό παράθυρο με τον Βαγγέλη. Δεν μιλούσαν. Κοιτούσαν με άδεια μάτια απέναντι το πάρκο. Ο Βαγγέλης την πλησίασε. «θα πάω σε κάτι δουλειές και θα ξανάρθω. Ότι και να γίνει εσύ πρέπει να φανείς δυνατή.» Κούνησε το κεφάλι της και τον άκουσε να βηματίζει γρήγορα. Πλησίασε τον πατέρα της κι ακούμπησε το κεφάλι της στην πλάτη του. Κανείς δεν μιλούσε. Τι είχαν να πουν;

Μετά από 5 ώρες ο Φώτης βρισκόταν στο δωμάτιο του με φασκιωμένο κεφάλι και μια ηρεμία πρωτόγνωρη στο πρησμένο του πρόσωπο. Η Ευσταθία έκατσε δίπλα στο γιο της κι έκανε νόημα στους άλλους να φύγουν. Ξανά στο διάδρομο μπρος στο ανοικτό παράθυρο. Ο κρύος αέρας ήταν μεγάλη παρηγοριά. Ήταν αργά το μεσημέρι κι είδε τον Βαγγέλη με τον Όμηρο να έρχονται. «Βγήκε από το χειρουργείο;» ρώτησε ο Όμηρος και την κοιτούσε στα μάτια. «Όλα πήγαν καλά. Τον έχουν στο δωμάτιο. Δεν ξύπνησε ακόμη από τη νάρκωση.»

-Ο γιατρός; Τι είπε ο γιατρός;

-Λίγα πράγματα. Το παιδί μας είναι καλά;

-Του μίλησα στο τηλέφωνο. Είναι μια χαρά. Δεν θέλει να φύγει από τη Φανή, τα πάει καλά με τον Στέφανο. Η Αλκμήνη κατέβηκε στο κυλικείο μαζί με τον Όμηρο να πάρει ένα σκέτο καφέ. Τα μάτια της είχαν βαρύνει. Τον ήπιε πολύ γρήγορα λες και θα την ξεδιψούσε και παράγγειλε κι άλλο. Ανέβηκαν πάνω και έμαθαν τα νέα από τον Βαγγέλη μια κι ο πατέρας της είχε πέσει σαν σακί με πατάτες στο παγκάκι και δεν κουνιόνταν.

«Ότι βρήκαν το καθάρισαν. Ήταν γεμάτος αδενώματα στην περιοχή πάνω από την μύτη και πίσω, όλο το κεφάλι. Η τύφλωση ήταν προσωρινή γιατί οι αδένες στραγγάλιζαν το οπτικό νεύρο. Όταν

ξυπνήσει θα βλέπει και σιγά-σιγά θα επανέλθει. Οι ακριβείς λέξεις που χρησιμοποίησε ήταν «το αντιμετώπισαμε». Τον κοιτούσαν και περιμένανε να συνεχίσει.

Σιωπή κι εκείνοι έτρεμαν να αναφέρουν τις λέξεις κακοήθεις, μεταστάσεις που θα τους έλυναν απορίες μα θα τους οδηγούσαν ποιος ξέρει που. Άφησαν την διάγνωση εκεί. Μακάρι κι ο καρκίνος να τους άφηνε εκεί. Είδε τη μητέρα της στην πόρτα.

«Το παιδί κουνιέται. Μάλλον ξυπνά». Οι δυο τους στο θάλαμο, να κοιτάζουν τον Φώτη. Το σκεπασμένο σώμα του, τα μακριά ακούνητα χέρια, τα δάκτυλα αφύσικα άσπρα, το γυμνό στέρνο που πάλλονταν αργά, το λαιμό, τα χείλη, το κεφάλι χαμένο μες τους επιδέσμους. Η μητέρα της χάιδευε συνεχώς το τρυπημένο χέρι κι εκείνη δειλά άγγιξε το άλλο χέρι.

Έκλεισε τα μάτια της και προσευχήθηκε. Προσευχήθηκε να πεθάνει νωρίτερα από τα παιδιά της. Νωρίτερα από την Αγάπη της κι όλα τα παιδιά που θα κάνει. Δάκρυσε με τη σκληρότητα και τον εγωισμό της. Ο Φώτης χάνονταν κι εκείνη παρακαλούσε για τον εαυτό της. Πόσο αναισθητη ήταν; Βγήκε στο διάδρομο. Περπάτησε μέχρι τις σκάλες κι ανέβηκε δυο-τρία σκαλιά.

Στη στροφή της σκάλας που δεν την έβλεπαν σταμάτησε κι έκλαψε. Έκλαψε για κείνη μια και δεν μπορούσε να κλάψει για τον Φώτη. Όταν άδειασε η ψυχή της κατέβηκε, έριξε λίγο νερό στο πρόσωπο της από τον ψύκτη και γύρισε στο δωμάτιο. Η μητέρα της ούτε καν την κοίταξε. Έτσι πέρασε η νύχτα χωρίς να μιλά η μια στη άλλη χωρίς να κοιτά η μια την άλλη και με τη Δέσποινα να πηγαينوέρχεται και να χύνει υγρά στον ορό του Φώτη για να μένει ήσυχος.

Το ξημέρωμα η Αλκμήνη ξεμούδιαζε το λαιμό της κουνώντας τον δεξιά κι αριστερά όταν είδε τον Φώτη να την κοιτά με ορθάνοικτα μάτια. Κοκάλωσε, δεν ήξερε αν την βλέπει ή όχι, αν είναι ξύπνιος ή βρίσκεται σε λήθαργο. Τα πρησμένα χείλη του της χαμογέλασαν. Την έβλεπε. Χριστέ μου ήταν ξύπνιος με μια ηρεμία στο βλέμμα που σε τρόμαζε. Τα μάτια του δεν είχαν απορίες, αμφιβολίες, πόνο, λες και γνώριζαν όλα τα μυστικά. Μα τα ίδια μάτια έχουν κι όσοι παραδίδονται στη μοίρα και δεν τους νοιάζει να γνωρίζουν.

Έδιωξε τις κακές σκέψεις από το μυαλό της. Ο αδελφός της είχε ξυπνήσει και της χαμογελούσε. Όλα θα πήγαιναν καλά. Τίποτα δεν θα σκίαζε αυτή τη στιγμή. Ο Φώτης δεν κουνιόνταν μόνο κοιτούσε όπως δεν είχε ξανακοιτάξει ποτέ πριν τον κόσμο γύρω του. Ρουφούσε κάθε εικόνα και τώρα ρουφούσε την εικόνα της αδελφής του. Η μητέρα τους, τους κοιτούσε. Σκυμμένη φιλούσε το χέρι του γιου της. Εκείνος δυσκολεύτηκε πολύ να γυρίσει το κεφάλι του να την κοιτάξει. Όταν τα κατάφερε της χαμογέλασε. Εκείνη έκλαιγε και φιλούσε το χέρι του ψιθυρίζοντας «συγνώμη αγόρι μου».

Δεν ήξεραν πόση ώρα είχε περάσει όταν άνοιξε η πόρτα και φάνηκε ο Θόδωρος, ο Βαγγέλης κι ο Όμηρος. Κανείς δεν μίλησε μόνο χαμογέλασαν στον Φώτη. Η Αλκμήνη σηκώθηκε να κάτσει ο πατέρας

της και βγήκε έξω με τον Όμηρο. Έκατσαν στο παγκάκι χωρίς πολλές κουβέντες. Η Αλκμήνη ήπιε τον καφέ που της είχε φέρει ακούγοντας για την κόρη τους που συνεχίζει να μένει στη Φανή και να «βαβάζει βιβία» με τον Στέφανο.

«Πότε θα έρθεις σπίτι;» την ρώτησε ο Όμηρος. Η Αλκμήνη τον κοίταξε. Τι μπορούσε να του πει; «Η κατάσταση του Φώτη δεν απαιτεί την παρουσία σου. Νομίζω.» Για πια κατάσταση της μιλούσε; Μόλις χθες χειρουργήθηκε. Τι της έλεγε; «Θα έρθω.» του είπε αδιάφορα Ο Όμηρος δεν επέμεινε. κοντά της. Δεν μίλησαν άλλο. Ο Κωστής φάνηκε στον διάδρομο. Άνοιξε με δισταγμό την πόρτα του θαλάμου και το πρόσωπο του φωτίστηκε όταν είδε τον Φώτη ξύπνιο. Στάθηκε στα πόδια του κρεβατιού μ' ένα ηλίθιο χαμόγελο. Τόσο ηλίθιο που ανάγκασε τον Φώτη να του πει «Πρέπει να γύρισα από την κόλαση για να χαιρέσαι τόσο πολύ που με βλέπεις.»

Ο Κωστής συνέχισε να του χαμογελά. Δεν είχε τι να του πει. Χρόνια ολόκληρα δεν είχε τι να του πει. Ξψαχνε να βρει λέξεις.

«Δεν θα παρεξηγηθώ»

Στο δρόμο γελαστοί άνθρωποι «γιατί χαμογελούν; Γιατί είναι Χριστούγεννα» απάντησε στον εαυτό της. Όχι πρωτοχρονιά είναι. Πόσες μέρες πέρασε στο νοσοκομείο; Δέκα μέρες και νύχτες. Μια ολόκληρη ζωή. Του αδελφού της την ζωή.

Ο Φώτης ήταν καλά. Καλά επανέλαβε στον εαυτό της και χαμογέλασε. Πριν τη γιορτή του θα έπαιρνε εξιτήριο. Τα δύσκολα είχαν περάσει, έτσι έλεγαν όλοι, μα εκείνη δεν το πίστευε. Τώρα αρχίζουν σκέπτονταν μα δεν τόλμαγε να το πει σε κανέναν. Πόσα πράγματα αλήθεια δεν είχε πει σε κανέναν. Χάιδεψε την κοιλιά της. Έκλεισε τα μάτια της και έφερε την εικόνα της Αγάπης της.

Ήθελε τόσο πολύ να σφίξει την κόρη της στην αγκαλιά της, να την κτενίσει, να την μυρίσει. Ναι να μυρίσει αυτό το μοναδικό άρωμα που αναδύει από το λαιμουδάκι της. Πόσο μου λείπει το μωρό μου; Πως μπόρεσα και το άφησα τόσες μέρες;

Οι ημέρες κυλούσαν οι νύχτες ήταν...ακίνητες. Νύχτες με πόνους. Απελπιστικούς πόνους. Πόνους που η Αλκμήνη δεν γνώριζε ότι υπάρχουν. Σημεία άγνωστα του σώματος που όμως διαμαρτύρονταν πάντα όταν έδυε ο ήλιος και μέχρι την ανατολή του. Σαν βρικόλακας ο πόνος άπλωνε τη σκιά του πάνω από το σώμα του αδελφού της, τον ξεναγούσε σε κάθε μύα, σε κάθε ιστό, σε κάθε φλέβα, σπιθαμή προς σπιθαμή κι εκείνος ούρλιαζε και βλαστημούσε. Εκείνη του κρατούσε το χέρι και παρακαλούσε το θεό να της δώσει τους πόνους του για να μπορέσει να κοιμηθεί έστω και μερικά λεπτά, μα εκείνος της πρόσφερε απλόχερα την απελπισία του.

Η μητέρα τους απλή παρατηρήτρια μια και ο δρόμος για κείνη δεν έπαιζε ρόλο παρά μόνο ο σκοπός κι ο σκοπός είχε επιτευχθεί. Το παιδί της ζούσε και θα ζούσε, μόνο αυτό μετρούσε. Δεν έβλεπε τα

σημάδια στο άλλοτε όμορφο κεφάλι του, δεν έβλεπε τα θολά μάτια εκεί που πριν λίγες μόλις μέρες υπήρχαν δυο σπίθες λαμπερές κι έξυπνες, το πρησμένο πρόσωπο που διαδέχτηκε το μουτράκι του Φώτη.

Σε όλη αυτή τη μετάλλαξη η Ευσταθία παρέμεινε τυφλή. Το παιδί της Θα ζούσε έστω κι αν αυτό το χέρι που κρατούσε δεν άνηκε στο παιδί της μα σ' ένα σώμα πονεμένο, που το μυαλό του είχε γίνει κιμάς από τα παυσίπινα και η ψυχή του αρνιόταν ν' ακολουθήσει το μάταιο της ύπαρξης. Μιας ύπαρξης έτσι.

Οι μέρες περνούσαν με πολλές ελπίδες και ελάχιστη πρόοδο. Μέχρι που ήρθε κι η πρόοδο και να η Αλκμήνη στο δρόμο να περιμένει το Γρηγόρη. Να την πάει γραμμή στην Αγάπη της, το μωρουδάκι της. Τον είδε να σταματά μπροστά της και βιάστηκε να καθίσει δίπλα του.

Σ' όλη τη διαδρομή κοιτούσε έξω από το παράθυρο, στο πλάι. Όλοι βιαστικοί -που να είχαν να πάνε- με σακουλές στα χέρια- χάθηκαν τα πακέτα- πακετάραμε την ζωή μας και έτσι βάζουμε τα δώρα στις σακουλές. Παρατήρησε ότι ήταν η πρώτη φορά που κοιτούσε τους ανθρώπους στα πρόσωπα τους. Προσπαθούσε να συλλέξει βλέμματα, χαμόγελα, γκριμάτσες, το καθετί, για να μαντέψει ονόματα, συναισθήματα λόγω ύπαρξης.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε. Είδε την είσοδο της πολυκατοικίας της.

Βγήκε και άφησε τον Γρηγόρη. Ανέβηκε τα πέντε σκαλιά, έκανε δυο βήματα κι η πόρτα άνοιξε. Η κόρη της έτρεξε στην αγκαλιά της σέρνοντας μια κούκλα στο ίδιο μπόι μαζί της. «Μανούλα μου, μανούλα μου.» Η Αλκμήνη γονάτισε και την έσφιξε στην αγκαλιά της, έσπρωξε τα μαλλιά της κόρης της πίσω να ελευθερώσει το όμορφο πρόσωπο της και την φιλούσε στα μάτια, τη μύτη, τα μάγουλα, ρουφώντας τη μυρωδιά του παιδιού της. «Μαμά αυτή είναι η Ντόλη. Ντόλη η μαμά μου». Η Αλκμήνη σηκώθηκε, χαιρέτησε επίσημα τη Ντόλη, πήρε την Αγάπη στην αγκαλιά της και μπήκαν στο σπίτι. Η Φανή που όλη αυτή την ώρα έστεκε στην πόρτα παραμέρισε να περάσουν και χάθηκε στην κουζίνα για να φτιάξει καφέ. Μάνα και κόρη έκατσαν στον καναπέ αγκαλιά κι η Αγάπη έλεγε, έλεγε, έλεγε κι η Αλκμήνη κοιτούσε τα χειλάκια της που ανοιγόκλειναν, τα μάτια που έλαμπαν, τα μάγουλα που άλλαζαν όλες τις αποχρώσεις του ροζ ανά δευτερόλεπτο και τα χεράκια που κουνιόντουσαν πάνω-κάτω χωρίς λεπτό να πάψουν να κρατούν και την Ντόλη.

Η Φανή σέρβιρε τους καφέδες στο χαμηλό τραπεζάκι και μόνο τότε η Αλκμήνη γύρισε και την κοίταξε. Ελευθέρωσε το ένα χέρι της από την κόρη της κι ήπια μια γουλιά καφέ αφού πρώτα τον μύρισε. Της είχε λείψει ο ελληνικός. Παρατήρησε το δωμάτιο. Όλα έλαμπαν και στη γωνιά της μπαλκονόπορτας το χριστουγεννιάτικο δέντρο στολισμένο. Κοίταξε το χολ. Όλα καθαρά. Κοίταξε την Φανή.

-Εσύ τα έκανες; Η Φανή δεν μίλησε. Σου χρωστάω πολλά.

-Νομίζω ότι δεν θα ξανάπαω στο νοσοκομείο.

Το νομίζω της φάνηκε γελοίο. Τι θα πει νομίζω, πρέπει, έχω υποχρέωση να ξέρω. Άλλωστε ο Φώτης βγαίνει μεθαύριο.

Η Αλκμήνη άκουσε τον εαυτό της να λέει «γλίτωσε από το κακό» και τη Φάνη να απαντάει «πολύ χαίρομαι» εντελώς άψυχα και πνίγονταν. Το θέατρο του παραλόγου. Είχαν καταντήσει σαν τις γυναicoύλες της παλιάς γενιάς, σαν τις μάνες τους που τις κοροϊδευσαν γιατί δεν τολμούσαν να πουν τη λέξη καρκίνος και όταν αναφέρονταν σε αυτόν έλεγαν το κακό.

Κι η Φανή χαίρονταν. Για τι ακριβώς χαίρονταν; Που την γλίτωσε ο Φώτης και θα ζήσει μισός άνθρωπος, άχρηστος, με τον τρόπο της αρρώστιας, με εξετάσεις, με φάρμακα και ένας θεός ξέρει τι άλλο από τώρα και στο εξής. Για τι χαίρονταν ακριβώς; Είχε γίνει μνησίκακη. Τι της έφταιγε τώρα η Φανή; Όχι δεν της έφταιγε κανείς, παρά μόνο ο εαυτός της που πονούσε κι ήθελε να κάνει και τους άλλους να πονέσουν.

Ποιος της είπε να καθαρίσει το σπίτι της, να στολίσει δέντρο, να φτιάξει μελομακάρονα και δίπλες; Κανείς δεν της το ζήτησε. Δεν ήθελα εγώ φέτος Χριστούγεννα και Πρωτοχρονιά στο σπίτι μου. Θα τα έκλεινα έξω από την πόρτα μου. Εκείνη με ποιο δικαίωμα τους άνοιξε την πόρτα;

-Για το παιδί σόλισα το σπίτι. Για την Αγάπη. Ήθελε να σου κάνει έκπληξη.

-Ήταν όμορφη η χειρονομία σου είπε η Αλκμήνη και της χαμογέλασε. Χτύπησε η πόρτα κι η Φανή άνοιξε. Πρώτος μπήκε ο Βαγγέλης και από πίσω του ο Γρηγόρης. «Άντε πάμε εμείς». Η Φανή την φίλησε κι η Αλκμήνη της είπε «ευχαριστώ» και της έσφιξε το χέρι «Γι αυτό είναι οι φίλοι. Φρόντισε να ξεκουραστείς». Τα μάτια του Βαγγέλη πάνω της την έκαψαν. Βουβαμάρα. Έσφιξε την κόρη της δίπλα της και τα παιδικά ματάκια του την κοίταξαν. Χαλάρωσε τα χέρια της από το κορμάκι του κι εκείνο κουζούρεψε στην αγκαλιά της αφού πρώτα βόλεψε την Ντόλη. «Άντε πάω και εγώ στο μαγαζί ότι θέλεις απέναντι είμαι.»

-Πάρε κλειδιά γιατί εγώ θα κάνω ένα μπάνιο και θα ξαπλώσω. Όποτε θέλεις ανέβα να φας. Αν κοιμάμαι μη με ξυπνήσεις της χαμογέλασε.

-Έχω κλειδιά, μου έδωσε ο Όμηρος.

-Ωραία. Δέκα μέρες έλειψα κι όλοι έγιναν οικοδεσπότες.

-Δεν θα παρεξηγηθώ.

-Όχι θέλω να παρεξηγηθείς.

-Ξέρω τι θέλεις αλλά δεν θα σου κάνω τη χάρη.

Ο Βαγγέλης φίλησε τη βαφτιστήρα του κι έφυγε κλείνοντας της το μάτι.

Σηκώθηκε από τον καναπέ χωρίς να αφήσει την Αγάπη από την αγκαλιά της. Πήγαν στο μπάνιο. Έλαμπε. Ποτέ δεν είχε ξαναδεί τόσο καθαρό το μπάνιο της. «Α ρε Φανή». Γονάτισε μπροστά στην κόρη της κι άρχισε να τη γδύνει. Κάθε ρούχο που της έβγαζε την γέμιζε φιλιά. «Αγαπολίνη μου, γλυκά μου αυτάκια, μαγούλες μου όμορφες, μπρατσάκια φραντζολάκια μου»

Άνοιξε το ζεστό νερό και το άφησε να χύνεται με ορμή στη μπανιέρα. Έβγαλε γρήγορα τα ρούχα της και τα πέταξε πάνω στο καπάκι της λεκάνης. Μάνα και κόρη βούτηξαν στο νερό. Έκατσαν η μια απέναντι από την άλλη κι έπαιζαν «γκολ» με το σφουγγάρι. Το πέταγε η μια στην άλλη και φώναζαν δυνατά «γκολ». Πιτσιλιόντουσαν, γελούσαν, κι αφού χόρτασαν τσιρίδες και μπουγελώματα άνοιξαν το σαμπουάν να λουσούν με δόσεις, πλατσουρίζοντας στις σαπουνάδες. Όταν πια κινδύνευαν να πνιγούν κι οι δυο από... ευτυχία άφησαν το νερό να τρέξει μακριά από τη μπανιέρα και βγήκαν.

Τύλιξε την κόρη της στην πετσέτα με τον τουίτυ κι εκείνη φόρεσε μπουρνούζι. Πήγαν στην κρεβατοκάμαρα παρέα με τη Ντόλυ και φόρεσαν πιζάμες. Ξάπλωσαν και η Αγάπη αυτή τη φορά αρνήθηκε το παραμύθι της μαμάς. Νανούρισε την κούκλα της και μόλις την πήρε ο ύπνος αγκάλιασε σφικτά την Αλκμήνη και της είπε εκείνη παραμύθι για μια κακιά μάγισσα που ζήλεψε δυο αγαπημένα αδελφάκια και θέλησε να πάρει το αγοράκι που τον έλεγαν Φώτη, μα η καλή νεράιδα του πράσινου δάσους κι ο λευκός ιππότης που αγαπούσε την αδελφή του αγοριού έσωσαν τον Φώτη σκοτώνοντας την κακιά μάγισσα. Η μητέρα της την άκουγε κι έτσι γλυκά αφέθηκε να κλάψει, να αδειάσει την ψυχή της από τον οδυρμό του καρκίνου και να τη γεμίσει με παραμύθια.

Κοιμήθηκε με την μύτη κολλημένη στο παιδικό στηθάκι της κόρη της και αρνήθηκε να ξυπνήσει. Κράτησε την μυρωδιά της άνοιξης που ανάδευε το παλλόμενο στήθος της κόρης της για τα επόμενα 4 χρόνια σαν πολύτιμο φυλακτό. Νάρκωσε όλες τις άλλες αισθήσεις της κι έγινε θεατής της ίδιας της, της ζωής. Μα δεν ήταν αυτό το ζητούμενο του ονείρου. Το ζητούμενο ήταν να παρακολουθεί το σβήσιμο του αδελφού της χωρίς πόνο, χωρίς δάκρυ –μόνο εκείνη την μοναδική μέρα έκλαψε στην αγκαλιά του παιδιού της- χωρίς γιατί.

Μια λέξη που όλοι φώναζαν, ψιθύριζαν, έλεγαν συνέχεια. Ο Φώτης μετά το εξιτήριο έζησε σαν φιλοξενούμενος στις ζωές όλων, μα ο ίδιος δεν είχε ζωή. «Ο καρκίνος είναι η ζωή μου.» απαντούσε όταν κάποιος τον παρότρυνε να βγει έξω να πάει μια βόλτα να συμμετάσχει στις συζητήσεις, στα παιχνίδια, στην παρέα. «Μα πώς μπορεί ο καρκίνος να γίνει η ζωή κάποιου; Μόνο θάνατος μπορεί να γίνει για κάποιον» του φώναζε μια νύχτα η αδελφή του κι έκλεισε πίσω της την πόρτα του πατρικού τους. Δεν μπόρεσε για άλλη μια φορά να βρει τις λέξεις... Μα ποιες λέξεις αναζητούσε και για ποιο λόγο; Ποιον κορόιδευε; Κουράγιο δεν είχε, αυτό έψαχνε. Ψέματα. Τίποτα δεν έβρισκε σε αυτή τη νέα κατάσταση που ζούσε η οικογένεια.

Την κόρη της έβρισκε μα και πάλι εκείνη ήταν χαμένη, όλα ήταν χαμένα. Αγάπη, έρωτας, ειλικρίνεια, στοργή, πίστη, συντροφικότητα, δίκαιο, λέξεις που της ομολογούσαν με ευκολία μα χωρίς ουσία. Μπορεί και να τα είχε διώξει. Ποιος ξέρει; Εκείνη δεν ήθελε να ψάξει να βρει ποιος ήξερε, ήξερε απλά ότι ήθελε να τελειώσει ο εφιάλτης που την ρουφούσε όλο και πιο βαθιά σ' άγνωστους λαβυρίνθους.

«Λυπάμαι. Δεν γίνεται τίποτα. Ο καρκίνος αυτή τη φορά αναπτύχθηκε κάτω από τον εγκέφαλο. Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι...»

Ο γιατρός είπε και άλλα, εκείνη άντεξε μέχρι το «κάτι». «Να κάνουμε κάτι», «Κάτω από τον εγκέφαλο», «Ο καρκίνος αναπτύχθηκε».

Επιστημονικές κουβέντες που εξηγούσαν ότι το κεφάλι του αδελφού της ήταν το τσιφλίκι της αρρώστιας όπως το έλεγε ο πατέρα της, του «κακού» όπως το αποκαλούσε η μητέρα της και «τι κάνει ο μεγάλος» - χωρίς να κατονομάζει- ρωτούσε ο Κωστής ή μήπως κατονόμαζε τον καρκίνο «ο μεγάλος» κι εκείνη απλά δεν το είχε μεταφράσει έτσι.

Ήταν μόνοι τους εκείνη κι ο Φώτης ολομόναχοι μα σε παράλληλους μέχρι τώρα δρόμους. Εκείνος κάθε μέρα όλο και πιο επιθετικός, όλο και πιο σαρκοφάγος να τρέφεται με την ψυχή της μάνας τους. Κάθε πρωί την κοιμάτιαζε με επιμέλεια και κάθε βράδυ την συναρμολογούσε ακουμπώντας το άρρωστο κεφάλι του στην ποδιά της. Η Αλκμήνη παρούσα συχνά στο δράμα μα παρέμενε αμέτοχη ότι κι αν άκουγε. Μόνο όταν η μάνα έσβηνε και κείτονταν στο πάτωμα και έτρεχε για κολόνια και αιθέρα, ενώ ο Φώτης χαμογελούσε χαιρέκακα, του φώναζε «φτάνει» κι έρχονταν η σειρά της να κατασπαραχθεί μα εκείνη τίποτα δεν την άγγιζε.

Οι αισθήσεις νεκρές και μόνο η φυλαγμένη μυρωδιά από το στήθος της Αγάπης την έσωζε εκείνες τις ώρες. Ο καρκίνος του αδελφού της ήταν 9 μηνών όταν την έπιασαν οι πόνοι για να γεννήσει, μα εκείνη τους έδιδωχνε. «Δεν ήρθε ακόμη η ώρα» έλεγε στον εαυτό της.

Τελικά είχε έρθει η ώρα. Δεν θυμάται να πόνεσε, δεν θυμάται να φώναζε, δεν θυμάται να γέννησε, μόνο το μωρό θυμάται που της φάνηκε πιο μαύρο από το μαύρο, πιο άσχημο από το άσχημο, πιο μικρό από το μικρό και πιο λατρευτό από το λατρευτό κι εκείνη νόμιζε ότι δεν θα το αγαπούσε.

Το αγάπησε την ίδια στιγμή που το ακούμπησαν βρώμικο στην κοιλιά της. Το αγάπησε καθώς έκλαιγε στα χέρια των νοσοκόμων όταν το έπλεναν. Το αγάπησε στο κρεβατάκι του δίπλα της που βύζαινε το μικρό της δάκτυλο για να κοιμηθεί. Το αγάπησε την νύχτα που έμειναν μόνοι και το κράτησε αγκαλιά μπρος στην τζαμόπορτα του δωματίου της να κοιτάζουν τη βροχή. Το αγάπησε με την μυρωδιά του βρεμένου χώματος και τη λάμψη των αστραπών που έσχιζαν τον ουρανό.

Το κρατούσε στο στήθος της μες το σκοτάδι κι εκείνο ρουφούσε τη μυρωδιά της. Μυρωδιές είναι η ζωή κι όχι χρώματα και ήχοι, μυρωδιές είναι. Το επόμενο πρωινό ήρθαν όλοι να ευχηθούν για το μωρό της. Εκείνο το πρωινό έμαθε με μασημένα λόγια ότι ο Φώτης είναι στο νοσοκομείο.

«Ξανακύλησε» ήταν η λέξη που χρησιμοποίησαν ο πατέρας της κι ο Βαγγέλης. Ο καρκίνος παραμόνευε μα η μυρωδιά της κόρη της και του γιου της τον πάλευαν. Πέντε μέρες αργότερα ήταν σπίτι της. «Τι άσχημο που είναι» ήταν τα πρώτα λόγια της Αγάπης κι όλοι γέλασαν.

Το θαύμα της γέννησης του νέου μέλους της οικογένειας δεν ήταν αρκετό για να ξεχαστεί ο εφιάλτης που ζούσε ο αδελφός της κι εκείνη πνίγονταν στις τύψεις που οι στιγμές γαλήνης κι ευτυχίας της ήταν πολλές. Ήταν λεχώνα κι αυτό της έδινε μια καλή δικαιολογία για να μην πάει στο νοσοκομείο να τον δει μέχρι την στιγμή που ο Βαγγέλης την ενημέρωσε προσποιητά αδιάφορα για την ανησυχία του Φώτη αν θα προλάβει να δει το μωρό.

Η Αλκμήνη δεν σχολίασε τίποτα. Άφησε τον επισκέπτη της και χάθηκε στην κρεβατοκάμαρα. Εμφανίστηκε τρία τέταρτα αργότερα με το πορτ μπεμπέ στο χέρι μπροστά στον έκπληκτο Βαγγέλη. «Θα με πιάς ή να πάρω ταξί;» Αν και το ύφος της δεν σήκωνε αντιρρήσεις εκείνος τόλμησε και ύψωσε τον τόνο της φωνής του αποκαλώντας την τρελή κι άμυαλη που θετή σε κίνδυνο την υγεία του βρέφους πηγαίνοντας το σε ένα χώρο άκρως επικίνδυνο.

«Άλλωστε ο Φώτης θα βγει όπου να ' ναι και θα το δει». Πήρε βαθιά ανάσα «Βαγγέλη σε παρακαλώ. Πήγαινε με ή βρες μου ένα ταξί» του είπε ήρεμα. Τόσο ήρεμα που εκείνος συγκατένευσε. Άφησαν την Αγάπη στη Φανή χωρίς να της πουν που πάνε μα κι εκείνη δεν ρώτησε. Μια ώρα αργότερα βρίσκονταν στο νοσοκομείο. Οι γονείς της έμειναν άφωνοι μόλις την είδαν. Ο Φώτης τους κοίταξε κι η μάνα τους του είπε «Είναι η Αλκμήνη η αδελφή σου». Κανείς δεν της είχε πει ότι ο αδελφός της τα είχε χαμένα.

-Δεν είναι αυτή η αδελφή μου. Η αδελφή μου είναι όμορφη. Όμορφη σαν άγγελος. Αυτή δεν της μοιάζει. Τον άκουσε να λέει και να κοιτά με μάτια άψυχα τη μάνα τους. Η Αλκμήνη πήγε κοντά του.

-Φώτη εγώ είμαι η Αλκμήνη. Σου έφερα να δεις το μωρό μας, το ανιψάκι σου.

-Είναι αγόρι ε! Το ήξερα ότι θα κάνεις αγόρι αν και εγώ ήθελα κορίτσι, το είχα πει στον Όμηρο. Η αδελφή του κάθισε δίπλα του στην καρέκλα κρατώντας στα πόδια της το πορτ μπεμπέ και κατέβασε την κουβερτούλα που το σκέπαζε. Με αργές κινήσεις ο Φώτης άγγιξε το μωρό. «Πόσο τρυφερό είναι. Σου μοιάζει. Έχει μια λάμψη όπως και εσύ.»

Η Αλκμήνη δεν μιλούσε. Σιωπή. Σιωπή που έσπασε μια νοσοκόμα που εισέβαλε στο δωμάτιο έξαλλη. «Δεν ντρέπεστε. Φέρατε το βρέφος μες τα μικρόβια. Έξω σας παρακαλώ.»

Ο Φώτης χαμογέλασε, παρέτεινε το άγγιγμα στο ανιψάκι του. «Ο καρκίνος είναι κολλητικός» της είπε χαμογελώντας και σαν να ήθελε να τη γαληνέψει, σαν να ήθελε να το πιστέψει τον άκουσαν όλοι να λέει «Θα τα πούμε σπίτι σύντομα. Τώρα έχω ένα λόγο να το παλέψω λίγο ακόμη. Ε! μια αναβολή θα μου τη δώσει ο μεγάλος» και κοίταξε ψηλά. Η Αλκμήνη σκέπασε το μωρό, χάιδεψε τον αδελφό της στο χέρι και ακολούθησε πειθήνια τη νοσοκόμα.

Έκαναν μια βόλτα στην Αθήνα και πήγαν από τη Φανή. Ήπιαν όλη μαζί καφέ κι ο Βαγγέλης άφησε τις δυο μάνες μόνες να χαζέψουν το νινί, να καμαρώσουν τα μεγαλύτερα παιδιά τους και να μιλήσουν για

πράγματα αδιάφορα που δεν πληγώνουν. Αργά το απόγευμα κατέληξαν σιωπηλές. Κι οι δυο ακροβατούσαν μεταξύ αλήθειας και αυταπάτης κι έψαχναν τα συναισθήματα τους σ' ένα κόσμο σκοτεινό και κρύο που κατοικούσε ο καρκίνος του Φώτη.

Ο Φώτης βγήκε από το νοσοκομείο μια εβδομάδα αργότερα –πριν 40ραντήση εκείνη- και θέλησε να μείνει κοντά τους. «Δεν αντέχω το θάνατο στα μάτια της μάνας» είπε στον Όμηρο. «Ξέρω ότι ζητάω πολλά αλλά δεν θα σας είμαι βάρος» Το βάρος της άρνησης του «όχι» ήταν αβάσταχτο σε σχέση με το λειτουργικό βάρος που θα δημιουργούσε η φιλοξενία και η περίθαλψη του άρρωστου κουνιάδου. Το δυάρι θα τους χωρούσε όλους, μα ο καρκίνος που θα κοιμάται; σκέφτηκε η Αλκμήνη κι έδωσε αμέσως την απάντηση, «εκεί που κοιμάται τόσο καιρό, μέσα μου, μέσα του» και δέχτηκε. Ο Θεός εξελίχθηκε σε πρώτη τάξεως σύντροφος στα παιχνίδια της ανιψιάς και καλός ακροατής στις ιδέες και στις ιστορίες της κι εκείνη το βάλσαμο του. Κοντά τους και το μωρό να το απασχολούν και να λύνουν τα χέρια της Αλκμήνης για να κάνει με ευκολία τις δουλειές της.

Δύσκολες ήταν οι στιγμές που εμφανίζονταν η Ευσταθία και τον φόρτωνε συναισθηματικά, τόσο που εκείνος τα έχανε και βυθίζονταν σε ένα κόσμο παράνοιας, τρέλας και σιωπής που κανείς δεν μπορούσε να τον συντροφεύσει εκεί. Η αδελφή του τον άφηνε μονάχο να διαβεί το δρόμο της επιστροφής, η Αγάπη όμως έστεκε δίπλα του και του χάιδευε το ιδρωμένο μέτωπο αφού πρώτα μάλωνε την γιαγιά που πάλι έκανε βλακεία.

«Στο πατρικό μας κατοικούσε ο θάνατος.» της είπε ένα μεσημερι που ήταν οι δυο τους. «Δεν υπήρχε ζωή κι όλη μου φέρονταν σαν να είμαι ηλίθιος. Δεν είμαι βλάκας, ούτε χαμένα τα έχω, ούτε ξεμωράθηκα, απλά είμαι άρρωστος.» Ακούγονταν λες και μιλούσε μόνος του, κι αυτό το «απλά» έκοψε την Αλκμήνη στη μέση. «Ξέρω ότι δεν θα γίνω καλά, σκοπός είναι ο ... θάνατος, αλλά θέλω να πεθάνω με αξιοπρέπεια μακριά από το «ναι αγοράκι μου» της μαμάς σε κάθε τι που λέω, μακριά από τα γνεψίματα και καλά πίσω από την πλάτη μου που ερμηνεύονται «άστα τώρα, δώσε τόπο στην οργή, μα δεν καταλαβαίνεις» κι αυτή η μεγαλοψυχία όλων σε ότι λέω και σε ότι κάνω καταντά χειρότερο μαρτύριο από τον καρκίνο, γιατί αυτός σκοτώνει το σώμα μου, ενώ, η λύπη μου δηλητηριάζει τη ψυχή κι αν όπως λένε η ψυχή είναι αθάνατη τότε η δική μου θα ζήσει αιώνια στάζοντας δηλητήριο.

Ήθελα να είμαι κοντά σας γιατί δεν βλέπω στα μάτια σας τον οίκτο, καμιά φορά βλέπω ένα «γαμώτο» αλλά είναι όμορφο και κάθε στιγμή βλέπω αγάπη γιατί εσύ Αλκμήνη μόνο αγάπη μπορείς να δώσεις σ' όλους, ακόμα και στους καταραμένους σαν και μένα. Μα το χάρισμα σου δεν είναι να αγαπάς είναι να διδάσκεις τους άλλους να αγαπούν, κάτι που εγώ ποτέ δεν έμαθα παρά μόνο τώρα. Είσαι τόσο... όμορφη.» Η Αλκμήνη ένοιωσε δάκρυα να ανεβαίνουν στα μάτια της. «Όχι δεν θα κλάψεις. Όχι δεν θα κλάψεις» επαναλάμβανε συνέχεια στον εαυτό της.

Το ποταμάκι γύρισε πίσω. Ξεροκάταπιε. Είχε τόσα να του πει. Εκείνος ήταν ο δάσκαλος της στην αγάπη. Όλα είναι φθαρτά, οι άνθρωποι γύρω μας ανά-πάσα στιγμή χάνονται και το μόνο που παίρνουν μαζί τους από εμάς τους αδελφούς, τους φίλους, τους συντρόφους είναι λόγια, παρουσίες, στιγμές, λέξεις σκόρπιες μα τίποτα μοναδικό κι ολοκληρωμένο, όλα μισά γιατί πάντα υπάρχει χρόνος να ολοκληρώσεις.

Ο Φώτης κι ο καρκίνος της έδειξαν το δρόμο της στιγμής του όλου μες στο άπειρο με πυρήνα το τώρα. Σήμερα, τώρα θα σου προσφέρω ένα κομμάτι του κόσμου μου ολόκληρο, θα σε υπηρετήσω, θα σε ακούσω, θα σε νοιώσω ,θα διαφωνήσω, μα πάνω από όλα θα σου θυμίζω με όλα αυτά ότι είμαι εγώ η αδελφή σου, η φίλη σου, η σύντροφος που σε αγαπά, σήμερα, τώρα κι όχι αύριο που ίσως να μην υπάρχει χρόνος, ίσως κάποιος από τους δυο μας να μην είναι εδώ όπως τώρα.

Τι είμαστε τελικά; Ένα κλάσμα του δευτερολέπτου στην αιωνιότητα κι όμως έχουμε την ψευδαισθήση ότι θα μας θυμούνται μετά από 2000 χρόνια κι έτσι λειτουργούμε ως αιώνιοι, πληγώνουμε ως αθάνατοι κι αγαπάμε ως εραστές μιας νύχτας. Αχ! Αδελφέ μου.

Δεν μου πρόσφερες τίποτα, ούτε και εγώ, πάρα μόνο τώρα τις στιγμές του καρκίνου γιατί για ότι πάλεψες το πέταξες κι ότι πέταξες το αγκάλιασες ως πολύτιμο θησαυρό. Φώτη σε καταλαβαίνω. Νόμιζα ότι οι άνθρωποι όταν βλέπουν κάποιον να υποφέρει, να βασανίζεται και να οδηγείται αργά προς τη τρέλα και σαδιστικά προς το θάνατο ματώνουν. Αιμορραγούν γιατί δεν μπορούν να σταματήσουν τον πόνο του. Βάζουν εαυτούς στη θέση του και κατανοούν το επώδυνο αδιέξοδο. Στέκονται δίπλα του και προσφέρουν ψυχή από την ψυχή τους.

Ο καρκίνος σου μου ξεσκέπασε την αλήθεια του ανθρώπινου. Ενός ανθρώπινου τόσο φθαρτού που τρόμαξα. Δεν μιλώ για την δική σου φθορά μα για των άλλων, όλων των άλλων που βάζουν τον πόνο τους σε μεζούρα και πάνω από τον δικό σου. Νοιώθουν εγκλωβισμένοι στην αρρώστια σου. «Το παιδί μου, δεν καταλαβαίνεις πως αισθάνομαι εγώ. Θεέ μου τι με βρήκε». Το «εγώ» έχει τον πρώτο λόγο κι όχι το εσύ κι αυτό σε πονάει πιο πολύ όπως πονάει κι εμένα.

Στην γεννά του μικρούλι μου Κίμωνα, απλώθηκε το «εσύ» πελώριο κι εκεί κατάλαβα ότι εσύ μου το δίδαξες Φώτη. Δεν πόνεσα γιατί ένοιωθα ότι το βρέφος μέσα μου πονάει. Δεν παραπονέθηκα γιατί εκείνο δεν μπορούσε ν' αρθρώσει παράπονο. Μια σκέψη ήταν μόνο μες το μυαλό μου.

Εγώ πονάω; Κι αυτό, το μια σταλιά πλασματάκι μες την ασφάλεια της μήτρας μου τόσο ευάλωτο, ξαφνικά –για λόγους που δεν κατανοεί- σπρώχνεται από μένα, από το σώμα μου, τόσο βίαια προς ένα ξένο, άγνωστο κόσμο, έξω από τη φωλιά, στο κρύο και στο δυνατό φως από στενά, αβάστακτα στενά περάσματα που μια το μαγκώνουν και μια τ' αφήνουν.

Τι μπορεί να κάνει; Σε αυτή τη σκέψη χάιδευα την κοιλιά μου και του μιλούσα για τη μανούλα του που ήταν κοντά του, πως όλα θα πήγαιναν καλά, όλα θα τελειωναν γρήγορα και το τέλος της ασφάλειας του μες τα σπλάχνα μου θα σήμαινε την αρχή μια τέλειας σχέσης με την οικογένεια. Εγώ –να πάλι το εγώ – εσύ μικρό μου θα γευτείς, θα αγγίξεις, θα ακούσεις, θα δεις, θα νοιώσεις, αισθήσεις που αξίζουν τη ταλαιπωρία σου. Η ασφάλεια σου προσφέρει μόνο ύπαρξη μα αυτό δεν είναι ζωή. Άλλο υπάρχω κι άλλο ζω κι είναι όμορφο να ζεις. Και πάντα το ζω σημαίνει και πονάω κι όσο πιο πολύ ζεις τόσο πιο δυνατός είναι ο πόνος, ίσως γι αυτό ο πόνος της γέννας είναι το αποκορύφωμα του πόνου, ίσως σκέφτομαι, γιατί η επόμενη στιγμή είναι το θαύμα της ζωής. Της δικής σου ζωής και της δικής μου.

Πώς να στα πω όλα αυτά αδελφέ μου; Πως να σε ευχαριστήσω που μου άνοιξες τα μάτια και με έμαθες τι θα πει «εσύ». Πως να ζητήσω συγνώμη για το μέχρι τώρα «εγώ».

Κοίταξε το Φώτη και του χαμογέλασε. «Μην με παρεξηγείς αδέλφι, μα ένας χαμένος άνθρωπος είμαι και λέω συναισθηματικές βλακείες.»

Πάλι του χαμογέλασε. «Να σου πω άλλη μία μεγάλη βλακεία που σου φυλάω εδώ και μέρες; Ξέρεις τι θέλω τώρα; Δηλαδή τι θέλω εδώ και πολύ καιρό, τι μου έλειψε; Μια βόλτα με το μηχανάκι, να με φυσήξει ο αέρας στο πρόσωπο, στο στήθος να... δεν ξέρω, ξέρεις αυτή την αίσθηση...

-Μπορώ να σε πάω βόλτα αρκεί να ντυθείς καλά, τον διέκοψε η Αλκμήνη.

-Δεν κατάλαβες. Δίστασε. Εγώ θέλω να οδηγήσω.

Έγινε μια μικρή παύση κι άκουσε την αδελφή του να λέει «Γιατί όχι; Εντάξει θα πάμε όμως μαζί, μόνο έτσι θα σ' αφήσω να οδηγήσεις. Ο Φώτης της χαμογέλασε. Δεν τον ξάφνιασε τόσο η απάντηση της αλλά η ηρεμία της. Σε μισή ώρα τα δυο αδέρφια καβάλησαν το παπάκι κρυφά από όλους και αφέθηκαν στον αέρα, στα παιχνιδίσματα του ήλιου στα μάτια τους. Αυτοκίνητα, πεζοί, φανάρια, φασαρία τίποτα δεν τους άγγιζε, άκουγαν μόνο το κτύπο της καρδιάς τους, εκείνος γιατί ένοιωθε και πάλι κυρίαρχος του εαυτού του κι εκείνη γιατί εκείνος ήταν καλά. Είχε να τον δει ανάμεσα σε κόσμο από τον καιρό που αρρώστησε.

Απέφευγε κάθε είδους συναναστροφή εκτός από την οικογένεια και κάποιους φίλους – μόνο τον Γρηγόρη και τον Βαγγέλη- ακόμα και στο Μάρκο απαγόρευσε να έρθει να τον δει «Σε παρακαλώ θέλω να με θυμάσαι γερό και αλήτη όπως ήμουν».

Η Αλκμήνη καταλάβαινε αυτή του την άρνηση. Ήταν αδύνατος, πετσι και κόκαλο, χλωμός, πρασινοκίτρινος και το μαύρο σκουφάκι που έκρυβε το χειρουργημένο κεφάλι έκανε το πρόσωπο του ακόμη πιο... Δεν έβρισκε λέξη να το χαρακτηρίσει. Για εκείνη ήταν ο αδελφός της έτσι της έλεγε η καρδιά της μα υπήρχαν στιγμές που τα μάτια της έψαχναν τον ρωμαλέο, εγωιστή, αλαζόνα νέο που τα είχε όλα γραμμένα. Ο άντρας που οδηγούσε –παράσερνε- το μηχανάκι με τρομερή προσπάθεια, ήταν άλλος και ταυτόχρονα για κείνη και αυτός.

Μα τι έψαχνε να βρει αφού στην πραγματικότητα δεν γνώριζε τον Φώτη; Ποιος αλήθεια τον γνώριζε; Ο Μάρκος ίσως, γι αυτό και του αρνιόνταν να έρθει στην Αθήνα να συναντηθούν. Για την Αλκμήνη εκείνη τη στιγμή ήταν το αγόρι που πεθύμησε μια βόλτα με το μηχανάκι και αυτό της έφτανε.

Έφτασαν στο τέλος της Πειραιϊκής κι ο Φώτης σταμάτησε. Κατέβηκαν από το παπί και κάθισαν στα βράχια. Ο αδελφός της κοιτούσε τη θάλασσα κι εκείνη κοιτώντας μες τα μάτια του που δεν είχαν αλλάξει είδε ότι η θάλασσα κοίταζε εκείνον. Τα μάτια του ήταν διάφανα. Το καστανό είχε χαθεί.

«Δεν μου αρέσει η εκδοχή να πεθάνω» της είπε. Είναι εκδοχή ο θάνατος; αναρωτήθηκε η Αλκμήνη. Δεν μίλησε. «Θα μου άρεσε περισσότερο να πέσω στη θάλασσα να λιώσω, να γίνω ένα μαζί της. Ξέρεις όπως χάνονται τα παγωτά.» Η Αλκμήνη χαμογέλασε. «Όπως χάνονται τα παγωτά». Τι άλλο θα άκουγε;

«Τι πιο όμορφο; Ίσως να γίνω ένα με τον ουρανό. Ένα με το γαλάζιο», ένοιωσε την ανάγκη του να ανήκει κάπου και τον αγκάλιασε. Έμειναν σιωπηλή να αγναντεύουν το γαλάζιο. Γύρισαν αργά το μεσημέρι αδιαφορώντας αν θα τους ανακαλύψουν, αν θα τους θυμώσουν. Οδήγησε η Αλκμήνη γιατί ο Φώτης είχε ακόμη τη θάλασσα στα μάτια.

«Μην αφήσεις να σε στοιχειώσει»

Ο Φώτης εισήχθη στο νοσοκομείο την άνοιξη. Οι γιατροί δεν μπόρεσαν να του προσφέρουν...Ο Βαγγέλης κανόνισε να τον δεχτούν σε μια ιδιωτική κλινική, με συμφέρουσα οικονομική συμφωνία -πόσο κοστίζει η ελπίδα, πολλά, αλλά όλα παζαρεύονται- κοντά στο πατρικό.

Η Αλκμήνη προσπαθούσε απεγνωσμένα να του μεταφέρει στο απρόσωπο δωμάτιο του νοσοκομείου την άνοιξη με τη μυρωδιά του γιασεμιού, το καλοκαίρι με άμμο και βότσαλα από τη θάλασσα και το χειμώνα με τα κρύα χέρια της να του αγγίζουν το πρόσωπο. Μα ο Φώτης έλιωνε.

Ένα μεγάλο μάτσο κόκαλα στραβά που μέσα σε φρικτούς πόνους οι φυσιοθεραπευτές πάσχιζαν να του ισιώσουν μετά τις παρακλήσεις της μάνας τους. Στις ελάχιστες στιγμές διαύγειας ζητούσε την Αγάπη και τον Κίμωνα κι εκείνη τα πήγαινε όσο κι αν τρόμαζαν. Η ζωή είναι και έτσι έλεγε στον εαυτό της. Κατά την έξοδο τους από το νοσοκομείο τα πήγαινε στις κούνιες και τους αγόραζε ότι κι αν ζητούσαν. Σε μια από αυτές τις επισκέψεις ο Φώτης έσφιξε το χέρι της αδελφή του και της είπε «Πόσο θα ήθελα ένα δικό μου παιδί. Είναι ευλογημένος ο άνθρωπος που έχει παιδιά.»

Η μάνα της κοίταξε την Αλκμήνη με βλέμμα που δεν μπορούσε να ερμηνεύσει. Στο μυαλό της ήρθε η Φανή που όλη αυτή την περίοδο στέκονταν δίπλα στην οικογένεια της – κρατούσε τα παιδιά, έκανε τα ψώνια, φρόντιζε για το γεύμα του Όμηρου- απουσίαζε όμως από την σκηνή του δράματος. Φεύγοντας η Αλκμήνη με τα παιδιά σκέφτηκε να

τηλεφωνήσει στη Φανή μα δεν το έκανε. Ήταν μια παρόρμηση. Τι θα μπορούσε να της πει; Όλα είχαν ειπωθεί κι αυτά που δεν είχαν έπρεπε να μείνουν έτσι.

Πήρε το πράσινο. Κρατούσε τον Κίμωνα στην αγκαλιά και την Αγάπη από το χέρι. Κοιτούσε μηχανικά έξω από το παράθυρο. «γιατί μαμά δεν πήγαμε στις κούνιες να παίξω;» την ρώτησε η κόρη της.

Η Αλκμήνη έσκυψε και της φίλησε τα μαλλιά. «Είναι αργά Αγάπη μου και πρέπει να πάμε σπίτι. Όπου να 'ναι θα έρθει ο μπαμπάκας μας πεινασμένος και δεν είναι ωραίο να τον αφήσουμε μοναχούλι του. Άλλη φορά.» Έφτασε έξω από το μαγαζί του Βαγγέλη. Η τζαμόπορτα ήταν κλειδωμένη. Ανέβηκε στο σπίτι της.

Άφησε τα παιδιά στο σαλόνι και πήγε στην κουζίνα. Μια πατατοσαλάτα ήταν ότι έπρεπε για όλη την οικογένεια. Η Αγάπη παρά την κούραση της ημέρας ήθελε να ζωγραφίσουν κι ο μικρός γκρίνιαζε.

Μάνα και κόρη συμφώνησαν να τον κοιμίσουν με ένα παραμύθι και μετά να ασχοληθούν με τις νερομπογιές και τους μαρκαδόρους.

Ξάπλωσαν όλοι μαζί στο διπλό κρεβάτι. «Μια φορά κι ένα καιρό ήταν ένα όμορφο έξυπνο φτωχό αγόρι – πάντα όμορφο, πάντα έξυπνο, πάντα φτωχό- κι είχε... κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα». Τα δυο παιδιά είχαν κοιμηθεί στην αγκαλιά της. Μικρές βαθιές ανασούλες, τεράστιες πλατιές αγάπες μες τα μπράτσα της. Σηκώθηκε αργά και πήγε στην κουζίνα. Έτοιμες κι οι πατάτες.

Πήρε το καλάθι με τα ραφικά κι άρχισε να μπαλώνει κάλτσες και σώβρακα του Όμηρου. Μετά άρχισε νασιδερώνει.

Έτσι είναι τελικά η αγάπη; Ναι έτσι είναι μόνο που εγώ αλλιώς την φαντάστηκα. Ήταν άδικη. Ο γάμος της είχε πολλές ευτυχισμένες στιγμές. Ο καρκίνος τους τα χάλασε. Γέλασε με την λέξη «χάλασε». Τι χάλασε; Όλα. Όλα. Τους διέλυσε την οικογένεια. Ο καθένας με τον πόνο του κι όλοι μαζί τον ίδιο. Είχαν πάψει να γελούν, να χαίρονται, να διασκεδάζουν ακόμα κι όταν ο Φώτης πήγαινε καλά. Αυτά τα συναισθήματα σε οδηγούσαν στην ιερά εξέταση της οικογένειας και της καρδιάς σου κι οι τύψεις σου κατέτρωγαν τα σωθικά. Η ίδια κατατροπώθηκε από τις τύψεις όταν έμεινε έγκυος στον Κίμωνα.

Φορούσε μέχρι και τον 6^ο μήνα κορσέ για να μην το πάρει κανείς χαμπάρι. Ο αδελφός της πέθαινε κι εκείνη νικηφόρα να περιέφερε την καρποφόρα κοιλιά; Θεός φυλάξει. Είχε βρει την ώρα.

Τελικά το έμαθαν μόλις μπήκε στον έβδομο ήταν τόσο το άγχος που ο γιατρός την τρόμαξε με πρόωρο τοκετό κι έτσι τους ανακοίνωσε το ευχαριστώ κι όλη έκαναν σαν να μην το άκουσαν. Μόνο ο Φώτης χάρηκε και την αποκάλεσε «χαζή» που τόσο καιρό το έκρυβε.

Άκουσε το κουδούνι. Ακούμπησε το σίδερο στο τραπέζι και πήγε να ανοίξει.

-Καλώς τον κουμπάρο. Έσκυψε και φίλησε τον Βαγγέλη στο μάγουλο. Πέρασα από το μαγαζί μα ήταν κλειδωμένα. Ήμουν με τα παιδιά.

Τώρα κοιμούνται.

-Γλυκιά μου είσαι καλά;

-Ναι.
-Τα παιδιά;
-Μια χαρά κοιμούνται. Έχεις φάει; Έφτιαξα πατατοσαλάτα κι έχω και φρέσκο ψωμί από τον φούρνο στο Πασαλιμάνι.
-Μου τρέχουν τα σάλια.
-Βοήθησε με μόνο να ελευθερώσω το τραπέζι γιατί όπως βλέπεις σιδερώνω.
-Συνέχισε το σίδερο, θα ετοιμάσω εγώ
-Και που θα φας;
-Εδώ κοντά σου στο μάρμαρο. Μην κάνεις τίποτα.
-Μα θα φας εκεί όρθιος σαν τιμωρημένος;
-Μια χαρά είμαι.
-Όπως θες. Συνέχισε να σιδερώνει. Είχε τελειώσει με τα εύκολα των παιδιών και τα δικά της κι ήταν στα δύσκολα του Όμηρου. Πουκάμισο, λέξη γεμάτη παγίδες. Μόνο όποιος δεν ξέρει είναι θαρραλέος, όταν γνωρίσει την έννοια της λέξης την συνοδεύει με «ωχ», δηλαδή όχι μόνο πουκάμισο αλλά «ωχ πουκάμισο» Η ζωή είναι ένα τσαλακωμένο πουκάμισο. Σιγά-σιγά το σιδερώνεις μα πάντα ζάρες θα έχει. Κι αν είναι ατσαλάκωτο και πεις τα κατάφερα, μόλις το φορέσεις θα αρχίσει και πάλι να τσαλακώνεται, πρώτα στη μέση που θα σφίξεις τη ζώνη, μετά στα μανίκια και να η βρώμα στο γιακά και στα μανικέτια και πάει περίπατο η επιμελώς ατσαλάκωτη ζωή σου και φτου κι από την αρχή.
Χαμογέλασε ενώ έστρωνε το ένα πουκάμισο μετά το άλλο-εφτά στον αριθμό- κι ο Βαγγέλης την κοιτούσε περίεργα.
-Κέφια έχεις σήμερα. Πως είναι ο Φώτης; Μην την δει άνθρωπος να χαμογελά αμέσως να την επαναφέρει στην τάξη. Όχι ο Βαγγέλης δεν είχε πρόθεση να την πονέσει αλλά το έκανε και αυτός.
-Χάλια. Ο αδελφός μου είναι χάλια. Ο καρκίνος τον έχει φάει ζωντανό. Δεν του άφησε τίποτα πέρα από μια πνοή και δυο τεράστια μάτια για να μας πληγώνει όλους όταν τον κοιτάζουμε. Μακάρι να πέθαινε. Μακάρι να πέθαινε κι απόψε για να μην υποφέρει άλλο κι ας πάρω την αμαρτία επάνω μου.
Τρόμαξε με αυτά που ξεστόμισε, μέχρι τώρα σκέψεις, μα δεν έκανε πίσω, απλά σταμάτησε. Ο Βαγγέλης έπαψε να μασάει. Κοιτούσε το πιάτο του που ήταν άδειο.
-Θα φάω κι άλλο. Η Αλκμήνη κούνησε το κεφάλι της.
-Βαγγέλη... την διέκοψε.
-Μην πεις τίποτα. Είμαι μεγάλος. Πολύ μεγαλύτερος από τον Φώτη και εσένα. Πατέρας σας. Έχεις δίκιο. Κι εγώ τα σκέφτηκα αυτά πολλές φορές. Μακάρι να ήταν πιο δίκαια τα πράγματα. Μακάρι να πάρει ο Θεός εμένα στη θέση του μα αν δεν το κάνει καλύτερα να σ' ακούσει και να τον ξεκουράσει.
Η Αλκμήνη τελείωσε το σίδερο κι εφτιαξε καφέ και για τους δύο ενώ ο Βαγγέλης μάζευε.
-Τέλειωσες με το μαγαζί;

-Ναι. Δεν μίλησαν άλλο. Ρουφούσαν τον καφέ τους σιωπηλοί και περίμεναν καθισμένοι στο σαλόνι, ίσως να ξυπνήσουν τα παιδιά, ίσως τον Όμηρο να γυρίσει από τη δουλειά, ίσως να χτυπήσει το τηλέφωνο. Όλα έγιναν με τη σειρά που τα περίμεναν. Πρώτα ξύπνησαν τα παιδιά. Ο Βαγγέλης έκατσε μαζί τους οκλαδόν στο πάτωμα γύρω από το τραπέζι του σαλονιού και τους ζωγράφισε αλογάκια με ιππότες κι όμορφες πριγκίπισσες σε γκρεμισμένα κάστρα.

Η Αλκμήνη τοποθέτησε τα σιδερωμένα ρούχα στη θέση τους. Μετά ήρθε ο Όμηρος, έφαγε και πήρε τη θέση του γύρω από το τραπέζι, δίπλα στην κόρη του για να απεικονίσει στο χαρτί κροκόδειλους μες τη λίμνη του κάστρου κι ένα πελώριο μπλε βάτραχο. Μετά τις 8.30μ.μ και πριν τις 9μ.μ κτύπησε το τηλέφωνο. Όλοι τους γύρω από το χαμηλό τραπέζι καθισμένοι οκλαδόν να μπογιατίζουν χαρτιά κι η Αλκμήνη στην κουζίνα.

-Αλκμήνη θα το σηκώσεις; ήταν η φωνή του Όμηρου.

-Όχι... Δεν μπορώ... Η άρνηση της και οι λέξεις που κόβονταν μαρτυρούσαν την αναστάτωση της. Ο Όμηρος σήκωσε το ακουστικό κι άκουσε μια φωνή να του λέει «Πέθανε ο Φώτης». Η Αλκμήνη στέκονταν στην πόρτα του χολ ο Βαγγέλης στα γόνατα δίπλα στο τραπέζι, τον κοιτούσε στα μάτια, τον άκουσαν να λέει «Ευχαριστώ. Ερχόμαστε αμέσως», με φωνή δανεική, δεν ήταν η δική του. Με την ίδια φωνή γύρισε προς το μέρος τους, κοίταξε την γυναικά του και είπε: «Πέθανε ο Φώτης.»

Σχημάτισε το νούμερο της Θείας του. Κανείς δεν άκουσε τι της είπε. Η Αγάπη με το «πέθανε» άρχισε να κλαίει και την ακολούθησε κι ο Κίμων. «Νονέ θα πεθάνεις και εσύ;» φώναξε η Αγάπη «Κι η μανούλα μου;» Η Αλκμήνη με άδειο βλέμμα κοιτούσε τα παιδιά της στην αγκαλιά του Βαγγέλη. Έτρεμε να πλησιάσει κοντά τους. Γιατί; Δεν ήταν ώρα για ερωτηματικά. Όχι τώρα. Πήγε στην κρεβατοκάμαρα κι έψαξε για μαύρα. Βρήκε. Ντύνονταν όταν ο Όμηρος πήγε κοντά της.

-Έρχεται η Θεία μου να κρατήσει τα παιδιά. Πήρα τον παππού Κίμωνα μέχρι το πρωί θα είναι εδώ. Τηλεφώνησα και στους κουμπάρους. Βρήκα τον Γρηγόρη. Μου είπε ότι η Φανή είναι στο νοσοκομείο με το παιδί, του το είπε η μητέρα του, όμως δεν του τηλεφώνησε.

Η Αλκμήνη γύρισε και τον κοίταξε με βλέμμα ξένο. Τα μάτια της έπαιζαν περίεργα και τα χείλη της ήταν μισάνοιχτα.

-Με ακούς; Η μητέρα του, του το είπε. Έφυγε από το σπίτι τους γύρω στις 4 μαζί με τη μητέρα σου.

Ο Όμηρος την κοιτούσε «τόσο σκληρή, τόσο λογική, τόσο... Δεν ήξερε τι». Εκείνης το μυαλό κυλούσε σαν τριανάκι της Μοντάνα κι όλο στον κατήφορο. Η μάνα της ήξερε. Ναι ήξερε. Γι αυτό άλλαξε συμπεριφορά απέναντί στη Φανή. Μα ποιος ομολόγησε το ανομολόγητο στη μητέρα της; Γελοίες σκέψεις. Κανείς δεν ήξερε εκτός από τις δυο γυναίκες και καμιά δεν το αποκάλυψε.

Στην Ευσταθία η αλήθεια παρουσιάστηκε στο βρεφικό προσωπάκι του Στέφανου. Εκεί είδε το πρόσωπο του γιου της. Πώς να ξεγελάσεις μια μάνα; Τι είχε ξεστομίσει ο Φώτης μες στο παραλήρημα του μόλις σήμερα το πρωί; Πως το είχε πει; «Πόσο θα ήθελα ένα δικό μου παιδί. Είναι ευλογημένος ο άνθρωπος που έχει παιδιά.» Η Ευσταθία την είχε κοιτάξει μες τη ψυχή σαν να της έλεγε «πες του». Μόλις εκείνη έφυγε με τα παιδιά η μάνα της, όσο τη βάσταγαν τα πόδια της έτρεξε στη Φανή να παρακαλέσει να πάει τον Στέφανο στο παιδί της για να ελευθερώσει τη ψυχή του από το βάρος.

Η Φανή υπέκυψε κι ο αδελφός της, όπως σωστά προέβλεψε η μάνα τους, ελευθερώθηκε. Είχε ντυθεί όταν χτύπησε η πόρτα και μπήκε η Θεία του Στέφανου. «Τα συλλυπητήρια μου παιδί μου. Ζωή σε εσάς».

Η Αλκμήνη κούνησε το κεφάλι της. «Θα σας πάω εγώ είπε ο Βαγγέλης». Ο Όμηρος έπιασε το χέρι της Θείας του. «Σε ευχαριστώ» Τον έσπρωξε κοντά στην γυναίκα του. «Μανούλα πάρε με και εμένα θα κάτσω πολύ ήσυχη» είπε η Αγάπη τραβώντας την φούστα της μάνα της. Η Αλκμήνη γονάτισε μπροστά στο όρθιο κορμάκι της κόρης της. «Μωρό μου το ξέρω ότι είσαι μεγάλη κοπέλα γι αυτό το λόγο σ' αφήνω εδώ για να προσέχεις τον Κίμωνα που είναι μικρούλης. Εσύ πρέπει να τον φροντίσεις. Αύριο θα είσαι κοντά μας όλη μέρα. Απόψε εμένα μ' έχει ανάγκη ο παππούς κι η γιαγιά.»

-Εμένα δεν με έχουν;

-Σε έχουν αγάπη μου μα ο Κίμωνας σε έχει μεγαλύτερη. Μείνε μαζί του. Τα χεράκια της τυλίχτηκαν γύρω από τον λαιμό της Αλκμήνης. Τη φίλησε στα μαλλάκια και σηκώθηκε. Κατέβηκαν σιωπηλή. Η Αλκμήνη δεν ένοιωθε τίποτα.

Αυτό το τίποτα την πονούσε κι όχι ο θάνατος. Ο αδελφός της δεν πέθανε απόψε. Όχι. Πέθανε πριν πολύ-πολύ καιρό. Απόψε πέθανε ο καρκίνος. Αυτός και μόνο αυτός. Αυτός που σκότωσε τον αδελφό της προ πολλού. Προσπάθησε να φέρει στη μνήμη της την εικόνα του αδελφού της πριν αρρωστήσει. Ήταν ψηλός –όχι πολύ- σπαστά καστανά μαλλιά να πέφτουν μέχρι τους ώμους –μετά το φανταρικό δεν τα ξανά άφησε μακριά- όμορφο στρογγυλό πρόσωπο, μεγάλα λαδοπράσινα μάτια. Η εικόνα που με δυσκολία έφερνε στο νου της ήταν του αδελφού που είχε θάψει χρόνια πριν.

Η μορφή που έρχονταν τώρα ολοζώντανη στα μάτια της ήταν ενός άρρωστου άντρα με άχρωμο πρόσωπο και ... Έδιωξε την εικόνα μα εκείνη επέμενε. Χριστέ μου θέλω τον αδελφό μου κι όχι αυτόν τον άγνωστο. Μην μου στερείς την αγαπημένη του μορφή. Αυτό είναι δεύτερος θάνατος.

-Φτάσαμε είπε ο Βαγγέλης. Ψυχραιμία. Ανέβηκαν στον δεύτερο όροφο της κλινικής. Ο Θόδωρος καθισμένος έξω από το δωμάτιο που φιλοξενούσε μήνες τώρα τον γιο του με το κεφάλι σκυφτό μες τα χέρια του. Το άγγιγμα του Βαγγέλη στον ώμο του τον έκανε να σηκώσει αργά το κεφάλι του που έμοιαζε να το φέρει βαρύ. Το κούνησε κι έγενεψε

προς το μπαλκόνι. Η Αλκμήνη προχώρησε προς τη μπαλκονόπορτα κι άκουσε τις φωνές της μάνα της.

Είδε τον Κωστή σχεδόν να παλεύει μαζί της. «Το παιδί μου. Έχασα το παιδί μου. Που μου το πήγατε; Το θέλω σπίτι μας. Από το σπίτι μας θα βγει γαμπρός». Ο Όμηρος στηρίχτηκε στην πόρτα κι έφερε το χέρι του στο στόμα. Δεν άντεχε να ακούει τις κραυγές της πεθεράς του. Είδε την Αλκμήνη να την αγκαλιάζει. Την άκουσε να της λέει «Όλα θα γίνουν όπως τα θες. Το παιδί σου θα έρθει στο σπίτι σου». Αυτές οι λέξεις τρομοκράτησαν τον Όμηρο περισσότερο κι από τον θάνατο.

«Το παιδί σου... σπίτι σου...» Μα εκείνη δεν ένοιωθε τίποτα; Δεν άνηκε στην οικογένεια; Τι γίνονταν; Ποια ήταν αυτή η γυναίκα;

Τι γίνονταν με την γυναίκα του; Γιατί «παιδί σου», γιατί «σπίτι σου» στη μάνα της; Όσο σκέφτονταν τόσο πιο πολύ τον τρόμαζε αυτή η στάση της. Η Αλκμήνη κρατώντας πάντα τη μάνα της αγκαλιά, την έφερε προς το εσωτερικό του δωματίου, μακριά από τα κάγκελα που απειλούσε να πέσει. «Μπαμπά ειδοποιήσατε γραφείο...»

Ο Όμηρος δαγκώθηκε. Ο πατέρας της κούνησε το κεφάλι του.

«Βαγγέλη συνεννοήσου με το νοσοκομείο και το γραφείο να φέρουν τον Φώτη στο σπίτι» γύρισε προς την μητέρα της «Πάμε Ευσταθούλα μου»

-Να σας πάω πρώτα σπίτι κι έπειτα επιστρέφω να τακτοποιήσω όλες τις εκκρεμότητες. Η Αλκμήνη έγνεψε καταφατικά. Είδε τον Κωστή να σταματά δίπλα στον Όμηρο. «Κωστή σε χρειάζομαι μαζί μου στο σπίτι.»

-Θα έρθει η Ελπινίκη να σε βοηθήσει. Μετάνιωσε την ίδια στιγμή. Ταξιδέψαμε μαζί. Ήθελε να είναι κοντά σου τις δύσκολες στιγμές.

Μόλις ο μπαμπά με πήρε τηλέφωνο και μου εξήγησε την κατάσταση του Φώτη, δεν το σκέφτηκε λεπτό. «Θα έρθω μαζί σου» μου είπε και...

-Καλά-καλά. Έσκυψε στο αυτί του. Πρόσεχε τον πατέρα και τον Όμηρο. Το μεγάλο μου μωρό είναι πολύ ευαίσθητο. Δεν έχει ζήσει θάνατο ως τα τώρα. Γιατί εμείς έχουμε ζήσει ήθελε να της πει αλλά δεν είπε τίποτα μόνο την κοιτούσε.

Μάνα και κόρη έφτασαν σπίτι αγκαλιασμένες στο πίσω κάθισμα.

Κατέβηκαν αργά και χωρίς να πουν «γεια» στο Βαγγέλη περπάτησαν αργά προς την είσοδο. Στα σκαλιά καθισμένη περίμενε η Ελπινίκη.

Η Αλκμήνη χωρίς λόγια της έδωσε τα κλειδιά ν' ανοίξει. Ανέβηκαν αργά, πολύ αργά τις σκάλες. «Πως θα ανεβάσουν το φέρετρο από αυτές τις σκάλες; Είναι πολύ στενές», σκέφτηκε «και τι με νοιάζει εμένα η δουλειά τους είναι. Αν η Ευσταθία θέλει το παιδί της σπίτι της θα το έχει.» Απόρησε με τον εαυτό της κι αναρωτήθηκε. «Γιατί τη λέξη «πόνος της» κι όχι «πόνος μας». Γιατί τον αδελφό μου τον έχω θάψει χρόνια πριν. Κι αν αντιμετωπίσεις μια φορά τον θάνατο μετά...» Πήρε βαθιά ανάσα. «Μετά πάλι πονάς πολύ αλλά ξέρεις. Ξέρεις ότι πεθαίνει στ' αλήθεια αυτός που ξεχνάς κι εγώ πρέπει να θυμάμαι τον αδελφό μου όπως ήταν πριν τον καρκίνο, γιατί αυτός ήταν πραγματικά.»

Κάθισε την Ευσταθία στο κέντρο του καναπέ, στο σαλόνι. Άνοιξε όλα τα φώτα. Έβγαλε όλα τα ποτήρια από τη βιτρίνα και τα τοποθέτησε σε δίσκους πάνω στη τραπεζαρία. Βρήκε δυο μπουκάλια κονιάκ τα έβαλε

δίπλα στα ποτήρια. Επανέλαβε τις ίδιες ακριβώς ενέργειες με τα φλιτζανάκια του καφέ. Κοίταξε αν είχαν ελληνικό καφέ. Είχαν. Έριξε μια ματιά στο σπίτι. Ικανοποιητικά καθαρό. Άνοιξε την πόρτα της εισόδου και το φως της σκάλας. Άφησε τις πόρτες διάπλατες κι έκατσε δίπλα στη μητέρα της.

Η γειτονιά έλαβε το πένθιμο μήνυμα κι άρχισε να μαζεύεται. Άγγιζαν τον ώμο της Ευσταθίας κι κείνη τους χάριζε ένα λυγμό. Κάθονταν δίπλα της, κοντά της, γύρω της και της έλεγαν λόγια όπως «πάνω στο άνθος της ηλικίας του», «Κουράγιο», «βασανίστηκε πολύ το παιδί». Οι πιο συνειτοί έμειναν σιωπηλοί. Η Αλκμήνη σέρβιρε καφέδες και κονιάκ κι όλοι την ρωτούσαν «τι κάνουν τα παιδάκια σου;» μη περιμένοντας την απάντηση που τους έδινε «καλά».

Μια ώρα πριν τα μεσάνυχτα έφεραν τον «γαμπρό» στο σπίτι.

Ακούμπησαν το φέρετρο στη μέση του σαλονιού, πάνω σε ένα χαμηλό τραπεζάκι του γραφείου κηδειών κι έφυγαν. Ο Κωστής πήγε κατευθείαν κι έκατσε στην κουζίνα δίπλα στην Ελπινίκη χωρίς να χαιρετήσει κανέναν. Η Αλκμήνη έψαξε το γραφείο του Φώτη να βρει την ατζέντα του. Τηλεφώνησε πρώτα στον Μάρκο. Ήξερε για την σοβαρότητα της κατάστασης του μα...είχαν καιρό να μιλήσουν.

-Γεια σου Λεμονία.

-Γεια. Ποιος είναι; Αλκμήνη; Συμβαίνει κάτι; Ο Φώτης...

-Ναι. Λεμονία.Κενό.

-Έλα Αλκμήνη καλησπέρα. Έφυγε ο Φώτης έτσι;

-Ναι.

-Είσαι καλά;

-Ναι.

-Πότε είναι η κηδεία; Δηλαδή προλαβαίνω;

-Αύριο, αλλά δεν ξέρω την ώρα.

-Εντάξει ξεκινάω απόψε. Κουράγιο.

-Να προσέχεις τα λέμε. Έκλεισε μηχανικά το τηλέφωνο και ξεφύλλισε την ατζέντα. Ήταν αργά. Αύριο θα έπαιρνε τηλέφωνο τους συναδέλφους του από την δουλειά. Ποια δουλειά; Χρόνια είχε να δουλέψει. Ο καρκίνος τον σακάτεψε και η επιτροπή του ΙΚΑ του έδινε 60% αναπηρία. Χαμογέλασε. Συνέχισε να κοιτά την ατζέντα. Που αλλού να κοιτάξει; Είδε τον Όμηρο στην πόρτα. Σηκώθηκε πήγε κοντά του και τον αγκάλιασε .

«Σε αγαπώ. Μην πεθάνεις πριν από εμένα σε παρακαλώ» του είπε και το ίδιο απροσδόκητα που τον αγκάλιασε έτσι απομακρύνθηκε από κοντά του και κάθισε και πάλι δίπλα στο τηλέφωνο.

-Καλησπέρα θεία την άκουσε να λέει πως είναι τα παιδιά; Ναι-ναι θα της μιλήσω. Έλα αγάπη μου

-Μαμά με κατούρησε το κρεβάτι. Μου λέρωσε το λευκό νυχτικάκι μου και το δαντελένιο βρακάκι μου. Πρέπει να το κάνεις νταντά όταν έρθεις. Μάβο πρέπει να το κάνεις, μάβο στο ξύλο να μάθει αυτό .

-Ναι αγάπη μου. Μήπως όμως εσύ κατουρήθηκες και το κρεβάτι δεν φταίει;

-Όχι μαμά το κρεβάτι με κατούρησε γι αυτό θα κοιμηθώ στο δικό σου κρεβάτι μαζί με τη θεία.

-Εντάξει μωρό μου. Καληνύχτα. Η κόρη της έκλεισε το τηλέφωνο κι η Αλκμήνη έστειλε ένα φιλί στον αέρα. Την άκουγες; ρώτησε τον Όμηρο που καθόταν δίπλα της.

-Ναι. Έκου την κατούρησε το κρεβάτι. Έχει τρομερή φαντασία.

-Καλλιτεχνική φύση μοιάζει στο μπαμπά της. Αν θέλεις να ξαπλώσεις... Αύριο δουλεύεις;

-Δεν θα πάω της είπε απότομα μα κατάπιε το εννοείται.

-Γιατί; Μπορείς να πας και να φύγεις δυο ώρες για την κηδεία.

-Αμάν ρε Αλκμήνη η λογική σου. Αμάν. Δεν θα πάω. Έφυγε εκνευρισμένος προς την κουζίνα.

«Αμάν η λογική σου»επανέλαβε η Αλκμήνη. «Ποια λογική μου; Σου φαίνομαι λογική αγαπητέ μου σύζυγε γιατί όλα γύρω μας είναι παράλογα . Παράλογος ο καρκίνος, παράλογος ο θάνατος, το κρεβάτι που κατούρησε την κόρη μας, η Ελπινίκη με τον Κωστή ζευγάρι και να μου το κρύβουν, η εξαφάνιση της Φανής, ο χαμός του Φώτη, και σε όλα αυτά η...λογική μου. Θα αφανιστείς. Αυτή η λέξη της ήρθε στο μυαλό. Εγώ και η λογική μου;

Ναι τι άλλο; Ναι «αμάν» είπε «Αμάν η λογική σου» Αχ και να ήξερες πρώτα εσύ σύντροφε μου και μετά όλοι σας ότι αυτό που αποκαλείται λογική δεν είναι παρά άμυνα, όπλο, επιβίωση. Δεν θα υπήρχα αν δεν είχα τη ...λογική μου –με αυτή τη λέξη ερμηνεύεται τις πράξεις μου, ποια άλλη λέξη αλήθεια θα μπορούσατε, θα μπορούσα, να χρησιμοποιήσω γι αυτή την όλοσδόλου άνευρη συμπεριφορά μου; -ας επανέλθω όμως τώρα γιατί η νύχτα θα είναι μακριά».

Πήρε βαθιά ανάσα, σηκώθηκε όρθια, τακτοποίησε τη φούστα της και αρνήθηκε να ακολουθήσει τον Όμηρο στην κουζίνα. Πήγε στο παλιό δωμάτιο της, μέχρι πρότινος του Φώτη. Το ίδιο κρεβάτι, το ίδιο γραφείο, τα ίδια ράφια και η αφίσα του Τσε Γκεβάρα σε σκούρο ροζ ακόμα κρεμασμένη. Πήρε τα συρτάρια του γραφείου και τα ακούμπησε στο μονό κρεβάτι. Έκατσε δίπλα τους κι άρχισε να ψάχνει. «Μα τι έψαχνε; Μήπως ήξερε.» Βρήκε άδεια σπιρτόκουτα, παραπάνω από δυο τρία γεγονός που σήμαινε ότι έκανε συλλογή, δεν το ήξερε, μια ξύλινη πίπα, χαρτάκια για στριφτό τσιγάρο, κάρτες με περισσότερα και ηλιοβασιλέματα, δυο κομπολόγια ένα ξύλινο κι ένα με μπλε χάντρες.

Έφερε το ξύλινο κομπολόι στη μύτη της. Μύριζε όμορφα. Άφησε το συρτάρι δίπλα της από την άλλη μεριά και πήρε το επόμενο. Μια μικρή φωτογραφική μηχανή κόντακ που του είχε πάρει δώρο, ένα μικρό άλμπουμ γεμάτο με φωτογραφίες δικές του και της Φανής. Η Αλκμήνη χαμογέλασε καθώς κοιτάζε την κουμπάρα της πεσομένη στα χιόνια δίπλα του, πάνω σ' ένα δέντρο μαζί του, πάνω στο παπάκι να τρώνε παγωτό, δίπλα στη θάλασσα αγκαλιά του, πάνω σε ένα ποδήλατο.

Πως έσβησαν κι οι δυο τόσο εύκολα τόσες ευτυχισμένες στιγμές; Έκλεισε το άλμπουμ. Πήρε ένα ματσάκι γράμματα δεμένα με λάστιχο. Όλα της Φανής από τότε που ήταν φαντάρος. Δεν τα διάβασε. Τα κράτησε για να τα φυλάξει. Δεν ήθελε να πεταχτούν ή να μείνουν εκεί χαμένα στη λήθη. Στο μεγάλο συρτάρι βρήκε ένα μπλοκ ζωγραφικής, το άνοιξε κι έμεινε να κοιτά τα ασπρόμαυρα σχέδια. Ένα πλακόστρωτο μια λάμπα κι η πρόσοψη μιας μονοκατοικίας. Η Πλάκα έγραφε από κάτω, γύρισε σελίδα. Ένα δέντρο γυριστό από τον αέρα, το είχε αναπαραστήσει σαν δέσμες από στάχυ, στο βάθος κυπαρίσσια. Φθινόπωρο ήταν ο τίτλος. Στην επόμενη σελίδα ένα αυτοκίνητο αντίκα. Έκλεισε το μπλοκ. Το βλέμμα της καρφώθηκε σε ένα λευκό μακρόστενο φάκελο με το όνομα της «Για την Αλκμήνη». Άπλωσε το χέρι της και τον πήρε. «Για την Αλκμήνη» ξαναδιάβασε. Ήταν τα γράμματα του Φώτη. Άνοιξε το φάκελο κι έβγαλε μια κόλλα τετραδίου. «Γεια σου αδελφούλα. Ήξερα ότι όταν θα φύγω μόνο εσύ θα νοιαστείς για το δωμάτιο μου –που ήταν κάποτε σου- όχι γιατί είσαι η πιο αδιάκριτη, που είσαι, χα, χα, χα πλάκα σου κάνω -καλά θα προσπαθήσω να σοβαρευτώ- το ήξερα λοιπόν ότι μόνο εσύ θα ανασκαλέψεις –ωραία λέξη- τα συρτάρια μου, τα καρτιά μου και τα βιβλία μου γιατί μόνο εσύ... νοιάζεσαι. Αυτό το νοιάζεσαι μπορείς να το πάρεις όπως θέλεις. Σε ενημερώνω λοιπόν ότι κάτω από το κρεβάτι μου –που ήταν σου- έχω κι άλλα ενδιαφέροντα. Σε όλα έχω γράψει και σκόλια αφιερωμένα σε σένα. Επειδή λοιπόν ήμουν από τους τυχερούς, χα, χα, χα εδώ γελάω -μόνος μου ξέρω- που γνώριζα ότι θα φύγω είχα την πολυτέλεια να μπορώ να μοιράσω τα υπάρχοντα μου –λιγοστά- σε όποιον θέλω. Τους δίσκους μου θέλω να τους πάρει ο Μάρκος, το φιλαράκι μου και πέστου χωρίς μα μου και σούπα μου πες. Εμένα άλλωστε δεν θα μπορεί να μου πει τίποτα χα, χα, χα όρε κέφια που έχω. Τα βιβλία μου είναι δικά σου, άλλωστε κανείς άλλος δεν θα τα εκτιμούσε, ούτε ο φωστήρας της οικογενείας μας, ο Κωστής. Σε εκείνον αφήνω τη συλλογή με τα νομίσματα, πάω στοίχημα πως δεν την ανακάλυψες ακόμη, είναι κάτω από το στρώμα μου –που ήταν σου- τα υπόλοιπα πάρε ότι θέλεις παλιατζή. Σε παρακαλώ αδελφούλα μην πετάξεις τα σκουφάκια και τα κασκέτα που φόραγα μετά την εισβολή του καρκίνου στο κεφάλι μου, κράτησε τα κάπου, έτσι γιατί στο ζητάω. Λυπάμαι που σε αφήνω. Τώρα που σε γνώρισα θα μπορούσαμε να γίνουμε πολύ καλοί φίλοι εμείς οι δύο γιατί εγώ ήμουν μόνος. Εσύ το ήξερες και προσπαθούσες, εγώ το ήξερα και έφευγα. Μόνο μετά την αρρώστια σε αγάπησα πολύ και σε ζήλεψα ακόμη περισσότερο. Είχες ότι ήθελα και μόνο τότε κατάλαβα γιατί ήμουν μόνος και θα συνέχιζα να είμαι. Ο Θεός με καταδίκασε να ζω δίπλα στη γυναίκα που ονειρευόμουν. Μην με παρεξηγήσεις ποτέ δεν ήσουν το ερωτικό μου πρότυπο μα ήσουν το ιδανικό μου. Φίλη, σύντροφος, μητέρα και γαμώτο αδελφή. Τώρα φεύγω κι εύχομαι έστω και λίγο πριν το τέλος να έρθεις μόνη σου και να μου πεις γιατί έκανες

κουμπάρα τη Φανή. Αδέλφι σε αγαπώ. Πρόσεχε την Αγάπη μας –άλλη μια ονειρεμένη γυναίκα- και τους άντρες της ζωή σου.

Συμβουλή μην αφήσεις τη μαμά να σε στοιχειώσει μ' έμένα».

Εκεί τέλειωνε το γράμμα έτσι απότομα όπως ξεκινούσε, χωρίς μια λέξη για τον πατέρα του, μας. Η Αλκμήνη δεν έκλαψε. Το ξαναδιάβασε. Το γράμμα που κρατούσε είχε γραφτεί από τον αδελφό που θα μπορούσε να αγαπά.

Γιατί ρε Φώτη; Γιατί δεν μ' άφησες να σε γνωρίσω; Ήθελε να κλάψει μα δεν μπορούσε. Έβαλε τα συρτάρια στη θέση τους κρατώντας το άλμπουμ με τις φωτογραφίες και τα γράμματα. Αποδείξεις ότι κάποτε ο αδελφός της αγαπήθηκε. Έριξε μια ματιά στα ράφια πάνω από το γραφείο. Ξεχώρισε το «Άκου ανθρωπάκο» του Βίλχελμ Ράικ. Το ξεφύλλισε και το ακούμπησε στη λεία επιφάνεια του γραφείου. Από πάνω του ακούμπησε το «κεφάλι και κοιλιά» αλλού γερμανού συγγραφέα, το «επάγγελμα πόρνη» της Λιλής Ζωγράφου, «ο Τελευταίος Πειρασμός» και οι «αδελφοφάδες» του Καζαντζάκη «γράμμα σε ένα παιδί που δεν γεννήθηκε ποτέ», οι δύο τόμου του «Βιετνάμ» της Οριάννας Φαλάτσι και συνέχισε ν' αδειάζει τη βιβλιοθήκη και να σκεπάζει την επιφάνεια του γραφείου με στοίβες βιβλία που τα ήθελε όλα. Μέσα από αυτές τις σελίδες θα ανακάλυπτε τον αδελφό της. Τον αδελφό που δεν γνώρισε. Τα έσπρωξε στο τοίχο. Έκλεισε το φως και βγήκε. Στην κουζίνα κάθονταν ο Όμηρος με τον Κωστή και τον Γρηγόρη. Αναζήτησε τη Φανή αλλά δεν την είδε. Η Ελπινίκη κοντά τους όρθια. Στο σαλόνι υπήρχε ακόμη κόσμος βουβός να παρακολουθεί το παραλήρημα της μάνας της.

Ο πατέρας της με τον Βαγγέλη στην κρεβατοκάμαρη μαζί με κάποιους θείους που η Αλκμήνη αδυνατούσε ν' αναγνωρίσει. Χαιρέτησε, άκουσε τα συλλυπητήρια και πήγε ξανά στην κουζίνα. Ακούμπησε στο μάρμαρο δίπλα στην Ελπινίκη και παρακολουθούσε τους άντρες να καπνίζουν και να μιλούν για τον Φώτη... που δεν γνώριζαν. Έπειθαν όμως ότι τον ξέρουν.

Ακόμη κι ο Γρηγόρης που τον αγνοούσε παντελώς. Δεν γνώριζε πόση ώρα στέκονταν άσκοπα εκεί στο μάρμαρο δίπλα στη φίλη της, όταν είδε τον Μάρκο στην πόρτα της κουζίνας. Τον είδε να κουνά το χέρι του στον αέρα ενώ την έψαχνε με το βλέμμα του. Εκείνη δεν κουνήθηκε από τον μαρμάρينو πάγκο. Την έσφιξε στην αγκαλιά του κι έπειτα την απομάκρυνε με τα δυο του χέρια και κρατώντας την σφικτά την κοίταξε στα μάτια. «Ξεκουράστηκε. Ο Φώτης ξεκουράστηκε. Το ξέρεις αυτό έτσι δεν είναι;» Εκείνη του έγνεψε καταφατικά. «Πεθαίνει όποιος τον ξεχνάμε κι εμείς τον Φώτη δεν θα το ξεχάσουμε έτσι δεν είναι;»

-Έτσι του απάντησε και σφίκτηκε και πάλι στην αγκαλιά του. Ο Όμηρος παρόν στη σκηνή δαγκώθηκε από χιλιάδες φίδια. «Δεν είναι ώρα για ζήλιες ρε μαλάκα» είπε στον εαυτό του και παρακάλεσε να μην παραταθεί το σφικταγκάλιασμα τους.

Η Αλκμήνη ξέφυγε από την αγκαλιά του Μάρκου, ρώτησε για την Λεμονία και για τα παιδιά τους, τρία στον αριθμό και να περιμένουν και τέταρτο, και πήρε την μονολεκτική απάντηση «καλά». Ο Μάρκος κάθισε στην ομήγυρη κι έγινε αμέσως αποδεκτός. Δέχτηκε ευχάριστα τον γλυκό φραπέ που του πρόσφερε η Ελπινίκη και σε λίγο τον παρακολουθούσε να περιγράφει το μεγαλείο της καρδιάς του αδελφού της «ήταν περιβόλι» είπε, τον αποκαλούσε «αδελφό», αναφέρονταν στις πλάκες που σκάρωνε, στις μουσικές του γνώσεις. «Ο Φώτης ρουφούσε τη ζωή λες και ήξερε ότι θα φύγει γρήγορα» ακούστηκε να λέει ο Μάρκος κι όλοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Η Αλκμήνη ανατρίχιασε. Είχε δίκιο ο Μάρκος. Ναι ο αδελφός της ρουφούσε τη ζωή. Ζούσε μόνο για το σήμερα. Δεν σκοτιζόνταν λες και ήξερε ότι η ημερομηνία λήξης του είναι κοντά, πιο κοντά από των άλλων. Και το βράδυ πέρασε με τα «ρουφήγματα ζωής» του Φώτη που τα περιέγραφε ο Μάρκος κι όλοι παρακολουθούσαν με πόνο καρδιάς, ο καθένας για τους δικούς του λόγους. Ο Κωστής, ο μικρός αδελφός γιατί ποτέ δεν του έδωσε μια ευκαιρία να γνωριστούν, ήταν ξένοι, ο Όμηρος γιατί τον υποτιμούσε από την πρώτη στιγμή λόγω έλλειψης παιδείας και τακτ, ο Γρηγόρης γιατί ήταν ο πρώην, η Ελπινίκη γιατί δεν την αφορούσε «Τι κτήνος αυτό ο αδελφός σου» της είχε πει κάποτε, κι η ίδια γιατί ποτέ δεν πήρε το μέρος του, δεν στάθηκε στο πλευρό του γιατί έβλεπε ότι έβλεπαν κι οι άλλοι, μα οι άλλοι είναι άλλοι δεν είναι η αδελφή σου και τώρα κοιτούσε ένα ξένο, τον Μάρκο να έχει όλο το δικαίωμα να αποκαλεί τον αδελφό της «αδελφό».

Τελικά όλοι τους πονούσαν γιατί έφυγε πριν τον γνωρίσουν, γιατί κοιτούσαν την πάρτη τους κι όχι τον άνθρωπο δίπλα τους που γαμώτο δεν ήταν ο τυχαίος, ο απέναντι ήταν ο αδελφός της. Μα ήταν και ο αδελφός, ο σύντροφος, ο φίλος του Μάρκο για αυτό και δεν ντρέπονταν να δείξει ότι δεν πονά, δεν φοβόταν να πει αστείες ιστορίες για τον Φώτη, γιατί τον αγαπούσε, γιατί ήταν γεμάτος από αυτόν και ο Φώτης από εκείνον γιατί είχε νοιαστεί να δει, να ανακαλύψει τον πραγματικό Φώτη.

Ντροπή τους μα η αλήθεια ήταν ότι μόνο ο Μάρκος είχε δικαίωμα στον πόνο του χαμού του αδελφού της πέρα από τους γονείς της, κι όμως διάλεξε τις μνήμες κι όχι τα δάκρυα. Μνήμες που θέλησε να τις μεταφέρει σ' όλους για να μην χαθεί ο ... δικός του αδελφός για να μην τον ξεχάσουν και τον θάψουν πραγματικά. Τον αδελφό του Μάρκου κι όχι τον δικό της ανακάλυψε στα συρτάρια του γραφείου. Πόσο ξένοι ήταν; Αυτό την τρώμαζε όχι για εκείνον αλλά για την ίδια. Κοίταξε τον Όμηρο. Κοιμόνταν στο ίδιο κρεβάτι μαζί του έξη χρόνια τώρα. Τον ήξερε άραγε; Τι βιβλία διάβαζε; Ποιες ταινίες αγαπούσε; Με ποιο ήρωα παραμυθιού ταυτίστηκε; Ποιο ήταν το αγαπημένο του χρώμα; Οι ερωτήσεις κατέκλυζαν το μυαλό της μα κάποιες έμεναν αναπάντητες, όσο για αυτές που απαντούσε δεν ήταν σίγουρη. Πήρε βαθιά ανάσα. Κοίταξε τον Κωστή. Ήξερε όλες τις απαντήσεις; Όλες. Όχι

δεν έλεγε αλήθεια. Ήξερε το παιδί Κωστή, τον έφηβο, μα είχε χάσει τον άντρα.

Κοίταξε την Ελπινίκη δίπλα της. Εκείνη ήξερε άραγε τις απαντήσεις; Ήξερε να της γεμίσει τα κενά; Ναι ήξερε. Έπρεπε να ξέρει. Γιατί δεν της είπε κάτι όλα αυτά τα χρόνια; Ήταν ζευγάρι. Αυτός ήταν ο λόγος που εκείνη παρέμενε στα Γιάννενα. Αυτός ήταν ο λόγος που διέκοψαν την αλληλογραφία. Αυτός ήταν ο λόγος που όλα αυτά τα χρόνια συναντήθηκαν δυο φορές στα πετακιά κι όλο μιλούσε η Αλκμήνη ενώ η κολλητή της επαναλάμβανε συνέχεια την λέξη «καλά». Κοίταξε το Γρηγόρη, τον πιο αθώο από όλους. Βρίσκονταν εκεί για εκείνη, για τον Όμηρο στο όνομα της κουμπαριάς να συμπαραστέκεται στην θλίψη τους για τον χαμό κάποιου που ίσως και να μισούσε. Δεν είχε μυστικά από κανέναν, δεν έκρυβε τα συναισθήματα του, δεν είπε κουβέντες παρηγορητικές του αέρα, δεν συμμετείχε στο δράμα απλά παρακολουθούσε τα δρώμενα ή έκανε ότι τα παρακολουθεί. Ήταν όμως παρόν κι αυτό ήθελε πολύ κουράγιο. Α! ρε Γρηγόρη δεν σου άξιζε η Φανή για γυναίκα, ούτε εγώ για κουμπάρα, μόνο ο Στέφανος σου άξιζε, μόνο αυτός. Η Ελπινίκη της έπιασε το χέρι.

-Τι έγινε φιλενάδα; Που ταξιδεύεις;

-Ψάχνω να σε βρω.

-Εδώ είμαι, δίπλα σου.

-Είσαι πράγματι δίπλα μου; Η Ελπινίκη την κοίταξε.

-Πάμε να τα πούμε. Η Αλκμήνη προχώρησε προς το δωμάτιο του Φώτη. Κάθισε πάνω στο κρεβάτι οκλαδόν, την μιμήθηκε η Ελπινίκη. Η μια απέναντι από την άλλη κι η Αλκμήνη να μην ανοίγει το στόμα της να διευκολύνει τα πράγματα.

-Θυμάσαι όταν ήμασταν μικρές που γεμίζαμε αυτό το δωμάτιο μπαλόνια και τα πετάγαμε στον αέρα; Αυτή η εικόνα με συντροφεύει σε κάθε δύσκολη στιγμή, τη φέρνω στο νου μου χαμογελώ και ξέρω ότι θα τα καταφέρω. Τα Χριστούγεννα στο δωμάτιο σου ήταν ξεχωριστά. Το δέντρο που στολίζαμε με ζωγραφιές μας. Ξέρεις έχω ακόμη τα λευκώματα που είχαμε φτιάξει. Θυμάσαι;

-Θυμάμαι. Θυμάμαι ότι δεν είχαμε μυστικά η μια από την άλλη.

-Θυμάμαι ότι ήσουν η αδελφή που ονειρευόμουν να έχω. Θυμάμαι που είχαμε και τον Κωστή ανάμεσα μας και παρακολουθούσαμε τη μάνα σου να τον αλλάζει και μας φαίνονταν αστείο το πουλάκι του. Το πρόσωπο της Ελπινίκης σφίκτηκε. «Είμαι με τον Κωστή επτά χρόνια. Πριν έρθει στα Ιωάννινα. Είχα έρθει ένα Σάββατο, τότε που έψαχνα να σε βρω κι ήσουν εξαφανισμένη, ήταν μόνος στο σπίτι. Δεν είχε τι να κάνει και μου πρότεινε να πάμε σινεμά. Ντύθηκε, ετοιμάστηκε και... τελικά δεν πήγαμε σινεμά.

-Που έγινε; Η ερώτηση, τόσο φυσική κι αβίαστη σηματοδότησε ότι η Αλκμήνη δεν θα κρατούσε τους τύπους.

-Εδώ. Σε αυτό το κρεβάτι. Δεν ξέρω πως; Το μόνο που θυμάμαι είναι ότι μου είχε βάλει ν' ακούσω τον νέο δίσκο του Σαββόπουλου, με πλησίασε με φίλησε και έπεσα από την καρέκλα. Με ακολούθησε στο

πάτωμα. Δεν θυμάμαι τίποτε άλλο. Σοκαρίστηκα και δεν θα συνέχιζα αν δεν μου έλεγε «είμαι παρθένος, συγγνώμη». Σκέφτηκα ν' απομακρυνθώ σιγά-σιγά διακριτικά. Άλλωστε υπήρχε η απόσταση. Στο μυαλό μου τα είχα σχεδιάσει όλα ωραία μα δέθηκα με γόρδιο δεσμό μαζί του κι εγώ δεν είμαι Μέγας Αλέξανδρος σαν και σένα, αφήνομαι... Τον έβλεπα όποτε ερχόμουν. Τι όποτε ερχόμουν που είχα κάνει Γιάννενα –Αθήνα, Ομόνοια- Κολιάτσου. Η πλήρη σεξουαλική εξάρτηση. Ανέβαινε κι εκείνος, πολύ δύσκολα, αλλά ανέβαινε, πολλές φορές μοιράζαμε και την απόσταση. Συναντιόμασταν στα Τέμπη. Όταν πέρασε Γιάννενα τρόμαξα, πανικοβλήθηκα. Ήξερα ότι η αρρώστια μου θα χειροτέρευε και θα το μάθαιναν όλοι, εκείνος πρόλαβε κάθε μου φοβία. Δεν με πίεσε πουθενά.

Η Αλκμήνη περίμενε να ακούσει «τον αγαπώ» αλλά η Ελπινίκη μόνο αυτό δεν έλεγε.

-Δεν σου είπα κάτι γιατί δεν μου άφησες το περιθώριο.

«Τι εύκολο που είναι να τα ρίχνουμε στους άλλους;» σκέφτηκε η Αλκμήνη μα δεν μίλησε.

-Ήμουν ευτυχισμένη κι οι αμφιβολίες μου... Δεν ξέρω, ήταν κι η ηλικία... Ο Κωστής όταν συνέβη ήταν μόλις 16 χρόνων, τον ένοιωθα αδελφό μου. Άλλωστε για μένα οι άντρες δεν μέτραγαν μετά το Σταύρο και φοβήθηκα ότι θα με παρεξηγούσες. Πες κάτι τέλος πάντων και μην με κοιτάς έτσι.

Δεν θα της μιλούσε. Θα την βασάνιζε μέχρι να ακούσει «τον αγαπώ».

-Αλκμήνη τον αγαπώ τον Κωστή. Δεν μπορώ να φανταστώ τη ζωή μου χωρίς αυτόν. Είναι η δύναμη μου, ο ερωτάς μου, το μωρό μου, ο άντρας μου, όλο μου το είναι. Αγαπώ το ότι είναι παιδί. Ναι πρώτα από όλα είναι ένα παιδί μα την ίδια στιγμή και άντρας. Είναι τόσο ώριμος, τόσο τρυφερός και ξέρει να δίνει απλόχερα κάνοντας σε να νοιώθεις πλήρης».

Τελικά η Ελπινίκη ήξερε τις απαντήσεις για τον μικρό αδελφό της.

Ολοκλήρωνε το πάζλ κι η Αλκμήνη ζήλευε. Μα γιατί; Τους αγαπούσε τόσο πολύ και τους δύο. Κι όμως ζήλευε τη γυναίκα που είχε απέναντι της γιατί μπορούσε να μη φοβάται, να μην ντρέπεται, να μιλά για τα συναισθήματα της. Έπαψε να την ακούει. Άπλωσε τα χέρια της κι αγκάλιασε την φίλη της. «Μην τον πληγώσεις. Σε παρακαλώ.» της είπε.

Η Ελπινίκη την έσφιξε πάνω της. «Συγγνώμη φιλενάδα. Συγγνώμη που δεν σου μίλησα. Συγγνώμη που σου μίλησα τώρα.» Η Αλκμήνη έφερε το πρόσωπο της απέναντι από της φίλης της και την κοίταξε στα μάτια.

«Συγγνώμη ζητούν οι ξένοι κι εμείς ποτέ δεν υπήρξαμε... ξένοι. Δεν θέλω να σε χάσω. Είσαι η φίλη μου».

Της διέκοψε ο Βαγγέλης. «Κορίτσια καλύτερα να πάτε μέσα».

Γύρισε προς την Αλκμήνη. «Δώσαμε ένα ηρεμιστικό στην Ευσταθία και την έπιασε. Έλα να με βοηθήσεις να τη βάλω να ξαπλώσει στο κρεβάτι.

Η Αλκμήνη ρώτησε «Ο πατέρας μου...» Ο Βαγγέλης κούνησε το κεφάλι του. «Εντάξει είναι. Ξάπλωσε στην κρεβατοκάμαρα. Δίπλα του θα βάλουμε τη μητέρα σου».

-Τι επικρατεί στο σαλόνι;

-Οι περισσότεροι έφυγαν. Α! Ήρθε και ο πεθερός σου.

-Ο πεθερός μου; Ο παππούς του Όμηρου θες να πεις;

-Ναι είναι στο σαλόνι με τη μητέρα σου. Αυτός της σέρβιρε το χαπάκι με τρόπο.

-Η Αλκμήνη αναστέναξε. Σηκώθηκε από το κρεβάτι και πήγε στο σαλόνι. Χαιρέτησε συγκρατημένα τον παππού Κίμωνα, αγκάλιασε τη μητέρα της που σέρνονταν και την πήγε να ξαπλώσει δίπλα στον πατέρα της. Στο σαλόνι ήταν τώρα ο Βαγγέλης με τον Κίμωνα.

«Έλα κοντά μου κόρη μου να μου πεις για τον καινούργιο εγγονό μου και για τα κατορθώματα του». Φώναξε στην Αλκμήνη. Εκείνη πειθήνια έκατσε δίπλα του ως το ξημέρωμα και μιλούσε για τα παιδιά της κι εκείνος χαιρόνταν κάθε τους κατόρθωμα και κάθε αταξία. Κοντά τους κι ο Βαγγέλης, ο άνθρωπος που δεν έκλεισε μάτι όλη νύχτα, ο άνθρωπος που τους έφτιαξε καφέ, που αγόρασε κουλουράκια, που τους ενημέρωσε για την ώρα της κηδείας, που τακτοποίησε κάθε εκκρεμότητα.

Αυτόν τον άνθρωπο ενημέρωσε η Αλκμήνη και κανέναν άλλον ότι θα πάει ν' αγοράσει ψάρι για το πένθιμο τραπέζι και ότι άλλο χρειαστεί κι όταν της είπε «άστο σε μένα» του εξομολογήθηκε: «Πνίγομαι. Άσε με να πάω.» κι εκείνος τη φίλησε τρυφερά. Ήταν μια όμορφη φθινοπωρινή μέρα. Η εποχή που λάτρευε η Αλκμήνη. Αραγε ποια εοχή λάτρευε ο Φώτης; Περιπάτησε ως την αγορά. Γύρισε φορτωμένη και βάλθηκε να τακτοποιεί τα πράγματα. Η Ελπινίκη συγύριζε το σπίτι, μόλις τελείωσε συνέχισε την εκτόνωση καθαρίζοντας τις συναγρίδες, δουλειά που σιχαινόνταν. Μετά την απολέπιση των ψαριών, έπλυne τα καρότα, το σέλινο, ξεφλούδισε τις πατάτες τα έβαλε στο πιο μεγάλο τσουκάλι που βρήκε και με περισσή προσηλώσει παρακολουθούσε το βράσιμο τους. Στο αυγολέμονο ήθελε να κλάψει.

Όλοι τώρα ήταν έτοιμη για την μεταφορά τους στο κοιμητήριο. Τον Φώτη τον είχαν ήδη πάει και τους περίμενε. «Το παιδί μου. Δεν αφήνω το παιδί μου» είχε στριγλίζει η Ευσταθία όταν οι υπάλληλοι του γραφείου κηδειών πήγαν να τον πάρουν. Γερμένη πάνω του να φωνάζει «καταραμένη η μάνα που θάβει το παιδί της. Καταραμένη», κι όλοι από πάνω της να την τραβούν με το καλό και το άγριο να ξεκολλήσει πάνω από τον Φώτη. Ο Βαγγέλης κι ο Κίμων την καθησύχασαν ότι θα συνοδεύσουν τον Φώτη, θα ακολουθήσουν τη νεκροφόρα. Ο Θόδωρος την κρατούσε αγκαλιά και της επαναλάμβανε «Σταθούλα μου, Σταθούλα μου». Όλοι είχαν μαζευτεί στο σαλόνι και δήλωναν ότι δεν θ' αφήσουν μόνο τον Φώτη.

Μέσα σε λίγα λεπτά βρίσκονταν ολομόναχη. Βήμα-βήμα έφερε γύρα τα δωμάτια. Έκατσε απέναντι από το κρεβάτι του χαμένου αδελφού της. Δεν είχε ψάξει να βρει τους θησαυρούς που έκρυβε από κάτω. Κοίταξε τη φούστα της, μετά την μπλούζα της, ήταν χάλια. Γέλασε. Γέλασε κι άλλο, μέχρι που δάκρυσε. Δάκρυσε κι άλλο.

Σηκώθηκε και πήγε στο γραφείο του κι άρχισε να πετά στον τοίχο απέναντι ότι έβρισκε. Βιβλία, καρτιά, στυλό, εκσφεντόνιζε πράγματα. Όταν δεν υπήρχε τίποτα άλλο να πετάξει γονάτισε κι έκλαψε όσο δεν είχε κλάψει ποτέ ως τώρα.

Εκεί την βρήκε η Φανή. Χωρίς να της πει λέξη έβγαλε το πανωφόρι της, το ακούμπησε στο κρεβάτι κι άρχισε να μαζεύει. Η Αλκμήνη σήκωσε το κεφάλι της και την είδε.

-Τι κάνεις εκεί;

-Μαζεύω.

-Ποιος σου είπε να μαζέψεις;

Η Φανή πέταξε χάρη ότι κρατούσε στα χέρια της κι έκατσε στο κρεβάτι. Οι δυο γυναίκες κοιτάζονταν σιωπηλές. Η Αλκμήνη σηκώθηκε και πήγε στη τουαλέτα. Έπλυνε το πρόσωπο της, ίσιωσε τα ρούχα της και μετά από λίγο πήγε στο δωμάτιο του Φώτη. Βρήκε την Φανή στην ίδια θέση. Έσκυψε κι άρχισε να μαζεύει ότι υπήρχε στο πάτωμα. Η Φανή την μιμήθηκε. Το γραφείο ξαναγέμισε από καρτάκια, βιβλία και κάρτες.

-Θα έρθεις μαζί μου με το παπί ή θα πάρεις ταξί;

-Θα έρθω μαζί σου.

-Άντε πάμε γιατί αργήσαμε.

-Στο νεκροταφείο η Αλκμήνη άφησε μόνη τη Φανή κι έψαξε να βρει την οικογένεια. Πλησίασε κοντά τους. Εκείνοι προχώρησαν προς την εκκλησία. Η Αλκμήνη στάθηκε να κοιτά τα στεφάνια όταν κάποιοι συνάδελφοι του Φώτη την συλληπήθηκαν. Θυμόνταν μερικούς οι οποίοι τον είχαν επισκεφτεί στο νοσοκομείο.

Είδε τη Φανή μόνη της να στέκετε σε μια γωνιά. Πήγε προς το μέρος της. Έμεινε δίπλα της.

Η λειτουργία είχε τελειώσει, ο κόσμος –πολύς κόσμος- ακολουθούσε το λευκό φέρετρο. Έπιασε τη Φανή από το μπράτσο και ακολούθησε την πομπή. Αναζητούσε συναισθήματα μα είχε αδειάσει. Δεν ένοιωθε. Λες κι όλα αυτά συνέβαιναν σε τρίτο πρόσωπο. Δεν την άγγιζε ο θρήνος της μάνας της «Αγόρι μου παιδάκι μου Γιατί Θεέ μου; Γιατί;» Αυτό το «γιατί» που επαναλάμβανε συνέχεια, μαχαιριά στην καρδιά που έκανε τους πάντες να δακρύνουν.

Τους πάντες εκτός της μοναχοκόρης της. «Αμάν ρε Αλκμήνη με την λογική σου» ξανά στο μυαλό της οι λέξεις του Όμηρου. «Γαμώτο να τελειώσει το μαρτύριο. Δεν αντέχω άλλο»,είπε στον εαυτό της κι ας ήξερε ότι μόλις είχε αρχίσει. Πάνω από το λάκκο, την ώρα που κατέβαζαν τον Φώτη η Ευσταθία κτύπαγε το στήθος της με τις γροθιές της και φώναζε λόγια ακαταλαβίστικα, ο Κωστής λιποθύμησε, ο Θόδωρος έπεσε στα τέσσερα προσπαθώντας να συγκρατήσει την γυναίκα του να μην πέσει στο λάκκο. Ο Όμηρος προσπαθούσε απεγνωσμένα να συνεφέρει τον αδελφό της κι ο Βαγγέλης με τον Κίμωνα την Ευσταθία.

Αφήστε την ήθελε να φωνάζει η Αλκμήνη. Αφήστε τη μάνα μου στον πόνο της, μα σαν τους εφιάλτες της είχε κοπεί η φωνή της. Πέταξε τη

γλάστρα και κάποιοι την κοιτάζαν. Άνοιξαν διάδρομο να περάσει. Έφτασε κοντά στη μάνα της και την ελευθέρωσε από τους άλλους. Στήριξε τον πατέρα της να σηκωθεί. Η Ευσταθία πήδηξε στο λάκκο, άνοιξε τα χέρια της και φώναξε «Κατεβάστε το παιδί μου και θάψτε με μαζί του. Μαζί του. Μαζί του. Δεν το αφήνω μόνο του.» Εκεί στο λάκκο φώναξε κτυπήθηκε κι όταν ο Κίμωνας της άπλωσε το χέρι μην έχοντας άλλη δύναμη το έπιασε και αφέθηκε να την ανασύρει πάνω, τότε κατέβηκε η κάσα, ρίχτηκε από τον καθένα μια χούφτα χώμα, ρίχτηκαν πολλά λουλούδια κι ο Φώτης έμεινε μόνος. Το πλήθος ακολούθησε την Ευσταθία που τώρα ούτε χτυπιόνταν, ούτε φώναζε μόνο στάθηκε όταν είδε στην άκρη τη Φανή κι άπλωσε το χέρι της για να πάει κοντά της. Στηρίχτηκε πάνω της και προχώρησαν μαζί στο καφενείο, μαζί έκατσαν, μαζί γύρισαν και στο σπίτι, αγκαλιασμένες και σιωπηλές.

Η Αλκμήνη εγκατέλειψε πριν απ' όλους. Έφτασε πρώτη στο πατρικό. Άφησε τις πόρτες ορθάνοικτες κι έκατσε στο μεγάλο καναπέ. Ένοιωσε τον Μάρκο.

-Πως είσαι; την ρώτησε κι εκείνη κούνησε το κεφάλι της. Πάρε τα παιδιά και τον Όμηρο κι ελάτε στην Πάτρα για μερικές μέρες. Του χαμογέλασε.

-Μάρκο δεν ξέρω πώς να σου το πω. Ο Φώτης ήθελε να πάρεις εσύ τους δίσκους του. Είναι παράκληση ενός...δεν μπορείς να αρνηθείς.

-Θα τους πάρω. Μόνο αυτό βρήκε να πει «θα τους πάρω»σκέφτηκε η Αλκμήνη. Τον άκουσε να μονολογεί «Γαμώτο σου ρε Φώτη. Που με άφησες;» κι έκατσε στην καρέκλα μπροστά της. Η Αλκμήνη τον χάιδεψε στον ώμο και τον άφησε μόνο του.

Στο σαλόνι μπήκε ο άντρα της. Δεν του είχε μιλήσει καθόλου, δεν τον είχε αγγίξει καθόλου. Τα τελευταία λόγια που αντάλλαξαν ήταν «Αμάν ρε Αλκμήνη η λογική σου». Ήθελε να πάει κοντά του μα τον είδε να μιλά με τον Γρηγόρη. Έκατσε στο μπράτσο της πολυθρόνας που καθισε ο Κωστής. Τον αγκάλιασε από τους ώμους κι εκείνος κώθηκε στο στήθος της. «Μείναμε οι δυο μας» του είπε. «Πάντα οι δυο μας ήμασταν. Ο Φώτης μονίμως ήταν αλλού...»

Ήταν αλήθεια αυτό μα η αδελφή του τώρα που τον ήθελε, να μπορεί να τον αγγίξει, να του μιλήσει και να του πιάσει το χέρι για να την οδηγήσει σε εκείνο το... αλλού ήταν αργά. Όχι δεν ήταν, είχε τα βιβλία του. Μέσα από τις σελίδες τους θα ανακάλυπτε τους κώδικες που θα την οδηγούσαν στον αδελφό της. Τον αδελφό που έχασε κι όταν τον έχασε τότε ακριβώς τον βρήκε. Δεν θα άφηνε να της ξανασυμβεί αυτό. Θα γνώριζε τους ανθρώπους γύρω της, τους δικούς της ανθρώπους και θα επικοινωνούσε. Το υποσχέθηκε στον εαυτό της γιατί το χρωστούσε στο Φώτη.

«Χαθήκαμε»

Κύλησαν οι μέρες οι τόσο μικρές κι οι τόσο μεγάλες. Ξεχάστηκαν με την καθημερινότητα μα στο πατρικό της μύριζε πάντα... θάνατο. Η πλήρης εγκατάλειψη. Η σόμπα πετρελαίου άδεια «γιατί να ζεσταθούμε;» Το ψυγείο άδειο «γιατί να τραφούμε; Τι έβγαλα τόσα χρόνια που ιδρώσα να μην σας λείπει τίποτα; Τι έβγαλα τόσα χρόνια; Τι έβγαλα; Να πως πληρώθηκα. Κατάρρα...» και τα «τι» δεν είχαν σταματημό. Σε αυτή την άνευ όρων παράδοση κανείς δεν μπορούσε να κάνει κάτι ή δεν ήξερε τι να κάνει. Στέρεψαν τα λόγια κι οι παρηγοριές. Η παρουσία της Αλκμήνης με τα παιδιά κι η παντελής απουσία του Κωστή έφερνε αμηχανία, κούραση και νεύρα. Τα ταβόρ ήταν ο αγαπημένος σύντροφος της Ευσταθίας κι η σιωπή του Θόδωρου. Δεν ήθελαν κανέναν.

«Αν ο άλλος δεν θέλει να σωθεί μην προσπαθείς είναι άσκοπο. Θα τραβήξουν και σένα στα βαθιά νερά και θα σε πνίξουν» της έλεγε ο Όμηρος συνέχεια «μα δεν είναι...άλλος. Είναι οι γονείς μου» του απαντούσε κι εκείνος

-Θες οπωσδήποτε να σώσεις κάποιον έτσι; Ωραία λοιπόν σώσε εμένα και τα παιδιά μας. Σε χρειαζόμαστε. Την έπαιρνε στην αγκαλιά του μέχρι την επόμενη φορά που θα επισκέπτονταν το πατρικό και στην επιστροφή θα επαναλάμβαναν τον ίδιο ακριβώς διάλογο. Η κατάσταση δεν άλλαζε, δεν συνέβαινε τίποτα. Ούτε καλό, ούτε κακό. Τίποτα. Η Αλκμήνη έβαλε τα μεγάλα μέσα. Η απειλή του οικογενειακού γιατρού «Αν συνεχίσετε έτσι θα σας βάλω στο ψυχιατρείο. Παίρνεται πολλά χάπια πρέπει να τα κόψετε... Μα πόσο καιρό θα ζείτε έτσι... Ήταν θαύμα που η Ευσταθία τον έστειλε μόνο στο διάολο και τον φοβέρισε ότι θα τον πετάξει από τις σκάλες αν ξαναπατήσει στο σπίτι της για να την πει τρελή. Η Αλκμήνη ζήτησε συγγνώμη κι ο γιατρός έδειξε κατανόηση.

«Η κατάσταση της μητέρα σας είναι πολύ άσχημη. Ο οργανισμός της καταρρέει. Προσπαθήστε να την επαναφέρεται με κάποιο τρόπο. Δώστε της κίνητρο για να ζήσει. Καληνύχτα».

Που να βρω κίνητρο; Ούτε για τα εγγόνια της δεν νοιάζεται. Κανέναν δεν θέλει. Όλοι οι δρόμοι κλειστεί. Γυρνώντας στο σπίτι σταμάτησε στους κουμπάρους. «Γιατί σε κάθε κλειστό δρόμο πάλι μπροστά της η Φανή;» Είχε καιρό να τους δει. Κτύπησε το κουδούνι κι άκουσε τη φωνή του Γρηγόρη. Ανέβηκε, τον φίλησε κι έκατσαν στην κουζίνα. Της έφτιαξε καφέ λέγοντας της για τρίτη φορά «Τι καλά έκανες που πέρασες». Αντάλλαξαν τα τυπικά κι έπειτα σιωπή και ρούφηγμα καφέ μέχρι που ο Γρηγόρης μίλησε.

«Χάνω τη γυναίκα μου, δεν ξέρω πώς να σου το πω; Κάθε μέρα όλο και πιο πολύ απομακρύνεται από εμένα. Μόνιμα βρίσκεται αλλού. Από τον καιρό που πέθανε ο αδελφός σου η Φανή έχει κλειστεί στον εαυτό της. Φέρετε ,πώς να στο περιγράψω, σαν να είμαστε ξένοι. Στην αρχή δεν έδωσα σημασία. Ήξερα ότι ο Φώτης ήταν ο μεγάλος έρωτας της ζωής της. Όταν τη γνώρισα την αγάπησα και για τους δυο μας. Η Φανή δέχτηκε την αγάπη μου αλλά με παντρεύτηκε γιατί υπήρχε ο

Στέφανος. Η εγκυμοσύνη της ήταν δώρο θεού για μένα. Ένα θαύμα που θα μας ένωνε για πάντα. Για μένα η Φανή κι ο Στέφανος είναι όλη μου η ζωή και νοιώθω ότι τους χάνω. Φοβάμαι Αλκμήνη. Φοβάμαι».

Έπιασε το χέρι του και το χάιδεψε. Τι να του πει;

«Μίλησε της Αλκμήνη. Μίλησε της. Βοήθησε την». Η Αλκμήνη κούνησε το κεφάλι της. «Γρηγόρη η Φανή χρειάζεται τα δικά σου λόγια κι όχι τα δικά μου. Χρειάζεται εσένα κι όχι εμένα. Δεν ξέρω τι περνάει αλλά εσύ μόνο μπορείς να τη βοηθήσεις για να την ξεπεράσει. Είσαι δυνατός όπως κι εκείνη και η σχέση σας έχει γερές βάσεις μαζί θα τα καταφέρει».

Την κοιτούσε σαν μικρό παιδί «Δεν θα με βοηθήσεις;» του χαμογέλασε.

«Δεν νομίζω ότι μπορώ. Δεν έχω κάτι καινούργιο να της πω που δεν ξέρει και που δεν έχει σκεφτεί. Αυτό που μπορώ να κάνω είναι να την ακούσω. Εσύ της μιλάς για τη δουλειά σου και της έννοιες σου κι εκείνη σε ακούει. Ο Στέφανος για το σχολείο, για τους φίλους του κι εκείνη τον ακούει. Η μάνα σου κι η αδελφή σου για συνταγές μαγειρικής υποθέτω και δεν ξέρω κι εγώ για τι άλλο κι εκείνη τις ακούει. Τη Φανή ποιος την ακούει εδώ μέσα; Μην μου απαντήσεις. Δεν με νοιάζει. Απλά σου επισημαίνω τους λόγους που απομακρύνεται από σένα. Δεν είναι ο Θάνατος του Φώτη είναι ο φόβος του δεδομένου. Όλοι τη θεωρείται δεδομένη. Ο καθένας σας ανά πάσα στιγμή θεωρεί δεδομένο ότι είναι διαθέσιμη κι εκείνη κατέβασε ρολά. Δεν είναι ο Θάνατος του Φώτη, είναι η ζωή που με τον θάνατο μικραίνει».

Άκουσαν τα κλειδιά να γυρνούν στην πόρτα. Η Φανή κρατώντας το Στέφανο από το χέρι. Ο Στέφανος ξέφυγε από την μητέρα του και την αγκάλιασε σφικτά. Την ρώτησε για την Αγάπη και τότε θα πάνε εκεί από το πρωί. Η Αλκμήνη μουρμούρισε λόγια χωρίς υποσχέσεις ενώ τον καμάρωνε που είχε γίνει ένα τόσο όμορφο και ευγενικό αγόρι.

Η Φανή είπε ένα «καλώς την» κι έσκυψε βιαστικά και την φίλησε στο μάγουλο. Ακούμπησε το μπουφάν του γιου της στο δωμάτιο του κι έκατσε κοντά τους. Ο Γρηγόρης σε λίγο βρήκε δικαιολογία τους λουκουμάδες της μάνας του για να τις αφήσει μόνες.

«Μαμά πάμε με τον μπαμπά κάτω στη γιαγιά, τηγανίζει λουκουμάδες. Θα φάμε και θα σας φέρουμε». Η Αλκμήνη ήθελε ν' ανοίξει μια αδιάφορη κουβέντα που θα οδηγούσε στην αποκάλυψη μα το θεώρησε υποκρισία. Αν πάλι έμπαινε κατευθείαν στο θέμα ποιος ξέρει πως θα αντιδρούσε. Μα μεταξύ τους δεν υπήρχαν ψέματα. Τελικά ξεκίνησε με τη λέξη «χαθήκαμε».

-Ναι χαθήκαμε.

-Συνέβησαν και πολλά. Ποτέ δεν σε ευχαρίστησα που μου παραστάθηκαν καλύτερα από αδελφή όλο αυτό το διάστημα.

-Καλύτερα έτσι. Το ευχαριστώ και το συγνώμη είναι λέξεις για τους ξένους.

Η Αλκμήνη έψαχνε τώρα λέξεις που θα τις φέρει κοντά –είχαν χαθεί- λέξεις που θα ελευθέρωναν τα φυλακισμένα που πάσχιζαν να κρυφτούν πίσω από ψυχρά αποφθέγματα, που πολεμούσαν να

σπάσουν τα δεσμά, να πονέσουν για να πάψουν να πονούν. Που να βρεθεί έστω και μια τέτοια λέξη. «Η αλήθεια», αυτή η λέξη της ήρθε στο μυαλό.

Η αλήθεια δεν είναι λέξη, είναι πράξη για τους δυνατούς, σκέφτηκε. Η Φανή την προκειμένη στιγμή ήταν η πιο δυνατή.

«Ο Γρηγόρης σε κάλεσε; Δεν θέλω απάντηση έτσι ρώτησα για να σε βγάλω από τα δύσκολα. Ξέρω ότι ανησυχεί για μένα.» Χαμογέλασε.

«Μακάρι να ανησυχούσε για μένα. Ανησυχεί για εμάς. Όλους εμάς.

Την οικογένεια του, την γυναίκα του, την κουμπάρα του, την κουμπαριά του. Βλέπει ότι απομακρύνομαι ή ακόμα χειρότερα ότι δεν με αφορούν όλα αυτά. Νομίζει ότι είμαι έτοιμη να τα τινάξω όλα στον αέρα κι έχει δίκιο κι εγώ δεν πρόκειται να κάνω κάτι για να τ' αποφύγω όλα αυτά ή για να τον καθησυχάσω. Βαρέθηκα».

Πήρε βαθιά ανάσα «Και ξέρεις γιατί όλα αυτά; Γιατί τρόμαξα. Ναι κατουρήθηκα στην κυριολεξία από το φόβο μου, όχι γιατί πέθανε ο Φώτης αλλά γιατί χάρηκα που πέθανε». Η Αλκμήνη την κοιτούσε μα δεν αντέδρασε. Η Φανή το επανέλαβε. «Ναι χάρηκα που πέθανε. Ο καρκίνος του με βύθισε σε απελπισία, μα ο θάνατος του με εξύψωσε σε ανείπωτη ευτυχία. Για αυτό έκανα ότι περνούσε από το χέρι μου να σας βοηθήσω, για να εξιλεωθώ από τις ερινύες, μα δεν άντεχα να σε κοιτάξω στα μάτια. Ο θάνατος του με απελευθέρωσε από το μαρτύριο του να ζω στοιχειωμένη και ξαφνικά είδα ότι όλα αυτά τα χρόνια ζούσα μες στο ψέμα. Είχα φτιάξει ένα μύθο. Το μύθο του τέλειου έρωτα που πούλησα προς χάρη της κοινωνίας και των πρέπει της. Είχα κλειστεί μέσα του κι υπόμυνα το μαρτύριο της παραδειγματικής συντρόφου, μάνας, πεθεράς, κουινιάδας, κόρης, αδελφής και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο αγόγγυστα. Έπρεπε να πεθάνει ο Φώτης για να καταλάβω ότι ο έρωτας της ζωής μου, ο άνθρωπος μου, ο κόσμος μου όλος είναι ο άντρας μου; Αυτός και το παιδί μας. Ναι το παιδί μας. Τι σου λέω τώρα; Σου λέω ότι η μητέρα σου ξέρει για τον Στέφανο. Σου λέω ότι εκείνη τη μέρα ήρθε η Ευσταθία. Σου λέω ότι έπεσε στα πόδια μου για να πάω το παιδί στο νοσοκομείο να το δει ο Φώτης. Τότε τα έχασα μα έκανα ότι μου ζήτησε. Πήγαμε μαζί στο Φώτη κι εκείνη του είπε ότι ο Στέφανος είναι γιος του. Κι εκεί είδα την αλήθεια. Ο Φώτης δεν αντέδρασε. Δεν έκλαψε, δεν γέλασε, δεν έβρισε, δεν έκανε τίποτα, απολύτως τίποτα. Έφυγα με το παιδί σαν κυνηγημένη και σε όλο το δρόμο παρακαλούσα να πεθάνει. Όταν γύρισα σπίτι, μου είπε ο Γρηγόρης ότι ξεψύχησε. Ξεψύχησε λίγα λεπτά αργότερα από τη φυγή μου. Η Ευσταθία μου είπε ότι εκείνη τη μέρα παρακαλούσε να είχε κάνει ένα παιδί, μα εκείνος δεν ήθελε το δικό μου παιδί. Προσπάθησα να τον δικαιολογήσω, η αρρώστια έλεγα, τα έχει χαμένα, αλλά από την άλλη ένοιωθα όμορφα που είχε σβήσει κι αυτή είναι η μόνη αλήθεια χωρίς δικαιολογίες και φτηνές σκέψεις. Ποτέ δεν αγάπησα τον αδελφό σου, τα χρόνια της εφηβείας αγάπησα και διατηρούσα κι εκείνον μες στο μυαλό μου σαν κάτι αδιαίρετο. Η αγάπη ήρθε με το Γρηγόρη, τώρα το ξέρω και μπορώ να ζήσω ευτυχισμένη μαζί του χωρίς σκιές και

φαντάσματα αλλά το ψέμα μας χωρίζει. Τα έχω κάνει σκατά. Από την αρχή όλα βασίστηκαν στα σκατά. Καταλαβαίνεις γιατί πρέπει να σας διώξω κι εγώ έχω μόνο εσάς, γιατί δεν θέλω να με διώξετε. Φοβόμουν να σε κοιτάξω στα μάτια μην τυχόν και καταλάβεις και σε χάσω. Θέλω να πάω να φοβάμαι. Τώρα που ξέρεις μπορείς να φύγεις.»

-Δεν έχω να πάω πουθενά και δεν θέλω να πάω πουθενά. Είμαι φίλη σου και σε αγαπώ κι όταν κάποιος αγαπά είναι έτοιμος να ξεπεράσει τα όρια του ή πιο σωστά δεν έχει όρια. Το μίσος όπως και η αγάπη είναι ανθρώπινα συναισθήματα και όταν τα νοιώθουμε πρέπει να τα μοιραζόμαστε. Εσύ πριν καν τα μοιραστείς μαζί μας, με τους ανθρώπους που αγαπάς, καταδίκασες τον εαυτό σου και μας έβαλες στη θέση του δήμιου. Τόσο λίγο λοιπόν αξίζουν οι δικού σου άνθρωποι; Φανή ο Φώτης έφυγε κι αυτό δεν αλλάζει. Εσύ είσαι εδώ και θα παλέψεις για ότι αγαπάς, εκτός κι αν δεν το αγαπάς. Και πάψε να ερμηνεύεις τα συναισθήματα σου. Άστα να υπάρχουν.

-Μα χάρηκα που...

Την διέκοψε. Αν το επαναλάμβανε άλλη μια φορά θα την χαστούκιζε.

-Εντάξει. Τι θέλεις να σε κτυπήσω, να φωνάξω, να σε κατηγορήσω; Θα νοιώσεις καλύτερα; Χάρηκες γιατί ερμήνευες τη μη αντίδραση του Φώτη ως απόρριψη, γιατί έκρινες τον Φώτη ως υγιή άντρα κι όχι ως ένα κουφάρι, απομεινάρι του έφηβου που αγάπησες κάποτε. Έκρινες κι εκείνον όπως και όλους μας με τα δικά σου μέτρα. Τα μέτρα του Φώτη ήταν άλλα. Έχανε τη ζωή του κι εσύ μου μιλάς για ...αντιδράσεις. Χαίρομαι που δεν αντέδρασε, ίσως δεν καταλάβαινε, αλλά αν η μη αντίδραση ήταν συνειδητή τότε ήταν τεράστιος άνθρωπος και το γιατί πρέπει να το απαντήσεις μόνη σου. Μπορώ να σου μιλώ για ώρες, μα η ουσία είναι ότι πρέπει να συνεχίσεις να ζεις με τις ενοχές σου, με τις επιλογές σου, με τις αντιδράσεις ή τις μη αντιδράσεις των άλλων κάνοντας συνεχείς υπερβάσεις των πρέπει σου, γιατί η ζωή, α μη τι άλλο είναι μια υπέρβαση. Υπέρβαση είναι τα δάκρυα που κυλούν στα μάτια σου, υπέρβαση είναι και οι μύξες που τρέχουν από την μύτη σου, υπέρβαση είναι και το ότι θα σου ζητήσω να πας να πλυθείς.

Η Φανή γελούσε κι έκλαιγε μαζί και προσπαθούσε να σκουπίσει το πρόσωπο της μα το πασάλειβε και πάσχιζε να ευπρεπιστεί μα πάλι χάλια το έκανε.

-Άντε πήγαινε ρίξε κρύο νερό στο πρόσωπο σου κι έλα να σε κάνω μια μεγάλη αγκαλιά. Πέρασες μεγάλο πόνο ολομόναχη. Έλα πήγαινε. Σηκώθηκε και πήγε στο μπάνιο το παγωμένο νερό έτρεξε για πολύ ώρα κι εκείνη το έριχνε με τις φούχτες στο πρόσωπο της κι ένοιωθε ότι βαφτίζονταν σαν μικρό παιδί. Γύρισε στην κουζίνα με κόκκινα μάγουλα και μάτια πρησμένα από το κλάμα αλλά χαμογελούσε.

-Με συγχωρείς;

-Δεν είπαμε όχι συγνώμες και όχι ευχαριστώ. Φανή, άνθρωποι είμαστε, οι θεοί κατοικούν στον Όλυμπο. Κοίταζαν η μια την άλλη κι έπιναν καφέ από το ίδιο φλιτζάνι. «Τουλάχιστον ο Φώτης έμαθε έστω και λίγα

λεπτά πριν το τέλος γιατί βάφτισα τον Στέφανο» σκέφτηκε η Αλκμήνη κι ένοιωσε ανακουφισμένη. Αν αργήσουν κι άλλο οι λουκουμάδες μάλλον δεν θα τους δοκιμάσω. Πρέπει να φύγω ν' ανοίξω και το μαγαζί.

«Ηρθαμε» Τους ακούμπησε στο τραπέζι. Ο Γρηγόρης στάθηκε δίπλα στη γυναίκα του. Εκείνη τεντώθηκε, τον φίλησε στο λαιμό και του τρίφτηκε σαν γατούλα. Τα δευτερόλεπτα αμηχανίας ξεπεράστηκαν κι η Αλκμήνη έκλεισε το μάτι στο κουμπάρο της. «Άντε κουμπάρα πήγαινε να μου βάλεις λουκουμάδες σε ένα τάπερ μη μείνω με την γλύκα και συνεχίζεται τις τρυφεράδες αργότερα. Άντε.

Στο σπίτι μοιράστηκε τους λουκουμάδες με τα παιδιά και το Βαγγέλη. Μόνο τρεις κράτησε για τον Όμηρο. Άνοιξε ξαλαφρωμένη το φωτογραφείο –μετά από πολύ καιρό– χαμογελούσε στους πελάτες κι όταν κατέβασε ρολά πήγε σπίτι κι έφτιαξε ποπ-κόρν κι έκατσε στον καναπέ, δίπλα στο Βαγγέλη με μια γαβάθα ο καθένας στην αγκαλιά και κουτσομπόλεψαν για όλους και για όλα και δεν θύμωσε με τις διακοπές που της επέβαλε η Αγάπη στην κουβέντα τους, ούτε με τις ζημιές του μικρού που έπρεπε στο άμεσο μέλλον να πάψουν να φωνάζουν μικρό. Ο Φώτης είχε κλείσει τους οκτώ μήνες πεθαμένος μπορούσαν να το βαφτίσουν πλέον το παιδάκι που είχε πάψει προ πολλού να είναι νήπιο και σίγουρα δεν θα τον έβγαζαν έρωτα όπως είχαν υποσχεθεί ο ένας στον άλλον σε μια στιγμή ερωτικής έξαρσης. Γέλασε. Δεν πειράζει πραγματοποιήσαν την μισή τους υπόσχεση ονόμασαν την κόρη τους Αγάπη. Το όνομα του μικρού θα ήταν Κίμων αν κι η ίδια πολύ θα ήθελε να τιμήσει το Βαγγέλη και βέβαια ούτε κατά διάνυα να πραγματοποιήσει την παράκληση της μάνας της να το βγάλει Φώτη. Κι αν οι γονείς της αντιδρούσαν; Όχι αρκετά τους άκουσε και το παιδί έμεινε αβάφτιστο μέχρι τώρα. Αν είχε βαφτιστεί όταν ζούσε ο Φώτης θα ήταν καλύτερα τα πράγματα, το ήθελε κι εκείνος μα η Ευσταθία όλο αντιρρήσεις. Και τώρα ποιος ξέρει τι θα λέει; Ε τι να γίνει; Η ζωή είναι υπέρβαση.

«Τι γιορτάζεις;

Από την 1^η Φλεβάρη ως σήμερα στη ζωή τους είχαν έρθει τα πάνω κάτω Υπό απόλυση 9 μήνες τώρα. Κάθε ανατολή του ήλιου να ακούς το τηλέφωνο όταν ξυρίζεσαι και να λες «Τώρα θα με καλέσουν από το λογιστήριο.» Να φτάνεις στην είσοδο της εταιρείας και τα πόδια σου να κόβονται, να σε κοιτούν οι συνάδελφοι και να σκέφτεσαι ότι λένε «τον κακομοίρη» κι εσύ ευσυνείδητος να κάνεις τη δουλειά σου.

Η ευγένεια όλων –όπως στον ετοιμοθάνατο που ακόμα κι οι βασανιστές του κατεβάζουν το βούρδουλα- να σε στέλνει γρηγορότερα στο ταμείο ανεργίας. Όλοι ξέρουν κι εσύ οδεύεις καθαρά προς την τρέλα μα δεν σου επιτρέπεται να εκφραστείς. Πρέπει να φανείς πρώτα επαγγελματίας και μετά άντρας. Ο επαγγελματίας μέχρι και την τελευταία στιγμή κάνει το καθήκον του χωρίς να επηρεάζεται από

συναισθήματα κι ο άντρας δεν επιτρέπεται να φοβάται, να είναι ανασφαλείς, ν' αμφιβάλλει.

Το να απολύει ένας εργοδότης υπάλληλο είναι σκληρό, ποιος μπορούσε να φανταστεί ότι υπάρχει και σκληρότερο. Να σε απολύουν κάθε μέρα. Ο Όμηρος ταυτιζόταν με τον Προμηθέα Δεσμώτη που κάθε δύση ο γύπας έτρωγε το συκώτι του και κάθε ανατολή ξαναδημιουργώνταν για αιώνες, μέχρι που ο Ηρακλής τον ελευθέρωσε. Μα ο Όμηρος δεν περίμενε κανέναν Ηρακλή. Τελικά είχαν καταφέρει ένα πράγμα. Τον πήγαν στην κόλαση των συναισθημάτων του και κατάφεραν να περιμένει την απόλυση ως απελευθέρωση.

Τι άλλο μπορούσε να παρακαλά, στην κυριολεξία, από έναν γρήγορο ...θάνατο; «Όχι ρε γαμώτο», είχε πει όταν άκουσε για πρώτη φορά ότι απολύεται εντός των ημερών -δεν ήξερε ότι το εντός των ημερών θα έπαιρνε νέα ερμηνεία στην περίπτωση του- κι η καρδιά του άνοιξε στα δυο. Τώρα μετά από αυτό το μαρτύριο που είχε υποστεί, μαζί κι όλη η οικογένεια, η καρδιά του έσπαγε κάθε απόγευμα που ολοκλήρωνε τη δουλειά του, άφηνε το γραφείο του πίσω του κι ήξερε ότι θα επέστρεφε ξανά την επόμενη μέρα.

«Άντε παιδιά να τελειώνουμε», έλεγε στον εαυτό του αλλά εκείνη συνέχιζαν να τον αφήνουν επί ξύλου κρεμάμενο.

Η φύση το θαύμα της γέννησης το δημιουργεί σε 9 μήνες και τα αφεντικά συσκέψεις επί συσκέψεων για ν' αποφασίσουν το πώς θα τον σχολάσουν, το πότε και κουβέντα για το γιατί.

Ένα γιατί που έχει κολλήσει σαν τσίχλα στο μυαλό του.

-Όμηρε σε ζήτησε κάποια. Αποστολίδη του είπε ενώ σκεφτόταν ένεκεν η ώρα.

-Ευχαριστώ. Να την πάρω αμέσως; -

-Όχι αύριο που θα πας στη δουλειά να περάσεις πρώτα από το γραφείο της. Ο Όμηρος κούνησε το κεφάλι του. Κι οι δυο ήξεραν μα κανείς τους δεν ήθελε να το συζητήσει για άλλη μια φορά και να μην βγάλουν νόημα για άλλη μια φορά, να καταναλωθούν σε αναλύσεις για το τι φταίει για άλλη μια φορά και τέλος να εξαντληθούν για άλλη μια φορά.

Όταν βγήκε από το γραφείο της Αποστολίδη δεν μίλησε σε κανέναν. Βγήκε από το κτίριο και περπάτησε μες την βροχή ως το κοντινό ζαχαροπλαστείο. Όμηρε του μίλησε με οικειότητα «η συνεργασία μας όλα αυτά τα χρόνια ήταν εποικοδομητική μα λυπάμαι, περικοπές. Σου εύχομαι καλή σταδιοδρομία».

Μπήκε στου «Φλόκα» και έδειξε στον υπάλληλο τις καριόκες.

-Τρία κιλά παρακαλώ από αυτά.

-Να τα τυλίξω;

-Όχι ευχαριστώ.

Το γλυκό ταίριαζε απόλυτα στην περίπτωση «Τι καριόλες - τι καριόκες; Έτσι καριόλικα που μου φέρθηκαν. Πλήρωσε αμίλητος, πήρε τα κουτιά και βγήκε έξω. Στο πεζοδρόμιο στάθηκε. Τον έλουσε μια ακτίδα φωτός μες τη μουνταμάρα και τη συννεφιά. Χαμογέλασε. Κοίταξε τον

ουρανό. Ένα ουράνιο τόξο γεννιόνταν από τα μαλλιά του και χάνονταν στα γαλάζια γένια του θεού. «Το ξέρω ότι όλα θα πάνε καλά» είπε στο πουθενά και προχώρησε. Άνοιξε το κουτί στο θυρωρό

-Τι γιορτάζεις;

-Την απόλυση μου. Έμεινε να τον κοιτά με το γλυκό στο χέρι.

Ο Όμηρος ανέβηκε στο λογιστήριο. Η Καίτη μια γλυκιά κοπελίτσα τον κοίταξε κι αμέσως έσκυψε στα χαρτιά της. Η προϊσταμένη που τον είδε από το γραφείο της, σηκώθηκε και του έτεινε το χέρι.

-Μπράβο λεβέντη μου. Σε λίγο παίρνω σύνταξη. Έχω απολύσει κόσμο και νουνιά μα πρώτη φορά με κερνούν γλυκό. Σου εύχομαι τα καλύτερα γιατί είσαι μερακλής. Έλα στο γραφείο μου.

Άνοιξε ένα κλειδωμένο ντουλάπι κι έβγαλε ουίσκι. Γέμισε δυο ποτήρια. Του έδωσε το ποτήρι, τσούγκρισαν και του είπε «στην καινούργια σου δουλειά» εκείνος επανέλαβε, ήπια μονοκοπανιά το ουίσκι, ακούμπησε το ποτήρι στο γραφείο της και βγήκε. Κέρασε την Καίτη, έβαλε τις υπογραφές όπου του υπέδειξε κι έφυγε.

Κέρασε όλους τους συναδέλφους που τη μόνη λέξη που έβρισκαν να πουν ήταν «...μαλάκες...» Κάποιοι τον φίλησαν κι άλλοι του υποσχέθηκαν βοήθεια, λόγια του αέρα και κατά συνθήκη σκέφτονταν ο Όμηρος. Μάζευε τα πράγματα του όταν κτύπησε το κινητό.

-Έλα μωράκι μου. Η φωνή της Αλκμήνης ξεμπλόκαρε τα γρανάζια. Ένας λυγμός ακούστηκε. Μωρό μου είσαι καλά; Όμηρε απολύθηκες; Έλα αγαπούλα μου όλα θα πάνε καλά. Γιατί είσαι ακόμα εκεί; Έλα σπίτι μας.

-Ναι μωρό μου σε λίγο θα έρθω.

-Μη μου στεναχωριέσαι

-Ναι.

-Έλα αγάπη μου

-Έρχομαι. Έκλεισαν το τηλέφωνο και τα χέρια του κρέμασαν.

Ήθελε να πάει σπίτι του, στους ανθρώπους του, να μυρίσει το λαιμό της γυναίκας του. Άνοιξε τη μαύρη σακούλα και πετούσε μέσα ότι μέχρι τώρα θεωρούσε δικό του εργαλείο δουλειάς. Ευτυχώς το αρχείο του κομπιούτερ του το είχε μεταφέρει σε δισκέτες. Δεν τους άφησε τίποτα. Έφυγε με το κεφάλι ψηλά και με τη μαύρη σακούλα αγκαλιά.

«Δεκαεφτά χρόνια είναι πολλά.» σκέφτηκε όταν είδε το κτίριο απ' έξω. Τελικά ήταν πάρα πολλά.

«Αν χρειαστεί»

Η κοκκινομάλλα γραμματέας λίμαρε τα νύχια της. Το αφεντικό έλειπε κι έτσι έπινε τον καφέ της με την ησυχία της, γιατί όταν ήταν το αφεντικό εκεί με την εργασιομανία του ούτε για κατούρημα δεν μπορούσε να πάει. Η πόρτα μπροστά της άνοιξε.

-Συνέβη κάτι ιδιαίτερο όσο έλειψα; Φτου γαμώτο το γρουσουζέψα.

-Όχι κύριε Οικονόμου

-Ωραία. Πάρε μου τη διαφημιστική κι όταν σε καλέσω έλα να με ενημερώσεις.

-Μάλιστα.

-Κοίταξε τα χαρτιά του. Ένας μήνας στο Βέλγιο για να κλείσει συμφωνίες. Παρά την καθημερινή επαφή με τη γραμματέα του και τα φαξ που του έστελνε, το καρτομάνι τον περίμενε εκεί ακουμπισμένο. «Ούτε τη μύτη της δεν ξύνει μόνη της αυτή η κοπέλα» σκεφτόταν, όταν άκουσε το τηλέφωνο.

-Καλημέρα

-Καλημέρα σας κύριε Οικονόμου.

-Ζήτησα τον Γιάννη.

-Είμαι η κ. Αποστολίδη το δεξί του χέρι όπως γνωρίζεται.

-Απ' όσο γνωρίζω ο Γιάννης έχει μόνο αριστερά χέρια. Δεν περίμενε να ανταποκριθεί στο χιούμορ του. Τον θέλω επειγόντως γιατί έκλεισα μεγάλη δουλειά με την ΕΟΚ. Πρέπει να κανονίσουμε τα διαφημιστικά πακέτα.

-Επισιτρέφει σε μια εβδομάδα. Μπορεί να συνεννοηθεί ο υπεύθυνος του γραφείου σας με τον διαφημιστή μας και για τις λεπτομέρειες ενημερώνεται τον Διευθυντή μας.

-Πολύ ωραία. Θέλω να αναλάβει ο κύριος Παρής. Να τον στείλετε στον κύριο Αγγελίδη ο οποίος γνωρίζει τι ακριβώς ζητάμε.

-Κύριε Οικονόμου ο κύριος Παρής απολύθηκε προ τριών εβδομάδων. Σιγή. Κύριε Οικονόμου με ακούτε;

-Σας ακούω κυρία μου. Απολύθηκε ο Όμηρος Παρής;

-Μάλιστα αλλά θα σας... την διέκοψε

-Τότε κυρία μου θα σκεφτώ πολύ αν θα ξανασυνεργαστώ με την εταιρεία σας. Καλημέρα σας. Το τηλέφωνο έκλεισε. «Διάολε ένα μήνα έλειψα και τα έκαναν σκατά» Ούρλιαξε στη γραμματέα του για να καλέσει τον Μανόλη.

Έλα μέσα. Έπαιζε τα δάκτυλα του στο γραφείο.

-Ορίστε κύριε. Πριν προλάβει να κλείσει την πόρτα πίσω του.

-Γιατί δεν με ενημέρωσες ότι απέλυσαν τον Όμηρο;

-Μα κύριε δεν γνώριζα για τον κύριο Παρή.

-Μάθε τα πάντα. Σε ποιόν στρέφεται για δουλειά. Σε τι οικονομική κατάσταση βρίσκεται. Τα πάντα

-Μάλιστα

-Ευχαριστώ. Κτύπησε το απευθείας. Έκανε νόημα στον Μανόλη να περιμένει και σήκωσε το ακουστικό. Ο Μανόλης, συνεργάτης του πατέρα του για πολλά χρόνια του έμαθε ότι γνώριζε για τη δουλειά και πώς να επιβιώνει στον σκληρό κόσμο του ανταγωνισμού. Αυτός γνώριζε τα πάντα για το γιο του αφεντικού που σήμερα ήταν αφεντικό του. Ακόμα και τη σκέψη του διάβαζε. Ήταν πάντα σκληρό παιδί και πεισματάρικο. Το είχε καταλάβει όταν στα 4ρά του, του έμαθε ποδήλατο. Τα ματωμένα γόνατα δεν αποδυνάμωσαν το μικροσκοπικό αγόρι μα το θέριασαν. Αγαπούσε το ποδήλατο κι αυτό έφτανε.

Παρέμεινε το ίδιο αγόρι με το ποδήλατο. Αυτό ανακάλυπτε όσο τον παρακολουθούσε να μιλά στο τηλέφωνο.

-Παρακαλώ.

-Καλημέρα. Τι μαθαίνω;

-Ότι μαθαίνεις καλά το μαθαίνεις. Εγώ τι μαθαίνω απέλυσες τον Όμηρο;

-Έλα βρε αδελφέ περικοπές. Άλλωστε ο συνάδελφος του στο ίδιο γραφείο τον αποκαλεί καλό παιδί αλλά αργόστροφο και τεμπέλη, μας υπέδειξε αντικαταστάτη, νέο εμφανίσιμο με προσόντα και όρεξη για δουλειά τον προσλάβαμε κι όλας. Θα ενθουσιαστείς.

-Τι Σκατά μου λες; Λοιπόν θα τον ξαναπροσλάβεις κι αν θέλεις να κρατήσεις τον ρουφιάνο σου και τον κολλητό του δικαίωμα σου. Δεν σηκώνω κουβέντα. Ο Όμηρος θα επαναπροσληφθεί ή ξεχνάς την συνεργασία μας και βέβαια το 15% των μετοχών μου.

-Τι λες βρε αδελφέ; Έλα στην θέση μου. Του έσκασα 5.000.000δρχ και τώρα θα τον πάρω πίσω; Θα γελοιοποιηθώ.

-Δεν με ενδιαφέρει η γελοιοποίηση σου, υποθέτω ούτε και τους μετόχους όταν ακούσουν ότι θα χάσουν 300.000.000 δρχ αν δεν τον επαναπροσλάβουν

-Δεν γίνεται.

-Ωραία κι εγώ θα πουλήσω τις μετοχές μου. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό; Επίσης σκέφτομαι να συνεργαστώ με το κύριο Παρή προκειμένου να μου εξοπλίσει διαφημιστικό τμήμα στην εταιρεία μου, να μου μείνουν τα 300.000.000δρχ. άλλαξε τον τόνο της φωνής του. Θα με βρεις μπροστά σου.

-Τι σ' έχει πιάσει;

-Ήμουν σαφής νομίζω.

-Καλά όλα θα γίνουν όπως τα θες. Τι έγινε με τις Βρυξέλες;

-Θα σε ενημερώσω μόλις γίνουν.

-Εντάξει. Εντάξει. Διακόπτω το ταξίδι μου. Το απόγευμα είμαι Αθήνα.

-Καλώς να ορίσεις και τακτοποίησε το θέμα

-Τα είπαμε. Έκλεισε το ακουστικό και κοίταξε το Μανόλη.

-Νομίζω ότι δεν θα χρειαστούν οι πληροφορίες που σου ζήτησα.

-Μάλιστα κύριε.

-Σοβαρά σκέφτεστε να δημιουργήσετε διαφημιστικό τμήμα;

-Αν χρειαστεί.

Ο Μανόλης έκλεισε την πόρτα πίσω του. Ο Οικονόμου κοίταξε έξω από το παράθυρο το αχνογάλανο του ουρανού.

«Δικέ μου...»

Ένας μήνας ήταν πολύ. Ο Όμηρος έψαχνε για δουλειά μέσω συναδέλφων που κάτι είχαν ακούσει. Οι αγγελίες ελάχιστα του χρησίμευαν. Ραντεβού, άγχος, τυπική ευγένεια «θα σας ειδοποιήσουμε» Τσάμπα τα κολλαριστά πουκάμισα, η προσεκτική επιλογή γραβάτας.

Περίεργος που είναι ο κόσμος; Ο κόσμος του καθενός. Σαν μια σύνθεση στο πιάνο. Σκοτώνεσαι να γράψεις τις σωστές νότες κι όταν νοιώθεις ικανοποιημένος γιατί ολοκλήρωσες την δημιουργία σου παίζεις το κομμάτι στο πιάνο και είναι μια παραφωνία. Τότε καταλαβαίνεις ότι οι νότες που επέλεξες με τόση προσοχή είναι λάθος μα ακόμα κι οι σωστές σε ενοχλούν γιατί απλά και μόνο είναι σωστές σε όλη αυτή την παραφωνία.

Η γυναίκα του ήταν μία, αν όχι, η μοναδική σωστή νότα στη μουσική του σύνθεση. Δίπλα του σαν τους τσολιάδες στον άγνωστο στρατιώτη. Βρίσκονταν πάντα εκεί. Διαδηλώσεις, πορείες, συγκεντρώσεις, νέφος, φασαρία, ζέστη, βροχή, έργα για το μετρό, οι τσολιάδες εκεί. Βιάζεσαι, αγχώνεσαι, βρέχεσαι, στριμώνεσαι, μποτιλιάρεσαι, βρίζεις και δεν γυρνάς ποτέ να τους κοιτάξεις μα ξέρεις ότι είναι εκεί.

Έτσι κι εκείνη. Πόσο θα ήθελε να μην είναι εκεί. Είχε κουραστεί να φαίνεται τόσο ανθρώπινος στα μάτια όλων γιατί βρισκόταν δίπλα της. Το αγέρωχο ύφος της και το αφοπλιστικό χαμόγελο τον έκαναν να παραμένει βουβός. Τι μπορούσε να της πει αφού γνώριζε ότι εκείνη ήταν δίπλα του κι εκείνος;

Τι ήταν εκείνος; Για εκείνη έπρεπε να βρει τον εαυτό του. Ποιος ήταν όμως; Ήταν εκείνος που δεν ήθελε να του λέει ότι όλα θα πάνε καλά. Δεν θέλει να την βλέπει πάντα χαμογελαστή, ήρεμη κι ευτυχισμένη έτοιμη ν' αντιμετωπίσει τα πάντα.

Δεν θέλω να μου χαμογελά, να με φιλά στα μάτια και να με λέει μάτια μου. Που να σε πάρει. Που να με πάρει. Είχε περπατήσει μέχρι το μνημείο του Φιλοπάππου. Έφτασε στο μνημείο. Έκατσε στο μάρμαρο κι αγνάντεψε την Αθήνα.

Η Ακρόπολη έστεκε πίσω του. Είδα τουλάχιστον ένα από τα θαύματα του κόσμου.

Η εικόνα της γυναίκας του έσβησε μονομιάς κάθε εικόνα. Πόσο την αγαπούσε; Αυτό το δόσιμο άνευ όρων όμως τον οδηγούσε στην τρέλα. Κάθε μέρα δίπλα του και να του μιλά, να τον φροντίζει χωρίς βαρυγκώμιες. Την κατηγορούσε όλα αυτά τα χρόνια για την... Τι ήταν αυτό που της καταλόγιζε; Δεν μπορούσε να το προσδιορίσει. Όχι μπορούσε αλλά δεν ήθελε να το παραδεχτεί.

Ήταν η σκιά του άλλου. Αυτός ο πρώτος έρωτας που της στέρησε το συναίσθημα. Δόθηκε σε εκείνον ολοκληρωτικά και ποτέ στον ίδιο για αυτό και μπορούσε να ελέγχει τον εαυτό της, για αυτό ήταν τέλεια. Όταν δεν αγαπάς ολόψυχα κάποιον κι όλα περνούν από το πρίσμα της λογικής μπορείς να λειτουργείς σωστά. Ο έρωτας και η αγάπη σε κάνουν ευάλωτο. Γι αυτό ζητούσε να τη δει να λυγίζει για εκείνον. Να υποφέρει για εκείνον και εκείνος μόνο εκείνος και κανείς άλλος να μπορεί να την ορθώσει ξανά με τα λόγια του και τα χάρδια του.

«Αλήθεια ποιος τα μάζεψε;»

Ένοιωθε λες κι έφαγε πέτρες, μα αυτό δεν μετρίασε την ευτυχία της ευτυχία της. Η αναγγελία ήταν τόσο αναπάντεχη. «Κ. Παρή από τη διαφημιστική εταιρεία «Χρώμα» τηλεφωνώ. Πότε μπορείτε να συναντηθείτε με τον κ. Αποστολίδη;

-Υπάρχουν οικονομικές εκκρεμότητες;

-Λεπτομέρειες δεν γνωρίζω. Περιμένετε να σας συνδέσω με το γραφείο του. Σιγή μόνο η καρδιά του Όμηρου ακούγονταν και το νερό της βρύσης που έτρεχε από την κουζίνα.

-Όμηρε αγόρι μου τι κάνεις.

-Καλημέρα σας κ. Αποστολίδη.

-Καλό μου παιδί. Τι ήταν αυτό που συνέβη; Λίγο έλειψα από την εταιρεία και τα έκαναν θάλασσα. Παιδί μου πότε μπορείς να επιστρέψεις έχουμε πολύ δουλειά. Πήραμε μεγάλα διαφημιστικά πακέτα για την Ολυμπιάδα του 2004 και όπως καταλαβαίνεις οι μέρες των ισχνών αγελάδων για την εταιρεία πέρασαν. Όχι ότι έδωσα ποτέ την εντολή ν' απολυθείς εσύ. Αυτό εξιπακούται αγόρι μου.

-Θέλετε να πείτε ότι επαναπροσλαμβάνομαι; Η φωνή του με το ζόρι συγκρατούσε τους αλαλαγμούς χαράς που ήθελε να βγάλει.

-Θέλω να πω ακριβώς αυτό. Η Δευτέρα θα ήταν μια καλή μέρα για σένα;

-Όχι. Θέλω να πω σήμερα Τετάρτη.

-Όπως θες. Εγώ ενημέρωσα το τμήμα σου καθώς επίσης και το λογιστήριο. Καλή σου μέρα παιδί μου.

-Καλημέρα σας. Το τηλέφωνο έκλεισε κι εκείνος ως στήλη άλατος έστεκε εκεί όρθιος μπροστά στο παράθυρο με το ακουστικό στο χέρι. Η Αλκμήνη φάνηκε στο κολ.

-Τι συνέβη; Ποιος ήταν στο τηλέφωνο; Σε ειδοποίησαν για δουλειά; Πέταξε το ακουστικό που κρατούσε και την έσφιξε στην αγκαλιά του. Την γύριζε γύρω-γύρω.

-Μωράκι μου με πήραν από τη διαφημιστική που εργαζόμουν. Ανέλαβαν την καμπάνια του 2004 και με θέλουν στην ομάδα. Μωρό μου επανήλθα. Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ. Εκείνη γελούσε.

-Τι ώρα γυρίζουν τα παιδιά από το σχολείο;

-Κατά τις δύο

-Ωραία ντύσου. Θα βγούμε έξω. Μόλις είσαι έτοιμη θα πάμε να τα πάρουμε. Ας χάσουν και καμιά ώρα. Τα παιδιά δυσανασχέτησαν με την κοπάνα που τους επέβαλαν οι δική τους αλλά όταν άκουσαν τι γιορτάζουν πέταξαν από τη χαρά τους και μακριά από το σχολικό κτίριο. Με το σαραβαλάκι τους έφτασαν ως την Ανάβυσσο σε μια μικρή ψαροταβέρνα πλάι στο κύμα και παράγγειλάν παιδάκια. «Προβατίνα» είπε η ταβερνιάρισσα, μια χήρα με δυο κόρες και 4 εγγόνια.

-Ωραία παιδάκια από προβατίνα, δεν έχω φάει ποτέ. Ήπιαν όλοι κρασί εκτός από την Αγάπη που ήθελε Χάινεκεν. Του Όμηρου του έκανε εντύπωση να βλέπει την μοναχοκόρη του να πίνει μπύρα. Ο Κίμων, ο γιο του, μόλις είχε κλείσει τα 15, του φαίνονταν χαριτωμένος με το

κρασοπότηρο στο χέρι να λέει «στην υγεία μας. Καλή επάνοδο μπαμπά» και να καταπίνει το χρυσοκίτρινο υγρό ξινίζοντας το αμούστακο ακόμη προσωπάκι του.

Σουρούπωσε και πήραν τον δρόμο της επιστροφής. Σταμάτησαν στο φούρνο της Βάρκιζας και πήραν κάθε λιχουδιά που υπήρχε στους πάγκους. Τα εναπόθεσαν πάνω στο καπό του σουριελου – έτσι αποκαλούσαν το αυτοκίνητο τους- κι έτρωγαν μια μπουκιά από κάθε πάστα, από κάθε πίτα ενώ από τα δάκτυλα έτρεχαν τα σιρόπια από τα τουλουμπάκια και τα κουρκουμπίνια. Είχαν μπουκτίσει πολύ πριν σταματήσουν και βάλουν ότι περίσσεψε μέσα σε ένα κουτί. Έπλυναν τα χέρια τους με νερό που υπήρχε στο μπιτόνι του πορτ μπαγκάζ και ξανάβαλαν μπρος το σουριελο Κάπου στη Γλυφάδα η Αγάπη είπε. «Α! Κοιτάξτε μια ωραία πόρτα» Ο Όμηρος σταμάτησε την κοίταξε και λίγο πιο κάτω πάκκαρε.

-Που πάμε; ρώτησε η κόρη του

-Να περάσουμε την πόρτα που σου άρεσε γλυκιά μου της απάντησε η μητέρα της κι Όμηρος της χαμογέλασε

-Μπαμπά μου είσαι τρελός. Η πόρτα έκλεινε ένα μπαρ. Σουλουπώθηκαν και στάθηκαν μπρος στην πόρτα. Την πέρασαν αργά και έκατσαν σ'ένα τραπέζι κάπου στο κέντρο της αίθουσας. Ένας νεαρός ήρθε να σερβίρει.

-Δύο βότκες. Κοίταξε την κόρη του

-Εγώ ένα μαρτίι.

-Κι ο νεαρός;

-Φέρτε του ότι παραγγείλει είμαι ο πατέρα του. Το γκαρσόνι χαμογέλασε.

-Μια πράσινη. Το γκαρσόνι ευχαρίστησε κι έφυγε.

Της Αγάπης τα μάτια γελούσαν, ο Κίμων τα είχε χαμένα κι η Αλκμήνη παρατηρούσε το ευτυχισμένο πρόσωπο του Όμηρου κι εκείνος της κόρης του. Χτύπησαν τα ποτήρια και δεν εγκατέλειψαν το μπαρ μέχρι που γέμισε κόσμο, μέχρι που ακούστηκαν τραγούδια «σουξεδιάρικα» όπως τ' αποκαλούσε ειρωνευτικά ο Όμηρος κι είδε την κόρη του να χορεύει τσιφτετέλι πάνω στο τραπέζι.

Είδε τον γιο του να ξερνά πρώτος στην αγκαλιά της μάνα του και μετά τον εαυτό του στην αγκαλιά της κόρη του. Θυμάται την γυναίκα του να τους φορτώνει στο σουριελο όπως -όπως μα δεν θυμάται να τους ξεφορτώνει. Δεν θυμάται πως κατέληξαν στο κρεβάτι να κοιμούνται όλοι μαζί. Θυμάται ακόμη την κόρη του να ζητά συνέχεια συγνώμη από την μάνα της και να ξερνά σ'όλη την πολυκατοικία και στο ασανσέρ. «Αλήθεια ποιος τα μάζεψε;» Το μωρό του. Ποιος άλλος;

«...άκομψα όχι»

Η Βασιλέως Γεωργίου δεξιά κι αριστερά γεμάτη παρκαρισμένες μαύρες μερσεντές. Το παράλληλο μαύρο ποτάμι τσάκιζαν τα τηλεοπτικά συνεργεία. Στην είσοδο του Προεδρικού Μεγάρου δύο

περιπολικά, ένας τροχονόμος και κατά μήκος ανά δύο μέτρα ζευγάρια αστυνομικών. Ο τσολιάς ακούνητος έξω από το σπιτάκι του σαν τη μύγα μες το γάλα. Ο Όμηρος ρώτησε τον τροχονόμο «που μπορώ να παρκάρω;»

«Στο Ζάππειο, πήγαινε στο Ζάππειο», του είπε χωρίς να πάψει στιγμή να παίζει τα μάτια του και να κουνά τα χέρια του. Ο Όμηρος πήρε βαθιά ανάσα κι έστριψε για το Ζάππειο. Στην είσοδο βρήκε κάποιο χώρο και κώθηκε.

Η Αλκμήνη του χαμογέλασε κι αναρωτιόνταν «τι δουλειά έχω εγώ εδώ; Που πάω; Τι σχέση έχω εγώ με όλα αυτά;»

-Όμηρε πάμε να φύγουμε. Άλλωστε στην πρόσκληση έγραφε 7.45 μ.μ. Είμαστε αργοπορημένη. Σε παρακαλώ.

-Εγώ σε παρακαλώ. Πρέπει να δώσω το παρόν. Είναι πολύ σημαντικό για τη δουλειά μου. Η δεξίωση γίνεται για την Ολυμπιάδα του 2004. Η Εταιρεία που εργαζομαι έχει αναλάβει την διαφήμιση κι ένα σωρό άλλες υποχρεώσεις. Κατάλαβε με.

-Μα έχουμε καθυστερήσει.

-Ματάρες μου όμορφες σε θέλω δίπλα μου.

-Σε αγαπώ του ψιθύρισε. Έδωσαν την πρόσκληση στον αστυφύλακα της εισόδου κι ανέβηκαν τη σκάλα αριστερά τους.

Εκείνη κοιτούσε γύρω της και προσπαθούσε να κρύψει το θαυμασμό της για την Ιστορία που ανέδυαν όλα εκεί μέσα. Η ξύλινη κουπαστή της σκάλας που την άγγιξε με την παλάμη της, το χαλί που πατούσε, οι τοίχοι, τα πορτρέτα, ο καθρέφτης απέναντι της που παρουσίαζε το είδωλο της κι η σάλα. Η τεράστια αυτή αίθουσα στ' αριστερά της, από το σοκ δεν μπορούσε να συγκρατήσει ούτε μια λεπτομέρεια.

Ο Όμηρος χαμογέλασε σε κάποιους και με αργά βήματα τους πλησίασε. Εκείνη δεμένη με ένα αόρατο σπάγκο λοξά δίπλα του να χαμογελά. Όταν άκουγε το «η σύζυγος μου» χαμογελούσε κι έλεγε «χαίρω πολύ». Ακολούθησε τον Όμηρο στο μπαρ. Της πρόσφερε ουίσκι ο σερβιτόρος και το πήρε.

Ο Όμηρος έδειχνε σαν να έψαχνε κάποιον μα εκείνη δεν τον ρώτησε τίποτα. Κάποιοι τους χαιρέτησαν δια χειραψίας κι άλλοι με ένα νεύμα μα ο Όμηρος ενώ μιλούσε και χαμογελούσε το βλέμμα του έτρεχε με ιλιγγιώδη ταχύτητα στο πλήθος. Τα μάτια κάποιου που κι εκείνα έψαχναν σταμάτησαν πίσω της. Η Αλκμήνη ένοιωσε αυτή την παρουσία πολύ κοντά της μα δεν της επιτρέπονταν να γυρίσει να κοιτάξει. Δυο βήματα ακούστηκαν βαριά και στάθηκαν δίπλα της.

-Κύριε Οικονόμου καλησπέρα σας, άκουσε τον Όμηρο να λέει.

-Καλησπέρα Όμηρε. Βλέπω βρήκες τον δρόμο. Ο Όμηρος χαμογέλασε

-Η σύζυγος μου Αλκμήνη. Αλκμήνη ο κ. Οικονόμου. Η Αλκμήνη άφωνη άπλωσε το χέρι στον άντρα που τη συνέστησαν. Εκείνος το εναπόθεσε στην παλάμη του κι έσκυψε και το φίλησε. Ίσιωσε το κορμί του χωρίς να πάψει να κρατά το χέρι της.

-Κυρία μου γοητευμένος. Ο σύζυγος σας είναι ένας από τους καλύτερους συνεργάτες μου με πολλές φρέσκιες ιδέες.

Το φρέσκιες της χτύπησε άσχημα. «Θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει το καινούργιες, έξυπνες, πρωτότυπες, τόσες λέξεις, αλλά φρέσκιες. Τι αλαζονεία; Ότι και να πει νοιώθει σίγουρος κι οι άλλοι να τον...»

Άφησε επιτέλους το χέρι της και μ' ένα άπλωμα του χεριού του έφερε στο προσκήνιο της παρέας τη γυναίκα που στέκονταν πίσω του.

-Η σύζυγος μου Μαρία. Ο κ. Παρής, ο Όμηρος που σου έχω πει και η γυναίκα του Αλκμήνη.

-Χαίρω πολύ. Στράφηκε προς την Αλκμήνη. Αλκμήνη. Όμορφο όνομα και ασυνήθιστο.

-Ευχαριστώ πολύ. Στην οικογένεια μας όλοι έχουμε ασυνήθιστα ονόματα.

-Αλήθεια;

-Ο γιος μας ονομάζεται Κίμων, η κόρη μας Αγάπη και για μας... ξέρετε.»

-Είναι όλα ονόματα με προσωπικότητα ενώ εγώ Μαρία και ο άντρας μου Πέτρος δεν λένε κάτι.

-Μαρία είναι το όνομα της μητέρας του Χριστού και Πέτρος ο μαθητής του που έβαλε τον πρώτο λίθο στην εκκλησία του.

-Για όλα τα ονόματα μπορείς να βρεις κάτι κακό ή κάτι καλό, η αλήθεια όμως είναι ότι το όνομα σου είναι σπάνιο. Ο Οικονόμου τράβηξε τον Όμηρο από τη συντροφιά του κι άρχισε να τον συστήνει. Η Μαρία με την Αλκμήνη ακολουθούσαν βουβές τα βήματα τους. Η Αλκμήνη κρατούσε το ουίσκι της λες και επρόκειτο να εκραγεί.

-Θέλεις κάτι από το μπαρ. Η Αλκμήνη χαμογέλασε. Αυτό που κρατάς θα το πιεις;

-Όχι.

-Πάμε τότε να το ξεφορτωθούμε κάπου διακριτικά και να σερβιριστούμε κάτι που να πίνετε. Βλέπεις οι γλάστρες πρέπει να ποτίζονται.

Η Αλκμήνη της χαμογέλασε και πάλι και περπάτησε δίπλα της. Την παρατηρούσε τώρα καθώς προχωρούσε μπροστά της. Κοντή, λεπτή, με μαύρα μαλλιά ως τους ώμους. Ξεχώριζαν τα μάτια της. Πολύ έξυπνα και το πρόσωπο θα το χαρακτήριζε μουτράκι. Γύρισε με δυο ποτήρια λευκό κρασί στα χέρια.

-Εγώ πίνω πάντα λευκό κρασί. Πάμε να κάσουμε στον καναπέ τα τακούνια μας κατασπαράζουν τα πόδια. Η Αλκμήνη καμιά πρωτοβουλία, καμιά αντίρρηση.

-Μήπως θα έπρεπε να τους ενημερώσουμε;»

-Όταν έρθει η ώρα θα μας βρουνε. Κάθισαν η μια δίπλα στην άλλη και χάζευαν γύρω τους πίνοντας το ακριβό κρασί. Η Μαρία άνοιξε το βελούδινο τσαντάκι της και της πρόσφερε πουράκι.

-Ευχαριστώ δεν καπνίζω.

-Μα αυτό δεν είναι τσιγάρο. Έχουν ωραία γεύση.

-Ευχαριστώ είπε η Αλκμήνη και ξεχώρισε ένα από την ασημένια ταμπακέρα. Η Μαρία άναψε πρώτα σ' εκείνη και μετά στην ίδια.

-Με τον Πέτρο είμαστε 16 χρόνια μαζί. Μπορώ να του καταλογίσω κάθε είδους ανευθυνότητα και επιπολαιότητα γιατί έχει όλα τα ελαττώματα των αντρών αλλά είναι πολύ καλός πατέρας. Ξέρετε έχει ιδιαίτερα συμπάθεια στον Όμηρο, τον θεωρεί ταλαντούχο στη δουλειά του.

-Ευχαριστώ.

-Δεν μιλάτε πολύ. Η σιωπή σας σε συνδυασμό με τα μάτια σας μπορεί να τρομάξει τον κόσμο. Στους ανθρώπους αρέσουν τα συνηθισμένα, νοιώθουν άνετα με αυτά. Τα δικά σας μάτια κρύβουν μυστήρια και μυστικά.

-Δεν υπάρχει τίποτα μυστήριο, απλά, νοιώθω άβολα και σας ευχαριστώ ιδιαίτερος που με τραβήξατε μακριά από το κέντρο της σάλας που περιφερόμουν τόσο άκομψα.

-Άβολα μπορεί, άκομψα όχι. Η παρουσία των δύο αντρών από πάνω τους ανακούφισε την Αλκμήνη.

-Εδώ είστε; Ήταν η φωνή του κ. Οικονόμου.

-Είπα στον σύζυγο σας ότι στα νιάτα μου γνώριζα κι εγώ μία Αλκμήνη. Ήμασταν πολύ καλοί φίλοι.

-Αλκμήνη νομίζω ότι ο κ. Οικονόμου είναι ο παιδικό σου φίλος ο Πέτρος. Είπε ο Όμηρος με προσποιητό χαμόγελο ενώ η φωνή του σύριζε σαν φίδι.

-Δεν έκανα λάθος λοιπόν είστε η Αλκμήνη. είπε η Μαρία. Τώρα χαίρομαι πραγματικά που σας γνωρίζω. Η Αλκμήνη χαμογέλασε στη Μαρία, σηκώθηκε όρθια κοιτάζοντας τον Όμηρο στα μάτια.

-Νόμιζα ότι επρόκειτο για συνωνυμία.

Απέφυγε να κοιτάξει τον Πέτρο που έστεκε απέναντι της.

-Εγώ γλυκιά μου σε καταλαβαίνω. Σε άγνωστους χώρους προσπαθούμε να φερθούμε ευγενικά κι όχι ν' ανατρέχουμε στο παρελθόν αν κάποια μάτια ή ένα όνομα μας λένε κάτι, είπε η Μαρία που έστεκε δίπλα της. Γύρισε προς τον Όμηρο. Εγώ με το ζόρι κ. Παρή της πήρα δυο κουβέντες.

-Πέτρο χαίρομαι που σε βλέπω.

-Κι εγώ Αλκμήνη, κι εγώ.

-Λέω να φύγουμε όλοι μαζί όταν οι άντρες κρίνουν ότι είναι κατάλληλη η στιγμή και να πάμε να τα πούμε κάπου, είπε η Μαρία.

Η Αλκμήνη κοίταξε τον Όμηρο. Φαίνονταν νηφάλιος μα εκείνη γνώριζε ότι χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια του. Δεν μπορούσε να πει «όχι» μα και το «ναι» ήταν αβάσταχτο.

-Το καλύτερο μέρος για να τα πούμε είναι το σπίτι μας αγάπη μου. Σίγουρα τα παιδιά θ' ακολουθήσουν.

-Ευχαρίστως είπε Όμηρος.

«Συγνώμη που γελάω»

«Με τον Πέτρο γνωριστήκαμε το '78 στο Σχοινιά. Έκανε σέρφινγκ. Σκέψου μια παραλία άδεια, έναν μισόγυμνο τρελό μες την παγωνιά να

παλεύει με μια σανίδα και μια θεοπάλαβη, εμένα, να τρέχει πίσω από τη σκύλα της και πότε να μην την προλαβαίνει.

Η Ριτούλα μου, έτσι έλεγαν το σέτερ που είχα με το καταπληκτικό κανελή τρίκωμα, τα μακριά χνουδωτά αυτιά και το κουδουνάκι στο λαιμό. Γεννημένη στις 8 του Φλεβάρη. Η πιο όμορφη σκύλα που είχα ποτέ. Είχε περάσει η ώρα, σουρούπωνε κι ο Πέτρος βγήκε να ντυθεί, μα η ύπαρξη η δική μου και της Ρίτας δυσκόλευε τα πράγματα. Πήρε τα πράγματα του και αγκομαχώντας πήγε στο αυτοκίνητο του. Παιδευόταν ώρα να βγάλει και να βάλει τα ρούχα του στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου.

Εγώ καταλαβαίνοντας, προσπάθησα ν' απομακρυνθώ, μα την Ρίτα...την είχε πιάσει το πείσμα της. Είχε σταμπάρει μια γάτα πάνω σε ένα δέντρο και δεν κουνιόνταν ρούπι. Τελικά ντύθηκε κι αφού τακτοποίησε τα βρεμένα του και τη σανίδα ήρθε κοντά μας. Τον κοίταξα κι έβαλα τα γέλια. Εκείνος με κοιτούσε σαν χαζός και αμήχανα έστρωνε τα μαλλιά του.

«Συγνώμη που γελάω» του είπα «αλλά σας ταλαιπωρήσαμε. Δεν σας αφήσαμε να ντυθείτε με την ησυχία σας». Η αμεσότητα μου τον τάραξε «Μαρία Γιαννάκου» του συστήθηκα «Πέτρος Οικονόμου» μου είπε.

Σφίξαμε τα χέρια και του πρότεινα ζεστό τσάι σπίτι μου. Πήγα με τα πόδια κι εκείνος ακολουθούσε με το αυτοκίνητο. Καταλήξαμε να κάνουμε έρωτα.

Είδε τα μάτια της Αλκμήνης να την κοιτούν με τέτοια λάμψη πρωτοφανή.

«Μην σε σοκάρει. Είμαι μεγαλύτερη από τον Πέτρο 7 χρόνια. Ούτε πολλά, ίσως πολλά, ούτε λίγα, σίγουρα όχι λίγα. Από την αρχή είδα τον Πέτρο ως περιπέτεια. Μας ένωνε μόνο το κρεβάτι. Δεν δώσαμε όρκους κι υποσχέσεις δεν υπήρξε σχέση, δεσμός. Όταν έρχονταν για σέρφινγκ ή ο δρόμος του τον έφερνε στο Σχοινιά κι αν εγώ ήμουν εκεί, συνήθως ήμουν, τον καλοδεχόμουν και περνούσαμε καλά. Τον αγαπούσα και τον αγαπώ όπως τα παιδιά μου. Μικρά κι ανώριμα αγοράκια που πρέπει πάντα να είμαι 10 βήματα μπροστά τους και ταυτόχρονα δίπλα τους. Να φροντίζω γι αυτά και να τα κάνω να νοιώθουν δυνατά.

Με τον Πέτρο ποτέ δεν βγήκαμε σαν ζευγάρι, δεν καυγαδίσαμε, δεν είδαμε κινηματογράφο, δεν αλληλοσυστηθήκαμε στους φίλους και τους γνωστούς μας. Υπήρχαμε για να περνάμε καλά. Εντελώς τυχαία παντρευτήκαμε. Ίσως γιατί εκείνος εκτίμησε την ειλικρίνεια μου. Ποτέ δεν θέλησα να τον τυλίζω, δεν με ένοιαζε ποιος ήταν, από πού έρχονταν και που θα πήγαινε. Αρκεί που ήθελε, όταν ήθελε, να είναι μαζί μου. Και τώρα έτσι είμαστε. Όχι δεν είμαστε, μόνο εγώ είμαι».

Άναψε πουράκι. ρούφηξε τον καπνό τον ξεφύσηξε και συνέχισε.

Είχαν περάσει δυο χρόνια από την πρώτη φορά που γνωριστήκαμε» χαμογέλασε «δυόμισι για την ακρίβεια και τον συναντώ τυχαία στην Ακουάριους μια ντίσκο της μόδας τότε, αμφιβάλω αν υπάρχει ακόμη. Συνοδευόμουν βέβαια κι εκείνος ήταν με παρέα. Χαιρετηθήκαμε

χωρίς περαιτέρω συστάσεις και διασκεδάσαμε χωριστά. Ξημέρωμα γύρισα στο σπιτάκι του Σχοιριά, μόνη, οδηγώντας το ντεσεβό μου. Στα σκαλοπάτια είδα τον Πέτρο να κάνει ερωτική εξομολόγηση στη Ρίτα.

«Ζήτα μου να σε παντρευτώ και θα το κάνω. Σε παρακαλώ.» Έκοψα ένα γεράνι γονάτισα μπροστά του και ζήτησα το χέρι του. Από τότε είμαστε μαζί συνήθως». Η Αλκμήνη χαμογέλασε «συνήθως;» επανέλαβε.

-Αν εξαιρέσεις του περαστικούς έρωτες του ναι είμαστε μαζί.

-Δεν σε ενοχλούν οι απιστίες του;

-Όχι καθόλου. Τον αγαπώ. Έχω πάψει χρόνια να είμαι ερωτευμένη μαζί του πέρα από στιγμές. Είναι το μωρό μου, ο φίλος μου, ο σύντροφος μου κι ο έρωτας της ζωής μου αλλά... Πώς να σου εξηγήσω αυτό το αλλά.

Άλλωστε μια γυναίκα θα φοβόμουν στη ζωή του. Την άλλη γυναίκα που εκτίμησε, που ήταν αληθινή και την άφησε να φύγει. Σε εκείνης της γυναίκας τα μάτια όμως βλέπω την λάμψη του έρωτα μόνο όταν κοιτάζει τον άντρα της. Η άλλη γυναίκα που τον έστειλε σε εμένα. Γιατί αν δεν υπήρχες εσύ στη ζωή του ποτέ ο Πέτρος δεν θα εκτιμούσε την ελευθερία που σου στέρησε, την ελευθερία που του πρόσφερα. Θα εξέφραζε ως αδιαφορία την έλλειψη κτητικότητα και την ειλικρίνεια μου ως θράσος. Τίποτα από όλα αυτά δεν σκέφτηκε κι αν ναι τα ξεπέρασε γιατί τον είχες διδάξει εσύ με την αγνότητα των συναισθημάτων σου και την ανιδιοτελή αγάπη σου, με τα νιάτα σου, τον αυθορμητισμό σου, την περηφάνια σου και την εγκατάλειψη σου. Σου χρωστάω για αυτό και σε ευχαριστώ.

Το χιόνι

Το αυτοκίνητο έτρεχε στην Ποσειδώνος. Μόλις οι δύο άντρες τελείωσαν το δεύτερο ουίσκι τους θεώρησαν ότι το παιχνίδι είχε ολοκληρωθεί. Κερδισμένος κανείς, χαμένος ο Όμηρος που τώρα κρατούσε το τιμόνι – εκείνη του είχε προτείνει να οδηγήσει μια και δεν είχε πει τόσο πολύ-κι έσφιγγε τα χείλη του για να μην ξεμυτίσουν οι λέξεις που τώρα σφυροκοπούσαν το μυαλό του. Το ποτό δεν ήταν ικανό να τον ζαλίσει απόψε. Απόψε που έπρεπε να μεθύσει, το αλκοόλ δεν τον καταδέχονταν.

«Όχι δεν θα μιλήσω, όχι δεν θα μιλήσω» επαναλάμβανε στον εαυτό του. Έριχνε κλεφτές ματιές στην γυναίκα δίπλα του που δεν είχε αρθρώσει λέξη μετά την αποχώρηση τους από το σπίτι του... κυρίου Οικονόμου για εκείνον, του Πέτρου για εκείνη. Την είδε δίπλα του και ήθελε... Τι ήθελε;

«Τι λέγατε με την γυναίκα του αφεντικού;»

-Τίποτα το ενδιαφέρον, γυναικοκουβέντες.

-Κάνεις εσύ γυναικοκουβέντες; Αυτό δεν μπορούσα να το φανταστώ.

Εκείνη δεν είπε τίποτα.

«Εμείς πάλι λέγαμε μόνο ενδιαφέροντα ενώ παίζαμε μπιλιάρδο.» Η Αλκμήνη κούνησε το κεφάλι της χωρίς να τον κοιτάξει.

«Δεν θα με ρωτήσεις τι λέγαμε;»

Και πάλι δεν μίλησε μα το χειρότερο για εκείνον ήταν ότι δεν τον κοιτούσε. Πως μπόρεσες;

«Πες μου πως μπόρεσες να μου παίξεις αυτό το παιχνίδι πίσω από την πλάτη μου; Όλο αυτό το θέατρο, όλα αυτά τα χρόνια. Πως;»

Εκείνη δεν καταλάβαινε τι της έλεγε μα και πάλι.

«Όλη μου την ζωή, όλη μου την καριέρα τη χρωστάω σε αυτόν τον άνθρωπο. Αυτός έστειλε τον άνθρωπο του στο ωδείο της θείας μου όταν παντρευόμασταν, αυτός μου έδινε τις ευκαιρίες, αυτός με επανέφερε στη διαφημιστική όταν με απέλυσαν, αυτός με πρότεινε στην ομάδα δημιουργίας για την Ολυμπιάδα. Αλλά τι στα λέω, τα ξέρεις. Τι με κοιτάς με αυτό το αθώο βλέμμα; Ποιος σου είπε ότι δεν θα τα κατάφερνα κι έτρεξες στον Πέτρο σου να τον παρακαλέσεις; Ποιος σου έδωσε το δικαίωμα να με ξεφτιλίσεις; Άφησα την μουσική μου, το πιάνο μου, κι εσύ... Εσύ στήριξες τη ζωή μας σε ένα ψέμα. Ποτέ σου δεν με αγάπησες, δεν με σεβάστηκες, δεν με εκτίμησες. Δεν με είχες ικανό για τίποτα κι ότι έκανες μέχρι τώρα, υποτίθεται για μένα, το έκανες για σένα, για την εικόνα σου. Ο στόχος ήταν πάντα εσύ κι όχι εγώ. Καλά δεν σικάθηκες τον εαυτό σου όλα αυτά τα χρόνια να υποκρίνεσαι την υποδειγματική σύζυγο; «Πιστεύω σε εσένα αγάπη μου. Είσαι δυνατός αγάπη μου», με παραμύθιαζες κι από πίσω μου έτρεχες στον Πέτρο σου για να στηρίξεις τον αποτυχημένο. Μίλα γαμώτο. Μίλα. Πες κάτι. Πες μου ότι έχω άδικο. Πες μου ότι δεν είναι έτσι.»

Τον κοιτούσε μα δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη. Τι της έλεγε; Εκείνη έτρεξε στον Πέτρο; Εκείνη ζήτησε να του βρει δουλειά; Εκείνη ζήτησε να τον βοηθήσει; Εκείνη όλα...για την εικόνα της. Ποια εικόνα της; Τι της έλεγε; Δεν της έλεγε αυτά που κατάλαβε, δεν ήταν δυνατόν, κάτι άλλο γίνονταν μα το ποτό και το ξενύχτι δεν την άφηναν να τα ερμηνεύσει σωστά.

«Απορώ με τι θράσος ήρθες απόψε μαζί μου; Δεν φοβήθηκες, όπως κι έγινε, μην αποκαλυφθείς. Δεν ντράπηκες, μα τι λέω, δεν ντράπηκες όλα αυτά τα χρόνια... τώρα θα ντραπείς; Ίσως και να ήθελες να αποκαλυφθείς, τα παιδιά μας μεγάλωσαν, μπιζνες γούμαν είσαι τώρα, ιδιοκτήτρια φωτογραφείου, γιατί όχι και ζωντοχήρα και μόνιμη μαιτρέσα του κυρίου Οικονόμου;»

Έκοψε το τιμόνι όλο δεξιά και σταμάτησε. «Κατέβα. Κατέβα κάτω. Φύγε. Χάσου από τα μάτια μου».

Εκείνη δεν κουνήθηκε από τη θέση της. Ο Όμηρος έσκυψε στην ποδιά της, άνοιξε την πόρτα και την έσπρωξε έξω. Η Αλκμήνη παραπάτησε και χωρίς να πέσει, στάθηκε στο δρόμο. Εκείνος έκλεισε την πόρτα, γκάζωσε κι έφυγε.

Εκείνη δεν κουνήθηκε από τη θέση της. Έμεινε εκεί να κοιτά τη στροφή του δρόμου που χάθηκε το αυτοκίνητο. Τι της συνέβαινε; Τι

τους συνέβαινε; Έκανε ένα βήμα, μετά κι άλλο κι έφτασε να περπατά στην Ποσειδώνος χωρίς να ξέρει που βρίσκεται. Ο Πέτρος ήταν πίσω από όλα κι ο Όμηρος πίστεψε ότι εκείνη γνώριζε. Όχι μόνο γνώριζε το είχε προκαλέσει. Πως μπόρεσε να πιστέψει κάτι τέτοιο; Όλα αυτά τα χρόνια δεν την γνώριζε;

«Μα ακριβώς γιατί με γνωρίζει το πίστεψε. Τον έχω πείσει λοιπόν ότι είμαι ικανή για όλα. Ναι αλλά ποια όλα; Για όλα. Έχει δικίο Αλκμήνη για όλα. Δεν σταματάς πουθενά, δεν έχεις όρια, μέτρο, πώς να σε εμπιστευτεί;» Περπατούσε μα που πήγαινε;

Να γυρίσει σπίτι της. Ποιο σπίτι της; Σπίτι είναι εκεί που σε θέλουν, εκεί που νοιώθεις αγαπητή, ασφαλής, κι εκείνη ήταν διωγμένη «χάσου» της είπε.

Να πάει στο πατρικό της; Οι γονείς της δεν νοιάζονταν ζει ή πεθαίνει. Αργά και σταθερά όλα αυτά τα χρόνια ύψωσαν τείχη γύρω τους. Δυο κουφάρια σήμερα βουβά να τους φροντίζει εκείνη κι ο Βαγγέλης που μετά τη σύνταξη μένει μαζί τους χωρίς να έχει καταφέρει να τους επαναφέρει στον αληθινό κόσμο. Η μάνα της βουλιαγμένη στα υπνωτικά κι ο πατέρας της στη σιωπή. Έπαψε να ακούει κι έτσι έπαψε και να μιλά.

Αν ήταν εδώ η Νικούλα της; Ποια Νικούλα της; Η Νικούλα της σήμερα είναι η αγαπημένη της νυφούλα, η γυναίκα του Κωστή που έχουν χρόνια να ειδωθούν. Μιλούν κάπου-κάπου στο τηλέφωνο κι όλο υπόσχονται ότι θα τα πούνε στην Αθήνα μα η Πρωτεύουσα πέφτει μακριά για εκείνους και τα Ιωάννινα για την Αλκμήνη. Μα τι σκέφτεται εδώ παντρεύτηκαν και το έμαθε 2μήνες αργότερα. Πήγαν μια μέρα στο Δημαρχείο των Ιωαννίνων και παντρεύτηκαν ενώπιον Δημάρχου και Θεού, μια και ο δεύτερος είναι πανταχού παρών κι όχι ανθρώπων και την ρώτησε ο αδελφός της αν παρεξηγήθηκε. Γιατί να παρεξηγηθώ; Η ζωή σας, σας ανήκει.

Τότε είχε σκεφτεί ότι παντρεύτηκαν στα γρήγορα γιατί η Ελπινίκη ήταν έγκυος, μα έκανε λάθος. Δεν έκαναν παιδιά «έχουμε τόσα πολλά» έλεγαν κι οι δυο εννοώντας τους μαθητές τους.

Μόνο το Στέφανο είχε που δεν το ξεχώριζε από τα δικά της παιδιά κι η Φανή φίλη. Πρόθυμη όλα αυτά τα χρόνια στις λύπες και τις χαρές της. Κατάφερε να σταθεί στα πόδια της, να διώξει τις τύψεις και τις ενοχές, να φτιάξει τη ζωή της με το Γρηγόρη. Προσπάθησαν να κάνουν κι άλλο ένα παιδί μα στάθηκε αδύνατον σ' όσους γιατρούς κι αν πήγαν. Κανείς δεν ήθελε να ξέρει το ποιος φταίει. Σε τι θα ωφελούσε; Ήταν μαζί γιατί ήθελαν να είναι μαζί κι οι απαντήσεις που θα τους κλόνιζαν καλύτερα ήταν να μην τις μάθουν. Όχι δεν θα πήγαινε στη Φανή και το Γρηγόρη. Οι καταραμένοι δεν έχουν θέση στην ευτυχία.

Ο καλός της ο Μάρκος στην Πάτρα, ευτυχισμένος πολύτεκνος, ασπρομάλλης και με αλυσίδα επιπλοποιείων σ' όλη την Πελοπόννησο να την νοιάζεται ακόμη. Ποτέ δεν ξέχασε τα γενέθλια των παιδιών της, ποτέ δεν έπαψε να στέλνει αρνί το Πάσχα, γαλοπούλα τα Χριστούγεννα

και κানা ντενεκέ λάδι. Πλήρης δίπλα στη Λεμονία και στα 6 παιδιά τους. Ούτε εκεί είχε θέση.

Αλήθεια που ήταν η θέση της; Ίσως στο «βράχο του Κίμωνα» του παππού που έβλεπαν κάθε καλοκαίρι κι έσπαγαν την απομόνωση του. Κάθε φορά του ζητούσαν να τους ακολουθήσει στην Αθήνα και κάθε φορά έλεγε «αφήστε με στο βράχο μου και φέτος, το λέει ακόμα η περδικούλα μου. Του χρόνου.» Δεν ήρθε ποτέ το «του χρόνου», εκεί έμεινε να αγναντεύει από το βράχο του τη Μεσόγειο και να περιμένει τα πειρατικά να το ταξιδέψουν στην αραπιά. Οι κουρσάροι τον πήραν ένα ξημέρωμα του Μάη καθώς έπινε τον καφέ του, πριν πάει να ποτίσει το περιβόλι του. Εκεί τον έθαψε ο Όμηρος, στο βράχο του κι ας χρειάστηκε να τα βάλει με ένα ολόκληρο χωριό.

«Δεν είναι πρόπον πράγματα αυτά. Τι θα πει τελευταία επιθυμία; Ο μπάρμπα Κίμων τα είχε χάσει τελευταία αγόρι μου. Η θέση του είναι στο νεκροταφείο να του ανάβουμε το καντήλι, εδώ στην ερημιά πως...» Δεν άκουσε άλλα ο εγγονός του. Πήρε και την άδεια από την Αρχιεπισκοπή της Σπάρτης και κοιμήθηκε εν ειρήνη ο παππούς στο βράχο του.

Σταμάτησε ένα ταξί. Μπήκε μέσα κι αφέθηκε στις εικόνες που περνούσαν από το παράθυρο. Εικόνες περαστικές κι η ζωή τους μέχρι τώρα κάπως έτσι, όχι πια, θα τα άλλαζε όλα. Το ταξί σταμάτησε. Πλήρωσε, ανέβηκε τα σκαλιά δυο-δυο κι άνοιξε την πόρτα. Τα αγγελούδια της κοιμόντουσαν, ο Όμηρος δεν ήταν εκεί, μόνο μια βαλίτσα γεμάτη πάνω στο κρεβάτι τους. Την άνοιξε.

Πάνω –πάνω το γαλάζιο πουκάμισο που του είχε πάρει τα Χριστούγεννα μαζί με ένα μπλε παντελόνι, άριστα διπλωμένα και τα δύο. «Μπράβο ψυχραιμία αγάπη μου. Τέτοιο δίπλωμα ούτε επαγγελματίας». Είδε το μπλε πουλόβερ με τα κόκκινα σημαδάκια που τόσο του πήγαινε. Είχε περπατήσει όλο τον Πειραιά για να του το βρει. Θα πήγαινε σε ένα συνέδριο στον Παρνασσό κι ήθελε το μωρό της να είναι κούκλος. Από κάτω ήταν το ζαχαρί πουλόβερ. «Ζαχαρί για την ζαχαρίτσα μου» του είχε πει όταν του το πρόσφερε. Το τράβηξε και το έκλεισε στην αγκαλιά της. Εάπλωσε δίπλα στη βαλίτσα.

Αν ήθελε να φύγει ας έφευγε πριν όμως έπρεπε να μάθει. Δικαιούταν να γνωρίζει ότι τον αγαπά όσο δεν αγάπησε κανέναν άλλον. Μόνο αυτό και μετά ήταν ελεύθερος. Η μυρωδιά που ανέδυαν τα ρούχα του την νανούρισαν γλυκά. Δεν σκέφτονταν τίποτα πλέον, ούτε αναρωτιόνταν που ήταν ο Όμηρος. Τα βλέφαρα της έκλεισαν βαριά.

Όταν τ' άνοιξε πετάχτηκε από το κρεβάτι λες και κάποιος της χτυπούσε το τζάμι. Τράβηξε την κουρτίνα. Σκοτάδι. Χιόνι. Έστεκε εκεί και το κοιτούσε σαν αποσβολωμένη, την καλούσε. Φόρεσε το τζιν της, χοντρές κάλτσες, σκούφο, γάντια πήρε τα κλειδιά της και βγήκε έξω. Στάθηκε στα σκαλιά της πολυκατοικίας και την πλημμύρισε ένα κύμα ευφορίας. Οι νιφάδες του χιονιού χόρευαν γύρω της. Έψαχνε λέξεις σαν παιδάκι της πέμπτης δημοτικού που προσπαθεί να γράψει έκθεση για το χιόνι.

Χόρευε, έπεφτε, στροβιλίζεται ότι κι αν της έρχονταν ήταν αλήθεια και ψέματα μαζί. Οι λέξεις όμορφες μα μικρές για να περιγράψουν το τι ένοιωθε. Έκανε το πρώτο βήμα, μετά κι άλλο, κι άλλο κι ένοιωθε τις σόλες να βυθίζονται στο παχύ λευκό στρώμα. Βημάτιζε προσεκτικά. Κοιτούσε τον ουρανό και ένοιωθε τις νιφάδες να χώνονται στα ρουθούνια της, στα μάτια της, να γλιστρούν στα μαγουλά της, να στέκονται στο σκούφο της, στο μπουφάν της. Κοίταξε πίσω της το δρόμο κι είδε τα βήματα της καθαρά. Ένοιωσε ενοχές που λέρωσε το λευκό σεντόνι που η φύση είχε απλώσει τόσο όμορφα.

Περπάτησε ως το παλιό αρχοντικό της γειτονιάς. Στάθηκε στη μάντρα του. Ο κήπος του που καθημερινά είναι γεμάτος σκουπίδια και περιπτώματα από γάτες και σκύλους ντυμένος στα λευκά. Τα ψηλά δέντρα μεγαλοπρεπή μες τα άσπρα, ακόμα και τα αγριόχορτα. Τα σπασμένα κεραμίδια δεν διακρίνονταν και τα παράθυρα με τις καρφωμένες σανίδες όμορφα και αυτά. Η φύση, ο καλλιτέχνης των καλλιτεχνών, κάλυψε κάθε ασχήμια κι άφησε ν' αναδεικνύεται μόνο το μεγαλείο. Βύθισε τη χούφτα της στο χιόνι που είχε στρωθεί στα παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Πόσο μαλακό;

Ο Φώτης ήρθε στο μυαλό της, τότε που για πρώτη φορά τους πήγαν οι γονείς τους στην Πάρνηθα να παίξουν χιονοπόλεμο. Τα πλεκτά γάντια που φορούσε γρήγορα άφησαν την παγωνιά να περάσει στις μικρές της παλάμες. Στάθηκε όρθια δίπλα στο χιονάνθρωπο που προσπαθούσαν να φτιάξουν, κοιτούσε τα ξυλιασμένα της χέρια κι έκλαιγε από τον πόνο. Κοριτσάκι 9 χρόνων κι εκείνος ο μεγάλος αδελφός. «Είσαι χαζή». Πάντα έτσι ξεκινούσε. «Δως μου τα χέρια σου». Της έβγαλε τα γάντια και έχωσε τα χέρια της στο χιόνι, της τα έτριψε δυνατά. Εκείνα κοκκίνισαν, κήκαν και επανήλθαν.

Έλα πάλι Φώτη να τρίψεις τα χέρια μου, να τα ζεστάνεις. Να βαδίσουμε μαζί ευτυχισμένοι χωρίς εξηγήσεις, αλήθειες, ψέματα και μίξερρες κουβέντες. Θέλω η ψυχούλα μου να είναι ελεύθερη και να στροβιλίζεται σαν τις νιφάδες του χιονιού. Θέλω η καρδιά μου να καταδύεται στα πιο βαθιά πελάγη της ευδαιμονίας.

Βρισκόταν στο πάρκο. Κάθισε σ' ένα παγκάκι κι άπλωσε το βλέμμα της στα ψηλά δέντρα, στις κορφές τους που πρώτες άγγιζε το χιόνι. Ο Φώτης ήρθε κι έκατσε δίπλα της και της έτριψε τα χέρια. Εκείνη του χαμογέλασε. Κάθισαν βουβοί, ο ένας δίπλα στον άλλον να κοιτούν το λευκό τοπίο με ανοιχτές τις απαλάμες τους. Προσπαθούσαν να πιάσουν το χιόνι μα εκείνο τους ξέφευγε όπως κι η ζωή τους. Που ήταν ο Όμηρος, η μισότρελη μάνα τους, ο παραδομένος πατέρας τους, ο μικρός Κωστής, οι φίλες της, τα παιδιά της;

Όλοι ήταν εκεί και σημάδευαν μια γυμνή γιούκα με τις χιονόμπαλές τους. Πρώτη η Ματίνα μες τις ροζ γουνίτσες της, πετυχημένη ιδιοκτήτρια φροντιστηρίου Αγγλικών, μητέρα στοργική δυο ροδαλών κοριτσιών, να πετάει τη μπάλα της στοχεύοντας κορμό και αποτυγχάνοντας. Επόμενη η Δώρα επίσης πετυχημένη μπίζνες γούμαν, ιδιοκτήτρια μπουτίκ, στοργική μαμά ενός αγοριού κι ενός

κοριτσιού, να παραπονιέται ότι δεν ξέρει σημάδι μα να πετυχαίνει τελικά τον κορμό της γιούκας. Ο Βαγγέλης παρακολουθούσε, ο Όμηρος ενθάρρυνε τον Κωστή και την Ελπινίκη να τους νικήσουν, τα παιδιά της ξεφώνιζαν και χειροκροτούσαν κι οι γονείς της έκατσαν δίπλα σε εκείνη και το Φώτη. Άνοιξαν κι εκείνοι τις απαλάμες τους να πιάσουν χιόνι μα αυτό τους γλιστρούσε.

Όχι δεν θα άφηνε να της γλιστρήσει η ζωή. Φίλησε το Φώτη στο στόμα κι εκείνος της χαμογέλασε. Σηκώθηκε και πήγε προς τη χαρούμενη παρέα. Τους έκανε όλους πέρα και σημάδεψε τη γιούκα με την πελώρια χιονόμπαλα που κρατούσε. «Στο κεφάλι. Θα την πετύχω στο κεφάλι» είπε και την πέταξε. «Τα κατάφερα» φώναξε. «Τα κατάφερα»

Είδε τους άλλους βουβούς κι αμέτοχους στη χαρά της. Είδε την οικογένεια των κουμπάρων με μενεξέδες, χρυσάνθεμα, μαργαρίτες, βασιλικούς, δυόσμους και γιασεμιά στα χέρια να γονατίζουν μπρος στη γιούκα που είχε γείρει από τα χτυπήματα. Της τίναξαν το χιόνι, την όρθωσαν, έσκαψαν γύρω της να φανεί το χώμα και με μεράκι ρίζωσαν γύρω της την...Άνοιξη. Είδε τα παιδιά της να μπήγουν στη γη τις φύτερες των βασιλικών, τη Ματίνα ένα κίτρινο χρυσάνθεμο, τη Δώρα μυρωμένο δυόσμο, τη Βάγια –που βρέθηκε;- μαργαρίτες, το Βαγγέλη ένα μοβ μπαξέ, τη μάνα της να σηκώνεται αργά, να παίρνει το γιασεμί, να το σηκώνει από τη γη και να το στηρίζει στον κορμό της γιούκας, τον πατέρα της με ένα λευκό γεράνι, τον Όμηρο δίπλα της να την κρατά από τους ώμους και το Φώτη να της χαμογελά.

«Καλύψαμε τη γύμνια της γιούκας με ...Άνοιξη» της είπε και χάθηκε παίρνοντας μαζί του το χιόνι.